SENTĒVI UN PRAVIEŠA

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Latvian

Autortiesības © 2020. Jaunu Derību Starptautiskās Publikācijas.

Visas tiesības paturētas. Neviena šīs grāmatas daļa nedrīkst tikt reproducēta vai pārsūtīta jebkādā veidā vai ar jebkādiem līdzekļiem bez rakstiskas autora atļaujas, izņemot īsu citātu gadījumā, kas ietverti kritiskos izstrādājumos un pārskatos. Lūdzu, skatiet visus atbilstošos jautājumus izdevējam.

Visas tiesības paturētas. Neviena šīs grāmatas daļa nedrīkst tikt pavairota vai pārraidīta jebkādā veidā vai ar jebkādiem līdzekļiem, elektroniskiem vai mehāniskiem, ieskaitot fotokopēšanu, ierakstīšanu vai informācijas glabāšanas un izguves sistēmu-izņemot, ja recenzents, kurš var citēt īsus pārskatīšanas fragmentus, iespiestas žurnālā vai avīzē-bez atļaujas no izdevēja.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogēšana: Izdevums apstiprināts

Rediģēja un Veidoja: Jaunu Derību Starptautiskā Grupa

Iespiests Apvienotajā Karalistē.

Pirmā drukāšana 26 maijs 2020

Publicējusi: Jaunu Derību Starptautiskās Publikācijas

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Apmeklējiet tīmekļa vietni: www.newcovenant.co.uk

Ellen G. White Estate

SENTĒVI UN PRAVIEŠA

ELLEN G. WHITE

Celtni divās daļās sadalīja krāšņs, grezni veidots aizkars, kas bija uzkārts ar zeltu apšūtos pīlāros; līdzīgs aizkars noslēdza ieeju pirmajā nodalījumā. Šie aizkari, tāpat kā iekšējās jumta segas, kas veidoja griestus, sastāvēja no lieliska krāsu salikuma — ziluma, purpura un spilgta sarkanuma brīnišķā sakārtojumā, kurā ar zelta un sudraba pavedieniem bija ieausti ķerubi, norādot uz eņģeļu pulkiem, kas saistīti ar darbu Debesu svētnīcā un kas ir kā kalpojošie gari Dieva tautai virs zemes... Aiz iekšējā priekškara sākās vissvētākā vieta, kur saplūda kopā simboliskā salīdzināšanas un starpniecības kalpošana, kas bija kā savienojošs loceklis starp Debesīm un Zemi. Šajā nodalījumā atradās no akācijas koka darināts un no iekšpuses un ārpuses ar zeltu apvilkts Derības šķirsts, kura virspusi rotāja zelta kronis. Tajā glabājās akmens plāksnes, uz kurām Dievs pats bija rakstījis desmit baušļus. Šo šķirstu par Derības šķirstu sauca tāpēc, ka uz desmit baušļiem pamatojās derība starp Dievu un Israēlu.

Šī lapa ir tīši atstāta tukša

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformētas Grāmatas, Pārveidoti Prāti

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Atzinība

Veltīts Dievam.

Priekšvārds

New Covenant Publications International savieno lasītāju ar dievišķo plānu, kas saista debesis un zemi un nostiprina mīlestības likuma mūžīgumu. Logotips - Derības šķirsts - simbolizē Jēzus Kristus un Viņa tautas tuvību un Dieva likuma centrālo nozīmi. Kā rakstīts: " "Redzi, nāks dienas," saka Tas Kungs, "kad Es slēgšu jaunu derību ar Israēla namu un ar Jūdas namu, ... Nē, šāda būs derība, ko Es slēgšu ar Israēla namu pēc šīm dienām, tā saka Tas Kungs, Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta." (Jeremijas 31:31-33; Ebrejiem 8:8-10). Patiesi, jaunā derība liecina par cilvēces izpirkšanu, kas dzimusi nemitīgās cīņās un apzīmogota ar asinīm.

Neskaitāmus gadsimtus daudzi cilvēki ir cietuši sāpīgas ciešanas un neizprotamu apspiešanu, kas bija aprēķināta, lai izdzēstu patiesību. Īpaši tumšajos gadsimtos šī gaisma bija lielā mērā apgānīta un aizēnota ar cilvēku tradīcijām un tautas nezināšanu, jo pasaules iedzīvotāji bija nicinājuši gudrību un pārkāpuši derību. Kompromisa sērga ar pieaugošo ļaunumu izraisīja tādu nevaldāmas deģenerācijas un velnišķīgas necilvēcības postu, ka daudzas dzīvības tika netaisnīgi upurētas, atsakoties atdot sirdsapziņas brīvību. Tomēr zudušās zināšanas atdzima, īpaši reformācijas laikā.

Reformācijas laikmets 16. gadsimtā izraisīja patiesības brīdi, fundamentālas pārmaiņas un no tām izrietošus satricinājumus, kas atspoguļojās kontrreformācijā. Tomēr šajā sējumā no reformatoru un citu drosmīgu celmlaužu skatpunkta no jauna atklājam šīs savdabīgās revolūcijas nenoliedzamo nozīmi. No viņu stāstītā var izprast postošās cīņas, iemeslus, kas bija pamatā tik fenomenālai pretestībai un pārdabiskai iejaukšanai.

Mūsu devīze: "Reformētas Grāmatas, Pārveidoti Prāti" akcentē atšķirīgo literatūras žanru, kas tapis kritiskajā laikmetā, un tā ietekmi. Tas rezonē arī ar personīgās reformācijas, atdzimšanas un pārvērtību steidzamību. Tāpat kā pirms aptuveni 500 gadiem Gūtenberga iespiedmašīna kopā ar tulkošanas starpniecību izplatīja reformētās ticības principus, tā arī šajos pēdējos laikos digitalizētā prese un tiešsaistes mediji visās valodās izplatīs patiesības gaismu.

Satura Rādītājs

Nodaļa 1 - Kāpēc tika pieļauts grēks? 7
Nodaļa 2 - Radīšana 11
Nodaļa 3 - Kārdināšana un krišana 15
Nodaļa 4 - Atpestīšanas plāns 19
Nodaļa 5 - Kaina un Ābela pārbaudījums 23
Nodaļa 6 - Sets un Ēnohs 27
Nodaļa 7 - Plūdi 31
Nodaļa 8 - Burtiska nedēļa 35
Nodaļa 9 - Bābeles tornis 39
Nodaļa 10 - Ābrāma aicināšana 43
Nodaļa 11 - Ābrāms Kānaānā 47
Nodaļa 12 - Ticības pārbaudījums 51
Nodaļa 13 - Sodomas izpostīšana 55
Nodaļa 14 - Īzāka precības 59
Nodaļa 15 - Jēkabs un Ēzavs 63
Nodaļa 16 - Jēkaba bēgšana un trimda 67
Nodaļa 17 - Cīņas nakts 71
Nodaļa 18 - Atgriešanās Kānaānā 75
Nodaļa 19 - Jāzeps Ēģiptē 79
Nodaļa 20 - Jāzeps un viņa brāļi 83
Nodaļa 21 - Mozus 87
Nodaļa 22 - Ēģiptes mocības 91
Nodaļa 23 - Lieldienu jērs 95
Nodaļa 24 - Iziešana 99
Nodaļa 25 - No Sarkanās jūras līdz Sinaja kalnam 103
Nodaļa 26 - Baušļu došana israēlam 107
Nodaļa 27 - Elkudievība pie Sinaja 111
Nodaļa 28 - Sātana naids pret baušļiem 115
Nodaļa 29 - Saiešanas telts un tās uzdevums 120

Nodaļa 30 - Nadaba un Abija grēks 124
Nodaļa 31 - Bauslība un derības 127
Nodaļa 32 - No Sinaja uz Kadešu 131
Nodaļa 33 - Divpadsmit izlūki 135
Nodaļa 34 - Koraha sacelšanās 139
Nodaļa 35 - Tuksnesī 143
Nodaļa 36 - Sistā klints 147
Nodaļa 37 - Ceļošana apkārt Ēdomam 151
Nodaļa 38 - Basanas iekarošana 155
Nodaļa 39 - Bileāms 159
Nodaļa 40 - Atkrišana pie Jordānas 163
Nodaļa 41 - Baušļu atkārtošana 167
Nodaļa 42 - Mozus nāve 171
Nodaļa 43 - Pāri Jordānai 175
Nodaļa 44 - Jērikas krišana 179
Nodaļa 45 - Svētība un lāsts 183
Nodaļa 46 - Derība ar gibeoniešiem 186
Nodaļa 47 - Kānaānas dalīšana 190
Nodaļa 48 - Jozuas pēdējie vārdi 194
Nodaļa 49 - Desmitais un ziedojumi 197
Nodaļa 50 - Dieva gādība par trūcīgajiem 201
Nodaļa 51 - Gadskārtējie svētki 205
Nodaļa 52 - Pirmie soģi 209
Nodaļa 53 - Simsons 213
Nodaļa 54 - Bērns Samuēls 217
Nodaļa 55 - Ēlis un viņa dēli 221
Nodaļa 56 - Filistieši paņem derības šķirstu 225
Nodaļa 57 - Praviešu skolas 229
Nodaļa 58 - Pirmais Israēla ķēniņš 233
Nodaļa 59 - Saula pārdrošība 237

Nodaļa 60 - Saula atmešana 241
Nodaļa 61 - Dāvida svaidīšana 245
Nodaļa 62 - Dāvids un Goliāts 248
Nodaļa 63 - Dāvids kā bēglis 252
Nodaļa 64 - Dāvida augstsirdība 256
Nodaļa 65 - Saula nāve 260
Nodaļa 66 - Seno un jauno laiku maģija 264
Nodaļa 67 - Dāvids Ciklagā 268
Nodaļa 68 - Dāvida aicināšana tronī 272
Nodaļa 69 - Dāvida valdīšana 276
Nodaļa 70 - Dāvida grēks un nožēla 280
Nodaļa 71 - Absaloma sacelšanās 284
Nodaļa 72 - Dāvida pēdējie gadi 288

Nodaļa 1 - Kāpēc tika pieļauts grēks?

Dievs ir mīlestība. Viņa daba, Viņa likumi ir mīlestība. Tā tas vienmēr ir bijis un tā vienmēr būs. Augstais un Varenais, kas "dzīvo mūžīgi", kura ceļi ir "paliekoši", Tas nemainās. Pie Viņa "nav nekādas pārvērtības, ne ēnas no pārmaiņas".

Radīšanas spēka izpausmē vienmēr ir atklājusies bezgalīga mīlestība. Dieva valdība sevī ietver svētību pilnību visām radītām būtnēm. Dziesminieks saka: "Tev ir spēcīgs elkonis, Tava roka ir stipra, Tava labā roka pacelta. Taisnība un tiesa ir Tava troņa pamati, žēlastība un uzticība iet Tavā priekšā. Svētīga tā tauta, kas māk gavilēt; tā staigā Tava vaiga spožajā gaismā, ak Kungs! Par Tavu Vārdu viņi līksmo arvien un gavilē par Tavu taisnību. Tu esi viņu spēka rota, (..). Tam Kungam pieder mūsu vairogs un Israēla Svētajam mūsu ķēniņš." (Ps. 89:14-19)

Arī stāsts par lielo cīņu starp labo un ļauno no tā laika, kad tā sākās Debesīs, līdz galīgai sacelšanās apspiešanai un pilnīgai grēka izdeldēšanai, ir nemainīgās Dieva mīlestības atklāsme.

Veicot savu mīlestības darbu, Visuma Valdnieks nebija viens. Viņam bija biedrs, līdzstrādnieks, kas spēja vērtēt Viņa nodomus un priecāties, darot laimīgas visas radītās būtnes. "Iesākumā bija Vārds un Vārds bija pie Dieva un Dievs bija Vārds. Tas bija iesākumā pie Dieva." (Jāņa 1:1,2) Kristus, Vārds, Dieva Vienpiedzimušais bija viens ar Mūžīgo Tēvu — vienots tieksmēs, raksturā, nodomos, — vienīgā Būtne, kas varēja izprast Dieva domas un Viņa nolūkus. "(..) Viņa vārds ir: "Brīnišķais padoma Devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Lielskungs." (Jes. 9:5) "(..) kā izcelsme meklējama sensenajos laikos, mūžības pirmlaikos." (Mihas 5:2) Un Dieva Dēls par sevi kā gudrību saka: "Es esmu bijusi tā Kunga rīcībā jau Viņa ceļu pašā sākumā; iekams Viņš kaut ko radīja, — es biju pie Viņa jau no pirmlaikiem. Iekams tas Kungs vēl nebija izveidojis zemi, (..) tad es biju pie Viņa, (..) man bija ikdienas savs prieks, un es it kā rotaļādamās nemitīgi darbojos Viņa priekšā." (Sal. pam. 8:22-30)

Caur Kristu Tēvs radīja visas Debesu būtnes. "Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu." (Kol. 1:16) Eņģeļi ir Dieva kalpotāji, kurus apmirdz no Viņa klātbūtnes pastāvīgi plūstošā gaisma un kas kā uz spārniem steidzas izpildīt Viņa gribu. Bet Dieva svaidītais Dēls, "Viņa būtības attēls", "Viņa godības atspulgs", "nesdams visas lietas ar savu spēcīgo vārdu", ir augstāks par visiem. "Augsts godības tronis no iesākuma" bija Viņa patvēruma vieta un "taisnības scepteris" bija Viņa valdības scepteris. (Ebr. 1:3,8) "Augstība un lieliskums iet Viņam pa priekšu, stiprums un godība mājo Viņa svētnīcā." "(..) žēlastība un uzticība iet Tavā priekšā." (Ps. 96:6; 89:15)

Tā kā mīlestības likums ir Dieva valstības pamats, tad visu saprātīgo būtņu laime atkarīga no pilnīgas saskaņas ar Viņa taisnības lielajiem pamatprincipiem. No visiem saviem radījumiem Dievs sagaida kalpošanu mīlestībā, kalpošanu, kuru izraisa Viņa rakstura vērtēšana. Dievam nepatīk uzspiesta paklausība, tādēļ Viņš visiem dāvā brīvu gribu, lai tie Viņam kalpotu labprātīgi.

Kamēr visas radītās būtnes mīlestībā pakļāvās Dievam, Universā valdīja pilnīga saskaņa. Debesu pulki līksmojās, pildot sava Radītāja gribu. Tie priecājās, atstarojot tālāk Viņa godību un pasludinot Viņa slavu. Kamēr vien visu noteicošā vara bija mīlestība pret Dievu, arī mīlestība vienam pret otru palika skaidra un nesavtīga. Nekādi skarbi toņi netraucēja Debesu harmoniju. Bet tad šajā laimīgajā stāvoklī radās pārmaiņa. Kāda būtne sāka nelietīgi izmantot ikvienam radījumam piešķirto brīvību. Grēks iesākās pie tā, kuru Dievs pēc Kristus visvairāk godāja un kas spēkā un slavā stāvēja augstāk par visiem citiem Debesu iemītniekiem. Lucifers, "skaistā rīta zvaigzne", bija pirmais starp sargājošiem ķerubiem, svēts un neaptraipīts. Viņš stāvēja Lielā Radītāja priekšā un nebeidzamās godības stari, kas ietina mūžīgo Dievu, dusēja arī uz viņu. "Tā saka Dievs tas Kungs: Tu, kas biji pilnības paraugs, pilns gudrības un apveltīts ar vispilnīgāko skaistumu, tu biji Ēdenē, Dieva dārzā, visādi dārgakmeņi rotāja tavu tērpu (..). Tu biji svaidīts sargātājs ķerubs, Es biju tevi iecēlis, svētajā Dieva kalnā tu staigāji degošu akmeņu vidū. Nevainojams tu biji savos ceļos no tās dienas, kad tevi iecēla par ķēniņu, līdz kamēr atrada tevī noziegumu." (Ec. 28:12-15)

Pamazām Lucifers sevī sāka lolot paaugstināšanās tieksmi. Raksti saka: "Tava sirds kļuvusi lepna tava skaistuma dēļ, tu neklausīji vairs savai gudrībai aiz ārējā spožuma (..)." (Ec. 28:17) "Tu gan domāji savā prātā: Es (..) uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, (..) es būšu kā pats Visaugstākais!" (Jes. 14:13,14) Lai gan visa Viņa godība nāca no Dieva, šis varenais eņģelis sāka to pierakstīt sev. Neapmierināts ar savu stāvokli, kaut arī bija izcelts pāri visam Debesu pulkam, viņš uzdrošinājās iekārot sev godu, kāds pienācās vienīgi Radītājam. Tā vietā, lai mācītu citas radītās būtnes mīlestībā un uzticībā raudzīties uz Dievu kā uz Visaugstāko, Lucifers viņu kalpošanu un uzticību centās iegūt sev. Un, iekārodams godību, kādā mūžīgais Tēvs bija ietērpis savu Dēlu, šis eņģeļu valdnieks centās iegūt varu, kas pienācās vienīgi Kristum.

Līdz ar to Debesu pilnīgā saskaņa bija izjaukta. Lucifera vēlēšanās kalpot sev, bet ne Radītājam, izsauca bažas Debesu iemītniekos, kas saprata, ka augstākais gods pieder Dievam. Kopējās sanāksmēs eņģeļi vēl centās Luciferu atrunāt. Dieva Dēls viņam norādīja uz Radītāja varenību, labvēlību un taisnīgumu un uz viņa likumu svētumu un nemainīgumu. Debesu kārtību bija noteicis pats Dievs un, to neievērojot, Lucifers apkaunoja Radītāju un izraisīja savu bojāeju, tomēr bezgalīgā mīlestībā un žēlastībā izteiktie brīdinājumi tikai vēl vairāk pamodināja pretošanās garu. Lucifers ļāva skaudībai pret Kristu gūt virsroku un savos nodomos kļuva vēl apņēmīgāks.

Apstrīdēt Dieva Dēla virsvaldību, tā apšaubot Radītāja gudrību un mīlestību, — tāds bija šī augstā eņģeļa nodoms. Šim mērķim viņš bija gatavs atdot visus varenā prāta spēkus, kurš tūlīt aiz Kristus bija pirmais Dieva lielo pulku vidū. Bet Tas, kurš vēlas, lai ikkatram Viņa radījumam būtu brīva griba, neatstāja nevienu nebrīdinātu attiecībā uz šiem maldiem, uz šķietamo gudrību, ar ko dumpinieks mēģināja sevi attaisnot. Pirms lielās cīņas sākuma visiem vajadzēja iegūt skaidru priekšstatu par Tā gribu, kura gudrība un pilnība bija viņu prieka avots.

Universa Valdnieks sasauca pie sevis visus Debesu pulkus, lai viņu klātbūtnē runātu par sava Dēla patieso stāvokli un norādītu uz savstarpējām attiecībām, kādas Viņš ir paredzējis visām radītajām būtnēm. Dieva Dēlam bija sava daļa pie Tēva troņa, un Viņus abus apņēma mūžīgā, ne no viena neatkarīgā Dieva godība. Ap troni sapulcējās svētie eņģeļi, liels, neskaitāms pulks, — "desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoši un tūkstoš reiz tūkstoši" (Atkl. 5:11), visaugstākie eņģeļi, kalpotāji un pavalstnieki, līksmodamies Dieva tuvumā esošajā gaismā.

Sapulcinātajiem Debesu iemītniekiem Valdnieks paskaidroja, ka tikai Kristus, Dieva vienpiedzimušais Dēls, pilnībā var izprast Tēva nodomus un ka Viņam ir uzticēts īstenot Dieva gribas varenos norādījumus.

Dieva Dēls bija pildījis sava Tēva gribu, radot visus Debesu pulkus, un Viņam, tāpat kā Dievam, pienākas saņemt no radītajām būtnēm godu un pavalstnieku uzticību. Kristum vēl ar dievišķās varas palīdzību vajadzēja radīt Zemi un tās iedzīvotājus, tomēr Viņš šajā darbā necentās izcelties, rīkojoties pretēji Dieva plānam, bet gribēja paaugstināt vienīgi Dieva godu un īstenot Viņa labvēlības un mīlestības pilnos nodomus.

Eņģeļu pulki līksmi atzina Kristus pārākumu un, pakrītot Viņa priekšā pie zemes, izteica savu mīlestību un apbrīnu. Lucifers līdz ar tiem pakrita uz ceļiem, bet viņa sirdī norisinājās savāda karsta cīņa. Patiesība, taisnīgums un godīgums cīnījās pret skaudību un greizsirdību. Šķita, ka uz laiku viņu sev līdzi aizrāva svēto eņģeļu iespaids. Kad tūkstošiem priecīgu balsu lika atskanēt slavas dziesmām visā melodiskajā varenībā, ļaunais gars tika it kā pārvarēts; neizsakāma mīlestība ieskanējās visā viņa būtnē; pilnīgā saskaņā ar pārējiem bezgrēcīgajiem pielūdzējiem arī viņa dvēsele plūda pāri mīlestībā uz Tēvu un Dēlu. Bet tad atkal viņu pārņēma lepnums un domas par savu godu. Atgriezās vēlēšanās būt pirmajam, un no jauna tika piekoptas skaudīgas jūtas pret Kristu. Luciferam piešķirtais augstais gods netika vērtēts kā Dieva sevišķa dāvana un tāpēc arī neizraisīja pateicību Radītājam. Viņš lepojās savā spožumā un varenībā, kārojot kļūt līdzīgs Dievam. Debesu pulki viņu mīlēja un cienīja; eņģeļi priecājās pildīt viņa pavēles, un viņš vairāk par visiem bija ietērpts gudrībā un slavā. Tomēr Dieva Dēls tika izcelts augstāk par viņu, spēka un autoritātes ziņā kā viens ar Tēvu. Viņam ar Tēvu bija kopīgi nodomi, bet

Lucifers Dieva nodomus nespēja izprast. Un tā šis varenais eņģelis jautāja: “Kāpēc Kristum jābūt augstākajam? Kāpēc Viņš tiek godāts vairāk par Luciferu?”

Atstādams Tēva klātbūtnes tiešo tuvumu, Lucifers aizgāja izplatīt neapmierinātības garu eņģeļu vidū. Viņš strādāja vislielākajā noslēpumainībā un uz laiku savu patieso nolūku slēpa zem Dieva cienīšanas izskata. Tas netieši sāka apšaubīt likumus, kas pārvaldīja Debesu būtnes, liekot saprast, ka šie ierobežojumi, lai gan nepieciešami dažādo pasauļu iemītniekiem, eņģeļiem kā augstāk stāvošām būtnēm nebūtu vajadzīgi, jo viņu pašu gudrība ir pietiekošs vadonis. Viņi neesot tādi, kas varētu negodāt Dievu; visas viņu domas esot svētas un tāpēc tiem nav vairāk iespēju kļūdīties kā pašam Dievam. Dieva Dēla izcelšana līdzās Tēvam tika attēlota kā netaisna attiecībā pret Luciferu, kuram, kā tas tika prasīts, arī esot tiesības uz cieņu un godu. Ja šis eņģeļu lielkungs tikai varētu ieņemt tam patiesi pienākošos vietu, tad visi Debesu pulki iegūtu lielu labumu, jo viņš vēloties tiem nodrošināt brīvību. Bet tagad esot beigusies pat tā brīvība, kuru tie līdz šim baudīja, jo viņiem nozīmēts absolūts Valdnieks, kura autoritātei būs jāpakļaujas visiem. Šāda veida nenojaušamas viltības Lucifers veikli izsēja Debesu pagalmos.

Nodaļa 2 - Radīšana

"Ar tā Kunga vārdu ir radītas debesis, un viss debesu spēks ir radīts ar Viņa mutes elpu." "Jo Viņš runāja, un tā notika, Viņš pavēlēja, un viss radās." (Ps. 33:6,9) "Tu pamatoji zemi uz stipriem balstiem, ka tā nesvārstās ne mūžam." (Ps. 104:5)

Zeme, iznākot no Radītāja rokām, bija brīnišķīgi skaista. Tās virsu rotāja kalni, pakalni un līdzenumi, kurus šķīra varenas straumes un jauki ezeri; tomēr kalni nebija stāvām kraujām un drausmīgām klinšu sienām un bezdibeņiem, kā tas ir tagad. Asās, robotās iežu šķautnes sedza auglīga zeme ar savu bagātīgo augu valsti. Nebija riebīgu purvu un neauglīgu tuksnešu. Kur vien acis vērās, skatu iepriecināja grezni krūmi un krāšņas puķes. Augstienes klāja vareni koki, daudz, daudz majestātiskāki nekā tagad. Gaiss bija tīrs un veselīgs, bez jebkāda kaitīga piesārņojuma. Visa ainava krāšņumā pārspēja vislabāk iekārtotos parkus. Eņģeļu pulki priecīgi raudzījās uz šo skatu un līksmojās par Dieva brīnišķajiem darbiem.

Kad esamībā bija izsaukta zeme ar miermīlīgajiem zvēriem un nevainojamo augu valsti, uz skatuves uznāca Radītāja darbu vainagojošā būtne, cilvēks, kuram šī krāšņā pasaule arī tika gatavota. Viņam tika dota pārvaldība pār visu, ko vien acs varēja ieraudzīt, jo Dievs teica: "Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un mūsu līdzības; tas lai valda (..) pār visu zemi (..). Un Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla un līdzības, pēc sava tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja." (1. Moz. 1:26,27)

Šajā rakstvietā ļoti skaidri norādīta cilvēku cilts izcelšanās. Dieva ziņojums ir tik vienkāršs, ka tur nav vietas nekādiem maldīgiem secinājumiem. Dievs radīja cilvēku pēc savas līdzības. Te nav nekāda noslēpuma, nav nekāda pamata pieņemt, ka cilvēks radies, pateicoties lēnai attīstībai no zemākām formām, no dzīvniekiem vai no augu valsts. Tādas mācības noniecina lielo Radītāja darbu, piemērojot to cilvēku šaurajiem priekšstatiem. Cilvēki tik ļoti kāro noliegt Dievu kā pasaules Valdnieku, ka ir pat gatavi pazemot paši sevi un atņemt cilvēkam tā izcelsmes cieņu. Viņam, kas pār mums izplētis zvaigznēm nosētās debesis un radījis krāšņām puķēm klātos laukus, kas zemi un debesis piepildījis ar sava spēka brīnumiem, pietika spēka radīt būtni, kas ir to roku cienīga, kuras tai deva dzīvību un ielika par valdnieku jaunajā, skaistajā pasaulē.

Cilvēku ciltsraksts, kā mums to ziņo dievišķā iedvesma, nenorāda uz attīstību no mikroorganismiem, moluskiem vai četrkājainiem dzīvniekiem, bet gan tieši uz lielo Radītāju. Kaut arī no pīšļiem veidots, Ādams bija "Dieva dēls". (Lūk. 3:38)

Viņš tika iecelts kā Dieva pārstāvis pār zemākās šķiras būtnēm. Tās nespēja izprast vai atzīt Dieva virsvaldību, tomēr spēja mīlēt cilvēku un viņam kalpot. Dziesminieks saka: Tu "esi to darījis par valdnieku pār saviem radījumiem, visu Tu esi nolicis pie viņa

kājām: (..) lauka zvērus, (..) putnus zem debesīm, (..)un dzīvību, kas jūras dzelmju tekas izlodā". (Ps. 8:7-9)

Cilvēkam vajadzēja līdzināties Dievam ne tikai pēc ārējā izskata, bet arī raksturā. Vienīgi Kristus ir Tēva "patiesais attēls", (Ebr. 1:3) tomēr cilvēks tika radīts pēc Dieva līdzības. Viņa daba bija saskaņā ar Dieva gribu. Viņa prāts spēja izprast dievišķās lietas. Viņa tieksmes bija tīras; vēlmes un izjūtas pārvaldīja saprāts. Viņš bija svēts un laimīgs, nesot sevī Dieva līdzību un dzīvojot pilnīgā paklausībā Viņa prātam.

Iznākot no Radītāja rokām, cilvēks bija augumā liels un pilnīgi simetriski veidots. Viņa sejā staroja veselība un gaišs dzīves prieks. Ādams bija daudz lielāks par ļaudīm, kas tagad dzīvo uz zemes. Ieva augumā bija nedaudz mazāka, tomēr pilnīga un skaista. Bezgrēcīgajam pārim nebija mākslīgi darinātu drēbju; viņus ietērpa gaismas un godības apsegs, kādu nēsā eņģeļi. Kamēr tie paklausīja Dievam, šis gaismas tērps viņiem netika atņemts.

Pēc Ādama radīšanas pie viņa veda ikvienu dzīvu radījumu, lai viņš tam dotu vārdu. Ādams redzēja, ka katram no tiem bija savs draugs, "bet viņš neatrada palīga, kas viņam atbilstu". (1. Moz. 1:20) Starp visām radītajām būtnēm, kuras Dievs bija radījis virs zemes, nebija nevienas, kas līdzinātos cilvēkam. "Un Dievs tas Kungs sacīja: "Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu palīgu, kas būs ap viņu." (1. Moz. 2:18) Cilvēks nebija radīts dzīvei vientulībā; tā bija sabiedriska būtne. Bez drauga visas lieliskās ainavas un aizraujošais darbs Ēdenē nedotu tam pilnīgu laimi. Pat satiksme ar eņģeļiem neapmierinātu ilgas pēc līdzjūtības un biedra tuvuma. Neatradās neviena viņam līdzīga radījuma, kas to mīlētu un kuru viņš mīlētu.

Dievs pats deva Ādamam draugu. Viņš sagādāja tam palīgu, "kas būtu ap viņu" — kas viņam atbilstu, kādu, kas derēja tam par biedru un varēja dalīties mīlestībā un visās izjūtās. Ieva tika radīta no Ādama sāniem izņemtas ribas, rādot, ka tā nevar valdīt pār vīru un nav arī kājām minama kā mazvērtīgāka, bet nolikta tam blakus kā līdzīga, lai viņš to mīlētu un aizsargātu. Kā daļai no vīra, kaulam no viņa kauliem, miesai no viņa miesas — tai vajadzēja kļūt par viņa otro "es", norādot uz ciešo savienību un savstarpējo pieķeršanos, kādai jāpastāv viņu attiecībās. "Jo neviens nekad vēl nav ienīdis pats savu miesu, bet katrs to kopj un glabā (..)." (Ef. 5:29) "Tāpēc vīrs atstās savu tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu." (1. Moz. 2:24)

Dievs iesvētīja pirmo laulību. Tā šī iestādījuma dibinātājs ir Universa Radītājs. "Laulībai jābūt godīgai (..)." (Ebr. 13:4, pēc Glika tulk.) Tā ir viena no pirmajām dāvanām, ko Dievs deva cilvēkiem, un viens no diviem iestādījumiem, kurus Ādams pēc grēkā krišanas paņēma līdzi aiz paradīzes vārtiem. Ja laulībā tiek ievēroti dievišķie principi, tad tā ir svētība; tā gādā par cilvēces nesamaitātību un laimi, apmierina cilvēka ilgas pēc sabiedrības un paaugstina viņa miesīgo, garīgo un tikumisko dabu.

"Un Dievs tas Kungs dēstīja dārzu Ēdenē, tālu austrumos, tur Viņš ielika cilvēku, ko bija veidojis." (1. Moz. 2:8) Viss Dieva radītais bija pilnīgs savā skaistumā, un šķita, ka svētā pāra laimei nekā netrūkst, tomēr Radītājs tiem deva vēl vienu savas mīlestības pierādījumu, to mājvietai iekārtodams īpašu dārzu. Šajā dārzā auga dažādi koki, un daudzi no tiem nesa garšīgus, aromātiskus augļus. Tur bija jaukais vīnogulājs, kas, augšup tiekdamies, izskatījās ļoti skaists, savos noliektajos zaros slēpjot dažāda lieluma un krāsu niansēs valdzinošas ogas. Ādamam un Ievai, izlokot zarus, vajadzēja izveidot lapeni, radot sev mājokli no augošajiem kokiem, kuru zarus sedza lapu zaļums un augļu bagātība. Tur bija dažādas, izšķērdīgā krāsu bagātībā veidotas smaržīgas puķes. Dārza vidū stāvēja dzīvības koks, savā krāšņumā varenāks par visiem citiem kokiem. Tā augļi izskatījās līdzīgi zelta un sudraba āboliem, un tiem bija vara dot mūžīgu dzīvību.

Tagad radīšanas darbs bija pabeigts. "Tā tika pabeigtas debesis un zeme, un visi to pulki." (1. Moz. 2:1) "Un Dievs pārbaudīja visu, ko Viņš bija darījis, un, lūk, viss bija ļoti labs. " (1. Moz. 1:31) Uz zemes ziedēja Ēdene. Ādamam un Ievai bija brīva pieeja pie dzīvības koka. Nekāds grēka traips vai nāves ēna nebojāja jauko radību. "(..) rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva dēli gavilēja." (Īj. 38:7)

Lielais Jehova bija licis pamatus Zemei; Viņš visu pasauli bija tērpis skaistumā un piepildījis to ar cilvēkam derīgām lietām; Viņš bija radījis visus brīnumus jūrā un uz zemes. Radīšanas darbs tika pabeigts sešās dienās. "Un Dievs (..) atpūtās septītajā dienā no visa sava darba, ko bija darījis. Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to par svētu dienu, jo Viņš tanī atdusējās no visa sava darba, ko radīdams bija darījis." (1. Moz. 2:2,3) Dievs ar apmierinātību lūkojās uz savu roku darbu. Viss bija pilnīgs, sava dievišķā Radītāja cienīgs; un Viņš dusēja ne tāpēc, ka bija noguris, bet tāpēc, ka atrada labpatiku pie savas gudrības un labvēlības augļiem un pie savas godības izpausmes.

Pēc tam, kad Dievs septītajā dienā bija dusējis, Viņš to iesvētīja, tas nozīmē — Viņš to atšķīra kā atpūtas dienu cilvēkiem. Sekojot Radītāja piemēram, cilvēkam vajadzēja šajā svētajā dienā dusēt, lai, aplūkojot debesis un zemi, tas domātu par Dieva lielo radīšanas darbu un lai, vērojot Dieva lielās gudrības un laipnības pierādījumus, viņa sirds pildītos ar mīlestību un godbijību pret savu Radītāju.

Uzliekot savu svētību nedēļas septītajai dienai, Dievs Ēdenē izveidoja pieminekli radīšanas darbam. Sabats tika nodots Ādamam kā visas cilvēces tēvam un pārstāvim. Tā ievērošana no visu uz zemes dzīvojošo radīto būtņu puses norādītu uz pateicības pilnu atziņu, ka Dievs ir viņu Radītājs un pilntiesīgs Valdnieks un tie kā Viņa roku darbs padoti Viņa autoritātei. Tā šis iekārtojums kā kādi atceres svētki tika nodots cilvēcei. Tajā nebija nekā no ēnas kalpošanas un arī nekā tāda, kas attiektos tikai uz vienu tautu.

Dievs redzēja, ka Sabats cilvēkiem bija nepieciešams pat Paradīzē. Vienā no septiņām dienām tiem vajadzēja nolikt pie malas savas personīgās intereses un nodomus, lai

pilnīgāk aplūkotu Dieva darbus un pārdomātu par Viņa varenību un laipnību. Sabats bija vajadzīgs, lai dzīvāk atcerētos Dievu un pamostos pateicības jūtas, jo viss, kas viņiem piederēja un kas tos iepriecināja, nāca no labdarīgās Radītāja rokas. Dievs grib, lai Sabats cilvēka prātu virzītu uz pārdomām par Dieva radīšanas darbu. Daba runā uz tiem un sludina, ka ir viens dzīvs Dievs, visu lietu Radītājs un Pārvaldnieks.

Nodaļa 3 - Kārdināšana un krišana

Kad sātanam vairs nebija atļauts celt nemieru Debesīs, viņa naids pret Dievu atrada sev jaunu darba lauku, kaļot plānus cilvēces bojāejai. Svētā pāra mierā un laimē viņš vēroja tādu prieka ainu, kas tam pašam uz visiem laikiem bija zudusi. Skaudības dzīts, viņš nolēma sakūdīt tos uz nepaklausību un tad pār tiem kā grēciniekiem izsaukt attiecīgu sodu. To mīlestību viņš apņēmās pārvērst neuzticībā un viņu slavas dziesmas — pārmetumos savam Radītājam. Ar to viņš šīs nevainīgās būtnes plānoja ne tikai aizraut sev līdzi ciešanās, bet arī atņemt Dievam godu un apbēdināt Debesis.

Mūsu pirmie vecāki tika brīdināti par tiem draudošajām briesmām. Debesu sūtņi tos iepazīstināja ar sātana slazdiem un pazudinošajiem nodomiem, kā arī ar viņa paša krišanas stāstu. Viņi tiem atklāja dievišķās pārvaldes raksturu, ko ļaunuma lielkungs vēlējās sagraut. Sātans un viņa pulki krita, nepaklausot Dieva taisnajām prasībām. Cik svarīgi tādēļ, lai Ādams un Ieva šos likumus cienītu, jo, tikai tos ievērojot, bija iespējams saglabāt kārtību un taisnīgas savstarpējas attiecības!

Dieva likumi ir tikpat svēti kā Viņš pats. Tie ir Viņa gribas atklāsme, Viņa rakstura noraksts, dievišķīgās mīlestības un gudrības izpausme. Radības harmonija atkarīga no pilnīgas visu dzīvo un nedzīvo lietu saskaņas ar Radītāja likumiem. Dievs ir iecēlis likumus, lai tie pārvaldītu ne tikai ikvienu dzīvo būtni, bet arī visas norises dabā. Viss atrodas zem stingras likumības, ko neviens nedrīkst ignorēt. Dabā visu kārto dabas likumi, tikai cilvēks, vienīgais no visām dzīvajām būtnēm virs zemes, ir atbildīgs arī tikumības principu priekšā. Cilvēkam, radības kronim, Dievs devis spējas saprast Viņa prasības, Viņa likumu taisnīgumu un lietderību un aptvert tam saistošos svētos noteikumus, tādēļ no cilvēka tiek prasīta nesatricināma paklausība.

Tāpat kā eņģeļi, arī Ēdenes iemītnieki tika pakļauti pārbaudei un savu laimīgo stāvokli varēja saglabāt tikai ar noteikumu, ja paliek uzticīgi Dieva likumiem. Viņi varēja paklausīt un dzīvot vai nepaklausīt un iet bojā. Dievs tos bija darījis par bagātīgu svētību mantiniekiem, bet gadījumā, ja tie neievērotu Viņa gribu, tad Tas, kas nesaudzēja grēkā nonākušos eņģeļus, nevarēs saudzēt arī viņus; nepaklausot tie zaudēs visas dāvanas un pakļaus sevi iznīcībai un ciešanām.

Eņģeļi viņus brīdināja būt modriem pret sātana viltīgajiem nodomiem, jo viņš tos nenogurstoši pūlēsies ievilināt lamatās. Kamēr viņi paklausīs Dievam, ļaunais tiem nevarēs kaitēt, jo vajadzības brīdī palīgā tiks sūtīti Dieva eņģeļi. Ja viņi noteikti atvairīs sātana pirmos iečukstējumus, tad varēs justies tikpat droši kā Debesu sūtņi. Bet, ja tie tikai vienu vienīgu reizi padosies sātana kārdinājumam, viņu raksturs kļūs tik samaitāts, ka tie sevī vairs neatradīs ne spēku, ne gribu tam pretoties.

Par mīlestības un paklausības pārbaudes līdzekli Dievs nolika laba un ļauna atzīšanas koku. Attiecībā uz dārzā esošo augļu lietošanu Kungs bija atradis par labu dot tikai vienu aizliegumu, bet, ja tie šajā vienā gadījumā neņems vērā Viņa gribu, tad būs vainīgi pārkāpumā. Sātanam nebija atļauts tiem pastāvīgi sekot ar savām kārdināšanām, — tas drīkstēja tuvoties tikai pie aizliegtā koka. Ja viņi mēģinās tuvāk iepazīties ar šī koka dabu, tad līdz ar to būs pakļauti sātana viltīgajiem uzbrukumiem. Eņģeļi tos skubināja rūpīgi ievērot Dieva dotos brīdinājumus un samierināties ar Viņa norādījumiem.

Lai neuzkrītoši realizētu savu nodomu, sātans nolēma par savu starpnieku izlietot čūsku — viņa krāpšanas nodomiem ļoti piemērotu masku. Čūska toreiz bija viens no skaistākajiem un gudrākajiem zemes radījumiem. Tai bija spārni un lidojot tā savā zeltaini mirdzošajā krāsā izskatījās žilbinoši spoža. Novietojusies augļiem bagātīgi apbērtā aizliegtā koka zaros un pati ēzdama jaukos augļus, viņa tiešām varēja saistīt aplūkotāja uzmanību un iepriecināt tā acis. — Tā miera pilnajā dārzā slēpās posts un gaidīja uz savu laupījumu.

Eņģeļi Ievu brīdināja nenošķirties no vīra, kad tie dārzā veica ikdienas darbus. Viņa tuvumā tai tik daudz nedraudēja briesmas no kārdināšanām, kā vienatnē. Bet, pilnīgi nogrimusi sava patīkamā pienākuma izpildē, tā neapzinīgi bija attālinājusies no Ādama. Redzot, ka ir viena, viņu pārņēma briesmu sajūta, bet tā apspieda bailes un nolēma, ka ir pietiekoši gudra izšķirt, kas ļauns, lai tam pretotos. Aizmirsdama eņģeļu brīdinājumus, viņa drīz jau atradās pie aizliegtā koka un ar izbrīnu un ziņkāri to aplūkoja. Augļi bija ļoti skaisti, un viņa neizpratnē sev jautāja, kāpēc Dievs tos ir aizliedzis. Tagad bija pienākusi kārdinātāja stunda. It kā būtu spējīgs uzminēt Ievas sirds domas, viņš to uzrunāja: "Vai Dievs tas Kungs tiešām jums būtu aizliedzis ēst no visiem dārza kokiem?" Ieva jutās pārsteigta un izbijusies, dzirdot savu domu atbalsi. Bet čūska melodiskā balsī turpināja, izsakot tikko jaušamu uzslavu Ievas piemīlībai, un tās vārdi šķita visai patīkami. Kaut gan Ievai vajadzēja bēgt no šīs vietas, viņa turpināja palikt aizliegtā koka tuvumā un brīnījās, ka čūska spēj runāt. Ja viņu uzrunātu kāda eņģelim līdzīga būtne, tā nobītos; bet apburošā čūskā ieraudzīt kritušā ienaidnieka starpnieku viņai nenāca ne prātā.

Uz kārdinātāja viltīgo jautājumu viņa atbildēja: "Mums atļauts ēst no visiem dārza koku augļiem, bet par tā koka augļiem, kas ir dārza vidū, Dievs teicis: no tiem jums nebūs ēst, nedz tos aiztikt, citādi jūs mirsit." Tad čūska teica sievai: "Jūs nemirsit vis, bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tiem ēdīsit, jūsu acis atvērsies un jūs būsit kā Dievs, zinādami, kas labs un kas ļauns." (1. Moz. 3:2-5)

Čūska paskaidroja, ka, ēdot no šī koka augļiem, viņi sasniegtu esamības augstākās sfēras un nokļūtu atziņu tālākajos laukos. Viņa arī pati esot ēdusi no aizliegtajiem augļiem un ieguvusi spējas runāt. Tā čūska lika saprast, ka Kungs patmīlīgā veidā grib tos atturēt, lai tie nenonāktu tikpat augstā stāvoklī kā Viņš. Šo augļu brīnišķīgo īpašību dēļ,

kas sniedz gudrību un spēku, Viņš tiem aizliedzis tos ēst un aizskart. Kārdinātājs lika saprast, ka dievišķais brīdinājums īstenībā nav jāpilda, ka tas dots tikai tāpēc, lai viņus iebiedētu. Kā tas iespējams, ka tie varētu mirt? Vai tad viņi nav ēduši no dzīvības koka? Dievs tikai grib aizkavēt, lai tie neaizsniegtu augstāku attīstības stāvokli un lielāku svētlaimi.

Tā sātans ir rīkojies sākot ar Ādama dienām līdz pat šim laikam, un viņam vienmēr ir bijuši panākumi. Tas arvien pamudina cilvēkus neuzticēties Dieva mīlestībai un apšaubīt Viņa gudrību. Ļaunais pastāvīgi cenšas pamodināt negodbijīgas ziņkāres garu, nemierīgu tieksmi iespiesties dievišķā spēka un gudrības noslēpumos. Pūloties izdibināt to, ko Dievs nav atklājis, tūkstošiem cilvēku neievēro tās patiesības, kuras Viņš darījis zināmas un kas ir nepieciešamas, lai izglābtos. Sātans cilvēkus kārdina uz nepaklausību, liekot domāt, ka tādā veidā tiem paveras brīnišķi atziņu lauki. Bet tā ir krāpšana. Sajūsmināj ušies par savām progresa idejām, viņi min kājām Dieva prasības un nostājas uz ceļa, kas ved pretī iznīcībai un nāvei.

Sātans svētajam pārim rādīja, ka, pārkāpjot Dieva likumus, viņi kaut ko iegūs. Vai mēs šodien nedzirdam līdzīgus secinājumus? Daudzi runā par to cilvēku ierobežotību, kas paklausa Dieva baušļiem, apgalvodami, ka viņiem turpretī esot daudz plašāki uzskati un daudz lielāka brīvība. Kas gan tas cits, ja ne atbalss no Ēdenē sacītā? "(..) tanī dienā, kad jūs no tiem ēdīsit (..)", tas ir, pārkāpsit Dieva bausli, — "(..) jūs būsit kā Dievs (..)." Sātans apgalvoja, ka, baudot aizliegto augli, viņš pats esot daudz ieguvis, bet nelika saprast, ka savu pārkāpumu dēļ ir izdzīts no Debesīm. Lai gan viņš zina, ka grēks sev līdzi nes tikai nebeidzamus zaudējumus, viņš tomēr nerunā par savu postu, lai tikai citus ievilinātu tajā pašā stāvoklī.

Tā arī tagad ikviens pārkāpējs cenšas apslēpt savu īsto raksturu. Tas gan var apgalvot, ka ir svēts, bet sevis izcelšana to kā krāpnieku padara tikai vēl bīstamāku. Viņš stāv sātana pusē, mīdams kājām Dieva likumus, un arī citus pavedina rīkoties līdzīgi, sev pašiem par mūžīgu pazušanu.

Ieva tik tiešām ticēja sātana vārdiem, bet viņas ticība to neglāba no grēka soda. Viņa neticēja tam, ko bija teicis Dievs, un tas to noveda pie krišanas. Tiesas dienā cilvēki netiks notiesāti tāpēc, ka patiesi ticējuši kādiem meliem, bet tāpēc, ka nav izmantojuši izdevību uzzināt, kas ir patiesība. Nemaz nerunājot par sātana pilnīgi pretrunīgo filozofiju, nepaklausība Dievam vienmēr ir postoša. Mums savā sirdī jāapņemas uzzināt, kas ir patiesība. Visas mācības, kuras Dievs devis savā Vārdā, sniegtas mums par brīdinājumu un pamācību. Tās dotas, lai mūs izglābtu no viltīgajiem maldiem. To neievērošana nesīs bojāeju. Mēs varam būt droši, ka viss, kas runā pretī Dieva Vārdam, nāk no sātana.

Čūska noplūca augli no aizliegtā koka un ielika to Ievas negribīgajās rokās. Tad viņa atgādināja Ievas pašas vārdus, ka Dievs aizliedzis auglim pat pieskarties, lai nemirtu. No ēšanas tai nenākšot lielāks ļaunums kā no tā aizskaršanas. Un Ieva kļuva drošāka. "Sieva vēroja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas acīm jo tīkams un iekārojams, to uzskatot. Un viņa ņēma no koka, un ēda (..)." Tam bija patīkama garša un, kad viņa ēda, tai šķita, ka to pārņem dzīvinošs spēks un tā nonāk augstākā esamības stāvoklī. Bez bailēm viņa tagad tikai plūca un ēda. Un tad, kad bija izdarījusi pārkāpumu, tā kļuva par sātana ieroci arī sava vīra pazudināšanai. Kaut kādā nedabīgā satraukuma stāvoklī ar aizliegtiem augļiem rokās viņa uzmeklēja vīru un izstāstīja visu, kas bija noticis.

Ādama vaigu pārklāja rūpju izteiksme. Viņš bija pārsteigts un uztraukts. Uz Ievas vārdiem viņš atbildēja, ka tas droši vien bijis ienaidnieks, no kā tie brīdināti, un pēc dievišķā lēmuma viņai tagad jāmirst. Atbildes vietā Ieva arī to skubināja ēst, atkārtodama čūskas vārdus, ka viņi nemirs. Viņa domāja, ka tam patiesi tā arī jābūt, jo vēl neko neizjuta no Dieva nepatikas, bet tieši pretēji, baudīja sevišķu pacilājošu iespaidu, kas it kā ar jaunu dzīvību caurstrāvoja visas viņas spējas, tādēļ secināja, ka tā jūtas arī Debesu sūtņi.

Nodaļa 4 - Atpestīšanas plāns

Cilvēku krišana Debesīs izraisīja lielas skumjas. Dieva radīto pasauli nomāca grēka lāsts, un uz tās tagad dzīvoja ciešanām un nāvei pakļautas būtnes. Šķita, ka likuma pārkāpējiem vairs nav nekādas izejas. Eņģeļi pārtrauca savas slavas dziesmas. Debesu pagalmos visur valdīja sēras tās iznīcības dēļ, ko bija ienesis grēks. ebesu varenais Pavēlnieks, Dieva Dēls, ļoti juta līdzi kritušajam cilvēkam. Kad To sasniedza ziņas par pazudušās pasaules ciešanām, Viņa sirdi aizkustināja bezgalīgs žēlums. Un dievišķā Mīlestība jau bija izdomājusi cilvēka atpestīšanas plānu. Dieva likumu pārkāpšana prasīja grēcinieku dzīvību. Visā Universā bija tikai Viens, kas cilvēka labā spēja apmierināt šīs prasības. Tā kā dievišķais likums ir tikpat svēts kā pats Dievs, tad šo pārkāpumu varēja salīdzināt tikai Dievam līdzīga būtne. Tikai Kristus varēja atpirkt kritušo cilvēku no likuma lāsta un atkal saskaņot ar Debesīm. Kristum vajadzēja uzņemties grēka vainu un kaunu, bet grēks svētajam Dievam ir tik pretīgs, ka līdz ar to tas šķirtu Tēvu no Dēla. Lai glābtu kritušo cilti, Kristus bija gatavs nolaisties visos posta dziļumos.

Grēcinieku dēļ Viņš vērsās pie Tēva, un visi Debesu iemītnieki ar vārdos neizsakāmu interesi gaidīja sarunas rezultātu. Ilgi turpinājās šī noslēpumainā saruna — "miera apspriede" (Cak. 6:13) par kritušajiem cilvēku bērniem. Atpestīšanas plāns bija izstrādāts jau pirms pasaules radīšanas, jo Kristus ir Jērs, kas nokauts no pasaules radīšanas. (Atkl. 13:8) Likt savam Dēlam mirt par kritušo cilvēci, tas prasīja cīņu arī no Universa Valdnieka. Bet "tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību". (Jāņa 3:16) Ak, lielais noslēpums! — Dieva mīlestība uz pasauli, kas viņu nemīlēja. Kas gan spēj aptvert tās mīlestības dziļumu, kura "pārspēj katru saprašanu"? Cenšoties izprast šīs neaptveramās mīlestības noslēpumu, to cauri laiku bezgalībai apbrīnos un pielūgs visas nemirstīgās būtnes.

Dievs atklājās Kristū un "salīdzināja pasauli ar sevi". (2. Kor. 5:19) Cilvēks ar grēku bija tā pazemots, ka pats vairs nespēja saskaņoties ar To, kura raksturs ir šķīsts un svēts. Bet, atpērkot cilvēku no likuma lāsta, Kristus tā cilvēciskajām pūlēm varēja pievienot dievišķu spēku. Tā kritušajiem Ādama bērniem, nožēlojot savus grēkus un uzticoties Kristum, atkal pavērās iespēja kļūt par "Dieva bērniem".

Vienīgais plāns, pateicoties kuram bija iespējama cilvēka glābšana, sava bezgalīgā Upura dēļ skāra visas Debesis. Eņģeļi nespēja priecāties, kad Kristus tiem atklāja pestīšanas ieceri, jo tie redzēja, ka cilvēku glābšana viņu mīļotajam pavēlniekam maksās neizsakāmas ciešanas un mokas. Ar sāpēm un izbrīnu tie klausījās Viņa vārdos, ka Tam jāatstāj Debesu skaidrība, miers un prieks, godība un nemirstības dzīve, izveidojot ciešas attiecības ar pazemoto pasauli, ciešot zemes dzīves sāpes, kaunu un nāvi. Viņam jānostājas starp grēciniekiem un grēka sodu, lai gan tikai nedaudzi To atzīs par Dieva

Dēlu. Kristus atstās savu augsto stāvokli kā Debesu Majestāte, lai pazemodamies virs zemes parādītos kā cilvēks un personīgi iepazītos ar sāpēm un kārdināšanām, kas jāpanes cilvēkam, jo tas nepieciešams, lai varētu palīdzēt tiem, kas tiks kārdināti. (Ebr. 2:18) Kad Skolotāja uzdevums būs pabeigts, Viņš nodosies bezdievīgu cilvēku rokās, — Viņu nozākās un mocīs tā, kā vien sātans to var izdomāt. Viņam būs jāizcieš visnežēlīgākā nāve un kā grēciniekam jātiek paceltam starp debesīm un zemi. Ilgas stundas Viņam nāksies pavadīt briesmīgās nāves mokās, ka pat eņģeļi to nespēs izturēt un aizklās savas sejas, lai šo skatu neredzētu. Viņam nāksies izciest dvēseles sāpes, sava Tēva vaiga novēršanos, kad uz Viņu gulsies pārkāpēju noziegums — visas pasaules grēki.

Eņģeļi nometās pie sava Pavēlnieka kājām un piedāvāja sevi kā upuri cilvēku labā. Tomēr neviena eņģeļa dzīvība nevarēja izpirkt grēka parādu; vienīgi Viņš, kas cilvēku bija radījis, spēja to arī atpirkt. Eņģeļiem gan vajadzēja piedalīties atpestīšanas plānā. Kristus tikai "īsu laiku bija padarīts mazāks par eņģeļiem", (..) "lai Dieva žēlastībā baudītu nāvi par visiem". (Ebr. 2:9) Uzņemoties cilvēcisko dabu, Viņš savā spēkā nebūs vairs tiem līdzīgs, un eņģeļiem vajadzēs Viņam kalpot, Viņu stiprināt un mierināt ciešanās. Viņiem vajadzēs būt par kalpojošiem gariem, kas tiks izsūtīti kalpot tiem, kuri iemantos pestīšanu. (Ebr. 1:14) Viņi aizsargās žēlastības pavalstniekus no ļauno eņģeļu varas un tumsas, ko sātans pastāvīgi centīsies ap tiem izplatīt.

Kad eņģeļi redzēs sava Valdnieka nāves mokas un pazemošanu, viņus pārņems sāpes un sašutums un tie vēlēsies Viņu atbrīvot no slepkavām, bet nedrīkstēs iejaukties vai aizkavēt kaut ko no tā, ko redzēs. Kristus ciešanas, bezdievīgo cilvēku izsmiekls un ļaunprātības ir daļa no pestīšanas plāna un, kļūstot par cilvēku Glābēju, Viņš ar visu to ir samierinājies.

Kristus eņģeļiem apgalvoja, ka ar savu nāvi Viņš daudzus atpirks un iznīcinās to, kam ir nāves vara. Viņš atkal atgūs valstību, kuru cilvēks pazaudējis grēkojot, un līdz ar Viņu to iemantos atpestītie, lai tur dzīvotu mūžīgi. Tiks iznīcināts grēks un grēcinieki, lai vairs nekad netraucētu ne Debesu, ne zemes mieru. Viņš pavēlēja eņģeļu pulkiem piekrist šim plānam, ko pieņēmis Viņa Tēvs, un priecāties, ka ar Viņa nāvi kritušais cilvēks atkal tiks samierināts ar Dievu.

Tad Debesis piepildīja neizsakāms prieks. Atpestītās pasaules godība un laime atsvērs pat Dzīvības Lielkunga ciešanas un upuri. Cauri Debesu telpai atbalsojās tās dziesmas pirmie akordi, kurai vēlāk vajadzēja skanēt Betlēmē: "Gods Dievam augstībā, miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts." (Lūk. 2:14) Ar vēl dziļāku līksmību nekā pie jauna radīšanas darba "rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva dēli gavilēja". (Īj. 38:7)

Pirmais norādījums par atpestīšanu cilvēkam tika pateikts spriedumā čūskai: "Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev

sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī." (1. Moz. 3:15) Šis spriedums, izteikts mūsu pirmajiem vecākiem, tiem bija kā apsolījums. Pasludinādams karu starp cilvēku un sātanu, tas paskaidroja, ka beidzot lielā pretinieka vara tiks salauzta. Ādams un Ieva kā grēcinieki stāvēja Taisnā Soģa priekšā un gaidīja spriedumu par savu pārkāpumu, bet pirms tie uzzināja par grūtību un sāpju pilno dzīvi, kas tagad būs viņu daļa, ka atkal būs jāpaliek par zemi, tie klausījās vārdus, kas viņos modināja cerību. Lai arī viņiem būs jācieš no to spēcīgā pretinieka varas, tie tomēr jau tagad drīkstēja raudzīties uz galīgo uzvaru nākotnē.

Dzirdot, ka pastāvēs ienaids starp viņu un sievu, starp viņa sēklu un sievas sēklu, sātans zināja, ka viņa nodoms sabojāt cilvēku un viņa raksturu tiks pārtraukts, ka būs līdzeklis, kas cilvēku darīs spējīgu pretoties viņa varai. Bet, kad atpestīšanas plāns atklājās pilnīgāk, sātans ar saviem eņģeļiem priecājās, ka, izraisot cilvēka krišanu, viņš ir panācis Dieva Dēla nokāpšanu no viņa augstā stāvokļa. Viņš paskaidroja, ka viņa plāns virs zemes līdz šim ir vainagojies panākumiem un tad, kad Kristus pieņems cilvēka dabu, viņš arī To uzvarēs, un viss pazudušās cilvēces glābšanas plāns tiks izjaukts.

Debesu eņģeļi vēl pilnīgāk atklāja mūsu pirmajiem vecākiem viņu glābšanas plānu. Ādams un viņa dzīvesbiedre saņēma skaidru norādījumu, ka, neskatoties uz viņu lielo grēku, tie tomēr nebūs atstāti sātana varai. Dieva Dēls ir piedāvājis ar savu dzīvību izpirkt viņu pārkāpumu. Tiem tiks dots vēl viens pārbaudes laiks un, atgriežoties un ticot Kristum, tie atkal var kļūt par Dieva bērniem.

Upuris, ko prasīja nozieguma salīdzināšana, Ādamam un Ievai atklāja Dieva likumu svēto raksturu, un kā nekad agrāk tie ieraudzīja grēka grēcīgumu un tā briesmīgās sekas. Savos sirdsapziņas pārmetumos un bailēs tie lūdza, lai vaina nekristu uz To, kura mīlestība ir bijusi visu viņu prieku avots; labāk lai sods nāk pār viņiem un viņu pēcnācējiem.

Viņus pamācīja, ka Dieva likumi ir Viņa valdības pamats Debesīs un arī virs zemes, un ka pat eņģeļa dzīvību nevar pieņemt kā upura maksu par likuma pārkāpšanu. Neviens priekšraksts nav atceļams vai grozāms, lai to piemērotu cilvēkam viņa kritušajā stāvoklī; tikai Dieva Dēls, kas cilvēku radījis, ir spējīgs viņu arī izpirkt. Kā Ādama pārkāpums ir nesis ciešanas un nāvi, tā Kristus upuris nesīs dzīvību un nemirstību.

Ne tikai cilvēks, bet arī zeme ar grēku ir nonākusi zem ļaunā varas un tiks atbrīvota ar atpestīšanas plānu. Ādams pie radīšanas bija iecelts par zemes valdnieku, bet, padodoties kārdinājumam, nonāca sātana varā. "(..) jo, kura kāds ir uzvarēts, tā kalps viņš ir." (2. Pēt. 2:19) Kad cilvēks kļuva par sātana gūstekni, pārvaldības varu ieguva uzvarētājs. Tā sātans kļuva par šīs "pasaules dievu" (2. Kor. 4:4) Viņš bija sagrābis varu pār pasauli, kura sākumā bija nodota Ādamam. Bet Kristum vajadzēja sevi upurēt, lai samaksātu grēka sodu un atbrīvotu ne tikai cilvēku, bet atgūtu arī viņa pazaudēto pārvaldnieka varu.

Viss, ko pirmais Ādams pazaudēja, tiks atgūts ar otro. Tā saka pravietis: “Un tu, ganāmo pulku sargu torni, tu, Ciānas meitas nocietinātais uzkalns, pie tevis nonāks un tevī ieies agrākā pirmatnējā valsts vara (..).” (Mihas 4:8) Un apustulis Pāvils norāda uz priekšu, uz “gaidāmā mantojuma ķīlu, līdz reiz iegūsim pestīšanas pilnību”. (Ef. 1:14) Dievs radīja zemi, lai to apdzīvotu svētas un laimīgas būtnes. “Tā saka tas Kungs, kas radīja debesis, Dievs, kas veidoja zemi, — Viņš to nav radījis par tuksnešaini, bet lai tā būtu apdzīvota.” (Jes. 45:18) Šis mērķis būs sasniegts, kad zeme, caur Dieva varu atjaunota un atbrīvota no grēka un sāpēm, kļūs par atpestīto mājvietu. “Taisnie iemantos zemi un paliks tur mūžīgi.” (Ps. 37:29) “Nekas tur nebūs vairs nolādēts. Tur stāvēs Dieva un Viņa Jēra tronis, un Viņa kalpi tam kalpos.” (Atkl. 22:3)

Nodaļa 5 - Kaina un Ābela pārbaudījums

Kains un Ābels — divi Ādama dēli — savā raksturā viens no otra ļoti atšķīrās. Ābels bija Dievam uzticīgs; viņš redzēja, ka Dievs pret kritušo cilvēku ir rīkojies taisni un žēlīgi un ar pateicību pieņēma pestīšanas cerību. Bet Kains nodevās sacelšanās jūtām un kurnēja pret Dievu par lāstu, kas Ādama grēka dēļ bija izteikts pār zemi un cilvēku cilti. Viņš savām domām ļāva iet to pašu ceļu, kas pie krišanas noveda sātanu. Viņš tīkoja paaugstināties un apšaubīja dievišķo taisnību un autoritāti.

Lai redzētu, vai viņi tic un paklausa Dieva Vārdam, abi brāļi tika pārbaudīti tāpat, kā Ādams. Viņi pazina cilvēces glābšanas plānu un izprata arī Dieva iekārtoto upuru sistēmu. Tie zināja, ka ar šiem upuriem jāparāda ticība Pestītājam, uz ko upuri norādīja, ar to atzīstot, ka ir pilnīgi atkarīgi no sava Glābēja piedodošās mīlestības. Viņi arī zināja, ka tādā veidā saskaņojoties ar dievišķo atpestīšanas plānu, tie paliks paklausīgi Dievam. Grēku nevarēja piedot bez asins izliešanas, un, upurējot sava ganāmpulka pirmajos, viņiem vajadzēja parādīt ticību Kristus asinīm kā apsolītai izpirkšanas maksai. Turklāt Kungam kā pateicības upurus vajadzēja dot arī pirmos ienākušos zemes augļus.

Abi brāļi uzcēla vienādus altārus un katrs pienesa savu upuri. Saskaņā ar Dieva norādījumu, Ābels upurēja no sava ganāmpulka. “Un tas Kungs skatījās uz Ābelu un viņa dāvanām ar labpatiku.” (1. Moz. 4:4) No Debesīm krita uguns un upuri aprija. Bet Kains neņēma vērā skaidri izteikto Dieva norādījumu un upurēja tikai augļus. Tāpēc arī nenotika nekāda zīme no Debesīm, kas rādītu, ka upuris ir atzīts. Ābels lūdza savu brāli Dievam tuvoties pa Viņa norādīto ceļu, bet brāļa lūgums Kainu darīja tikai vēl apņēmīgāku turēties pēc sava prāta. Būdams vecāks par Ābelu, viņš nevēlējās, ka to pamācītu, un šo padomu neņēma vērā.

Kains Dieva priekšā nāca kurnēdams un savā sirdī neticēdams apsolītajam Upurim un upuru pienešanas vajadzībai. Viņa ziedojums neizteica nekādu grēku nožēlu. Viņš domāja līdzīgi daudziem citiem šodien, ka tā būtu sava nespēka atzīšana, ja tas visos sīkumos ievērotu Dieva norādījumus un savu izglābšanu darītu atkarīgu vienīgi no ticības apsolītā Pestītāja salīdzinošajam darbam. Kains gribēja rīkoties patstāvīgi. Viņš pie Dieva gribēja nākt ar savu paša nopelnu. Viņš nevēlējās upurēt jēru, pienesot tā asinis kopā ar savām upura dāvanām, bet gribēja upurēt pats savus augļus, pats sava darba ieguvumu. Savu upuri viņš deva it kā parādīdams Dievam labvēlību, tādā veidā cerot saņemt dievišķo atzinību. Kains paklausīja tik daudz, ka uzcēla altāri un tur upurēja, bet tā bija tikai daļēja paklausība. Svarīgākā daļa — nepieciešamība atzīt vajadzību pēc Glābēja — netika ņemta vērā.

Attiecībā uz savu izcelsmi un reliģisko audzināšanu šie brāļi atradās līdzīgā stāvoklī. Abi bija grēcinieki un abi atzina Dieva prasības attiecībā uz Viņa godāšanu un

pielūgšanu. Pēc ārējā izskata viņu reliģija līdz zināmam punktam bija līdzīga, bet tālāk jau atšķirība starp abiem bija ļoti liela.

"Ticības spēkā Ābels ir nesis Dievam labāku upuri nekā Kains (..)." (Ebr. 11:4) Ābels ņēma vērā atpestīšanas lielos pamatprincipus. Viņš sevi atzina par grēcinieku un saprata, ka grēks un tā alga — nāve tam neļauj tuvoties Dievam. Viņš pienesa nokauto upuri, ziedoto dzīvnieku, tādā veidā atzīdams pārkāptā likuma prasības. Redzot izlietās asinis, viņš raudzījās uz Upuri nākotnē — pie krusta Golgātā mirstošo Jēzu un, uzticēdamies šai paredzētajai atpirkšanas maksai, saņēma apliecinājumu, ka ir taisns un viņa upuris tiek pieņemts.

Kainam bija tādas pašas iespējas iepazīties un ņemt vērā šīs svarīgās atziņas. Viņš nekļuva par patvaļīgas rīcības upuri, jo nebija tā, ka viens brālis no Dieva būtu nolemts pieņemšanai, otrs — pazušanai. Tikai Ābels izvēlējās ticību un paklausību, bet Kains neticību un pretošanos. Tas arī izšķīra visu lietu.

Kains un Ābels pārstāv divas ļaužu šķiras, kas pasaulē pastāvēs līdz pat laika galam. Viena šķira sev par labu izlieto par grēkiem nozīmēto Upuri; otra — iedrošinās paļauties tikai uz saviem personīgajiem nopelniem; viņu upurim trūkst dievišķās starpniecības spēka, un tāpēc tas cilvēkam nenodrošina Dieva labvēlību. Mūsu pārkāpumi var tikt piedoti vienīgi pateicoties Jēzus nopelnam. Kas domā, ka var iztikt bez Kristus asinīm, ka tiem nav vajadzīga Dieva žēlastība vai ka Viņa labvēlību var iemantot ar personīgiem darbiem, tie pieļauj tādu pašu kļūdu, kā Kains. Ja viņi nepieņem šķīstījošās asinis, tad paliek zem lāsta, jo vienkārši nav citas iespējas, kā varētu atbrīvoties no grēka verdzības.

Dieva pielūdzēju grupa, kas seko Kaina piemēram, aptver pasaules iedzīvotāju lielāko daļu, jo gandrīz katra nepareiza reliģija ir dibināta uz tādiem pašiem pamatlikumiem, ka cilvēka izglābšanās atkarīga no viņa paša pūlēm. Daži apgalvo, ka cilvēcei vajadzīga nevis atpestīšana, bet attīstība, ka tā pati var kļūt cēlāka, svētāka un pati spēj atjaunoties. Tāpat kā Kains, kas ar savu upuri, kur nebija ziedotas asinis, gribēja iegūt Dieva labvēlību, tā šie ļaudis grib pacelt cilvēku līdz dievišķai pilnībai, nepievēršot uzmanību Kristus atpirkšanas darbam. Stāsts par Kainu rāda, kādi būs rezultāti. Tas rāda, kā cilvēkam klājas bez Kristus. Cilvēcei pašai nav spēka atdzimt. Tā netiecas uz augšu, uz dievišķo, bet gan uz leju, uz sātanisko. Kristus ir mūsu vienīgā cerība. "Nav pestīšanas nevienā citā, jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana." (Ap. d. 4:12)

Patiesa ticība, kas paļaujas vienīgi uz Kristu, saskaņosies ar visām Dieva prasībām. No Ādama laikiem līdz pat mūsu dienām lielās cīņas degpunktā ir prasība paklausīt Dieva likumiem. Visos laikos ir bijuši cilvēki, kas pārkāpj dažus Dieva baušļus un tomēr apgalvo, ka tiem ir tiesības uz Dieva labvēlību. Bet Raksti paskaidro, ka tieši darbi ticību

dara pilnīgu. (Skat. Jēk. 2:4) Bez paklausības darbiem "ticība ir nedzīva". "Kas saka: es esmu viņu atzinis, bet netur viņa baušļus, ir melis, un viņā nav patiesības." (1. Jāņa 2:4)

Redzot, ka viņa upuris tiek atmests, Kains kļuva dusmīgs uz Dievu un Ābelu; viņš dusmojās, ka Kungs dievišķi noteiktā upura vietā nepieņēma cilvēka pienesto aizvietojumu un ka Ābels atrada par labāku paklausīt Dievam un negribēja pievienoties viņa dumpīgajai rīcībai. Lai gan Kains neņēma vērā Dieva pavēli, tomēr Kungs viņu neatstāja. Viņš vēl gribēja runāt ar vīru, kurš bija rīkojies tik neprātīgi. Kungs Kainam sacīja: "Kāpēc tu esi apskaities? Kāpēc tavs vaigs raugās nikni?" (1. Moz. 4:6) Ar eņģeli tika sūtīta dievišķā brīdinājuma vēsts: "Vai nav tā: ja tu esi labs, tu savu galvu vari pacelt, bet, ja tu dari ļaunu, tad grēks ir tavu durvju priekšā un tīko pēc tevis.(..)" (1. Moz. 4:7) Kainam pašam vajadzēja izvēlēties. Ja viņš paļautos uz apsolītā Pestītāja nopelnu un paklausītu Dieva norādījumiem, tad varētu baudīt Dieva labvēlību. Bet, ja gribēja palikt neticībā un pārkāpumos, tad nav iemesla sūdzēties, ka Dievs to atmetis.

Grēka atzīšanas vietā Kains turpināja kurnēt par Dieva netaisno rīcību un nodoties skaudībai un naidam pret Ābelu. Dusmās viņš brālim izsacīja pārmetumus un centās arī to ieraut cīņā pret Dievu. Pazemīgi un tomēr noteikti un bezbailīgi Ābels nostājās par Dieva taisnību un laipnību. Viņš rādīja Kainam, kur tas kļūdās, un centās pārliecināt, ka ne Dievs, bet viņš ir rīkojies nepareizi. Ābels stāstīja, cik Dievs ir līdzcietīgs, saudzējot viņu vecākus, kur Kungs tos tūlīt varēja sodīt ar nāvi, un ka Viņš mīl cilvēkus, jo citādi nedotu savu nevainīgo svēto Dēlu, lai tas ciestu viņu vietā. Bet tas viss Kaina dusmas tikai pavairoja.

Saprāts un sirdsapziņa viņam teica, ka Ābelam taisnība, bet viņš apskaitās, ka brālis, kas bija radis klausīt viņa padomam, tagad uzdrošinājās domāt savādāk. Kains dusmojās, ka Ābels tam nepievienojās dumpīgajā gājienā pret Dievu, un tādēļ niknuma uzplūdos savu brāli nogalināja.

Kains neieredzēja un nogalināja brāli ne tāpēc, ka Ābels viņam būtu nodarījis ko ļaunu, bet gan "tāpēc, ka viņa darbi bija ļauni un viņa brāļa darbi taisni". (1. Jāņa 3:12) Tieši tādēļ bezdievīgie visos laikos ienīst tos, kas ir labāki par viņiem. Ābela paklausība un nesatricināmā uzticība bija Kainam kā pastāvīgs pārmetums. "Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti." (Jāņa 3:20) Jo spožāka ir gaisma, ko izstaro uzticīgo Dieva kalpu raksturs, jo redzamāk atklājas bezdievīgo grēki un jo noteiktākas kļūst viņu pūles iznīcināt tos, kas traucē viņu mieru.

Ābela nogalināšana bija pirmais piemērs ienaidam, kas pēc Dieva norādījuma pastāvēs starp čūsku un sievas sēklu, — starp sātanu un tā pavalstniekiem no vienas puses un Kristu un Viņa piekritējiem no otras. Ar cilvēku pirmo grēku sātans ieguva virsvaldību pār visu cilvēci, bet Kristus sagādāja iespēju šo jūgu nomest. Katru reizi, kad kāda dvēsele, ticot uz Dieva Jēru, atsakās grēkot, tūlīt iedegas sātana dusmas. Ābela svētā

dzīve liecināja pret sātana apgalvojumu, ka cilvēkam nav iespējams ievērot Dieva likumus. Kad Kains, ļaunā gara skubināts, redzēja, ka nevar valdīt pār Ābelu, viņš tā apskaitās, ka nonāvēja savu brāli. Un visur, kur vien kāds nostāsies par Dieva likumu taisnīgumu, tur pret viņu atklāsies tas pats gars. Šis gars Kristus mācekļiem visos laikos ir gatavojis un aizdedzinājis sārtus. Šos cietsirdības darbus pār Kristus sekotājiem izsauc sātans un viņa pulki tādēļ, ka vairs nespēj tos pakļaut savai gribai. Tas ir uzvarētā ienaidnieka niknums. Katrs Jēzus moceklis ir miris kā uzvarētājs. Pravietis saka: “Viņi to (veco čūsku, to sauc par velnu un sātanu) uzvarējuši ar Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu un nav savu dzīvību mīlējuši līdz nāvei.” (Atkl. 12:11,9)

Nodaļa 6 - Sets un Ēnohs

Ādamam tika dots vēl cits dēls, kuram vajadzēja kļūt par dievišķā apsolījuma un garīgās pirmdzimtības tiesību mantinieku. Šo dēlu nosauca vārdā Sets, kas nozīmē "norādītais" vai "atlīdzinājums". "Jo Dievs man ir devis citu dēlu pēc Ābela, jo to nokāva Kains," teica Ieva. (1. Moz. 4:25) Sets augumā bija staltāks par Kainu un Ābelu un vairāk līdzinājās Ādamam, nekā viņa citi dēli. Tam bija cēls raksturs, un viņš staigāja Ābela pēdās. Taču no dabas viņš vairs nesaņēma mantojumā tādas spējas, kādas bija saņēmis Kains. Attiecībā uz Ādama radīšanu teikts: "Kad Dievs radīja Ādamu, Viņš to radīja Dieva līdzībā", bet pēc grēkā krišanas Ādams "dzemdināja dēlu, kas bija viņam līdzīgs." (1. Moz. 5:1,3) Ādams tika radīts bez grēka, pēc Dieva līdzības, bet Sets, tāpat kā Kains, mantoja savu kritušo vecāku dabu. Tomēr viņš saņēma arī atziņu par Pestītāju un tika pamācīts izprast taisnību. Dieva žēlastībā tas Kungam kalpoja un Viņu godāja, pūlēdamies, kā arī Ābels to būtu darījis, ja dzīvotu, veidot grēcīgo cilvēku sirdsapziņu, lai tie pagodinātu Dievu un paklausītu savam Radītājam.

"Un arī Setam piedzima dēls, un viņš nosauca to vārdā Ēnošs. Tas sāka piesaukt Dieva vārdu." (1. Moz. 4:26) Uzticīgie jau līdz tam laikam arī bija pielūguši Dievu, bet, cilvēkiem vairojoties, atšķirība starp abām grupām kļuva arvien jūtamāka. No vienas puses tika parādīta atklāta uzticība Dievam, bet no otras — atklāta nicināšana un nepaklausība. Pirms grēkā krišanas mūsu pirmie vecāki svētīja Ēdenē iecelto Sabatu; viņi to turpināja ievērot arī pēc izraidīšanas no Paradīzes. Viņi bija baudījuši rūgtos nepaklausības augļus un piedzīvojuši to, ko agrāk vai vēlāk piedzīvos ikviens, kas min kājām Dieva baušļus, — ka Kunga priekšraksti ir svēti un negrozāmi un pārkāpumi noteikti tiek sodīti. Sabatu godāja visi Dievam uzticīgie Ādama bērni, bet Kains un viņa pēcnācēji negodāja dienu, kurā Dievs bija dusējis. Darbam un atpūtai viņi izvēlējās paši savu laiku, neņemot vērā skaidri izteikto Jehovas pavēli.

Dieva nolādēts, Kains aizgāja no sava tēva mājām. Vispirms viņš izvēlējās zemkopja darbu un šajā laikā dibināja pilsētu, kuru nosauca sava vecākā dēla vārdā. Viņš bija atstājis Dieva klātbūtni un atmetis apsolījumus par atjaunotu Ēdeni, lai meklētu sev īpašumus un prieku ar lāstu apkrautajā zemē. Ar to Kains nostājās tās lielās cilvēku šķiras priekšgalā, kas pielūdz šīs pasaules dievu. Viņa pēcnācēji izcēlās ar pasākumiem, kas saistījās tikai uz šo pasauli un materiālo labklājību, bet Dieva esamību tie neņēma vērā un ignorēja Radītāja nodomus attiecībā uz cilvēku. Pie slepkavības nozieguma, ko iesāka Kains, tā ciltskoka piektais pēcnācējs Lamehs vēl pievienoja klāt daudzsievību un ar lielīgu spītību atzina Dievu tikai tāpēc, ka saskatīja sev drošību Kaina atriebšanas aizliegumā.

Ābels bija dzīvojis gana dzīvi, mitinādamies teltīs vai vienkāršos mājokļos, un arī Seta pēcnācēji sekoja šim piemēram, uzlūkodami sevi kā "svešiniekus un piemājotājus virs zemes". (Ebr. 11:13)

Kādu laiku šīs abas cilvēku grupas dzīvoja atsevišķi. Kaina ciltis, izplešoties no savas pirmās apmešanās vietas, ieklīda līdzenumos un ielejās, kur dzīvoja Seta bērni, un pēdējie, lai izbēgtu no viņu aptraipošā iespaida, pārcēlās uz pastāvīgu dzīves vietu kalnos. Kamēr tie palika šķirti, viņu Dieva pielūgšanā viss bija tīrs un skaidrs. Bet laika gaitā Seta pēcnācēji pamazām uzdrošinājās sajaukties ar ieleju iemītniekiem. Šāda satiksme izraisīja visļaunākās sekas. "Tad Dieva dēli vēroja, ka cilvēku meitas bija skaistas (..)." (1. Moz. 6:2) Kaina meitu skaistuma pievilkti, Seta bērni apprecējās ar tām un izsauca pār sevi Dieva nepatiku. Daudzi Dieva pielūdzēji ar pastāvīgiem vilinājumiem tika pavedināti uz grēku un pazaudēja savu īpatnējo svēto raksturu. Sajaucoties ar samaitātajiem cilvēkiem, viņi garā un darbos palika tiem līdzīgi; tika pārkāptas septītā baušļa robežas, un tie "ņēma sievas, kādas gribēja". Seta bērni gāja "Kaina ceļu" (Jūda 11), viņu domas pievērsās pasaulīgai labklājībai, pasaulīgiem priekiem, un Dieva baušļi vairs netika ņemti vērā. "Jo, pazīdami Dievu, viņi to nav turējuši godā kā Dievu, (..) bet savos spriedumos krituši nīcības gūstā (..)", tāpēc arī "Dievs viņiem licis krist necienīgās tieksmēs (..)." (Rom.1:21,28) Tā grēks izplatījās pār zemi kā nāvīga spitālība.

Gandrīz tūkstoš gadus kā grēka seku liecinieks starp cilvēkiem dzīvoja Ādams. Viņš uzticīgi pūlējās apturēt ļaunuma straumi. Tam bija pavēlēts mācīt saviem pēcnācējiem Kunga ceļus, un viņš arī augstu vērtēja Dieva dotās atklāsmes un stāstīja par tām nākamajām paaudzēm. Saviem bērniem un bērnu bērniem līdz devītajam augumam viņš aprakstīja cilvēka svēto un laimīgo stāvokli Paradīzē, atkārtodams savas krišanas stāstu un runādams par ciešanām, ar kurām Dievs viņu mācījis, cik nepieciešama stingra Viņa likumu ievērošana, viņš tiem izskaidroja arī glābšanai domātos žēlastības pilnos pasākumus. Bet tikai nedaudzi ņēma vērā viņa vārdus. Bieži nācās sastapties ar rūgtiem pārmetumiem par grēku, kas viņa pēcnācējiem bija nesis tādas bēdas.

Ādama dzīvi raksturoja sāpes, pazemošanās un savas vainas apziņa. Atstājot Ēdeni, viņu ar šausmām pildīja domas par nāvi. Pirmo reizi ar tās īstenību viņš iepazinās, kad Kains, viņa pirmdzimtais dēls, kļuva par sava brāļa slepkavu. Smagu sirdsapziņas pārmetumu nomākts par izdarīto grēku un divkārt aplaupīts ar Ābela nāvi un Kaina atmešanu, Ādams saliecās zem bēdu nastas. Ap sevi viņš redzēja visu aptverošo samaitātību, kurai beidzot vajadzēja izsaukt pasaules bojāeju ūdensplūdos, un, lai gan nāves spriedums, ko Radītājs pār viņu izteica, sākumā šķita briesmīgs, tomēr gandrīz tūkstoš gadus vērojot grēka sekas, viņš saprata, ka tā ir Dieva žēlastība, ja šai sāpju un ciešanu dzīvei tiek darīts gals. Neskatoties uz bezdievību, kāda valdīja pirmsplūdu laikā, — šis laikmets tomēr nebija nezināšanas un barbarisma laiks, kā to bieži uzskata. Cilvēkiem bija dota iespēja sasniegt augstāko tikumisko un garīgo stāvokli. Viņiem

piemita lieli miesīgie un intelektuālie spēki un tādas priekšrocības reliģisko un vispārzinātnisko atziņu iegūšanai, kam nav līdzīgu. Tā ir kļūda domāt, ka ilgā mūža cilvēkiem prāts attīstījies vēlu; viņu garīgie spēki nobrieda ātri un, ja tie bija dievbijīgi un dzīvē saskaņojās ar Kunga prātu, tad zināšanas un gudrība palielinājās visā viņu dzīves laikā. Ja mūsu laika slaveniem zinātņu vīriem tagad blakus varētu nolikt tā paša vecuma pirmsplūdu laika cilvēkus, tad būtu redzams, cik daudz mūsdienu ļaudis atpaliek gan garīgā, gan fiziskā spēka ziņā. Tādos pašos apmēros, kā gadu gaita mazinājusi cilvēku miesīgos spēkus, ir mazinājušās arī viņu garīgās spējas.

Ir ļaudis, kas nododas studijām no divdesmitā līdz piecdesmitajam dzīvības gadam, un pasaule apbrīno viņu sasniegumus. Bet cik niecīgi ir viņu panākumi, salīdzinot ar to cilvēku sasniegumiem, kas savus miesīgos un garīgos spēkus attīstījuši gadsimtiem ilgi!

Taisnība, ka jauno laiku cilvēkiem ir priekšrocība saņemt savu senču sasniegumus. Vīri ar varenu prātu, kas plānojuši, studējuši, rakstījuši, ir atstājuši savus darbus nākamām paaudzēm. Bet cik daudz lielākas priekšrocības attiecībā uz cilvēciskajām zināšanām bija seno laiku ļaudīm! Gadsimtiem ilgi pie viņiem atradās tas, kas tika radīts pēc Dieva līdzības un kuru pats Radītājs atzina par "labu" — vīrs, kuru attiecībā uz materiālo pasauli visās gudrībās bija mācījis Dievs.

Ādams no Kunga uzzināja visu radīšanas vēsturi. Viņš pats redzēja deviņu gadsimtu notikumus un savās atziņās dalījās ar pēcnācējiem. Pirmsplūdu laika cilvēkiem nebija grāmatu, viņiem nebija nekādu rakstītu ziņu, bet līdz ar lielajiem fiziskajiem un garīgajiem spēkiem tiem bija stipra atmiņa, un viņi spēja aptvert un paturēt prātā tiem nodotās atziņas un savukārt visā pilnībā darīt tās zināmas saviem pēcnācējiem. Gadsimtiem ilgi uz zemes vienlaicīgi dzīvoja septiņas paaudzes, kas deva iespēju vienam ar otru visu pārrunāt, un katrs varēja citu cilvēku zināšanas un pieredzi izmantot savā labā.

Nekad vairs nav bijis līdzīgas priekšrocības, kādu baudīja šī laika cilvēki, par Radītāja darbiem mācoties no paša Dieva. Tas ne tuvu nebija reliģiskas tumsības laikmets, bet gan lielas apgaismības laiks. Visa pasaule varēja uzklausīt Ādama pamācības, un tiem, kas Kungu bijās, kā skolotāji kalpoja arī Kristus un eņģeļi. Kā kluss patiesības liecinieks stāvēja Dieva dārzs, kas vēl daudzus gadsimtus palika pie cilvēkiem. Ķerubu apsargātajos Paradīzes vārtos atklājās Dieva godība, un turp devās pirmie Dieva pielūdzēji. Tur viņi cēla altārus un pienesa savus upurus. Šeit upurēja arī Kains un Ābels, un šeit zemē nonāca Dievs, lai ar viņiem satiktos.

Neviens skeptiķis tad nevarēja noliegt Ēdenes pastāvēšanu, jo tā atradās tieši acu priekšā, bet ieeju liedza sargājošie eņģeļi. Neviens nevarēja apstrīdēt radīšanas kārtību, dārza nozīmi un stāstu par abiem kokiem, kas tik cieši saistījās ar cilvēku likteni. Dieva

esamība un lielā autoritāte, Viņa likumu nepieciešamība — bija patiesības, kuras cilvēkiem Ādama dzīves laikā bija grūti apšaubīt.

Neskatoties uz pieaugošo bezdievību, vienmēr pastāvēja svētu vīru cilts līnija, kuri savienībā ar Dievu dzīvoja cēlu un tikumisku dzīvi, it kā viņi satiktos ar Debesīm. Tie bija vīri ar milzīgām prāta spējām un brīnišķīgām zināšanām. Viņiem bija liels, svēts uzdevums — attīstīt taisnu raksturu un mācīt dievbijību ne tikai sava laika cilvēkiem, bet arī nākamajām paaudzēm. Svētajos Rakstos ir minēti tikai nedaudzi no šiem izcilajiem ļaudīm, bet uzticīgi liecinieki un patiesi pielūdzēji Dievam ir bijuši visos laikmetos.

Par Ēnohu teikts, ka viņš dzīvoja sešdesmit piecus gadus un dzemdināja dēlu. Pēc tam viņš staigāja ar Dievu vēl trīssimt gadus. Arī savā agrīnajā dzīves posmā Ēnohs mīlēja un bijās Dievu un turēja Viņa baušļus. Viņš piederēja pie svētās līnijas, kas sargāja īsto ticību. Viņš bija viens no apsolītās sēklas ciltstēviem. No Ādama mutes dzirdēdams drūmo grēkā krišanas stāstu, kā arī priecīgo vēsti par Dieva žēlastību, kas izteikta Viņa apsolījumā, viņš paļāvās uz nākamo Pestītāju. Bet pēc pirmā dēla piedzimšanas Ēnohs dzīvē sasniedza augstākos piedzīvojumus; viņa attiecības ar Dievu kļuva vēl sirsnīgākas. Viņš vēl skaidrāk izprata savas Dieva bērna personīgās saistības un atbildību. Redzot bērna mīlestību uz savu tēvu, viņa vienkāršo uzticēšanos tā aizsardzībai un pats izjūtot dziļo, sirsnīgo maigumu pret savu pirmdzimto dēlu, viņš saņēma dārgu mācību par brīnišķo Dieva mīlestību pret cilvēkiem, kas atklāta Viņa Dēla dāvināšanā, un par to paļāvību, kādā Dieva bērni var uzticēties savam Tēvam. Kristū atklātā bezgalīgā, neizdibināmā Dieva mīlestība kļuva par viņa pārdomu priekšmetu dienām un naktīm, un ar visu dvēseles degsmi viņš mēģināja šo mīlestību nest tālāk cilvēkiem, starp kuriem dzīvoja.

Nodaļa 7 - Plūdi

Noas dienās pār zemi gulēja divkāršs lāsts — Ādama pārkāpuma un Kaina izdarītās slepkavības dēļ. Tomēr tas vēl nebija sevišķi pārveidojis dabas ārējo izskatu. Trūdēšanas pazīmes bija acīm redzamas, bet Dieva aizgādībā zeme vēl arvien bija skaista un bagāta. Pakalnus klāja majestātiski koki, ap kuriem vijās augļu pārpilnās vīnogulāju stīgas. Plašie, dārziem līdzīgie klajumi tērpās krāšņā zaļumā un gaisu pildīja tūkstošiem ziedu jaukā smarža. Zemes augļi bija tik daudzveidīgi, ka, likās, tiem nav robežu. Koki ar savu lielumu un skaistumu, kā arī ar simetrijas pilnību tālu pārsniedza mūsdienās sastopamos. Koksne sastāvēja no smalkām šķiedrām un cietas vielas, kas stipri atgādināja akmeni un izturības ziņā tikai nedaudz no tā atpalika. Visur lielos daudzumos varēja atrast zeltu un dārgakmeņus.

Cilvēce vēl bija saglabājusi daudz pirmatnējā spēka. Tikai nedaudzas paaudzes bija pagājušas, kopš Ādams vairs nevarēja pieiet kokam, kas pagarināja cilvēka mūžu, bet tomēr to vēl arvien mēroja gadu simtiem. Ja šie ilgi dzīvojošie un apdāvinātie ļaudis būtu svētījušies, lai kalpotu Dievam, tad viņi Radītāja vārdu darītu slavenu virs zemes un atbilstu nolūkam, kādēļ tiem bija dota dzīvība. Bet viņi to nedarīja. Tajā laikā dzīvoja daudz vareni, liela auguma un spēcīgi vīri, slaveni ar savu gudrību, spējīgi veikt vissarežģītākos un brīnišķīgākos darbus, bet viņu vaina ar neierobežotu nodošanos grēkam bija proporcionāla to gudrībai un gara spējām.

Šiem pirmsplūdu ļaudīm Dievs bija devis lielas un bagātas dāvanas, bet viņi tās izlietoja sevis pagodināšanai un svētības pārvērta lāstos, jo tām pieķērās vairāk nekā pašam svētību Devējam. Zeltu, sudrabu, dārgakmeņus un vislabākos kokus tie izlietoja savu mājvietu celšanai un iekārtošanai, cenšoties viens otru pārspēt dzīvokļu izgreznošanā un izdomas bagātībā. Nododamies izpriecām un ļaunumam, viņi tiecās apmierināt vienīgi savas lepnās sirds iekāres. Nevēlēdamies Dievu ne atzīt, ne atcerēties, tie drīz vien sāka Viņu pilnīgi noliegt un Dieva vietā pielūdza dabu. Tie pagodināja cilvēka ģēniju, kalpoja savam roku darbam un mācīja bērnus locīt ceļus izgrieztu tēlu priekšā. Zaļajos laukos un vareno koku ēnā viņi iekārtoja altārus saviem elkiem. Plašās birzis, kuras visu gadu saglabāja savu lapu rotu, tika veltītas neīsto dievu pagodināšanai. Ar šīm birzīm bija savienoti grezni dārzi; pār viņu garajām līkloču alejām pāri liecās visdažādāko šķirņu augļu koki. Tos rotāja iespaidīgas statujas, un tur bija viss, kas cilvēku varēja sajūsmināt vai kalpot baudkāro ļaužu tieksmēm, vilinot viņus piedalīties elku pielūgšanā.

Cilvēki aizmirsa Dievu un pielūdza savu izdomu tēlus, kam sekoja arvien dziļāka un dziļāka pagrimšana. Dziesminieks apraksta iespaidu, kādu uz elku pielūdzējiem atstāj šo tēlu pagodināšana. Viņš saka: “Tādi pat ir arī tie, kas tos darina un kas uz tiem paļaujas.” (Ps.115:8) Cilvēka prātā ir nerakstīts likums, ka mēs pārveidojamies uzlūkojot. Cilvēks

nevar pacelties augstāk par to, kādi ir viņa patiesības, skaidrības un svētuma priekšstati. Ja prāts nekad netieksies augstāk par cilvēcisko līmeni, ja to ticībā nenodarbinās ar bezgalīgo mīlestību un gudrību, tad cilvēks grims arvien zemāk un zemāk. Neīsto dievu pielūdzēji savas dievības ietērpa cilvēciskās vājībās un kaislībās, kas viņu rakstura paraugu padarīja līdzīgu grēcīgam cilvēkam, un sekas bija neizbēgamas. "(..) Dievs redzēja, ka cilvēku ļaunums augtin auga zemes virsū un ka viņu sirdsprāts un tieksmes ikdienas vērsās uz ļaunu. (..) Bet zeme bija Dieva priekšā izvirtusi un pilna varas darbu." (1. Moz. 6:5,11) Dievs cilvēkiem par dzīves mērauklu bija devis savus baušļus, bet tie pārkāpa Viņa likumus, kā rezultātā sekoja visnekrietnākie grēki. Ļaunprātība bija atklāta un nekaunīga, taisnību mina dubļos un uz Debesīm pacēlās apspiesto ļaužu kliedzieni.

Pretēji Dieva sākotnējiem nodomiem, jau agri ieviesās daudzsievība. Kungs Ādamam deva vienu sievu, ar to apliecinādams savu nostāju šajā lietā. Pēc grēkā krišanas cilvēki sekoja savām grēcīgajām tieksmēm un tāpēc ātri vairojās noziegumi un ciešanas. Netika ievērotas ne laulības saites, ne īpašuma tiesības. Kas iekāroja sava tuvākā sievu vai īpašumu, ņēma to ar spēku, un ļaudis priecājās par saviem varas darbiem. Viņi uzjautrinājās, iznīcinādami dzīvniekus, un gaļas barības lietošana tos darīja vēl briesmīgākus un asinskārākus, līdz tie arī cilvēka dzīvību sāka uzlūkot ar apbrīnojamu vienaldzību.

asaule vēl atradās bērnu autos, un tomēr ļaunums jau bija sasniedzis tādu dziļumu un plašumu, ka Dievs to vairs nevarēja paciest un teica: "Es iznīcināšu no zemes virsas cilvēku, kuru Es esmu radījis (..)." (1. Moz. 6:7) (Sk. Pielikumā, 1. piezīme.) Dievs paziņoja, ka Viņa Gars vairs nenopūlēsies ar šo grēcīgo cilti. Ja tie nemitēsies aptraipīt ar saviem grēkiem zemi un tās bagātības, tad Viņš tos ir nodomājis izdeldēt no savas radības un iznīcināt visu, ar ko bija vēlējies cilvēkus aplaimot. Viņš gribēja izdeldēt visus lauka zvērus un visu stādu valsti, kas deva tādu barības pārpilnību, un tā plašo zemi pārvērst par postažu un drupu kaudzi.

Visu pārņemošās samaitātības vidū Metuzāls, Noa un daudzi citi pūlējās uzturēt dzīvu patiesā Dieva atziņu un apturēt ļaunuma straumi. Simt divdesmit gadus pirms grēku Plūdiem Kungs, sūtīdams eņģeli, paziņoja Noam savu nodomu un uzdeva tam gatavot šķirstu. Celtniecības laikā viņam vajadzēja sludināt, ka Dievs pār zemi vedīs Ūdensplūdus un iznīcinās visus bezdievīgos. Kas šai vēstij ticēs un šim notikumam sagatavosies ar nožēlu un dzīvesveida izmaiņu, tas atradīs piedošanu un tiks glābts. Ēnohs saviem bērniem jau bija stāstījis, ko Dievs viņam rādījis attiecībā uz Plūdiem, un arī Metuzāls un viņa dēli, kas vēl dzīvoja un dzirdēja Noas sludināšanu, palīdzēja viņam būvēt šo šķirstu.

Dievs Noam deva noteiktus šķirsta izmērus un paskaidroja par katras atsevišķas daļas iekārtošanu. Cilvēka gudrība tik stipru un izturīgu celtni nespētu izdomāt. Dievs veidoja

plānu, un Noa to īstenoja dzīvē. Šķirsts tika būvēts kā kuģa korpuss, lai varētu peldēt ūdenī, bet zināmā mērā tomēr vairāk līdzinājās mājai. Tam bija trīs stāvi, bet tikai vienas durvis sānos. Apgaismojums tika plānots no augšas, un dažādās telpas bija tā iekārtotas, lai gaišs būtu it visur. Šķirsta celšanai lietoja ciprešu koku, ko puve neskāra gadsimtiem ilgi. Šīs milzu celtnes iekārtošana bija ļoti gauss un smags darbs. Koku milzīgā lieluma un cietuma dēļ apstrādāšana prasīja daudz ievērojamāku piepūli, nekā tagad pie kuģu korpusa būves, kaut arī tā laika cilvēku spēks bija daudz lielāks. Tika darīts viss, ko cilvēks varēja darīt. Un tomēr šķirsts pats no sevis nespētu turēties pretī vētrām, kurām vajadzēja nākt pār zemi. Vienīgi Dievs varēja pasargāt savus kalpus šajos bangojošajos ūdeņos.

"Ticības spēkā Noa, dievbijīgs būdams, saņēma Dieva aizrādījumu attiecībā uz vēl neredzamo un savā gādībā uztaisīja šķirstu sava nama glābšanai; tās dēļ viņš nicināja pasauli un kļuva tās taisnības mantinieks, kas nāk no ticības." (Ebr. 11:7) Izteikdams brīdinājumu pasaulei, Noa ar saviem darbiem liecināja, ka tic šai brīdinošajai vēstij. Tā viņa ticība kļuva pilnīga un arī citiem redzama. Viņš sniedza pasaulei piemēru, ka tic tam, ko Dievs saka. Šķirsta būvē viņš ieguldīja visu savu īpašumu. Kad Noa milzu laivu sāka celt uz sauszemes, no visām pusēm nāca ļaužu pulki, lai redzētu šo sevišķo skatu un paklausītos īpatnējā sludinātāja nopietnajos, dedzīgajos vārdos. Katrs āmura sitiens pie šķirsta būves nodeva ļaudīm svinīgu liecību.

No sākuma šķita, ka sniegto brīdinājumu pieņems daudzi, tomēr tie neatgriezās pie Dieva no visas sirds. Viņi nebija gatavi atstāt savus grēkus. Garais laika sprīdis līdz Plūdu nākšanai pārbaudīja viņu ticību, un tie šo pārbaudi neizturēja. Vispārējās neticības pārspēti tie beidzot pievienojās saviem agrākajiem draugiem svinīgās vēsts atmešanā. Daži jutās dziļi aizkustināti un būtu klausījuši biedinājuma vārdus, bet visapkārt bija tik daudzi, kas smējās un zobojās, ka arī viņus pārņēma tas pats gars — pretoties žēlastības aicinājumam, un tie kļuva par drošākajiem un izaicinošākajiem smējējiem; jo neviens nav tik nesavaldīgs un neiet tik tālu savos grēkos kā tie, kuri kādreiz ir pieņēmuši gaismu, bet pēc tam nostājas pret Dieva Gara pārliecinošo iespaidu.

Ne visi tā laika cilvēki vārda tiešākajā nozīmē bija elku kalpi. Daudzi sevi uzskatīja par Dieva pielūdzējiem. Tie apgalvoja, ka viņu elku bildes esot dievības attēlojums un ka cilvēki ar to iegūstot skaidrāku priekšstatu par Dievu. Šī šķira pirmā atmeta Noas sludināšanu. Viņu cenšanās attēlot Dievu ar materiālo pasauli padarīja tos aklus pret Dieva majestāti un varenību; tie vairs nespēja izprast Viņa rakstura skaidrību, ne arī Viņa prasību svētumu un nemainīgumu. Jo vispārīgāks kļuva grēks, jo mazāk grēcīgs tas šķita, un beidzot tie paziņoja, ka dievišķie likumi vairs neesot spēkā, jo sodīt pārkāpējus esot pret Dieva dabu; viņi noliedza, ka zemi varētu piemeklēt Dieva sodība. Ja tā laika cilvēki būtu klausījuši Dieva likumiem, tad tie Viņa kalpa brīdinošajos vārdos pazītu Dieva balsi,

bet līdz ar gaismas atmešanu viņu prāts bija tik tālu aptumšots, ka tie Noas vēstī tiešām saskatīja tikai tukšus maldus.

Ļaužu vairākums neatradās taisnības pusē. Pasaule bija atkāpusies no Dieva patiesības un Viņa likumiem un Nou uzlūkoja kā fanātiķi. Kad sātans kārdināja Ievu nepaklausīt Dievam, viņš tai teica: "Jūs nemirsiet vis." (1. Moz. 3:4) Lieli vīri, pasaulē godāti gudri cilvēki tagad atkārtoja to pašu: "Dievs ar saviem draudiem," tie teica, "grib mūs tikai iebiedēt, bet tie nekad nepiepildīsies. Jums nav ko baidīties, jo tāds notikums kā Zemes izpostīšana ar Dieva roku, ko Viņš pats veidojis, un to radījumu sodīšana, ko Viņš radījis, nekad nevar notikt. Esiet mierīgi, nebīstieties. Noa ir traks fanātiķis." Un pasaule uzjautrinājās par vecā šķietami pieviltā vīra muļķību. Tā vietā, lai savu sirdi pazemotu Dieva priekšā, viņi turpināja nepaklausību un ļaunos darbus, it kā Dievs uz tiem ar sava kalpa muti nekad nebūtu runājis.

Nodaļa 8 - Burtiska nedēļa

Tāpat kā Sabats, arī nedēļas izcelsme meklējama radīšanas dienās, un ziņojumu par to Bībele ir saglabājusi līdz pat mūsu laikam. Dievs pats noteica mēru pirmajai nedēļai kā paraugu visām nākamajām nedēļām līdz pat laika beigām. Kā visas citas, tā sastāvēja no septiņām burtiskām dienām. Sešas dienas tika izlietotas radīšanas darbam, bet septītajā dienā Dievs dusēja, un tad Viņš šo dienu iesvētīja un nošķīra kā dusas dienu cilvēkiem.

Uz Sinaja dotajos likumos Dievs no jauna apstiprināja gan nedēļu, gan tās izcelsmes faktu. Pēc tam, kad Viņš bija devis bausli: "Piemini Sabata dienu, ka tu to svētī", un noteicis, kas jādara sešās un ko nevajag darīt septītajā dienā, Viņš paskaidro tāda nedēļas cikla ievērošanas iemeslus, norādīdams uz sevi kā piemēru: "Jo sešās dienās ir tas Kungs radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tanīs atrodams, un septītajā dienā tas Kungs atdusējās; tāpēc tas Kungs svētīja Sabata dienu, lai tā būtu svēta." (2. Moz. 20:8-11) Šis pamatojums ir skaists un iespaidīgs, ja radīšanas dienas saprotam burtiski. Pirmās sešas nedēļas dienas cilvēkiem dotas darbam, jo šo pirmās nedēļas laiku Dievs izlietoja radīšanas darbam. Septītajā dienā cilvēkiem no darba jāatturas, atceroties Radītāja dusu.

Bet uzskati, ka pirmās nedēļas notikumi atbilst daudziem gadu tūkstošiem, ir krasā pretrunā ceturtā baušļa izpratnei. Tas Radītāju attēlo tā, it kā Viņš pavēlētu cilvēkiem pieminēt burtisku nedēļu, lai atcerētos kaut kādu milzīgu un nenoteiktu laika periodu. Bet Dievs ar saviem radījumiem nekad tā nav rīkojies. Tas, ko Viņš tik saprotami izteicis, ar šādu pieņēmumu tiek padarīts nenoteikts un neskaidrs. Tā ir neticība tās visbīstamākajā un visviltīgākajā pakāpē. Tās īstais raksturs šeit ir tā aizplīvurots, ka daudzi, kas apliecina ticību Bībelei, paši turas pie šiem uzskatiem un tos māca arī citiem. "Ar tā Kunga vārdu ir radītas debesis, un viss debesu spēks ir radīts ar viņa mutes elpu. (..) Jo Viņš runāja, un tā notika, Viņš pavēlēja, un viss radās." (Ps. 33:6,9)

Bībele neatzīst nekādus ilgus laikmetus, kuros zeme būtu pamazām attīstījusies no haosa. Par katru sekojošo radīšanas dienu Svētie Raksti paskaidro, ka tās sastāvēja no vakara un rīta un līdzinājās visām nākamajām dienām. Katras dienas beigās norādīts uz Radītāja padarīto darbu. Un, noslēdzot ziņojumu par pirmo nedēļu, teikti vārdi: "Šis ir tas stāsts par debess un zemes izcelšanos, kad tās tika radītas." (1. Moz. 2:4) Tas nav savienojams ar domu, ka radīšanas dienas būtu citādas nekā parastās dienas. Katra diena nosaukta par radīšanas dienu, jo ikvienā no tām Dievs veica daļu no radīšanas darba.

Ģeologi apgalvo, ka viņi zemē varot atrast pierādījumus, ka tā esot daudz vecāka, nekā to māca Mozus grāmata. Tiek atrakti cilvēku un dzīvnieku kauli, arī kara piederumi, pārakmeņojušies koki utt., daudz lielāki nekā tagad sastopamie vai tie, kas bijuši pirms gadu tūkstošiem, un no tā secina, ka zeme bijusi apdzīvota jau sen pirms laika, kas minēts ziņojumā par radīšanu, kad cilvēki augumā pārsnieguši tagad esošos. Tādi uzskati

daudzus, kas apliecina ticību Bībelei, ir vadījuši uz domām, ka radīšanas dienas aptver ilgus nenoteiktus laikmetus.

Bet, atmetot Bībeles vēsturiskos ziņojumus, ģeologi tomēr neko nevar pierādīt. Kas tā paļaujas uz saviem atklājumiem un izdara dažādus secinājumus, tiem nav nekādas izpratnes par cilvēku, dzīvnieku un koku lielumu pirms Ūdensplūdiem, kā arī par tām krasajām pārmaiņām, kas toreiz notika. Zemē atrastās atliekas liecina par apstākļiem, kas visdažādākajās jomās stipri atšķiras no pašreizējā lietu stāvokļa; bet par laikiem, kad šie apstākļi pastāvējuši, var uzzināt vienīgi no Dieva Gara iedvesmotās Grāmatas. Ziņojumā par Plūdiem inspirācija ir noskaidrojusi to, ko ģeoloģija viena pati nekad nespētu izdibināt. Noas dienās apraktie cilvēki, dzīvnieki un koki lielumā daudzkārt pārsniedza tagad dzīvojošos, un tie saglabāti vēlākām paaudzēm par liecību, ka seno laiku iedzīvotāji gājuši bojā Plūdos. Dievs gribēja, lai šo lietu atklāšana stiprinātu ticību Viņa Gara iedvesmotajiem ziņojumiem, bet cilvēki ar savu nepareizo domu ievirzi iekrita tajos pašos maldos kā pirmsplūdu ļaudis, — tie lietas, kuras Dievs deva par svētību, nepareizi izlietojot pārvērta sev par lāstu.

Sātans savā viltībā cilvēkus vada, lai tie pieņemtu neticības radītos izdomājumus, jo tādā veidā viņš var aptumšot arī pašus par sevi skaidros Dieva likumus un uzkūdīt cilvēkus pret dievišķo pārvaldību. Savās pūlēs viņš sevišķi vēršas pret ceturto bausli, jo tas ļoti skaidri norāda uz Dzīvo Dievu, debesu un Zemes Radītāju.

Pastāvīgi ir pieliktas pūles radīšanas darbu izskaidrot dabīgā veidā, un Svēto Rakstu faktiem pretējā cilvēciskā argumentācija tiek pieņemta pat no kristietības piekritējiem. Daudzi pretojas pravietojumu, it īpaši Daniēla un Atklāsmes grāmatu pētīšanai, apgalvojot, ka neskaidrās izteiksmes dēļ tās mums nekad nebūšot saprotamas. Tomēr tieši šīs personas kāri pieņem Mozus grāmatas radīšanas aprakstam pretējās ģeologu teorijas. Bet, ja jau tik grūti saprast to, ko Dievs ir atklājis, cik neprātīgi tad balstīties uz minējumiem par lietām, kuras Dievs nav darījis zināmas! "Noslēpumainās lietas visas pieder tam Kungam, mūsu Dievam, bet atklātās lietas ir darītas zināmas mums un mūsu bērniem; tās domātas mūžībai, un lai mēs pildītu visus šīs bauslības vārdus." (5. Moz. 29:29) Kā tieši Dievs veica radīšanas darbu, to Viņš cilvēkiem nekur nav pateicis; cilvēciskā gudrība nespēj izdibināt Visaugstākā noslēpumus. Dieva radīšanas spēks ir tikpat neaptverams kā Viņa būtība.

Dievs ļāvis pār pasauli izlieties gaismas straumēm kā zinātniskā, tā mākslas ziņā, bet, ja ļaudis, kas sevi sauc par zinātniekiem, uz visu raudzīsies tikai no cilvēciskā viedokļa, tad noteikti kļūdīsies. Cilvēku centieni iet domās tālāk par to, ko Dievs atklājis, var būt nevainīgi tikai tad, ja mūsu teorijas nerunā pretī Rakstu patiesībām, bet, kas atmet Dieva Vārdu un mēģina radīšanas norises izskaidrot ar zinātniskiem faktiem, tie atļaujas bez kartes un kompasa doties nepazīstamā okeānā. Pat dižākie prāti, ja tie savos meklējumos

netiek vadīti no Dieva Vārda, nonāk neskaidrībā un nevar saskaņot zinātni ar atklāsmi. Tā kā Radītājs un Viņa darbi cilvēku saprašanu pārsniedz tik tālu, ka dabiski to vairs nevar izskaidrot, tad sevis attaisnošanai tie uz Bībeles ziņojumiem sāk skatīties neuzticīgi. Kas apšauba Vecās un Jaunās Derības patiesīgumu, tie tiks mudināti iet vēl vienu soli tālāk un apšaubīt arī Dieva esamību; un pēc tam, savu enkuru pazaudējušiem, tiem būs jāiet bojā, saduroties ar neticības klinti

Šie cilvēki ir zaudējuši ticības vienkāršību. Pārliecībai par Dieva Svētā Vārda autoritāti jābūt nesatricināmai. Bībeli nedrīkst pārbaudīt ar cilvēku zinātniskajām idejām. Cilvēciskās zināšanas nav uzticams vadonis. Apšaubītāji, kas lasa Bībeli, meklēdami iemeslus strīdiem, savā zinātnes vai Bībeles neizpratnē var domāt, ka atraduši starp tām pretrunas, bet, pareizi saprotot, tādu pretrunu Bībelei ar zinātni nav. Mozus rakstīja Svētā Gara vadīts, un patiesa ģeoloģijas teorija nekad neatbalstīs atklājumus, kas runātu pretī viņa izteicieniem. Katra patiesība, vai nu tā ir dabā vai atklāsmē, nerunā sev pretī nevienā savā izpausmes veidā.

Dieva Vārdā ir daudz jautājumu, uz kuriem pat dziļākie domātāji nekad nevarēs atbildēt. Mūsu uzmanība tiem tiek pievērsta, lai rādītu, ka pat starp ikdienišķām lietām ir daudz kas tāds, ko cilvēciskais prāts ar visu savu lielīgo gudrību nav spējīgs pilnīgi saprast.

Un tomēr, zinātņu vīri pieļauj varbūtību, ka tie spēj aptvert Dieva gudrību attiecībā uz visu, ko Viņš ir darījis vai ko varētu darīt. Diezgan plaši ir izplatījusies doma, ka Dievs ir saistīts pats ar saviem likumiem. Ļaudis vai nu noliedz, vai neņem vērā Viņa esamību, vai iedomājas, ka var izskaidrot visu, pat Viņa Gara iedarbību uz cilvēka sirdi, un vairs negrib godāt Dieva Vārdu, ne arī bīties no Viņa varas. Tie netic pārdabiskām lietām, neizprazdami ne Dieva likumus, ne Viņa bezgalīgo spēku, kas var panākt Viņa gribas piepildīšanos. Ikdienā lietotais vārds "dabas likumi" nozīmē to, ko cilvēki spējīgi atklāt attiecībā uz likumiem, kas pārvalda fizisko pasauli; bet cik ierobežota ir viņu izpratne un cik plašs lauks, kurā Radītājs var darboties saskaņā ar saviem likumiem visā pilnībā ārpus mirstīgo būtņu uztveres spējām!

Daudzi māca, ka matērijai piemīt vitāls spēks, — ka matērijai piešķirtas zināmas īpašības, kuras darbojas, pateicoties šai iekšējai enerģijai, un ka dabas norises notiek saskaņā ar noteiktiem likumiem, kuros pat Dievs nedrīkst iejaukties. Tā ir neīsta zinātne, kas nav savienojama ar Dieva Vārdu. Daba kalpo savam Radītājam. Dievs neatceļ savus likumus, ne arī strādā tiem pretī, bet Viņš tos pastāvīgi lieto kā savus darbarīkus. Daba liecina par inteliģenci, par noteiktu Esamību, par aktīvu Spēku, kas darbojas šajos likumos un caur tiem. Dabā pastāvīgi darbojas Tēvs un Dēls. Kristus saka: "Mans Tēvs aizvien vēl darbojas, tāpēc arī es darbojos." (Jāņa 5:17)

Nehemijas grāmatā uzrakstītajā slavas dziesmā levīti dziedāja: “Tu esi tas Kungs, kas tiešām ir, Tu vienīgais! Tu esi radījis debesis, — debesu debesis un visus debesu pulkus; zemi un visu, kas ir uz tās, jūras un visu, kas ir tajās, un Tu uzturi visus tos pie dzīvības, un debesu pulks Tevi pielūdz!” (Nehem. 9:6) Kas attiecas uz šo pasauli, tad radīšanas darbs ir pabeigts. Jo šie “darbi kopš pasaules radīšanas bija padarīti”. (Ebr. 4:3) Bet Dievs ar savu enerģiju vēl vienmēr uztur radītās lietas. Tas nav kā kādreiz iekustināts mehānisms, kas turpina darboties caur savu iekšējo spēku, kad sit pulss un elpas vilciens seko elpas vilcienam, bet katra ieelpa, katrs sirdspuksts liecina par to visu uzturošo gādību, kurā mēs “dzīvojam, rosāmies un esam”. (Ap. d. 17:28)

Nodaļa 9 - Bābeles tornis

Lai atkal ar cilvēkiem piepildītu izpostīto Zemi, kuru Plūdi tikko bija šķīstījuši no tās morālās samaitātības, Dievs bija saglabājis vienu vienīgu ģimeni — Noas namu, par kuru Viņš sacīja: "(..) Es esmu vērojis, ka tu esi manā priekšā taisns šinī ciltī." (1. Moz. 7:1) Tomēr trijos Noas dēlos drīz vien attīstījās tās pašas atšķirīgās iezīmes, kas bija redzamas pirmsplūdu pasaulē. Šemā, Hamā un Jafetā, kuriem vajadzēja kļūt par cilvēces cilts dibinātājiem, jau iepriekš varēja saskatīt viņu pēcnācēju raksturu.

Runādams Svētā Gara iedvesmā, Noa jau iepriekš pasludināja triju lielo rasu vēsturi, kurām vajadzēja nākt no šiem ciltstēviem. Attiecībā uz Hama pēcnācējiem, runādams vairāk par dēlu nekā par tēvu, viņš paziņoja: "Lai Kānaāns ir nolādēts; viņš lai kļūst par kalpu savu brāļu kalpiem." (1. Moz. 9:25) Hama nedabīgais noziegums liecināja, ka no viņa dvēseles jau sen pazudusi bērnišķīgā godbijība pret vecākiem, jo viņš tagad atklāja sava rakstura bezdievību un zemiskumu. Šīs ļaunās īpašības uz visiem laikiem ieaudās tālāk Kānaānā un viņa pēcnācējos, kuru turpmākie grēki izsauca pār tiem Dieva sodību.

No otras puses — Šema un Jafeta cieņa pret tēvu un līdz ar to pret Dieva likumiem, viņu pēcnācējiem solīja gaišāku nākotni. Attiecībā uz šiem dēliem tika paziņots: "Svētīts lai ir tas Kungs, Šema Dievs, bet Kānaāns lai top tam par kalpu. Dievs lai vairo Jafetu, ka viņš mīt Šema teltīs, bet Kānaāns lai ir viņam kalps." (1. Moz. 9:26,27) Šema līnijai vajadzēja kļūt par izredzētās tautas, Dieva Derības un apsolītā Pestītāja līniju. Jehova bija Šema Dievs. No viņa vajadzēja nākt Ābrahāmam un Israēla tautai, no kuras celsies Kristus. "Svētīga tā tauta, kurai Kungs ir par Dievu." (Ps. 144:15) Un Jafets "lai mīt Šema teltīs". Evaņģēlija svētībās galvenokārt dalīsies Jafeta pēcteči.

Kānaāna pēcnācēji ieslīga pagānisma visdziļākajās formās. Lai gan pravietiskais lāsts viņus notiesāja uz verdzību, tomēr gadsimtiem ilgi spriedums vēl kavējās. Dievs panesa viņu bezdievību un samaitātību, kamēr tie pārkāpa dievišķās pacietības robežas. Tad tie pazaudēja savus īpašumus un kļuva par Šema un Jafeta pēcnācēju dzimtcilvēkiem. Noas pravietojums nebija nekāds patvaļīgs paziņojums par dusmām vai labvēlību. Šis spriedums nenoteica viņa dēlu raksturu un likteni, bet rādīja, kādas sekas būs katra izvēlētajam dzīves gājumam un viņu rakstura attīstībai. Tas atklāja Dieva nolūku attiecībā uz tiem un viņu pēcnācējiem, ņemot vērā viņu pašu raksturu un uzvedību. Bērni parasti manto vecāku tieksmes un dziņas, darot pēc viņu parauga, un tā vecāku grēki pāriet bērnos no vienas paaudzes otrā. Hama pēcnācējos izpaudās viņa paša godbijības trūkums un zemiskums, kas līdz ar to izsauca lāstu pār daudzām paaudzēm. "(..) viens vienīgs negantnieks var iznīcināt daudz laba." (Sal. māc. 9:18)

No otras puses — cik bagātīgi tika atalgota Šema godbijība pret tēvu, un kāda izcila svēto vīru līnija sekoja viņa pēcnācējos! "Tas Kungs zina sirdsšķīsto dienas", "(..) no viņa

pēcnācēju cilts nāk svētība." (Ps. 37:18,26) "Tad nu tev būs atzīt, ka tas Kungs, tavs Dievs, ir Dievs, kas ir uzticīgs Dievs un kas derību tur un dara žēlastību tiem līdz tūkstošam augumam, kuri Viņu mīl un tur Viņa baušļus." (5. Moz. 7:9)

Kādu laiku Noas pēcnācēji turpināja dzīvot kalnos, kur bija nosēdies šķirsts. Viņu skaitam pieaugot, atkrišana izraisīja šķelšanos. Kas vēlējās aizmirst Radītāju un atmest Viņa likuma ierobežojumus, tie pastāvīgi jutās apgrūtināti no viņu biedru dievbijīgā dzīvesveida un mācībām, tādēļ nolēma no Dieva pielūdzējiem aiziet. Viņi pārvietojās uz Sineāras līdzenumiem pie Eifratas upes. Tos vilināja šīs vietas skaistums un zemes auglīgums, tā ka tie nolēma tur apmesties uz pastāvīgu dzīvi.

Šeit viņi apņēmās uzcelt pilsētu un tik augstu torni, lai par to brīnītos visa pasaule. Šim nolūkam ļaudis vajadzēja atturēt no izklīšanas. Dievs cilvēkiem bija pavēlējis izplatīties pa visu zemi, lai to piepildītu un sev pakļautu, bet Bābeles cēlāji nolēma palikt kopā un nodibināt monarhiju, kas beidzot apņemtu visu pasauli. Tā viņu pilsēta kļūtu par universālas impērijas metropoli; tās godība izsauktu pasaules apbrīnu un cieņu un padarītu slavenus cēlājus. Lieliskais, debesīs sniedzošais tornis kļūtu par tā cēlāju gudrības un spēka pieminekli un paustu viņu slavu visām nākamajām paaudzēm.

Sineāras līdzenuma iedzīvotāji neticēja Dieva derībai, ka Viņš vairs nevedīs Plūdus pār Zemi. Daudzi no tiem pat noliedza Dieva esamību un Plūdu izcelšanos pierakstīja dabiskiem cēloņiem. Daži gan ticēja kādai augstākai Būtnei un pieļāva domu, ka Tā ir izpostījusi pirmsplūdu pasauli, bet viņu sirds, tāpat kā Kainam, sacēlās pret Dievu. Viens no torņa celšanas mērķiem bija rūpes par pašu personisko drošību varbūtēju plūdu gadījumā. Celdami torni augstāk par to līmeni, kuru aizsniedza Plūdu ūdeņi, viņi cerēja izbēgt visām iespējamām briesmām. Tiecoties mākoņos, tie vēlējās noskaidrot arī Plūdu cēloņus. Viss pasākums bija vērsts uz to, lai vairāk un vairāk izceltu projektētāju lepnību un vadītu nākamo paaudžu prātus prom no Dzīvā Dieva pie kalpošanas elkiem.

Kad tornis bija daļēji uzcelts, vienu tā daļu izmantoja celtnieku dzīvokļiem. Citas, greznāk izrotātās telpas veltīja dieviem. Ļaudis priecājās par sasniegto un slavēja zelta un sudraba dievus, vērsdamies pret debesu un zemes Valdnieku. Bet pēkšņi šis tik veiksmīgi iesāktais darbs apstājās. Lai izjauktu celtnieku nodomu, uz zemi tika sūtīti eņģeļi. Tornis jau bija sasniedzis ievērojamu augstumu, un strādniekiem celtnes augšējā daļā nebija iespējams tieši sazināties ar tiem, kas strādāja lejā. Šajā nolūkā dažādās vietās bija izvietoti ziņneši, kas saņēma rīkojumus un nodeva tos tālāk nākamajiem, gan attiecībā uz visdažādākajiem materiāliem, gan par citiem ar darbu saistītiem jautājumiem. Bet tagad, vēstīm ejot no viena uz otru, ļaudis vairs nevarēja saprasties un pieprasīto materiālu vietā tika sagādāti tādi, kas nebija vajadzīgi, jo lejā saņemtie rīkojumi bieži vien bija pilnīgi pretēji augšā dotajiem. Sekoja sajukums un domstarpības. Viss darbs beidzot apstājās. Cēlāji nekādi nespēja izprast šos pārpratumus un dusmās vainoja viens otru. Viņu

lielīgais pasākums beidzās ar kautiņu un asins izliešanu. Kā Dieva nepatikas izpausme no debesīm izlauzās zibeņi, izārdot torņa augšējo daļu. Cilvēkiem bija jāsaprot, ka pār visu vēl valda Dievs Debesīs. Līdz tam laikam visi runāja vienu valodu. Tagad tie, kas viens otru varēja saprast, apvienojās atsevišķās grupās un aizgāja uz dažādām zemes pusēm. "Un tas Kungs tos izklīdināja no tās vietas pa visu zemes virsu, un viņi mitējās celt pilsētu." (1. Moz. 11:8) Šī izkaisīšana veicināja zemes vispārēju apdzīvotību, un Kunga nodoms tika īstenots dzīvē tieši ar to darbu, kuru paredzēja Viņa plānu šķērsošanai.

Bet ak, kāds zaudējums tas bija tiem, kuri nostājās pret Dievu! Kungs vēlējās, lai cilvēki izplatītos un apmestos kā tautas uz dzīvi dažādās zemes daļās, nesot sev līdzi Viņa prāta atzīšanu, lai patiesības gaisma neierobežotā spožumā atmirdzētu arī visās nākamajās paaudzēs. Uzticīgais taisnības sludinātājs Noa pēc Plūdiem dzīvoja vēl trīssimt piecdesmit gadus un Šems — piecsimts gadus, tā ka viņa pēcnācējiem bija izdevība iepazīties ar Dieva prasībām un Viņa rīcību attiecībā uz sentēviem. Bet tie negribēja klausīties šajās nepatīkamajās patiesībās; viņi nemaz nevēlējās domāt par Dievu, un ar valodu sajaukšanu tiem lielā mērā arī tika atņemta iespēja sarunāties ar tiem, kas varētu izplatīt gaismu.

Bābeles cēlāji bija neapmierināti un nostājās pret Kungu. Kur tiem vajadzēja pateikties par Dieva žēlastību pret Ādamu un atcerēties Viņa laipno derību ar Nou, tie izrādīja nepatiku par Dieva bardzību sakarā ar pirmā pāra izdzīšanu no Ēdenes un kurnēja par pasaules iznīcināšanu Plūdos. Bet, nostājoties pret Dieva it kā patvaļīgo un bargo rīcību, viņi tajā pašā laikā labprāt pakļāvās visnežēlīgākā tirāna ieviestajai kārtībai. Sātans centās izsaukt ļaudīs nepatiku attiecībā uz upuriem, kam vajadzēja ainot Kristus nāvi, un, cilvēku prātam arvien vairāk aptumšojoties kalpošanā elkiem, viņš vadīja tos uz šo upuru viltošanu un savu bērnu sadedzināšanu uz elku altāriem. Ļaudīm novēršoties no Dieva, dievišķo īpašību — taisnības, skaidrības un mīlestības vietā stājās apspiešana, vardarbība un zvēriskums.

Bābeles iedzīvotāji bija nodomājuši dibināt no Dieva neatkarīgu pārvaldes iekārtu. Starp tiem bija daži, kas bijās Dievu, bet tie tika apmānīti no bezdievīgo prasībām un ievilkti līdzi viņu plānos. Šo uzticīgo dēļ Dievs ar sodu vēl vilcinājās un deva visiem laiku atklāt savu īsto raksturu. Apstākļiem noskaidrojoties, Dieva bērni centās ļaudis atturēt no viņu nodoma, bet tie bija pārāk vienoti savā Debesis izaicinošajā pasākumā. Ja viņiem būtu atļauts netraucēti rīkoties tālāk, tad tikumība pasaulē kļūtu samaitāta jau pašā sākumā. Viņu savienība bija dibināta uz sacelšanās pamatiem, un valsti tie gribēja iekārtot sevis pagodināšanai, kurā nebūtu vietas ne Dieva pārvaldībai, ne Viņa godam. Ja šādu sazvērestību paciestu tālāk, tad virsroku gūtu vara, kas no zemes virsas izskaustu taisnību un reizē ar to arī mieru, laimi un drošību. Dieva likumu vietā, kuri ir "svēti, taisni un labi" (Rom. 7:12), cilvēki gribēja ieviest tādus, kas atbilstu viņu pašu patmīlīgās un briesmīgās sirds nodomiem.

Kas Kungu bijās, tie sauca pēc Viņa iejaukšanās. “Un tas Kungs nonāca, lai apraudzītu pilsētu un torni, ko cilvēku bērni cēla.” (1. Moz. 11:5) Aiz līdzcietības pret pasauli Dievs izjauca torņa cēlāju nodomus un satrieca pīšļos viņu pārdrošo pieminekli. Žēlastībā Viņš tiem izmainīja valodu, tā darot galu to dumpīgajiem nodomiem. Dievs ilgi pacieš cilvēku stūrgalvīgo rīcību un dod tiem bagātas izdevības atgriezties, bet Viņš ievēro visus viltīgos manevrus, ar kuriem tie grib nostāties pret Viņa svēto likumu autoritāti. Lai iegrožotu netaisnību, laiku pa laikam paceļas neredzama roka, kura tur valdības scepteri. Ir doti nepārprotami pierādījumi, ka savā gudrībā, mīlestībā un taisnībā bezgalīgais Visuma Radītājs ir visaugstākais Valdnieks Debesīs un virs Zemes. Nostājoties pretī Viņa varai, neviens nevar palikt nesodīts.

Nodaļa 10 - Ābrāma aicināšana

Pēc ļaužu izklīdināšanas pie Bābeles kalpošana elkiem kļuva gandrīz vispārēja, un Kungs beidzot atļāva nocietinātajiem pārkāpējiem iet pašiem savus ceļus, bet Ābrāmu no Šema līnijas izredzēja par Viņa likumu glabātāju nākamām paaudzēm.

Ābrāms bija uzaudzis pagānisma un māņticības vidē. Pat viņa tēva nams, kurā gan tika saglabāta Dieva atzīšana, bija padevies apkārtnes pavedinošajiem iespaidiem, un kalpoja ne tikai Jehovam, bet arī citiem dieviem. (Joz. 24:2) Tomēr patiesā ticība nedrīkstēja izzust. Dievs vienmēr ir saglabājis atlikumu, kas Viņam kalpotu. Ādams, Sets, Metuzāls, Noa, un Šems (sk. Pielikumā, 2. piezīme) nepārtrauktā līnijā no paaudzes paaudzē bija sargājuši Dieva dārgās atklāsmes. Par šo svēto atziņu tālāko mantinieku tagad kļuva Teras dēls. Elkudievība viņu vilināja uz visām pusēm, bet veltīgi. Palikdams uzticīgs starp neuzticīgajiem un nesamaitāts vispārējās atkrišanas vidē, viņš stipri turējās pie vienīgā patiesā Dieva pielūgšanas. "Tas Kungs ir tuvu visiem, kas Viņu piesauc, visiem, kas Viņu piesauc patiesībā." (Ps. 145:18) Viņš Ābrāmam atklāja savu nodomu un deva tam skaidru izpratni par savu likumu prasībām un glābšanas iespēju, kuru sagādās Kristus.

Ābrāmam tā laika ļaudīm tika dots sevišķi dārgs apsolījums, ka viņam būs ļoti daudz pēcnācēju un tie izveidos lielu tautu. "Es tevi darīšu par lielu tautu, Es tevi svētīšu un darīšu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību." Šim apsolījumam tika pievienots apgalvojums, ko ticības mantinieki vērtēja vairāk par visu, — ka no viņa līnijas celsies pasaules Pestītājs. "Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu tos, kas tevi nolād, un tevī būs svētītas visas zemes ciltis." (1. Moz. 12:2,3) Kā pirmais noteikums apsolījuma piepildīšanai sekoja ticības pārbaude; tika prasīts upuris.

Ābrāmam tika sūtīta vēsts no Dieva: "Izej no savas zemes, no savas cilts un no savām tēva mājām uz zemi, kuru Es tev rādīšu." (1. Moz. 12:1) Lai Dievs viņu varētu sagatavot lielajam darbam, svēto likumu glabāšanai, Ābrāmam bija nepieciešams pārraut visas saites ar savu līdzšinējo dzīvi. Radu un draugu iespaids šo Kunga paredzēto apmācības procesu varētu traucēt, tādēļ viņam tagad, uzņemoties īpašu savienību ar Debesīm, virs zemes vajadzēja dzīvot starp svešiem ļaudīm, lai attīstītu no visas pasaules atšķirīgu raksturu. Savu rīcību viņš pat nespēja tā paskaidrot, lai draugi to saprastu. Garīgas lietas ir garīgi apspriežamas, un viņa nolūki un izturēšanās elkus pielūdzošajiem radiem nebūtu saprotami.

"Ticības spēkā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja, nezinādams, kurp viņš iet." (Ebr. 11:8) Ābrāma nejautājošā paklausība ir viena no vispārsteidzošākajām liecībām uzticībai, kāda vien Bībelē atrodama. Viņa ticība bija "stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par

neredzamām lietām". (Ebr. 11:1) Paļaudamies uz dievišķo apsolījumu un bez jebkādas drošības par tā piepildīšanos, viņš atstāja savas mājas, radus un dzimteni, aizejot no turienes, nezinādams kurp, sekodams vienīgi Dieva vadībai. "Ticības spēkā viņš apmetās apsolītajā zemē kā svešinieks, dzīvodams teltīs ar Īzāku un Jēkabu, tā paša apsolījuma līdzmantiniekiem." (Ebr. 11:9)

Tas nebija nekāds mazs pārbaudījums; no viņa netika prasīts kāds niecīgs upuris. Saites ar dzimteni, radiem un māju bija visai stipras. Bet viņš nevilcinājās paklausīt aicinājumam. Viņš neko nejautāja attiecībā uz Apsolīto zemi, — vai tā ir auglīga un vai klimats tur veselīgs, vai tā ir acīm tīkama un vai tur būs izdevība kļūt bagātam. Kungs bija teicis, un Viņa kalpam vajadzēja paklausīt; tam laimīgā vieta virs zemes bija tur, kur Dievs vēlējās, lai viņš dzīvotu.

Arī tagad daudzi vēl tiek pārbaudīti, līdzīgi Ābrāmam. Tie nedzird Dieva balsi tieši no Debesīm, bet Viņš tos aicina ar norādījumiem savā Vārdā un tālredzīgi kārtojot notikumus dzīvē. Tie var tikt aicināti atstāt karjeru, kas sola bagātību un godu, pārtraukt tuvas un ienesīgas attiecības ar citiem cilvēkiem un šķirties no saviem radiem, lai ietu pa ceļu, kas, kā tiem šķiet, prasīs vienīgi pašaizliedzību un upurus. Dievs tiem ir paredzējis kādu darbu, bet dzīves ērtības, radu un draugu ietekme varētu kavēt tieši to īpašību izveidošanos, kas nepieciešamas šī pienākuma veikšanai. Kungs aicina tos ārā no cilvēciskā iespaida un atbalsta loka, liekot izjust Viņa palīdzības nepieciešamību, kur tie varētu paļauties vienīgi uz Viņu, lai Viņš pats tiem atklātos. Kurš ir gatavs atsaukties dievišķajam aicinājumam un atstāt savus lolotos plānus un vistuvākos draugus? Kurš ir gatavs labprātīgi uzņemties jaunus pienākumus un doties nezināmos laukos, lai apņēmīgi un labprātīgi veiktu Dieva darbu, savus zaudējumus Kristus dēļ uzskatot par ieguvumu? Kas tā darīs, tam ir Ābrāma ticība un tam būs dalība pie "neizsakāmi lielās un mūžīgās godības", ar kuru "šī laika ciešanas" nav vērts salīdzināt. (2. Kor. 4:17; Rom. 8:18)

Pirmo reizi Debesu aicinājumu Ābrāms dzirdēja, kad viņš vēl dzīvoja Kaldeju Ūrā, un, tam paklausīdams, aizgāja uz Hāranu. Līdz šejienei to pavadīja viņa tēva nams, kurš kalpošanu elkiem bija savienojis ar patiesā Dieva pielūgšanu. Šeit Ābrāms palika līdz Teras nāvei, bet, kad tēvs bija miris, Dieva balss viņam pavēlēja doties tālāk. Brālis Nahors ar savu saimi pieķērās mājām un elkiem. Bez Sāras, Ābrāma sievas, vienīgi Lats, jau sen mirušā Hārana dēls, nolēma piedalīties sentēva svētceļnieka gaitās.

Tas tiešām bija liels pulks, kas devās prom no Mezopotāmijas. Ābrāmam jau bija ļoti daudz liellopu un aitu, ko uzskatīja kā austrumzemju bagātību, un ievērojams skaits kalpu un algādžu. Viņš aizgāja no savas tēvu zemes, lai tur vairs nekad neatgrieztos, un ņēma līdzi visu, kas tam piederēja, "visu īpašumu, kādu tie bija ieguvuši, un visas dvēseles, kādas tie Hāranā bija iemantojuši (..)." (1. Moz. 12:5) Ļaužu vidū daudzi vadījās no interesēm, kas stāvēja augstāk par vienkāršu kalpošanu vai sava labuma meklēšanu.

Uzturēdamies Hāranā, Ābrāms un Sāra daudzus bija vadījuši pie dzīvā Dieva pagodināšanas. Tie palika kopā ar sentēva ģimeni un pavadīja to uz Apsolīto zemi. "Un tie izgāja, lai dotos uz Kānaānu." (1. Moz. 12:5)

Pirmā vieta, kur tie apmetās, bija Sihema. Ābrāms uzcēla savas teltis Mamres ozolu ēnā, kādā plašā, ar zāli bagātā ielejā, kur bija olīvu birzis un burbuļojoši strauti, starp Ēbala kalnu no vienas puses un Garicima kalnu otrā pusē. Tā bija skaista un laba zeme, uz kuru Dievs sentēvu bija atvedis,— "uz zemi ar ūdens strautiem, ūdenskritumiem un avotiem, kas rodas ielejās, bet arī nāk no kalniem, uz zemi, kur ir kvieši un mieži, vīna stādi un vīģu koki un granātābolu koki, uz olīvu koku zemi, kurā tek eļļa un medus." (5. Moz. 8:7,8) Tomēr Jehovas pielūdzējiem pār mežiem apaugušajiem kalniem un auglīgajiem līdzenumiem gūlās kāda smaga ēna. "Tai laikā šajā zemē dzīvoja kānaānieši". Aizsniedzis savu cerības mērķi, Ābrāms atrada zemi, kuru apdzīvoja svešas, elkiem kalpojošas, ciltis. Birzīs bija uzcelti altāri neīstiem dieviem un tuvumā esošajās augstienēs tika upurēti cilvēki. Lai gan Ābrāms uzticējās Dieva apsolījumiem, tomēr, savas teltis ceļot, viņu pavadīja tumšas nojautas. Tad Kungs parādījās Ābrāmam un teica: "Taviem pēctečiem Es šo zemi gribu dot." Ar šo apgalvojumu tika stiprināta viņa ticība, ka Dievs ir ar viņu un tas nav atstāts bezdievīgo žēlastībai. "Un viņš tur uzcēla altāri tam Kungam, kas viņam bija parādījies." (1. Moz. 12:7) Kā ceļinieks viņš no turienes drīz devās uz Bēteli un atkal uzcēla altāri un piesauca Kunga vārdu.

Ābrāms, "Dieva draugs", mums atstājis vērtīgu priekšzīmi. Viņa dzīve bija lūgšanu dzīve. Visur, kur vien viņš apmetās, tas uzcēla arī altāri, pie kura aicināja visus savas nometnes ļaudis uz rīta un vakara upuru pienešanu. Teltis nojaucot, altāris palika. Vēlākos gados daži apkārtklejojošie kānaānieši, kurus Ābrāms bija pamācījis, nonākot pie šī altāra, atcerējās, ka pirms viņiem tur bijis Ābrāms, un, uzcēluši savas teltis, salaboja altāri, lai tur pielūgtu dzīvo Dievu.

Ābrāms turpināja savu ceļu uz dienvidiem. Un vēlreiz tika pārbaudīta viņa ticība. Debesis nedeva lietu, ielejās vairs neplūda strauti un plašajos līdzenumos izkalta zāle. Ganāmpulki neatrada sev barību un visai nometnei draudēja bada nāve. Vai vectēvam nevajadzēja sākt šaubīties par dievišķo vadību? Vai viņš ar ilgošanos nevarēja sākt skatīties atpakaļ uz bagātajiem Kaldejas līdzenumiem? Visi sasprindzināti gaidīja, ko Ābrāms tagad darīs, kad viņu piemeklēja nelaime pēc nelaimes. Kamēr sentēvs nesatricināmi uzticējās Dievam, ļaudis zināja, ka vēl ir cerība; viņi saprata, ka Dievs ir Ābrāma draugs un Viņš vēl arvien to vada.

Ābrāms nevarēja izskaidrot dievišķās vadības nodomus, viņa cerības nepiepildījās, bet tas cieši turējās pie apsolījuma: "Es gribu tevi svētīt un darīšu tavu vārdu lielu, un tu būsi par svētību." Sirsnīgi lūdzot Dievu, viņš apsvēra, kā saglabāt savu ļaužu un ganāmpulku dzīvību, bet neļāva apstākļiem iedragāt ticību tam, ko teicis Dievs. Lai

izbēgtu badam, viņš devās uz Ēģipti. Viņš neatsacījās no Kānaānas un savos spaidīgajos apstākļos neatgriezās Kaldejā, zemē, no kuras bija atnācis un kur nebija maizes trūkums, bet meklēja īslaicīgu patvērumu tik tuvu pie Apsolītās zemes, cik vien tas iespējams, lai pēc īsa laika atkal atgrieztos tur, kur Dievs viņu bija atvedis.

Kungs savā gudrībā uzlika Ābrāmam šo pārbaudījumu, lai mācītu viņam padevību, pacietību un ticību, — mācības, kuras vēlāk varētu uzrakstīt par labu visiem tiem, kas tiks aicināti paciest bēdas. Dievs savus bērnus vada pa tādiem ceļiem, kurus tie nepazīst, bet Viņš neaizmirst un neatstāj tos, kas uz Viņu paļaujas. Kungs Ījabam pieļāva bēdas, bet to nepameta. Viņš pieļāva, ka mīļotais Jānis tika izsūtīts uz vientuļo Patmas salu, bet tur pie viņa atnāca Dieva Dēls un atklāsmēs tam bija iespēja skatīt nemirstīgās godības ainas. Dievs pār saviem ļaudīm liek nākt pārbaudījumiem, lai tie ar neatlaidīgu paklausību kļūtu garīgi bagāti un viņu piemērs noderētu par spēka avotu citiem. “Jo Es zinu, kādas Man domas par jums,” saka tas Kungs, “miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.” (Jer. 29:11) Grūtības, kuras visvairāk pārbauda mūsu ticību un liek domāt, ka Dievs mūs aizmirsis, ir tieši tās, kas ved tuvāk Kristum un māca visas nastas nolikt pie Viņa kājām, lai iegūtu mieru, kuru Viņš grib sniegt šo nastu vietā.

Nodaļa 11 - Ābrāms Kānaānā

Ābrāms atgriezās Kānaānā ar lielu bagātību, ar lopiem, sudrabu un zeltu. Lats vēl arvien bija ar viņu. (1. Moz. 13:1-9) Tie vēlreiz devās uz Bēteli un apmetās teltīs pie altāra, kuru kādreiz bija cēluši. Abi drīz vien ievēroja, ka bagātības vairošanās sev līdzi nes pieaugošas grūtības. Trūkumā un pārbaudījumos tie vienprātībā bija turējušies kopā, bet pašreizējā labklājība draudēja ar šķelšanos. Abu namu lopiem nepietika ganību, un pastāvīgās ķildas starp ganiem vajadzēja nokārtot viņu kungiem. Bija skaidrs, ka tiem jāšķiras. Ābrāms bija gados vecāks par Latu un ieņēma pārāku stāvokli gan kā radinieks, gan arī turības ziņā, tomēr viņš pirmais nāca ar priekšlikumu, kā saglabāt mieru. Lai gan Dievs tam bija nodevis visu zemi, viņš tomēr pieklājīgi atteicās no šīm tiesībām.

"Lai nebūtu strīds mūsu starpā un manu un tavu ganu starpā, jo mēs esam rada. Vai nav visa zeme tavā priekšā? Labāk šķiries no manis; ja tu gribi iet pa kreisi, es iešu pa labi; bet ja tu gribi iet pa labi, es iešu pa kreisi.." (1. Moz. 13:8,9)

Šeit atklājās Ābrāma cēlais, pašaizliedzīgais raksturs. Cik daudzi līdzīgos apstākļos katrā ziņā turētos pie savām tiesībām un priekšrocībām! Ak, cik daudzas ģimenes ir izjukušas tieši šī iemesla dēļ! Cik daudzas draudzes tāpēc sadalījušās, padarot patiesību par sakāmvārdu un izsmieklu starp bezdievīgajiem! "Lai nebūtu strīds mūsu starpā," teica Ābrāms, "jo mēs esam rada", ne tikai miesīgi, bet arī kā patiesā Dieva pielūdzēji. Dieva bērni visā pasaulē ir viena ģimene, un viņu vidū vajadzētu valdīt tam pašam mīlestības un samierināšanās garam. "Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā."(Rom. 12:10) Tāda ir mūsu Pestītāja mācība. Ja mēs koptu bezpartejisku laipnības garu un vienmēr būtu gatavi citiem darīt to, ko vēlamies, lai mums darītu, tad pazustu puse visu dzīves nelaimju. Sevis izcelšanas gars ir sātana gars. Bet sirdī, kurā mājo Kristus, būs tāda mīlestība, kas nemeklēs savu labumu. Tāds cilvēks ņems vērā dievišķo norādījumu: "Neraudzīsimies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām." (Filip. 2:4)

Lai gan Lats savu bagātību bija ieguvis kā Ābrāma sabiedrotais, viņš tomēr pret savu labdari neizjuta nekādu pateicību. Pieklājība prasīja, lai viņš izvēli atstātu Ābrāmam, bet tas pašmīlīgi centās pats satvert izšķiršanās priekšrocības.

"Tad Lats pacēla savas acis un ieraudzīja savā priekšā visu Jordānas apgabalu, ka tas bija bagāts ar ūdeni, (..) kā Kunga dārzs līdz pat Coārai, līdzīgs Ēģiptei." (1. Moz. 13:10) Visauglīgākais apgabals Palestīnā bija Jordānas ieleja, kas aplūkotājam atgādināja zaudēto Paradīzi un skaistumā un auglībā līdzinājās Nīlas apūdeņotajiem līdzenumiem, kurus viņi nesen bija atstājuši. Tur bija arī ievērojamas un bagātas pilsētas, kuras ar saviem ļaužu pārpilnajiem tirgiem solīja izdevīgas iespējas preču apmaiņai. Pasaulīgās peļņas izredzes Latu padarīja aklu, ka viņš nespēja saskatīt ar šo vietu saistītos garīgos un

tikumiskos ļaunumus. Līdzenuma iedzīvotāji "bija ļauni un ļoti grēkoja pret Kungu", bet par to viņš neko nezināja vai, ja arī zināja, tad nepievērsa tam īpašu uzmanību. "Un Lats izraudzīja sev visu Jordānas apgabalu (..) un izplēta savas teltis līdz Sodomai." Cik maz viņš izprata šīs savtīgās izvēles briesmīgās sekas!

Pēc šķiršanās no Lata Ābrāms vēlreiz saņēma Kunga apsolījumu, ka viņš iemantos visu šo zemi. Drīz vien tas devās uz Hebronu, kur uzcēla teltis zem Mamres ozoliem un blakus iekārtoja altāri Kungam. Šīs augstienes svaigajā gaisā, starp olīvu birzīm un vīna kalniem, viļņojošiem labības laukiem un plašajām ganībām pakalnu vidū, viņš dzīvoja pavisam apmierināts ar savu vienkāršo patriarhālo dzīvi, atstājot Latam Sodomas ielejas bīstamo greznību.

Apkārtējās tautas Ābrāmu godāja kā varenu kungu, gudru un krietnu vadoni. Viņš ar savu iespaidu nenorobežojās no kaimiņiem. Uzkrītošā pretstatā elku pielūdzējiem, viņa dzīve un raksturs atstāja neizdzēšamu iespaidu patiesās ticības labā. Viņa paļāvība uz Dievu bija nesatricināma, pie kam viņa laipnība un devība citos pamodināja draudzīgas jūtas un nemākslotais cēlums lika to cienīt un godāt.

Savu reliģiju viņš neuzskatīja par kādu dārgu mantu, kas skaudīgi jāsargā no citiem un par kuru var priecāties tikai tās īpašnieks. Patiesa ticība tā nekad neizpaužas, jo tāda izpratne ir pret Evaņģēlija principiem. Kamēr sirdī mājo Kristus, Viņa klātbūtnes gaismu nav iespējams apslēpt, un šī gaisma nevar arī samazināties. Tieši pretēji, tā kļūst gaišāka un gaišāka, jo Taisnības saules spožie stari arvien vairāk izkliedē dvēseli apņemošo patmīlības un grēka miglu.

Dieva bērni ir Viņa pārstāvji uz šīs zemes, un Viņš grib, lai tie būtu kā gaisma šīs pasaules tikumiskajā tumsā. Izkaisīti pa visu pasauli, pilsētās un ciemos tie ir Dieva liecinieki, līdzeklis, ar kura palīdzību Viņš neticīgajai pasaulei vēlas darīt zināmu savu prātu, rādot dievišķās žēlastības brīnumdarbus. Kungs ir paredzējis, ka visi lielās pestīšanas saņēmēji strādās Viņa labā. Kristiešu dievbijība ir tas paraugs, pēc kura pasaules cilvēki spriež par Evaņģēliju. Pacietīgi panesti pārbaudījumi, lēnprātība, žēlsirdība un diendienā piekopta mīlestība ir gaisma, kas no viņu raksturiem spīd pasaulē, norādot uz starpību starp tiem un savtīgas miesīgās sirds tumsu.

Bagāts ticībā, liels savā augstsirdībā, nesatricināms paklausībā un pazemīgs visā svētceļnieka dzīvē, Ābrāms bija arī gudrs vadonis un drosmīgs un veikls karavīrs. Lai gan viņš bija pazīstams kā jaunas reliģijas sludinātājs, tomēr trīs kaimiņi, brāļi, amoriešu līdzenumu valdnieki, kur Ābrāms dzīvoja, apliecināja viņam savu draudzību, lielākas drošības dēļ uzaicinot kopīgi apvienoties derībā, jo zeme bija pilna varas darbu un apspiešanas. Drīz vien šī savienība Ābrāmam nesa zināmu labumu.

Kedarlaomers, Ēlamas ķēniņš, pirms četrdesmit gadiem bija ielauzies Kānaānas zemē un spieda viņus maksāt nodokļus. Tagad daudzi valdnieki pret to sacēlās, un Ēlamas ķēniņš ar četriem sabiedrotajiem devās ceļā, lai viņus atkal piespiestu paklausīt. Pieci Kānaānas ķēniņi apvienoja savus spēkus un virzījās uz Sidimas ieleju pretī uzbrucējiem, bet tika pilnīgi sakauti. Liela karaspēka daļa bija pilnīgi iznīcināta, un izbēgušie meklēja patvērumu kalnos. Uzvarētāji postīja līdzenuma pilsētas un aizgāja no turienes ar bagātīgu laupījumu un daudziem gūstekņiem, starp kuriem atradās arī Lats ar savu ģimeni.

Mierīgi dzīvodams Mamres ozolu birzīs, Ābrāmas par kaujas iznākumu un nelaimi, kas bija skārusi viņa brāļa dēlu, uzzināja no bēgļiem. Par Lata nepateicību viņš nebija saglabājis nekādas nelaipnas domas. Sentēvā tagad pamodās vissirsnīgākā līdzjūtība, un viņš nolēma Latu glābt. Vispirms meklēdams padomu no Dieva, Ābrāms sāka gatavoties karam. No savas nometnes viņš sapulcināja trīssimt astoņpadsmit apbruņotus vīrus, ļaudis, kas viņam kalpoja, bija mācījušies bīties Dievu un prata lietot arī ieročus. Viņa sabiedrotie, Mamre, Eškols un Aners, pievienojās ar saviem pulkiem, un visi kopīgi devās pakaļ iebrucējiem. Ēlamieši un viņu sabiedrotie bija ierīkojuši nometni Danā, pie Kānaānas ziemeļu robežas. Līksmodamies par uzvaru un nebaidīdamies no izklīdinātā ienaidnieka uzbrukuma, tie bija nodevušies uzdzīvei. Sentēvs savus spēkus sadalīja tā, lai tuvošanās notiktu no dažādām pusēm, un nometnei viņi uzbruka naktī. Šis tik spēcīgais un negaidītais trieciens noveda pie ātras uzvaras. Ēlamas ķēniņš tika nogalināts un baiļu pārņemtais karaspēks pilnīgi sakauts. Tika atgūts Lats ar ģimeni un citiem gūstekņiem, kā arī visa viņu manta, un uzvarētāju rokās vēl krita bagāts laupījums. Par panākumiem Ābrāms pateicās Dievam. Jehovas pielūdzējs ne tikai ļoti palīdzēja savai zemei, bet arī parādīja sevi kā drošsirdīgu vīru. Kļuva redzams, ka taisnīga rīcība nav savienojama ar gļēvulību, ka Ābrāmam viņa ticība devusi drosmi nostāties pret vardarbību un aizstāvēt apspiestos. Viņa varoņdarbs uz apkārtējām ciltīm atstāja ļoti lielu iespaidu. Mājās atgriežoties, tiem pretī iznāca Sodomas ķēniņš ar saviem pavadoņiem, lai godātu uzvarētāju. Viņš lūdza Ābrāmu paturēt mantu un atdot vienīgi gūstekņus. Pēc kara likumiem viss laupījums piederēja uzvarētājam. Bet Ābrāms šo karagājienu nebija uzsācis iedzīvošanās nolūkā un tādēļ atteicās no jebkādas peļņas uz nelaimīgo rēķina, tikai prasīja, lai viņa sabiedrotie saņemtu tiem pienākošos daļu.

Maz ir to, kas pārbaudīti, līdzīgos apstākļos rīkotos tikpat godīgi kā Ābrāms. Maz būtu to, kas noturētos pretī kārdinājumam iegūt tādu lielu laupījumu. Viņa piemērs ir kā pārmetums patmīlīgam, mantkārīgam garam. Ābrāms ievēroja cilvēcības un taisnības prasības. Viņa izturēšanās ir praktisks piemērs bībliskajiem principiem: “Mīli savu tuvāko kā sevi pašu.” (3. Moz. 19:18) “Es paceļu savu roku uz to Kungu, Visaugstāko Dievu, kam pieder debesis un zeme; nevienu pavedienu, nevienu kurpju siksnu es neaiztikšu, nedz ko no tā, kas tev pieder, lai tu neteiktu: Es esmu Ābrāmu darījis bagātu.”

(1. Moz. 14:23) Viņš negribēja dot nekādu iemeslu domām, ka laupījuma dēļ būtu devies karā vai arī, ka viņa labklājība ir atkarīga no citu cilvēku dāvanām. Dievs bija apsolījis Ābrāmu svētīt, tādēļ pateicība pienācās vienīgi Viņam.

Sentēvu — uzvarētāju apsveikt nāca arī Melhisedeks, Salemas ķēniņš, kurš Ābrāma pulka atspirdzināšanai iznesa maizi un vīnu. Kā "Dieva Visaugstākā Priesteris" viņš Ābrāmam izteica savas svētības un pateicās Kungam, kas ar sava kalpa palīdzību īstenojis tādu lielu glābšanu. "Un Ābrāms deva tam desmito tiesu no visa, kas tam piederēja."

Ābrāms priecīgi atgriezās pie savām teltīm un ganāmpulkiem, bet viņa apziņu sāka nomākt tumšas domas. Līdz šim viņš bija dzīvojis kā miera vīrs un, cik vien iespējams, izvairījies no naida un strīda. Ar šausmām tas tagad atcerējās asiņainās, karā redzētās ainas. Bet tautas, kuru karaspēku viņš bija sakāvis, atjaunos uzbrukumus Kānaānai, un tad viņš kļūs par sevišķu atriebības objektu. Tādā veidā iejaukts tautu savstarpējās nesaskaņās, viņš zaudēja savu mierīgo dzīves ritmu. Turklāt viņam vēl nebija tiesību uz Kānaānu un nebija arī cerības uz kādu mantinieku, pie kura piepildītos dotais apsolījums.

Nodaļa 12 - Ticības pārbaudījums

Ābrahāms nejautādams pieņēma apsolījumu, ka viņam būs dēls, bet negaidīja, kamēr Dievs piepildīs savus vārdus Viņa paša paredzētajā laikā un veidā. Lai pārbaudītu sentēva ticību, šī apsolījuma piepildīšanās kādu laiku kavējās, un tas pārbaudi neizturēja. Domādama, ka viņas gados tai vairs nevar būt bērni, Sāra ieteica Ābrahāmam vēlamā sasniegšanai ņemt par otru sievu kādu no viņas kalponēm. Daudzsievība bija tā izplatījusies, ka netika uzskatīta par grēku, bet ar to tomēr pārkāpa Dieva likumu un uz visiem laikiem izpostīja ģimenes svētumu un mieru. Ābrahāma precības ar Hagaru atnesa nelaimi ne tikai viņa ģimenei, bet arī nākamajām paaudzēm.

Glaimota par savu jauno stāvokli kā Ābrahāma sieva un cerēdama, ka viņa būs māte lielai tautai, kas nāks no viņa, Hagara kļuva lepna un iedomīga, sākot nicināt savu kundzi. Savstarpējā greizsirdība izjauca kādreiz tik laimīgās mājas mieru. Spiests klausīties uz abu sievu sūdzībām, Ābrahāms velti pūlējās atjaunot zaudēto saskaņu. Lai gan viņš ņēma Hagaru par sievu tikai paklausīdams Sāras neatlaidīgajam lūgumam, taču tagad tā pārmeta, it kā vainīgs būtu bijis viņš. Tā vēlējās aizdzīt savu sāncensi, bet Ābrahāms to negribēja pieļaut, jo Hagārai vajadzēja kļūt par māti viņa bērnam — apsolītajam dēlam, ko viņš ar ilgošanos gaidīja. Neskatoties uz to, viņa vēl arvien bija Sāras kalpone un arī turpmāk palika tās rīcībā. Hagāras augstprātīgais gars nevarēja panest skarbo izturēšanos, kuru pati bija izsaukusi ar savu aizvainojošo rīcību. “Redzi, tava kalpone šeit ir tavās rokās, dari viņai, kas tavām acīm labpatīk.” “Tad Sāra viņu pazemoja. Bet viņa aizbēga prom no tās.” (1. Moz. 16: 6-13)

Viņa devās uz tuksnesi un, kad tā viena un draugu atstāta atpūtās pie kāda avota, tur cilvēka izskatā parādījās Kunga eņģelis. Uzrunādams to kā “Hagaru, Sāras kalponi” , lai atgādinātu viņas stāvokli un pienākumu, tas pavēlēja: “Atgriezies pie savas valdnieces un pazemojies zem tās rokas.” Tomēr rājiens bija savienots ar priecīgu apsolījumu: “Es vairodams vairošu tavus pēcnācējus, un tu viņus vairuma dēļ nesaskaitīsi (..), jo tas Kungs tevi ir uzklausījis tavās bēdās.” Lai atcerētos mūžīgā Dieva žēlastību, tai savu bērnu vajadzēja nosaukt par Ismaēlu — “Dievs dzird”.

Kad Ābrahāms bija gandrīz simt gadus vecs, viņam atkārtoti tika apsolīts dēls ar apgalvojumu, ka nākamais mantinieks būs no Sāras. Bet Ābrahāms vēl arvien šo apsolījumu nesaprata. Viņa domas tūlīt vērsās uz Ismaēlu cerībā, ka ar viņu piepildīsies Dieva laipnais solījums. Mīlestībā uz savu dēlu viņš izsaucās: “Ka tik Ismaēls Tavā priekšā paliktu pie dzīvības!” Un vēlreiz nepārprotamos vārdos viņam tika dots norādījums: “Nē, Sāra, tava sieva, dzemdēs dēlu, un tu sauksi viņu vārdā — Īzāks, un Es celšu savu derību ar viņu(..).” Tomēr Dievs neatstāja neievērotu arī tēva lūgumu. “Bet par Ismaēlu Es tevi esmu uzklausījis; Es svētīšu arī viņu; Es likšu tam būt auglīgam (..); Es darīšu viņu par lielu tautu.” (1. Moz. 17:18-20)

Īzāka piedzimšana, kas pēc ilgas gaidīšanas piepildīja viņu viskarstākās cerības, atnesa prieku Ābrahāma un Sāras teltī. Bet Hagarai šis notikums iznīcināja tās lolotos godkārīgos plānus. Ismaēls, kurš tagad jau bija jauneklis, no visiem nometnes iedzīvotājiem līdz šim tika uzlūkots kā visas Ābrahāma bagātības un apsolīto svētību mantinieks. Bet tagad pēkšņi viņš bija nobīdīts malā un, cerībās vīlušies, kā māte, tā dēls pret Sāras bērnu izturējās nievājoši. Vispārējie prieki vēl tikai pavairoja viņu greizsirdību, līdz Ismaēls kļuva tik nekaunīgs, ka sāka atklāti apsmiet Dieva apsolījumu mantinieku. Sāra Ismaēla nepaklausīgajā nostājā saskatīja pastāvīgu nesaskaņu avotu un vērsās pie Ābrahāma ar lūgumu, lai tas Ismaēlu un Hagaru sūtītu prom no nometnes. Sentēvu pārņēma lielas bēdas. Kā lai viņš aizdzen Ismaēlu, savu dēlu, kuru vēl arvien ļoti mīlēja? Savās grūtībās viņš meklēja dievišķo vadību, un Kungs ar eņģeļa starpniecību ieteica paklausīt Sāras padomam. Viņa mīlestība pret Ismaēlu un Hagaru nedrīkstēja aizšķērsot ceļu, jo tikai tā bija iespējams ģimenē atkal nodibināt mieru un saskaņu. Turklāt eņģelis viņu mierināja, ka, pat šķirts no tēva mājas, Ismaēls nebūs Dieva atstāts; jaunekļa dzīvība tiks pasargāta un tas kļūs par tēvu lielai tautai. Tad Ābrahāms paklausīja eņģeļa vārdiem, kaut arī ne bez smagām ciešanām. Izraidot Hagaru un savu dēlu, Tēva sirdi nospieda neizsakāmas sāpes.

Norādījumiem, kurus Ābrahāms saņēma par laulības svētumu, vajadzēja kļūt par mācību visiem laikmetiem. Te rādīts, cik rūpīgi jāsargā laulības attiecību tiesības un laime, pat ja tas prasītu lielus upurus. Sāra bija Ābrahāma vienīgā īstā sieva. Nevienai citai personai nebija atļauts dalīties viņas kā sievas un mātes tiesībās. Viņa godāja savu vīru un tādēļ Jaunajā Derībā tiek minēta kā cienīgs piemērs. Tomēr tā negribēja, ka Ābrahāms savu mīlestību sniedz vēl kādai citai, un Kungs viņu tādēļ nenopēla, kad tā prasīja savas sāncenses izraidīšanu. Tiklab Ābrahāms, kā Sāra nebija uzticējušies Dieva spēkam, un šie maldi noveda pie laulības ar Hagaru.

Dievs Ābrahāmu bija aicinājis par tēvu visiem uzticīgajiem, un viņa dzīvei vajadzēja kļūt par ticības piemēru vēlākām paaudzēm, bet paša sentēva ticība nebija pilnīga. Trūka paļaušanās uz Dievu, kad tas slēpa īstenību, ka Sāra ir viņa sieva, un tāpat arī tagad, apprecot Hagaru. Lai viņš aizsniegtu visaugstāko pakāpi, Dievs tam uzlika citu pārbaudījumu, visgrūtāko, kādu jebkad cilvēks aicināts panest. Kādā nakts atklāsmē viņš saņēma pavēli doties uz Morijas zemi un tur uz kāda kalna, ko viņam parādīs, par dedzināmo upuri pienest savu dēlu.

Kad Ābrahāms saņēma šo norādījumu, viņam bija apmēram simt divdesmit gadi. Pat tajos laikos tas jau tika uzskatīts par vecu vīru. Agrākos gados viņš droši spēja panest grūtības un briesmas, bet tagad jaunības degsme it kā bija zudusi. Vīra spēkā cilvēks var drosmīgi stāties pretī tādām ciešanām un bēdām, kas vēlākajā dzīvē, kad kājas jau tuvojas kapam, liktu izbīties no sadursmes. Bet Dievs savu pēdējo, smagāko pārbaudījumu

Ābrahāmam bija pataupījis tieši tam laikam, kad viņu jau smagi nospieda gadu nasta un tas ilgojās pēc miera un atpūtas.

Godātais un labklājībā dzīvojošais sentēvs tad bija apmeties Bēršebā. Viņš bija ļoti bagāts, un zemes valdnieki to cienīja kā varenu pavēlnieku. Apkārtnes līdzenumus, kas izpletās aiz viņa nometnes, piepildīja aitu un liellopu tūkstoši. Uz visām pusēm bija redzamas pārvaldnieku teltis, — simtiem viņa uzticamo kalpu mājokļu. Augot pie viņa sāniem, apsolīšanas dēls bija sasniedzis vīra vecumu. Likās, ka Debesis ar savām svētībām atalgo šo uzupurīgo dzīvi, kas pacietīgi gaidīja aizkavēto cerību piepildījumu.

Ticībā paklausīdams, Ābrahāms bija atstājis savu dzimto pusi, bija aizgājis no savu tēvu kapu vietām, no saviem radiem. Kā svešinieks viņš klejoja pa iemantojamo zemi un ilgi gaidīja uz apsolītā mantinieka piedzimšanu. Uz Dieva pavēli viņš bija izraidījis savu dēlu Ismaēlu un tagad, kad tik ļoti gaidītais bērns tuvojās vīra gadiem un sentēvs jau cerēja ieraudzīt savu ilgu tālāko piepildījumu, viņam nācās sastapties ar pārbaudījumu, kas bija lielāks par visiem iepriekšējiem.

Pavēle tika izteikta vārdos, kas tēva sirdij lika sažņaugties bailēs. "Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, un ej uz Morija zemi un upurē to tur par dedzināmo upuri (..)." (1. Moz. 22:2) Īzāks bija viņa nama gaišums, vecuma dienu prieks un pāri pār visu arī vēl apsolīto svētību mantinieks. Šāda dēla zaudēšana nelaimes gadījumā vai slimībā jau briesmīgi skartu tēva sirdi; tāds gadījums liktu bēdās noliekties viņa sirmajai galvai, — bet tagad viņam tika pavēlēts dēla asinis izliet pašam ar savu roku. Tas šķita kā briesmīga neiespējamība.

Sātans tūlīt centās iečukstēt, ka viņš ir maldījies, jo Dieva bauslis saka: "Tu nedrīksti nokaut", un Dievs taču neprasīs to, ko vienreiz ir aizliedzis. Izgājis no telts, Ābrahāms vēroja skaidrās debess mierīgo spožumu un atsauca atmiņā gandrīz pirms piecdesmit gadiem doto apsolījumu, ka viņa dzimums būs neskaitāms kā debesu zvaigznes. Kā tad Īzāku varēja nonāvēt, ja ar viņu jāpiepildās pravietojumam? Ābrahāmu kārdināja domāt, ka viņš kaut ko ir pārpratis. Šaubās un bailēs tas nometās zemē un lūdza tik ļoti, kā nekad to vēl nebija darījis, lūdza pēc kāda šīs pavēles apstiprinājuma, ja tiešām jāizpilda tāds briesmīgs pienākums. Viņš atcerējās eņģeļus, kas bija sūtīti, lai atklātu Dieva nodomu par Sodomas izpostīšanu, un kas nesa apsolījumu par šo pašu dēlu; viņš devās uz to vietu, kur atkārtoti bija ticies ar Debesu sūtni, cerībā to atkal sastapt un saņemt tālākus norādījumus, bet neviens nenāca atvieglot viņa sirdi. Likās, ka viņu apņem tumsa, bet ausīs skanēja Dieva pavēle: "Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku (..)." Pavēlei vajadzēja paklausīt, un viņš neuzdrošinājās vilcināties. Tuvojās diena, kad vajadzēja doties ceļā.

Atgriezies teltī, viņš devās uz to vietu, kur dziļā, netraucētā jaunības miegā gulēja Īzāks. Kādu mirkli tēvs lūkojās mīļotā dēla sejā, tad trīcēdams novērsās. Viņš uzmeklēja Sāru, kura arī gulēja. Vai vajadzētu viņu modināt, lai tā vēlreiz apskauj savu bērnu? Vai

vajadzētu pastāstīt par Dieva pavēli? Viņš ilgojās dalīties ar to savās bēdās, lai kopīgi nestu šo briesmīgo atbildību, bet bailes, ka sieva varētu tikai kavēt, viņu atturēja. Īzāks taču bija Sāras prieks un lepnums, tās dzīve saistījās ar dēlu un mātes mīlestība varēja atteikties pienest tādu upuri.

Beidzot Ābrahāms dēlu uzmodināja un pastāstīja viņam par pavēli upurēt uz kāda kalna. Īzāks bieži bija gājis kopā ar tēvu, lai upurētu uz kāda no daudzajiem altāriem, kurus viņi bija cēluši sava ceļojuma laikā, un šis aicinājums viņu nemaz nepārsteidza. Sagatavošanās ceļam drīz bija galā. Malka savākta, uzlikta ēzelim, un kopā ar diviem kalpiem tie devās ceļā.

Nodaļa 13 - Sodomas izpostīšana

Atrazdamās līdzenumā, kas savas auglības un krāšņuma ziņā apzīmēts kā "Kunga dārzs", Sodoma bija skaistākā no Jordānas ielejas pilsētām. (1. Moz. 13:10) Šeit ziedēja krāšņie tropu augi. Palmas, eļļas koki un vīna stādi šeit jutās kā mājās, un puķes visu gadu izplatīja savu brīnišķīgo smaržu. Tīrumus greznoja bagāti labības lauki, un apkārtējos pakalnus apklāja aitu un liellopu bari. Lepnās līdzenuma pilsētas bagātības vairoja māksla un tirdzniecība. Tās pilis rotāja Austrumu dārgumi, un tuksneša karavānas savas izmeklētās mantas nesa uz tirgus laukumiem. Ar nelielu izdomu un mazu piepūli te ikviens varēja apmierināt visas dzīves vajadzības un tāpēc šķita, ka visu gadu valda vieni vienīgi svētki.

Visapkārt valdošā pārpilnība noveda pie lepnības un augstprātības. Slinkums un bagātība nocietināja sirdis, kuras nekad nebija nomācis trūkums vai bēdas. Turība un laiskums vairoja izpriecu kāri, un ļaudis nodevās savas juteklības apmierināšanai. "Redzi," saka pravietis, "tas bija tavas māsas Sodomas noziegums: lepnība, maizes pilnība un dzīve bez bēdām, tāda bija viņas un viņas meitu dzīve. Bet nabagam un trūkuma cietējam tā nesniedza palīdzīgu roku. Tās bija lepnas un darīja negantības Manā priekšā. To redzēdams, es tās nobīdīju pie malas." (Ec. 16:49,50) Nav nekā cita, pēc kā cilvēki dzītos vairāk, kā bagātība un viegla dzīve, un tomēr tieši tas bija apgrēcības cēlonis, kas izsauca šo līdzenuma pilsētu iznīcināšanu. Viņu nelietīgā laiskā dzīve tos darīja par laupījumu ļauno spēku kārdinājumiem, un viņi izkropļoja Dieva līdzību, kļūdami vairāk sātaniski nekā dievišķi. Dīkdienība ir lielākais lāsts, kas vien cilvēkam var uznākt, jo tam pa pēdām seko netiklība un noziegumi. Tā vājina prātu, padara neskaidru saprašanu un pazemo dvēseli. Sātans no savas paslēptuves ir gatavs iznīcināt visus, kas nav uzmanīgi un kuru laiskums dod viņam iespēju tiem tuvoties ar dažādiem maskētiem priekšlikumiem. Ļaunajam ienaidniekam nekad nav tik labi veicies kā tad, kad tas cilvēkiem tuvojas viņu brīvajā laikā.

Sodomā valdīja līksmība un uzdzīve, ēšana un dzeršana. Savaldītas netika pat visbezkaunīgākās un rupjākās kaislības. Ļaudis atklāti rīkojās pretēji Dieva norādījumiem un priecājās par vardarbību. Lai gan tos brīdināja Pirmsplūdu pasaules piemērs, kā tās bojāejā atklājās Dieva dusmas, tomēr ļaudis gāja tos pašus bezdievīgos un ļaunos ceļus.

Kad Lats pārcēlās uz Sodomu, vispārējā samaitātība vēl nebija tik liela un Dievs savā žēlastībā šajā netikumības tumsā ļāva iespīdēt dažiem gaismas stariem. Ābrahāmam atbrīvojot gūstekņus no ēlamiešiem, ļaužu uzmanība tika vērsta uz īsto ticību. Ābrahāms Sodomas iedzīvotājiem nebija svešs, un lai gan tie par viņa neredzamā Dieva pielūgšanu smējās, tomēr viņa uzvara pār lielo pārspēku un augstsirdīgā rīcība ar gūstekņiem un laupījumu izraisīja apbrīnu un godbijības jūtas. Visur tika slavēta viņa veiklība un drosme, un neviens nevarēja atvairīt apziņu, ka viņu par uzvarētāju darījusi kāda dievišķa

vara. Viņa augstsirdīgie un pašaizliedzīgie ieskati, kas bija tik sveši Sodomas iedzīvotājiem, vēlreiz liecināja par tās reliģijas pārākumu, kuru viņš bija pagodinājis ar savu drosmi un uzticību.

Melhisedeks, viņu svētīdams, kā tā spēka un uzvaras avotu bija atzinis Jehovu: "Lai svētī Ābrahāmu Visaugstais, kam pieder debesis un zeme. Un slavēts lai ir Visaugstais Dievs, kas tavus ienaidniekus devis tavās rokās." (1. Moz. 14:19,20) Kungs savā aizgādībā bija runājis uz šiem ļaudīm, bet arī pēdējie gaismas stari tika atmesti tāpat kā iepriekšējie. Un tagad tuvojās Sodomas beidzamā nakts. Atriebības mākoņi jau meta savu ēnu pār bojāejai nolemto pilsētu, bet cilvēki to neņēma vērā. Kamēr eņģeļi tuvojās ar nodomu visu iznīcināt, ļaudis turpināja sapņot par labklājību un izpriecām. Pēdējā diena tika aizvadīta kā visas pārējās, kuras bija nākušas un gājušas. Nesalīdzināmā skaistuma ainava rotājās rietošās saules staros. Vakara vēsums pilsētas iedzīvotājus bija izvilinājis ārā, un izpriecu meklētāji pastaigājās baros, gatavi nodoties dotā brīža līksmībai.

Krēslā pilsētas vārtiem tuvojās divi svešinieki. Tie acīmredzot bija ceļotāji, kas šeit ieradās pārnakšņot. Neviens šajos pieticīgajos atnācējos nespēja saskatīt varenos Dieva sodības sūtņus, un tikpat maz šis jautrais, bezrūpīgais pūlis varēja iedomāties, ka ar savu izturēšanos pret dievišķajiem sūtņiem viņi sasniegs savu grēku augstāko pakāpi, kas notiesās lepno pilsētu. Bet tur bija viens vīrs, kas svešiniekiem parādīja laipnu uzmanību un tos ieaicināja savā mājoklī. Lats nepazina viņu īsto dabu, bet bija radis būt viesmīlīgs un pieklājīgs. Tas piederēja pie viņa reliģijas — mācība, kuru viņš bija guvis no Ābrahāma. Ja Lats nebūtu radinājies viesmīlībā, varbūt tiktu atstāts pazušanai kopā ar pārējiem Sodomas iedzīvotājiem. Daudzas ģimenes, aizslēgdamas savas durvis svešiniekiem, ir atstūmušas Dieva vēstnešus, kuri tām būtu nesuši svētības, cerību un mieru.

Katra rīcība mūsu dzīvē, lai cik maza tā arī nebūtu, atstāj iespaidu vai nu uz labu, vai ļaunu. Uzticība vai nevērība tajos pienākumos, kas liekas pavisam niecīgi, var atvērt durvis vai nu bagātākām svētībām, vai vislielākajām bēdām. Tieši mazās lietas ir tās, kas pārbauda raksturu. Ikdienišķās dzīves neuzkrītošie pašaizliedzības darbi, ja tos veicam labprātīgi un priecīgi, ir tieši tie, kurus Dievs uzlūko ar labvēlību. Mums nav jādzīvo sev, bet citiem. Tikai aizmirstot sevi un kopjot laipnu, izpalīdzīgu garu, mēs savu dzīvi varam darīt par svētību citiem. Maza uzmanība vai vienkārša pieklājības parādīšana lielā mērā spēj pavairot mūsu dzīves laimi, bet šo lietu neievērošana cilvēkiem atnes ne mazumu ciešanu.

Saprazdams, kādam ļaunumam svešie padoti Sodomā, Lats uzskatīja par savu pienākumu pasargāt tos jau pie ienākšanas, tādēļ viņš šos vīrus aicināja savā mājā. Ceļiniekiem tuvojoties, viņš sēdēja vārtos un, tos pamanījis, piecēlās no savas vietas, lai

steigtos pretī; un, pieklājīgi palocījies, sacīja: “Dariet man patikšanu, mani kungi, un ņemiet sava kalpa namā naktsmājas (..).” (1. Moz. 19:1)

Sākumā viņi, šķiet, noraidīja Lata viesmīlību un teica: “Nē, mēs pārnakšņosim laukā uz ielas.” Šo vārdu nozīme bija divkārša — pārbaudīt Lata sirsnību un it kā ignorēt Sodomas iedzīvotāju raksturu, lai justos droši, paliekot pa nakti uz ielas. Viņu atbilde Latu darīja vēl noteiktāku neatstāt tos pūļa žēlastībai. Viņš spieda tos paklausīt aicinājumam, kamēr tie beidzot piekāpās un devās līdzi namā.

Ievedot svešiniekus mājā pa sētas durvīm, Lats bija cerējis apslēpt savu nodomu no dīkdieņiem vārtos, bet viņu vilcināšanās un Lata neatlaidīgā lūgšanās pievērsa uzmanību, un tie vēl nebija devušies pie miera, kad ap māju jau sapulcējās nesavaldīgu ļaužu bars. Šajā milzīgajā pūlī bija jauni un veci, visi vienlīdz iedegušies visnegantākajās kaislībās. Svešie apjautājās par pilsētas raksturu, un Lats viņus brīdināja naktī no mājas nekur neiziet. Tūlīt arī atskanēja pūļa kliedzieni un smiekli, pieprasot, lai svešie tiek izvesti pie viņiem ārā.

Zinādams, ka tie viegli var ielauzties mājā, ja to centīsies panākt ar varu, Lats izgāja ārā, lai mēģinātu viņus atrunāt. “Brāļi, nedariet taču tādu grēku!” Lietodams vārdu “brāļi” attiecībā uz saviem kaimiņiem, viņš cerēja, ka tie paklausīs un nokaunēsies par saviem ļaunajiem nodomiem. Bet viņa vārdi tikai ielēja eļļu ugunī. Pūļa rēkšana kļuva līdzīga vētras kaukšanai. Viņi izsmēja Latu, ka tas gribot būt tiem par tiesnesi, un draudēja ar to apieties vēl sliktāk, nekā bija domājuši rīkoties ar viņa viesiem. Tie spiedās tam virsū un būtu saplosījuši gabalos, ja Dieva eņģeļi viņu neizglābtu. Debesu sūtņi “izstiepa savas rokas un ievilka Latu pie sevis namā, bet durvis tie aizslēdza”. Nākamie notikumi atklāja uzņemto viesu raksturu, jo “tie, kas atradās nama vārtos, tika sisti ar aklumu, sākot no mazākā līdz pat lielākajam, tā, ka tie nevarēja pat vārtus atrast.” Ja viņi tagad nebūtu divkārt akli sakarā ar nodošanos savam cietajam sirdsprātam, tad Dieva uzsūtītais aklums liktu tiem izbīties un atstāties no saviem ļaunajiem darbiem. Šī nakts neizcēlās ar lielākiem grēkiem kā daudzas iepriekšējās. Bet tik ilgi nicinātā žēlastība beidzot bija pārstājusi par viņiem lūgt. Sodomas iedzīvotāji bija izsmēluši dievišķās pacietības mēru, — pārkāpuši apslēpto robežu starp Dieva pacietību un dusmām. Sidima ielejā tagad bija gatava iedegties Viņa dusmu uguns.

Eņģeļi Latam atklāja savas sūtības būtību. “Mēs gribam izpostīt šo vietu, jo liela žēlošanās nākusi tā Kunga priekšā, un tas Kungs mūs ir sūtījis, lai to izpostītu.”(1. Moz. 19:13) Svešinieki, kurus Lats bija mēģinājis aizstāvēt, tagad solījās aizsargāt viņu un izglābt arī ģimenes locekļus, kuri kopā ar viņu bēgs no bezdievīgās pilsētas. Pūlis bija noguris un izklīdis, un Lats izgāja ārā, lai brīdinātu savus bērnus. Viņš atkārtoja eņģeļa vārdus: “Celsimies, iesim prom no šīs vietas, jo tas Kungs šo pilsētu liks izpostīt.” Bet viņš tiem šķita kā tāds, kas jokojas. Tie tikai smējās, nosaucot visu par Lata māņticīgajām

bailēm. Meitas pakļāvās savu vīru iespaidam. Tiem bija pietiekoši labi tur, kur pašreiz atradās, un nevarēja jau arī saskatīt nekādu briesmu pazīmes. Viss bija gluži tāpat kā agrāk. Viņiem bija lieli īpašumi un tie nevarēja pieļaut domu, ka skaistā Sodoma var tikt iznīcināta.

Nobēdājies, Lats atgriezās mājās un stāstīja par piedzīvoto neveiksmi. Tad eņģeļi viņam pavēlēja celties, ņemt savu sievu un divas meitas, kas vēl bija mājās, un atstāt pilsētu. Bet Lats vilcinājās. Kaut gan viņu ik dienas apbēdināja redzētie varas darbi, tas tomēr skaidri neizprata visu pazemojošo un neganto noziegumu raksturu, kas tika piekopti šajā netikumīgajā pilsētā. Viņš nespēja saskatīt lielo vajadzību pēc Dieva soda, kas apstādinātu grēku plūsmu. Turklāt daži viņa bērni bija pieķērušies Sodomai, un sieva liedzās bez tiem doties projām. Doma, ka tagad jāšķiras no tiem, kurus viņš uzskatīja par visdārgāko pasaulē, likās nepanesama. Grūti bija atstāt arī grezno māju un visu bagātību, ko tas ar savu darbu bija sagādājis, grūti bija doties ceļā kā tukšam klaidonim. No bēdām apstulbis, viņš vilcinājās, negribēdams nekur iet. Bez Dieva eņģeļiem tie visi būtu gājuši bojā Sodomas izpostīšanā. Debesu sūtņi satvēra viņa, viņa sievas un divu meitu rokas un izveda tos no pilsētas.

Nodaļa 14 - Īzāka precības

Ābrahāms jau bija vecs vīrs un drīzumā gaidīja savu miršanas stundu, bet, lai pēcnācējiem nodrošinātu dotā apsolījuma piepildīšanos, viņam vēl kaut ko vajadzēja paveikt. Turpmāk pēc dievišķā norādījuma par Dieva likumu sargātāju un tēvu izredzētajai tautai vajadzēja kļūt Īzākam, bet viņš vēl nebija precējies. Kānaānas iedzīvotāji nodevās elku kalpībai, un Kungs bija aizliedzis laulības starp Viņa tautu un kānaāniešiem, jo labi zināja, ka tāda savienība novedīs pie atkrišanas. Sentēvs baidījās no samaitājošajiem iespaidiem, kas apņēma viņa dēlu. Ābrahāma ierastā uzticēšanās Dievam un padošanās Viņa gribai atspoguļojās arī Īzāka raksturā, kurš bija spēcīgi izteiktu jūtu cilvēks, bet pēc dabas maigs un padevīgs. Savienojot savu dzīvi ar kādu kānaānieti, kas nebītos Dievu, tam draudētu briesmas miera labā upurēt pamatlikumus. Pēc Ābrahāma domām, sievas izvēle dēlam bija ļoti svarīga lieta, tādēļ viņš ļoti rūpējās, lai Īzāks apprecētu tādu sievieti, kas viņu nenovērstu no Dieva.

Senos laikos laulības parasti kārtoja vecāki, un cilvēki, kas pielūdza Dievu, turējās pie šī ieraduma. Neviens nebija spiests precēt tādu, kuru nevarēja mīlēt, bet, lai izšķirtos, kam ziedot savas labākās jūtas, viņi vadījās no savu piedzīvojušo, dievbijīgo vecāku sprieduma. Pretēja rīcība tika uzskatīta par vecāku apkaunojumu un pat par noziegumu.

Uzticēdamies tēva gudrībai un mīlestībai, Īzāks šo lietu labprāt atstāja tēva ziņā, paļaudamies, ka izvēles jautājumu kārtos pats Dievs. Sentēva domas vērsās pie radiem Mezopotāmijā. Lai gan tie nebija brīvi no kalpošanas elkiem, tomēr viņi atzina un pielūdza arī patieso Dievu. Īzākam nevajadzēja atstāt Kānaānu, lai pats dotos pie viņiem, bet varēja būt, ka tur atrodas kāda, kas būtu ar mieru šķirties no savām mājām un savienoties ar viņu pastāvīgā un šķīstā kalpošanā Dievam. Ābrahāms šo svarīgo lietu uzticēja "savam vecākajam kalpam", kādam dievbijīgam un piedzīvojušam vīram ar veselīgu spriedumu, kurš tam jau ilgi un uzticīgi bija kalpojis. Viņš lika kalpam zvērēt Kunga priekšā, ka neņems Īzākam sievu no kānaānietēm, bet izraudzīsies jaunavu no Nahora ģimenes Mezopotāmijā. Viņš arī pavēlēja Īzāku uz turieni līdzi neņemt. Ja gadījumā neatrastos tāda jaunava, kas būtu ar mieru atstāt savus radus, tad sūtnis no zvēresta būtu brīvs. Sentēvs to šajā grūtajā un sarežģītajā pasākumā iedrošināja ar apsolījumu, ka pats Dievs sekmēs šī uzdevuma izpildīšanu. Viņš teica: "Dievs, Debesu Kungs, kas mani izvedis no mana tēva nama un no manas cilts novadiem, (..) sūtīs savu eņģeli tev pa priekšu (..)." (1. Moz. 24:7)

Sūtnis nekavējoties devās ceļā. Ņemdams līdzi desmit kamieļus savu pavadoņu pulkam un līgavai, kas atgrieztos kopā ar tiem, un sagādājis dāvanas izredzētajai sievai un tās draudzenēm, viņš veica garo ceļu uz Damasku un tālāk pretī bagātajiem līdzenumiem, kas izplešas lielās Austrumu upes krastos. Nonācis pie Hāranas, Nahora pilsētas, viņš apmetās ārpus tās mūriem pie akas, kur vakaros sievietes nāca smelt ūdeni.

Tas bija rūpju pilns pārdomu brīdis. Viņa izvēlei varēja būt nopietnas sekas ne tikai sentēva ģimenē, bet arī nākamajās paaudzēs; un kā lai viņš izdara gudru izvēli starp ļaudīm, kas tam pilnīgi sveši? Atcerēdamies Ābrahāma vārdus, ka Dievs viņam līdzi sūtīs savu eņģeli, kalps sirsnīgi lūdza pēc noteiktas vadības. Sava kunga ģimenē viņš redzēja pastāvīgu laipnību un viesmīlību, tādēļ arī tagad lūdza, lai kāds laipnības darbs viņam norādītu to jaunavu, kuru Dievs ir izredzējis.

Tikko lūgšana bija izteikta, tā tūlīt tika uzklausīta. Starp sievietēm, kuras sapulcējās pie akas, bija kāda, kas ar savu laipnību saistīja ceļinieka uzmanību. Kad tā gāja prom no akas, svešinieks devās tai pretī un lūdza nedaudz ūdens, ko tā nesa krūzē uz saviem pleciem. Lūgums tika laipni ievērots, un viņa piedāvājās smelt ūdeni arī kamieļiem — tas bija darbs, ko pie sava tēva ganāmpulkiem mēdza veikt pat valdnieku meitas. Līdz ar to prasītā zīme bija saņemta. "Meita bija ļoti skaista izskata jaunava", un viņas gatavība kalpot norādīja uz piemīlīgu sirdi un darbīgu, enerģisku raksturu. Tātad līdz šim ar viņu bija Dieva roka. Atalgojis laipnību ar bagātīgām dāvanām, sūtnis jautāja par viņas vecākiem un, uzzinājis, ka tā ir Betuēla, Ābrahāma radinieka, meita, viņš "noliecās un nometās ceļos tā Kunga priekšā".

Vīrs lūdza pēc mājvietas viņas tēva namā un pateicībā atklāja savas attiecības ar Ābrahāmu. Mājās pārnākusi, meitene izstāstīja notikušo, un Lābans, viņas brālis, tūdaļ aicināja ceļinieku un tā biedrus pieņemt viņu viesmīlību.

Eliēzers nevēlējās ēst, pirms nebija izstāstījis par savu uzdevumu, par lūgšanu pie akas un visus sekojošos notikumus. Tad viņš teica: "(..) ja jūs patiesi gribat mīlestību un uzticību parādīt manam kungam, pasakiet to man; un arī, ja ne, paziņojiet, lai es varētu doties pa labi vai pa kreisi." (1. Moz. 24:49) Un atbilde skanēja: "No tā Kunga tas ir nācis, — mēs nevaram tev teikt ne labu, ne ļaunu. Lūk, Rebeka stāv tavā priekšā; ņem to un ej. Un viņa lai ir tava kunga dēla sieva, kā tas Kungs to ir gribējis." (50., 51. p.)

Kad viņš bija saņēmis ģimenes piekrišanu, tika jautāts Rebekai, vai tā būtu ar mieru iet tik tālu no tēva mājām, lai kļūtu par sievu Ābrahāma dēlam. Pēc visa notikušā viņa ticēja, ka Kungs to Īzākam izredzējis, un teica: "Es iešu." (58. p.)

Kalps, kas garā jau redzēja sava kunga prieku par sekmīgo uzdevuma izpildi, nepacietīgi vēlējās atgriezties mājās, un jau nākamajā rītā tie devās atpakaļceļā. Ābrahāms dzīvoja Bēršebā, un Īzāks, kas tuvajos laukos bija uzmanījis ganāmpulkus, tieši tajā laikā ieradās sava tēva teltī, lai gaidītu sūtņa pārnākšanu no Hāranas. Ap vakara laiku viņš bija "izgājis laukā Dievu pielūgt. Tas pacēla savas acis un ieraudzīja tanī brīdī kamieļus nākam. Un Rebeka pacēla savas acis un, ieraudzījusi Īzāku, nolaidās no kamieļa. Un viņa sacīja kalpam: "Kas ir šis vīrs, kas tur staigā pa lauku, kas nāk mums pretim?" Un kalps atbildēja: "Tas ir mans kungs." Tad viņa paņēma savu plīvuru un apsedzās. Un kalps izstāstīja Īzākam visu, ko bija darījis. Un Īzāks veda Rebeku uz savas

mātes telti, un viņš to ņēma, un tā kļuva viņa sieva, un viņš to mīlēja. Tā Īzāks atguva mieru pēc savas mātes nāves." (1. Moz. 24:63-68)

Pārdomājot attiecības no Kaina dienām līdz savam laikam, Ābrahāms saprata, kādas sekas ir laulībām starp tiem, kas Dievu godā, un tiem, kas Viņu negodā. Viņam vienmēr kā brīdinājums palika paša laulību iznākums ar Hagaru, tāpat arī Ismaēla un Lata ģimeņu konflikti. Ābrahāma un Sāras ticības trūkums noveda pie Ismaēla dzimšanas, pie taisnā dzimuma sajaukšanās ar bezdievīgajiem. Tēva iespaidam uz dēlu pretī darbojās mātes elkudievīgo radinieku iespaids un Ismaēla gadījumā — arī viņa savienošanās ar svešu tautu sievietēm. Hagaras un vēlāko sievu greizsirdība, kuras tā izraudzīja Ismaēlam, ap viņa ģimeni radīja norobežojumu, ko Ābrahāms veltīgi pūlējās pārvarēt.

Ābrahāma iepriekšējās mācības nebija palikušas bez iespaida, bet, sievu ietekmēts, Ismaēls savā ģimenē pieļāva kalpošanu elkiem. Šķirts no tēva, lielās saimes ķildu un nesaskaņu sarūgtināts, kur trūka mīlestības un dievbijības, Ismaēls izvēlējās mežonīga klejotāja un tuksneša valdnieka dzīvi, — "viņa roka būs pret katru, un ikviena roka būs pret viņu". (1. Moz. 16:12) Vēlākā dzīvē viņš ļaunos ceļus nožēloja un atgriezās pie tēva Dieva, bet uz pēcnācējiem atstātais rakstura iespaids palika. Spēcīgā tauta, ko veidoja viņa cilts līnija, bija nesavaldīgi pagānu ļaudis, kas pastāvīgi apgrūtināja un apbēdināja Īzāka pēcnācējus.

Lata sieva bija patmīlīga un neticīga. Viņa savu iespaidu izlietoja, lai ietekmētu vīru atšķirties no Ābrahāma. Bez viņas Lats nebūtu palicis Sodomā, kur pietrūka gudrā un dievbijīgā sentēva padoma. Bezdievīgās pilsētas un sievas iespaids to noteikti novestu pie atkrišanas no Dieva, ja tas agrāk no Ābrahāma nebūtu saņēmis uzticīgus norādījumus. Lata precības un dzīvesvietas izvēle Sodomā bija pirmie posmi ļauno notikumu virknē, kas pasauli iespaidoja daudzu paaudžu laikā.

Neviens, kas bīstas Dievu, nepaliks neapdraudēts savu dzīvi savienot ar tādu, kas Viņu negodā. "Ja divi kopā staigā, vai tad viņi nav savā starpā jau iepriekš sarunājušies?" (Amosa 3:3) Laulāto laime un labklājība ir atkarīga no abu pušu saskaņas, bet starp ticīgo un neticīgo pastāv dziļa atšķirība gaumes, tieksmju un uzskatu ziņā. Viņi kalpo diviem kungiem, starp kuriem nevar būt nekādas vienošanās. Cik skaidri un pareizi arī nebūtu viena principi, neticīgā biedra uzskati vienmēr tieksies to novērst no Dieva.

Kas stājies laulībā, būdams neatgriezts, tam pēc atgriešanās ir vēl lielāks pienākums palikt uzticīgam pret savu dzīvesdraugu, kaut arī reliģisko uzskatu ziņā tie viens no otra stipri atšķirtos; tomēr Dieva prasības jāstāda augstāk par visu, augstāk par jebkādām laicīgām lietām, pat ja ar to rastos grūtības un vajāšanas. Ar mīlestības garu un pazemību tāda uzticība var atstāt savu iespaidu un mantot neticīgo pusi. Bet ticīgo laulības ar neticīgiem Bībelē ir aizliegtas. Dieva norādījums skan: "Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem." (2. Kor. 6:14,17,18)

Dievs Īzāku bija ļoti pagodinājis, darīdams viņu par apsolījumu mantinieku, no kura pār pasauli jānāk svētībai; un tomēr, būdams jau četrdesmit gadus vecs, viņš padevās tēva lēmumam sūtīt dievbijīgo, piedzīvojušo kalpu, lai tas viņam izraudzītu sievu. Un kā sekas šai laulībai, pēc Svēto Rakstu ieteikuma, paveras jauka un skaista ģimenes aina: "Un Īzāks veda Rebeku uz savas mātes telti, un viņš to ņēma, un tā kļuva viņa sieva, un viņš to mīlēja.(..)" (1. Moz. 24:68)

Nodaļa 15 - Jēkabs un Ēzavs

Jēkabs un Ēzavs, Īzāka dvīņi, savā dzīvē un raksturā uzrāda uzkrītošu pretstatu. To jau pirms viņu dzimšanas paziņoja Dieva eņģelis. Uz Rebekas rūpju pilno lūgumu viņš paskaidroja, ka tai tiks dāvāti divi dēli, un atklāja arī viņu turpmāko dzīvi, ka katrs no tiem būs varenas tautas galva, bet viens būs lielāks par otru un jaunākais pārspēs vecāko.

Ēzavs augot mīlēja apmierināt savas iekāres, un visas viņa intereses saistījās ap tagadni. Būdams nepacietīgs ierobežojumos, viņš atrada prieku medību mežonīgajā brīvībā un agri izvēlējās tādu dzīvesveidu. Tomēr viņš bija sava tēva mīlulis. Rāmo, miermīlīgo avju ganu valdzināja vecākā dēla bezbailība un spēks, kas drosmīgi traucās pāri kalniem un tuksnešiem, atgriezdamies ar medījumu tēvam un ar uztraucošiem stāstiem par savu dēkaino dzīvi. Jēkabs — nosvērts, čakls un rūpīgs, vienmēr vairāk domāja par nākotni, nekā par klātesošo, apmierinājās ar mājas dzīvi un nodarbojās ar ganāmpulku pārraudzīšanu un zemes apstrādāšanu. Viņa pacietīgo neatlaidību, saimnieciskumu un apdomību vērtēja māte. Viņa jūtas bija dziļas un stipras, un laipnā, nenogurstošā uzmanība sagādāja tai daudz vairāk laimes, nekā laiku pa laikam izrādītā brāzmainā Ēzava laipnība. Tādēļ Rebekas mīļākais dēls bija Jēkabs.

Ābrahāmam dotie un viņa dēlam apstiprinātie apsolījumi bija Īzāka un Rebekas dzīves mērķis. Šos apsolījumus zināja arī Ēzavs un Jēkabs. Pirmdzimtā tiesības viņi bija mācīti uzskatīt par ļoti svarīgu un labu lietu, jo tās mantojumā deva ne tikai laicīgas bagātības, bet arī garīgas priekšrocības. To saņēmējs savā ģimenē kļuva par priesteri, un no viņa pēcnācēju rindas vajadzēja nākt pasaules Glābējam. No otras puses — uz pirmdzimtības mantotāju gūlās liela atbildība. Kas saņēma šīs svētības, tam savu dzīvi bija nepieciešams veltīt kalpošanai Dievam. Tāpat kā Ābrahāmam, viņam vajadzēja paklausīt Dieva norādījumiem. Precībās un visos ģimenes pasākumos savā dzīvē tam pienācās saskaņoties ar Dieva prātu.

Īzāks savus dēlus iepazīstināja ar šīm priekšrocībām un nosacījumiem, saprotami paskaidrodams, ka pirmdzimtības tiesa pienākas Ēzavam kā vecākajam. Bet Ēzavs nebija noskaņots dievbijībai un reliģiskai dzīvei. Prasības, kas saistījās ar garīgo pirmdzimtību, tam nepatika, un ierobežojumus viņš pat ienīda. Dieva likumus, kas ietilpa ar Ābrahāmu slēgtās derības nosacījumos, Ēzavs uzskatīja kā smagu kalpošanas jūgu. Padodamies savām iegribām, viņš neko nevēlējās tik ļoti kā iespēju vienmēr rīkoties pēc sava prāta. Vara un bagātība, labi ēdieni un dzērieni ar jautru sabiedrību, — tā bija viņa laime. Viņš līksmojās mežonīgās klaidoņa dzīves neierobežotajā brīvībā. Rebeka atcerējās eņģeļa vārdus un ar skaidrāku nojautu nekā viņas vīrs izprata savu dēlu raksturu. Tā bija pārliecināta, ka dievišķais apsolījums domāts Jēkabam, tādēļ atkārtoja Īzākam eņģeļa vārdus, bet tēvs savās jūtās tiecās pretī vecākajam dēlam un nesatricināmi palika pie saviem uzskatiem.

Par dievišķo norādījumu, ka pirmdzimtības tiesības būs viņam, Jēkabs uzzināja no mātes un ļoti vēlējās iegūt šīs priekšrocības. Viņš nekāroja tēva bagātību, bet gan pirmdzimtības garīgās svētības. Satikties ar Dievu, kā to darīja Ābrahāms, pienest par savu ģimeni salīdzināšanas upuri, kļūt par ciltstēvu izredzētai tautai, no kuras nāks apsolītais Mesija, un iegūt nezūdošo mantojumu, kas ietverts derības apsolījumos, — tās bija priekšrocības un pagodinājums, kas viņā iededza viskarstākās ilgas.

Domas vienmēr kavējās nākotnē, cenšoties satvert vēl neredzamās svētības. Ar slēptām ilgām viņš klausījās visu, ko tēvs stāstīja par garīgajām pirmdzimtības tiesībām, un augstu vērtēja to, ko bija uzzinājis no savas mātes. Tas dienām un naktīm nodarbināja viņa prātu, līdz kļuva par dzīves vissvarīgāko interesi. Tomēr, vērtējot mūžīgās svētības augstāk par laicīgajām, viņam vēl nebija nekādas piedzīvojumos gūtas atziņas par Dievu, kuru tas godāja. Sirds vēl nebija atjaunojusies Dieva žēlastībā. Viņš saprata, ka apsolījumi nevar piepildīties, kamēr pirmdzimtības tiesības pieder Ēzavam, tādēļ pastāvīgi domāja, kā rast līdzekļus un iespējas šo svētību iegūšanai, kas viņam bija tik dārgas, bet kuras brālis tik maz vērtēja.

Kad Ēzavs kādā dienā izsalcis un noguris atgriezās no medībām un lūdza ēdienu, ko Jēkabs pašreiz gatavoja; pēdējais, kura prātu nomāca tikai viena doma, pieķērās šai izdevībai un piedāvāja brāļa izsalkumu apmierināt, ja tas ir gatavs maksāt ar pirmdzimtības tiesībām. "Man tā kā tā jāmirst," attrauca nesavaldīgais, baudkārais mednieks, "ko man tur līdz pirmdzimtība?" (1. Moz. 25:32,34) Un tā par vienu bļodu sarkana viruma viņš šķīrās no pirmdzimtības un darījumu vēl apstiprināja ar zvērestu. Pēc īsa brīža tas varētu baudīt barību tēva teltī, bet, lai apmierinātu acumirkļa vēlēšanos, viņš mierīgi pārdeva krāšņo mantojumu, ko pats Dievs bija apsolījis viņa tēviem. Visas Ēzava intereses saistījās tikai ar tagadni. Debesu vērtības viņš bija gatavs upurēt laicīgajam un nākamo labumu apmainīt pret acumirkļa baudu.

"Tā Ēzavs nicināja savu pirmdzimtību." (1. Moz. 25:34) No tās atbrīvojoties, viņš jutās atvieglots. Tagad ceļš bija vaļā, viņš varēja darīt, ko vien gribēja. — Un cik daudzi vēl arvien savu pirmdzimtību, tiesības uz tīru un neaptraipītu, mūžīgu mantojumu Debesīs, upurē neapvaldītai baudkārei, ko nepareizi nosauc par brīvību! Vienmēr padodamies tikai ārējam, laicīgam skaistumam, Ēzavs ņēma sev sievas no Heta meitām. Tās pielūdza neīstos dievus, un viņu kalpošana elkiem Rebekai un Īzākam sagādāja rūgtas bēdas. Ēzavs bija pārkāpis vienu no derības noteikumiem, kas aizliedza precības starp izredzēto tautu un pagāniem, bet Īzāks vēl arvien palika pie sava negrozāmā lēmuma — pirmdzimtības tiesības tomēr nodot viņam. Šo tēva apņemšanos nespēja mainīt ne saprātīgie Rebekas iebildumi, ne Jēkaba stiprā tiekšanās pēc svētuma, ne arī Ēzava vienaldzīgā izturēšanās pret pirmdzimtā pienākumiem.

Gāja gadi. Būdams jau vecs un akls un gaidot nāves brīdi, Īzāks nolēma vairs ilgāk nevilcināties ar svētību nodošanu vecākajam dēlam. Zinādams Rebekas un Jēkaba pretestību, viņš šo svinīgo ceremoniju gribēja veikt slepeni. Saskaņā ar paradumu šādos gadījumos rīkot mielastu, tēvs pavēlēja Ēzavam: "(..) ņem savus ieročus, savu bultu maku un savu loku un izej laukā un medī man medījumu. Sagatavo man azaidu (..); es gribu ēst un tad tevi svētīt, pirms es mirstu." (1. Moz. 27:3,4)

Rebeka nojauta viņa nodomu. Viņa bija pārliecināta, ka tas runā pretī visam, ko Dievs bija atklājis attiecībā uz savu gribu. Īzākam draudēja briesmas izsaukt pār sevi Dieva dusmas un izstumt jaunāko dēlu no tās vietas, kur Dievs viņu bija aicinājis. Veltīgi tā bija mēģinājusi Īzāku pārliecināt, tādēļ tagad nolēma ķerties pie viltības.

Tikko Ēzavs bija devies ceļā, arī viņa sāka īstenot savu nodomu. Par visu notikušo tā tūlīt pastāstīja Jēkabam un norādīja uz ātras rīcības nepieciešamību, lai aizkavētu galīgo un neatsaucamo svētību piešķiršanu Ēzavam. Viņa savam dēlam apgalvoja, ka, sekojot tās norādījumiem, svētības iegūs viņš, kā Dievs to bija solījis. Jēkabs ne labprāt piekrita šim priekšlikumam. Doma par tēva krāpšanu to ļoti satrauca. Viņš juta, ka tas drīzāk nesīs lāstu nekā svētības, bet viņa bažas tika apklusinātas un tas steidzās izpildīt mātes norādījumus. Viņš nebija domājis teikt tiešus melus, bet, atrodoties tēva tuvumā, tam šķita, ka jau ir gājis par tālu, lai atkāptos, un tā viņš ar krāpšanu ieguva kāroto svētību.

Jēkaba un Rebekas plāns izdevās, bet viņu pieļautais viltus tiem sagādāja tikai grūtības un bēdas. Dievs bija teicis, ka Jēkabs saņems pirmdzimtības tiesības, un Viņa Vārds savā laikā arī būtu piepildījies, ja tie ticībā nogaidītu Viņa iejaukšanos Jēkaba labā. Bet, līdzīgi daudziem šodien, kas sevi sauc par Dieva bērniem, tie negribēja šo lietu atstāt Viņa rokās. Rebeka vēlāk rūgti nožēloja savu ļauno padomu, kuru bija devusi dēlam, jo tas viņus izšķīra un tā Jēkabu nekad vairs neredzēja. Sākot ar šo stundu, jaunāko dēlu nomāca pārmetumi. Viņš bija grēkojis pret savu tēvu un brāli, pret sevi un Dievu. Vienas īsas stundas laikā bija paveikts kaut kas tāds, ko vajadzēja nožēlot visu mūžu. Vēlākajos gados, kad tam raizes sagādāja viņa paša dēlu ļaunie darbi, šīs ainas no jauna atausa viņa prātā.

Tikko Jēkabs bija atstājis tēva telti, kad tur ieradās Ēzavs. Lai gan viņš savas tiesības uz pirmdzimtību bija pārdevis un šo darījumu vēl apstiprinājis ar zvērestu, tomēr tagad apņēmīgi centās tās nodrošināt sev, neskatoties uz brāļa pretenzijām. Ar garīgajām pirmdzimtības tiesībām bija saistītas arī laicīgās, kas tam piešķirtu ģimenes galvas tiesības un divkāršu daļu no tēva bagātības. Tās bija svētības, ko viņš prata novērtēt. "(..) celies", viņš teica tēvam, "atsēdies un ēd no mana medījuma, ka tu mani vari svētīt." (1. Moz. 27:19)

Drebēdams no pārsteiguma un bēdām, aklais tēvs aptvēra pret viņu pielietoto viltību. Viņa ilgi lolotās cerības bija izirušas, un tas sāpīgi izjuta vilšanos, kas tagad nāks pār

vecāko dēlu. Tomēr atausa pārliecība, ka tā ir Dieva aizgādība, kas nostājās pret viņa nodomiem, īstenojot to, ko tas bija plānojis aizkavēt. Viņš atcerējās vārdus, ko eņģelis bija teicis Rebekai, un saprata, ka, neskatoties uz Jēkaba pieļauto grēku, viss notikušais ir sekmējis Dieva gribas piepildīšanos. Atskanot svētību vārdiem no viņa lūpām, tas sevī bija izjutis pravietiska gara darbību; un tagad, kad izprata visus apstākļus, viņš tikai apstiprināja svētību, ko neapzināti bija izteicis pār Jēkabu. "(..) es viņu jau esmu svētījis, un tas arī paliks svētīts." (1. Moz. 27:33)

Ēzavs maz vērtēja svētību, kamēr tā viņam šķita aizsniedzama, bet tagad, kad tā bija zudusi uz visiem laikiem, tas vēlējās to atgūt. Ar lielu spēku pamodās viņa impulsīvā, kaislīgā daba un briesmīgas bija dusmas un izmisums. Ārkārtīgi sarūgtināts viņš kliedza: "Svētī arī mani, mans tēvs! (..) Vai tev vairs nav atlikusi nekāda svētība?" (1. Moz. 27:34,36) Bet dotais apsolījums nebija atsaucams. Viņš vairs nevarēja iegūt pirmdzimtības tiesības, kuras tik nevērīgi bija atstūmis. "Par vienu ēdienu", vēlēdamies tūlīt apmierināt ēstgribu, kuru nekad nebija mācījies savaldīt, Ēzavs pārdeva savu mantojumu; bet, kad viņš šo ģeķību aptvēra, bija jau par vēlu, lai svētību atgūtu. "(..) viņš tika atmests, jo netika dota iespēja atgriezties, lai gan ar asarām viņš to meklēja." (Ebr. 12:16,17) Neviens Ēzavam neliedza nožēlā meklēt Dieva labvēlību; vienīgi pirmdzimtības tiesības viņam vairs nebija iespējams atgūt. Tomēr viņa bēdas neizraisīja grēka apziņa, jo tas nemaz neilgojās samierināties ar Dievu. Viņš skuma par grēka sekām, bet ne par pašu grēku.

Nodaļa 16 - Jēkaba bēgšana un trimda

Ēzava dusmu dēļ nāves apdraudēts, Jēkabs kā bēglis atstāja dzimto namu, sev līdzi nesot tēva svētību. Īzāks tam bija atgādinājis derības apsolījumus un kā šo svētību mantiniekam pavēlējis meklēt sievu viņa mātes ģimenē Mezopotāmijā. Tomēr šajā vientuļajā ceļā viņš devās ar ļoti nospiestu sirdi. Tikai ar spieķi rokās tam vajadzēja simtiem jūdzes ceļot pa zemi, kuru apdzīvoja mežonīgas klejotāju ciltis. Savas sirdsapziņas pārmetumos un bailēs viņš centās izvairīties no cilvēkiem, lai sadusmotais brālis nesadzītu pēdas. Viņš arī baidījās, ka uz visiem laikiem ir zaudējis svētības, kuras Dievs bija nodomājis dot, un sātans tūlīt bija klāt, gatavs uzmākties ar kārdinājumiem.

Otrās dienas vakars viņu sastapa tālu no tēva teltīm. Jēkabs apzinājās savu trimdinieka stāvokli un saprata, ka visas šīs bēdas viņu piemeklējušas paša nepareizās rīcības dēļ. Izmisuma tumsa žņaudza viņa dvēseli, un tas tikko uzdrošinājās lūgt Dievu. Tomēr viņš bija tik vientuļš, ka Dieva apsardzības nepieciešamību izjuta tā, kā vēl nekad agrāk. Raudādams dziļā pazemībā, viņš atzina savus grēkus un lūdza pēc kādas zīmes, ka vēl nav pilnīgi atstumts. Nospiestā sirds nevarēja un nevarēja rast sev mieru. Viņš bija zaudējis jebkādu paļāvību sev un baidījās, ka arī viņa tēvu Dievs to ir atmetis.

Bet Dievs Jēkabu neatstāja. Kunga žēlastība vēl arvien apņēma Viņa kļūdaino, bailēs nomākto kalpu. Līdzcietībā Viņš Jēkabam atklāja tieši to, kas tam nepieciešams, — cilvēces Pestītāju. Viņš bija grēkojis, bet sirds pildījās ar pateicību, redzot ceļu, pa kuru tas atkal var iemantot Dieva labvēlību.

Gājiena nogurdināts, ceļinieks apgūlās uz zemes, spilvena vietā pagalvī paliekot akmeni. Guļot viņš sapnī redzēja gaišas, mirdzošas kāpnes, kuru viens gals atbalstījās uz zemes, kamēr galotne sniedzās debesīs. Pa šīm kāpnēm augšup un lejup staigāja eņģeļi, bet virs tām atradās Godības Kungs, un viņš dzirdēja balsi no Debesīm sakām: “Es esmu Ābrahāma, tava tēva, Dievs un Īzāka Dievs!” Zeme, uz kuras tas tagad gulēja kā trimdinieks un bēglis, tika apsolīta viņam un viņa pēcnācējiem ar apgalvojumu, ka: “(..) tevī un tavos pēcnācējos visas zemes tautas būs svētītas.” Šis apsolījums bija dots Ābrahāmam un Īzākam un tagad tika atjaunots Jēkabam. Pašreizējā vientulībā un bēdās viņš tika iepriecināts un iedrošināts: “Es, lūk, esmu ar tevi, un Es tevi pasargāšu it visur, kur tu ej, un Es likšu tev atgriezties šajā zemē, jo Es tevi neatstāšu, līdz būšu piepildījis visus solījumus, kādus Es esmu devis.” (1. Moz. 28:13-15)

Kungs zināja ļaunos iespaidus, kas apņems Jēkabu, un briesmas, ko tas piedzīvos. Savā līdzcietībā Viņš nožēlojošajam bēglim atklāja nākotni, lai tas saprastu Dieva nodomus attiecībā uz sevi un būtu sagatavots stāties pretī kārdinājumiem, kas to noteikti piemeklēs, dzīvojot vienam starp elkiem kalpojošajiem un viltīgajiem ļaudīm. Acu

priekšā vienmēr būs jātur augstais mērķis, pēc kura tiekties, lai viņa uzticību iedvesmotu apziņa, ka tā tiks izpildīts Dieva nodoms.

Šajā atklāsmē Jēkabu iepazīstināja ar atpestīšanas plānu, tomēr ne pilnībā, bet daļēji, cik tas viņam dotajā laikā bija nepieciešams. Noslēpumainās kāpnes, kuras viņš skatīja sapnī, bija tās pašas, uz kurām Kristus atsaucās sarunā ar Nātānaēlu. Viņš sacīja: "Jūs redzēsit debesis atvērtas un Dieva eņģeļus uzkāpjam un nokāpjam uz Cilvēka Dēlu." (Jāņa 1:51) Līdz brīdim, kad cilvēki sacēlās pret Dieva valdību, tiem pie Dieva bija brīva pieeja. Bet Ādama un Ievas grēks Zemi šķīra no Debesīm, tā ka tie ar savu Radītāju vairs nevarēja sastapties. Tomēr pasauli nepameta pilnīgai bezcerībai. Kāpnes aino Jēzu, Dieva izredzēto Personu savstarpējo sakaru uzturēšanai. Ja Viņš ar savu personisko nopelnu nebūtu uzcēlis tiltu pār grēka radīto bezdibeni, tad kalpojošie eņģeļi ar kritušo cilti nevarētu sastapties. Tas ir Kristus, kas cilvēkus viņu vājumā un bezpalīdzībā savieno ar bezgalīgā spēka Avotu.

Tas viss Jēkabam tika atklāts sapnī. Kaut arī viņš aptvēra tikai daļu, tomēr šīs lielās un noslēpumainās patiesības pētīja visu savu mūžu un saprata tās arvien vairāk un vairāk.

Jēkabs pamodās no miega dziļā nakts klusumā. Atklāsmes gaišie tēli bija izgaisuši. Skats tagad redzēja tikai atsevišķu pakalnu tumšos apveidus un pāri tiem zvaigžņu mirdzumā tērptās debesis. Bet viņš godbijīgi atzina Dieva klātbūtni. Neredzamas personas tuvums neļāva tam justies vientuļam. "Tiešām, tas Kungs ir šinī vietā, bet es to nezināju. (..) Cik bijāma ir šī vieta, te tiešām ir Dieva nams, un še ir Debesu vārti." (1. Moz. 28:16,17)

"Un Jēkabs pamodās no rīta un ņēma akmeni, kādu savā pagalvī bija nolicis, un uzcēla piemiņas zīmi un svaidīja to ar eļļu." (18. p.) Saskaņā ar ieradumu, kā atcerēties svarīgus notikumus, Jēkabs uzcēla pieminekli Dieva žēlastībai, lai kādreiz vēlāk šo ceļu ejot, svētajā vietā varētu vēlreiz apstāties un pielūgt Kungu. "Un viņš nosauca šīs vietas vārdu Bētele (Dieva nams)." (19. p.) Dziļā pateicībā viņš atkārtoja apsolījumu, ka Dieva klātbūtne būs ar viņu, un nodeva svinīgu zvērestu: "Ja Dievs Kungs būs ar mani un pasargās mani šajā ceļā, kādu es tagad eju, un man dos maizi, ko ēst, un drēbes, ar ko ģērbties, un man sveikam liks atgriezties savā tēva namā, tad Viņš man būs par Dievu. Bet šis akmens, kuru es esmu nolicis par piemiņas zīmi, lai ir par Dieva namu, un no visa, ko Dievs man dos, es Viņam došu desmito tiesu." (20.-22. p.)

Jēkabs te negribēja izvirzīt Dievam kādus noteikumus. Kungs viņam jau bija apsolījis labklājību, un šis svinīgais zvērests liecināja vienīgi par viņa sirds valodu, kura plūda pāri pateicībā par Dieva mīlestības un žēlastības dāvanām. Jēkabs juta, ka Kungam pret viņu ir savas prasības, kuras jāatzīst, un ka šīs sevišķās viņam sniegtās Dieva labvēlības zīmes aicina uz atgriešanos. Tā katra mums piešķirtā svētība ierosina domāt par visu svētību Devēju. Kristietim jo bieži vajadzētu pārskatīt savu pagājušo dzīvi un ar pateicību

atcerēties dārgās izglābšanās iespējas, kuras Kungs viņam sagādājis, uzturot grūtībās, paverot ceļu, kad apkārt viss šķita tumšs un atbaidošs, un stiprinot ārkārtēja paguruma brīžos. Visus šos notikumus vajadzētu atzīt kā Debesu eņģeļu sargājošās klātbūtnes pierādījumus. Atskatoties uz neskaitāmajām svētībām, ar padevīgu un pateicīgu sirdi vajadzētu jautāt: "Kā es atmaksāšu tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis?" (Ps. 116:12)

Mūsu laiku, spējas un īpašumus vajadzētu veltīt Viņam, kas mums šīs svētības ir uzticējis. Kad vien mēs sevišķā kārtā tiekam pasargāti vai arī saņemam negaidītus labvēlības pierādījumus, mums vienmēr vajadzētu atzīt Dieva laipnību, ne tikai izsakot pateicību vārdos, bet, līdzīgi Jēkabam, kaut ko dāvinot vai ziedojot Viņa darbam. Un, tā kā mēs Dieva svētības saņemam pastāvīgi, tad arī pastāvīgi vajadzētu dot.

"Un no visa, ko Dievs man dos, es Viņam došu desmito tiesu." (1. Moz. 28:22) Vai mēs, kas šodien priecājamies par spožo Evaņģēlija gaismu un priekštiesībām, apmierināsimies, dodot mazāk par tiem, kas dzīvoja agrāk, ne tik labvēlīgos apstākļos? Nē, vai līdz ar iepriecinošo svētību pieaugšanu nav attiecīgi palielinājies arī mūsu pienākums? Bet cik lēti viss tiek novērtēts! Cik nožēlojamas ir pūles matemātiski aprēķināt laiku, naudu un mīlestību, ko dodam pretī tik neizprotamai dāvanai un mīlestībai, kuru vērtība nav aptverama! Desmito daļu Kristum. Ak, nožēlojamā nabaga dāvana, kauna pilna atmaksa par to, kur upurēts tik daudz! No Golgātas krusta Kristus aicina uz pilnīgu un nedalītu nodošanos. Tagad Dievam jāveltī viss, kas mums ir, un viss, kas mēs esam.

Ar jaunu un stiprāku ticību dievišķiem apsolījumiem un nodrošināts ar Debesu eņģeļu klātbūtni un vadību, Jēkabs turpināja savu ceļu, dodoties "uz austrumnieku zemi". (1. Moz. 29:1) Bet cik ļoti viņa atnākšana atšķīrās no Ābrahāma sūtņa ierašanās gandrīz pirms simt gadiem! Kalpam bija pavadoņu pulks, kas jāja uz kamieļiem un veda līdzi bagātas zelta un sudraba dāvanas; bet dēls bija vientuļš ceļinieks ar ievainotām kājām un koka spieķi rokā. Tāpat kā Ābrahāma kalps, Jēkabs apmetās pie kādas akas un šeit sastapa Rahēli, Lābana jaunāko meitu. Tagad pakalpojumu veica Jēkabs, noveldams akmeni no akas un dzirdinādams ganāmpulku. Pastāstījis par savu radniecību, viņš tika laipni uzņemts Lābana namā. Lai gan tas ieradās bez mantas un pavadoņiem, tomēr jau dažās nedēļās atklājās viņa centība un prasme, kā dēļ to arī spieda palikt. Tika norunāts, ka viņam par Lābana meitu Rahēli jākalpo septiņi gadi.

Seno laiku ieradumi prasīja, lai līgavainis pirms laulības līguma slēgšanas atbilstoši savām spējām iemaksā sievas tēvam zināmu naudas summu vai arī ziedo kādu citu vērtību. To uzskatīja kā laulības dzīves nodrošinājumu. Tēvi neuzdrošinājās uzticēt savas meitas vīriem, kam nebija līdzekļu ģimenes uzturēšanai. Ja tie nebija pietiekoši saimnieciski un enerģiski, veicot savus darījumus, iegādājoties zemi un lopus, tad

pastāvēja draudi no neveiksmēm arī tālākajā dzīvē. Kam nebija ko maksāt par sievu, tam nolika zināmu pārbaudes laiku. Viņš drīkstēja strādāt iemīļotās meitenes tēva labā, pie kam kalpošanas laiku noteica atbilstoši paredzētajai vērtībai. Ja precinieks darbā bija godīgs un čakls un arī citādi sevi pierādīja kā cienījamu cilvēku, viņš ieguva meitu par sievu, un parasti arī tēva saņemtā maksa kāzās tika atdota jaunajai sievai. Rahēles un arī Leas gadījumā Lābans savtīgi aizturēja pūra daļu, ko vajadzēja dot līdzi savām meitām. Pirms aizceļošanas no Mezopotāmijas viņas sacīja: "Viņš mūs ir pārdevis un pats apēdis mūsu atlīdzības naudu." (1. Moz. 31:15)

Šim senajam paradumam, kaut reizēm to izmantoja ļaunprātīgi, kā Lābana gadījumā, tomēr bija labi rezultāti. Ja līgavainim vispirms vajadzēja kalpot, lai iegūtu izredzēto, tad tika aizkavētas pārsteidzīgas laulības un radās izdevība pārbaudīt viņa mīlestības dziļumu un spējas apgādāt ģimeni. Mūsdienās, rīkojoties pretēji, rodas daudz nelaimju. Bieži gadās, ka saderinātajiem pirms laulībām ir bijis ļoti maz iespēju iepazīties vienam ar otra ieradumiem un raksturu un, savienojot savas intereses pie altāra, attiecībā uz ikdienas dzīvi tie tiešām viens otram ir sveši. Tikai tad, kad jau ir par vēlu, daudzi atzīst, ka nav savstarpēji piemēroti, un viņu laulībai seko pavisam nožēlojama dzīve. Bieži vīra un tēva kūtruma un ļauno ieradumu dēļ cieš sieva un bērni. Ja pēc seno laiku paraduma pirms precībām pārbaudītu līgavaiņa raksturu, tad būtu novērstas daudzas nelaimes.

Nodaļa 17 - Cīņas nakts

Lai gan Jēkabs Sīrijas līdzenumu atstāja, paklausot Dieva norādījumiem, tomēr šo ceļu, pa kuru viņš kā bēglis bija nācis pirms divdesmit gadiem, atpakaļ gāja ne bez rūpēm un ļaunām nojautām. Visu laiku viņu nomāca grēka apziņa, ka tas bija maldinājis savu tēvu. Viņš saprata, ka ilgā trimda bija tiešs viņa grēka rezultāts, tādēļ dienām un naktīm pārdomāja šo lietu, un sirdsapziņas pārmetumi ceļojumu padarīja visai skumju. Ieraugot tālumā dzimtos pakalnus, sentēvs jutās dziļi aizkustināts. Atmiņā dzīvi atausa visi pagātnes notikumi. Atceroties pārkāpumu, viņš pieminēja arī Dieva žēlastību un dievišķās palīdzības un vadības apsolījumu.

Tuvojoties ceļa mērķim, lielas raizes sagādāja domas par Ēzavu. Pēc Jēkaba bēgšanas tas sevi uzskatīja par tēva īpašumu vienīgo mantinieku. Uzzinot par Jēkaba atgriešanos, viņā varēja rasties bailes, ka Jēkabs šīs tiesības tagad apstrīdēs. Ja Ēzavs ķertos pie vardarbības, tad ne tikai atriebības dēļ, bet arī, lai nodrošinātu sev īpašnieka tiesības bagātībai, kuru jau tik ilgi bija uzskatījis par savu, viņš bija spējīgs brālim nodarīt daudz ļauna

Atkal Kungs dāvāja Jēkabam dievišķās aizgādības atklāsmi. Ejot uz dienvidiem no Gileādas kalna, šķita, ka viņa karavānu it kā aizsargājot no aizmugures un priekšā ietver divi Debesu eņģeļu pulki. Jēkabs atcerējās parādīšanu, ko agrāk bija redzējis Bētelē, un viņa nospiestā sirds izjuta atvieglojumu, apzinoties, ka dievišķie sūtņi, kas nesa cerību un iedrošinājumu, bēgot no Kānaānas, sargāja to arī atgriežoties. Tāpēc viņš izsaucās: "Šī ir Dieva karapulku nometne", un deva tai vārdu "Mahanajim."" (1. Moz. 32:3)

Jēkabs saprata, ka arī viņam kaut kas jādara sevis nodrošināšanai. Tāpēc viņš pie brāļa aizsūtīja vēstnešus ar miera sveicienu un vēl pamācīja, tieši ar kādiem vārdiem lai tie Ēzavu uzrunā. Jau pie abu brāļu dzimšanas bija pravietots, ka vecākais kalpos jaunākajam, un, lai šīs atmiņas neradītu nekādu sarūgtinājumu, Jēkabs kalpiem teica, ka viņi tiek sūtīti pie "kunga Ēzava" un, nonākot pie tā, viņiem savs pavēlnieks attiecībā pret Ēzavu jānosauc par "kalpu", un, lai izkliedētu katras aizdomas, ka viņš atgriežas kā tukšs klaidonis, kas grib pieprasīt mantojumu, Jēkabs sūtņiem lika uzmanīgi pateikt, ka viņam "ir vērši, ēzeļi un sīkie lopi, ka ir kalpi un kalpones", un viņš šo vēsti savam kungam sūta, lai atrastu tā acīs žēlastību.

Bet kalpi atgriezās ar ziņu, ka Ēzavs tuvojas ar četrsimt vīriem un uz draudzīgo sveicienu nav devis nekādu atbildi. Šķita, ka brālis alkst pēc atriebības. Nometni pārņēma nemiers. "Jēkabs ļoti izbijās, un smagas rūpes nospieda viņa sirdi (..)." Atpakaļ griezties vairs nevarēja, bet arī uz priekšu doties bija bail. Viņa neapbruņotais, neapsargātais pulks bija pilnīgi nesagatavots sadursmei ar ienaidnieku. Tādēļ viņš to sadalīja divās daļās, lai, ja vienu sakautu, otra varētu izglābties bēgot. No saviem lielajiem ganāmpulkiem viņš

augstsirdīgi, ar draudzīgu sveicienu sūtīja Ēzavam dāvanas. Jēkabs darīja visu iespējamo, lai izlabotu savam brālim nodarīto pārestību un novērstu draudošās briesmas, un tad pazemīgi, savus grēkus nožēlodams, lūdza dievišķo apsardzību: "Tu, ak Kungs, kas esi sacījis man: Atgriezies savā zemē un pie savas cilts, tad Es tev darīšu labu. Es esmu pārāk niecīgs visas tās žēlastības un uzticības priekšā, ko Tu savam kalpam esi parādījis: ar spieķi rokā es pārcēlos pāri šai Jordānai, un tagad es esmu tapis par diviem pulkiem. Izglāb mani no mana brāļa rokas, no Ēzava rokas, jo es bīstos viņu, ka tas nenāk un nenokauj mūs, mātes un viņu bērnus." (1. Moz. 32:10-12)

Tagad viņi bija sasnieguši Jabokas upi un, kad iestājās nakts, Jēkabs savu ģimeni aizsūtīja pāri braslam, bet pats vienatnē palika šajā pusē. Viņš bija nolēmis nakti pavadīt lūgšanā un vēlējās būt viens ar Dievu. Vienīgi Kungs spēja mīkstināt Ēzava sirdi, un sentēvs cerēja uz Viņa palīdzību.

Apvidus bija neapdzīvots un kalnains, te mita plēsīgi zvēri un labprāt uzturējās laupītāji un slepkavas. Pilnīgi viens un neaizsargāts, Jēkabs dziļā nospiestībā nometās uz zemes. Bija pusnakts. Visi, kas viņam dzīvē dārgi, atradās tālu un bija padoti briesmām un nāvei. Visrūgtākā bija atziņa, ka šīs briesmas pār nevainīgajiem izsaukuši viņa paša grēki. Sirsnīgi lūgdams un raudādams, viņš griezās pie Dieva. Pēkšņi tam uzgūlās kāda spēcīga roka. Sentēvs domāja, ka kāds ienaidnieks tīko pēc viņa dzīvības, un mēģināja izrauties no uzbrucēju tvēriena. Tumsā abi centās viens otru pārspēt. Neviens nerunāja. Jēkabs saņēma visus savus spēkus un ne uz mirkli nesamazināja piepūli. Tā cīnoties par dzīvību, viņu nospieda vainas apziņa, un acu priekšā uzausa grēki, neļaujot tuvoties Dievam. Bet šajā briesmīgajā stāvoklī viņš atcerējās apsolījumus un no visas sirds lūdza Kunga žēlastību. Cīņa ilga līdz gaismai, kad svešinieks ar savu roku aizskāra Jēkaba gurnu un tas acumirklī tika sakropļots. Tad sentēvs sāka nojaust pretinieka raksturu. Viņš saprata, ka bija cīnījies ar Dieva sūtni un tāpēc, neskatoties uz pārcilvēcisko piepūli, nebija to pārspējis. Jēkabam te atklājās pats "Derības eņģelis", Kristus. Sentēvs tagad bija klibs un cieta lielas sāpes, bet viņš negribēja padoties. Satriekts un ievainots, viņš turējās pie eņģeļa un "raudāja un lūdzās žēlastību" (Hoz. 12:5,3,4) un svētības. Vajadzēja pārliecināties, ka grēki ir piedoti. Miesīgās sāpes nespēja novērst viņa domas no šīs vienas vissvarīgākās lietas. Apņemšanās kļuva stiprāka, ticība dziļāka un neatlaidīgāka, un tā līdz pat pēdējam acumirklim. Eņģelis mēģināja atbrīvoties un teica: "Atlaid mani, jo rīts jau aust." Bet Jēkabs iebilda: "Es Tevi neatlaidīšu, iekams Tu mani nesvētīsi."

Ja tā būtu lielīga un iedomīga pašpaļāvība, Jēkabs acumirklī tiktu iznīcināts, bet viņam bija tāda cilvēka drošība, kas apzinās savu necienīgumu un tomēr paļaujas uz derību turošo Dievu.

Jēkabs "cīnījās ar eņģeli" un uzvarēja. Ar pazemību, nožēlu un pakļaušanos šis grēcīgais un maldīgais mirstīgais cilvēks uzvarēja Debesu Majestāti. Ar trīcošām rokām

viņš turējās pie Dieva apsolījumiem, un Bezgalīgā Mīlestība nespēja novērsties no lūdzošā grēcinieka.

Tad arī Jēkabam skaidri atklāja kļūdu, kas to noveda pie grēka, cenšoties iegūt pirmdzimtā tiesības ar viltu. Viņš nebija uzticējies Dieva apsolījumiem, bet pats saviem spēkiem centies panākt to, ko Dievs būtu izdarījis savā laikā un piemērotā veidā. Kā apstiprinājumu par piedošanu, viņa vārdu, kas līdz šim atgādināja par grēku, pārveidoja, lai tas pastāvīgi norādītu uz uzvaru. ”Tavs vārds turpmāk nebūs Jēkabs, bet Israēls, jo tu ar Dievu un ar cilvēkiem esi cīnījies un esi uzvarējis.” (1. Moz. 32:29)

Jēkabs ieguva svētību, pēc kuras viņa dvēsele bija ilgojusies. Viņa kā izspiedēja un krāpnieka grēks bija piedots. Krīze bija beigusies. Līdz šim dzīvi sarūgtināja šaubas, neskaidrība un sirdsapziņas pārmetumi, bet tagad viss bija mainījies un pēc salīdzināšanās ar Dievu sirdi piepildīja jauks miers. Jēkabs vairs nebaidījās sastapt savu brāli. Dievs, kas piedeva viņa grēkus, varēja skart arī Ēzava sirdi, lai tas pieņemtu viņa pazemošanos un nožēlu.

Kamēr Jēkabs cīnījās ar eņģeli, cits Debesu sūtnis tika sūtīts pie Ēzava. Sapnī tas redzēja brāli kā divdesmit gadus izdzītu trimdinieku, kurš nedrīkstēja atgriezties savās tēva mājās. Viņš iedomājās Jēkaba bēdas, uzzinot, ka māte ir mirusi. Ēzavs viņu redzēja Dieva karapulku ieskautu. Šo sapni tas atstāstīja saviem kareivjiem un pavēlēja nedarīt brālim ļaunu, jo ar Jēkabu bija viņa tēva Dievs.

Beidzot viens otram tuvojās divi pulki, — tuksneša virsnieks savu karavīru priekšgalā un Jēkabs ar sievām un bērniem, ganu un kalpoņu pavadībā, kuriem sekoja lieli lopu bari. Atbalstīdamies uz spieķa, sentēvs pirmais gāja pretī karavīriem. Viņš bija bāls un nesenajā cīņā fiziski sakropļots; viņš gāja lēnām, izjūtot sāpes un klibodams pie katra soļa, bet sejā staroja miers un prieks.

Redzēdams izmocīto cietēju, “Ēzavs steidzās tam pretim un to apkampa, krita tam ap kaklu un to skūpstīja, un tie raudāja.” (1. Moz. 33:4) Vērojot šo skatu, aizkustinātas tika pat rupjo karavīru sirdis. Tie nespēja izskaidrot pārmaiņu, kas bija notikusi ar viņu vadoni. Skatoties uz sentēva vārgumu, tie nevarēja iedomāties, ka šis vājums patiesībā ir viņa stiprums.

Baiļu pilnajā naktī pie Jabokas, kur šķita, ka viņam draud iznīcība, Jēkabs mācījās saprast, cik nevērtīga ir cilvēciskā palīdzība un cik nepamatota ir paļaušanās uz cilvēka spēkiem. Viņš redzēja, ka glābšana var nākt vienīgi no Tā, pret kuru viņš bija tik smagi grēkojis. Bezpalīdzīgs un necienīgs, viņš izlūdzās nožēlojošam grēciniekam apsolīto Dieva žēlastību. Šis apsolījums bija drošība, ka Dievs piedos un viņu pieņems. Drīzāk zeme un debess zudīs, nekā nepiepildīsies Kunga vārdi, un tas viņu uzturēja stipru visas šīs briesmīgās cīņas laikā.

Jēkaba piedzīvojumi cīņas un bēdu naktī aino Dieva tautas bēdas un bailes, kādas tai būs jāpiedzīvo īsi pirms Kristus otrās atnākšanas. Pravietis Jeremija, kas svētā atklāsmē nolūkojās uz šo laiku, saka: "Mēs uztveram baigus uztraukuma kliedzienus, mūs māc lielas nelaimes un dziļu baiļu pilnas nojautas! (..) visiem vaigi kļuvuši nāves bālumā! Ak, vai! Šī ir liela diena, nav citas tai līdzīgas! Tas ir Jēkaba bēdu laiks, bet viņš no tā izies sveikā!" (Jer. 30:5-7)

Kad Kristus atstās savu Vidutāja darbu cilvēku labā, tad sāksies lielais bēdu laiks. Tad katras atsevišķas dvēseles liktenis būs izšķirts un vairs nebūs salīdzinošo asiņu, kas šķīstītu no grēkiem. Kad Kristus kā cilvēku Aizstāvis Dieva priekšā atstās savu vietu, atskanēs svinīgais paziņojums: "Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā." (Atkl. 22:11) Tad no zemes tiks atņemts ļaunumu savaldošais Dieva Gars. Kā Jēkabam draudēja nāve no sadusmotā brāļa, tā Dieva tautai draudēs briesmas no bezdievīgajiem, kas centīsies to iznīcināt. Un kā sentēvs visu nakti cīnījās, lai tiktu atbrīvots no Ēzava rokas, tā taisnie dienām un naktīm sauks uz Dievu, lai kļūtu brīvi no ienaidniekiem, kuri tos ielenks.

Nodaļa 18 - Atgriešanās Kānaānā

Pārgājis Jordānu, Jēkabs "sveiks nonāca Sihemas pilsētā, kas atrodas Kānaānas zemē". (1. Moz. 33:15-20) Tagad bija paklausīta Bētelē izteiktā lūgšana, lai Dievs viņu ar mieru atved atpakaļ savā zemē. Kādu laiku viņš dzīvoja Sihemas ielejā. Vairāk nekā pirms simt gadiem tieši šeit bija apmeties Ābrahāms, uzceļot savu pirmo altāri Apsolītajā zemē. Te Jēkabs par simt sudraba gabaliem nopirka zemi no Hamora bērnu rokas, tas ir, no Sihema tēva, un uzcēla altāri, nosaucot to: "Stiprais Dievs ir Israēla Dievs". Līdzīgi Ābrahāmam, arī Jēkabs blakus savai teltij cēla altāri Kungam, kur ap rīta un vakara upura laiku sapulcināja visus mājas ļaudis. Šeit viņš arī izraka aku, pie kuras septiņpadsmit gadsimtus vēlāk atnāca Pestītājs un, atpūzdamies no pusdienas tveices, pārsteigtajiem klausītājiem liecināja par Avotu, "kas verd mūžīgai dzīvei". (Jāņa 4:14)

Jēkaba un viņa dēlu uzturēšanās Sihemā beidzās ar vardarbību un asins izliešanu. Kad tika apkaunota un apbēdināta viena no šī nama meitām, divi brāļi iekrita slepkavības grēkā un rezultātā vienas neprātīgas jaunietes dēļ iznīcībai pakļāva veselu pilsētu. Pie tik briesmīgām sekām noveda Dinas rīcība, kad tā "izgāja apraudzīt tās zemes meitas" un uzdrošinājās sabiedroties ar bezdievīgajiem. Kas meklē izpriecas starp ļaudīm, kuri nebīstas Dievu, tie nostājas uz sātana zemes un izaicina viņa kārdināšanas.

Nodevīgajai un briesmīgajai Simeona un Levija rīcībai netrūka pamatojuma, tomēr, tā izturoties pret sihemiešiem viņi izdarīja smagu grēku. No Jēkaba tie šo nodomu rūpīgi slēpa, tāpēc ziņa par atriebību lika tam šausmās nodrebēt. Savu dēlu viltības un vardarbības dēļ dziļi satriekts, viņš tikai noteica: "Jūs grūžat mani postā, padarīdami mani ienīstu šīs zemes iedzīvotāju kānaāniešu un ferisiešu starpā. Cik liels mūsu skaits? Tiklīdz tie sapulcēsies pret mani, tie mani var sasist. Un es un mans nams būsim izdeldēti." (1. Moz. 34:30) Bet sāpes un riebums par šo asiņaino darbu izpaužas viņa vārdos apmēram piecdesmit gadus vēlāk, kad tas Ēģiptē gulēja uz nāves gultas: "Simeons un Levijs — tie abi ir brāļi; varmācības rīki ir viņu cērtamie cirvji. Viņu padomam lai nebiedrojas mana dvēsele, viņu pulkam lai nepievienojas mana sirds (..). Nolādētas lai ir viņu kaislās dusmas, jo tās ir varmācīgas, un viņu niknums, jo tas ir nežēlīgs!" (1. Moz. 49:5-7)

Jēkabs saprata, ka tagad vajadzīga dziļa pazemošanās. Viņa dēlu raksturos parādījās nežēlīgas un viltīgas līnijas. Nometnē atradās elku dievi, un kalpošana elkiem zināmā mērā bija ienākusi pat viņa personīgajā ģimenē. Ja Kungs tagad rīkotos ar tiem pēc viņu nopelna, vai Viņš tos nevarēja atstāt apkārtējo tautu atriebībai?

Kamēr Jēkabs tā mocījās savās bēdās, Kungs pavēlēja doties uz dienvidiem, uz Bēteli. Atmiņas par šo vietu atgādināja ne tikai eņģeļus un Dieva apsolījumus, bet arī viņa paša svinīgo zvērestu, kuru tas apņēmās pildīt, ja Kungs būs viņa Dievs. Jēkabs nolēma, ka

pirms došanās uz šo svēto vietu viņa namam jāatbrīvojas no aptraipošās elkudievības. Tāpēc viņš visus nometnes iedzīvotājus pamudināja: "Atmetiet svešos dievus, kādi vēl jūsu vidū, šķīstieties un mainiet savas drēbes. Tad celsimies un noiesim uz Bēteli, un es tur uzcelšu altāri tam Dievam, kas mani paklausīja manās posta dienās un kas bija ar mani ceļā, ko esmu nostaigājis." (1. Moz. 35:2,3)

Dziļi aizkustināts, Jēkabs atstāstīja savu piedzīvojumu par pirmo Bēteles apmeklējumu, kad viņš kā vientuļš ceļinieks bija atstājis tēva telti, lai bēgot glābtu dzīvību, un kā Kungs viņam naktī parādījies. Tā atskatoties uz Dieva brīnišķīgo attieksmi pret viņu, paša sirds kļuva iejūtīgāka un visu pārvarošs spēks skāra arī bērnus. Viņš bija izvēlējies visiespaidīgāko ceļu, lai sagatavotos kopējai Dieva pielūgšanai, kad tie nonāks Bētelē. "Un viņi atdeva Jēkabam visus svešos dievekļus, kādi bija viņu rokās, un arī tos auskarus, kas bija viņu ausīs, un Jēkabs tos apraka zem ozola pie Sihemas." (1. Moz. 35:4)

Dievs lika nākt bailēm pār zemes iedzīvotājiem, tā ka tie nemaz nemēģināja atriebt slepkavību Sihemā. Ceļotāji netraucēti sasniedza Bēteli. Šeit Kungs atkal parādījās Jēkabam un atjaunoja derības apsolījumu. "Un viņš uzcēla tur altāri un nosauca to vietu Ēl-Bētēl, jo tur Dievs viņam bija atklājies (..)."

Pie Bēteles Jēkabam vajadzēja apraudāt kādas personas nāvi, kas ilgi kā godājams loceklis bija uzturējusies viņa tēva namā, — tā bija Rebekas aukle, Debora, kura savu kundzi bija pavadījusi no Mezopotāmijas uz Kānaānas zemi. Šīs vecās sievietes klātbūtne Jēkabam bija dārga saite, kas to vienoja ar jaunības dienām, sevišķi ar māti, kura viņu bija tik stipri un maigi mīlējusi. Deboru apglabāja ar tik redzamām lielām bēdām, ka ozolu, zem kura to apraka, nosauca par "raudu ozolu". Nevar neatzīmēt, ka atmiņas par šīs sievietes uzticīgo kalpošanu visas dzīves laikā un draugu sērošana par tāda ģimenes locekļa zaudējumu ir uzskatītas par tik vērtīgām, lai tās saglabātu Dieva Vārdā.

No Bēteles bija tikai divu dienu ceļojums līdz Hebronai, bet tas Jēkabam sagādāja lielas ciešanas sakarā ar Rahēles nāvi. Tās dēļ viņš bija kalpojis divas reizes pa septiņiem gadiem, un mīlestība bija darījusi vieglas visas grūtības. Cik dziļa un spēcīga ir bijusi šī mīlestība, rāda tas, ka daudzus gadus vēlāk Ēģiptē, kad viņš jau bija tuvu nāvei un to apmeklēja Jāzeps, atskatoties uz savu dzīvi, sirmais sentēvs sacīja: "Man, nākot no Mezopotāmijas, nomira Rahēle Kānaāna zemē, kad vēl bija ceļa gabaliņš līdz Efratai, un es viņu apraku tur ceļā uz Efratu, tas ir uz Betlēmi." (1. Moz. 48:7) Neskatoties uz visu garo un grūtību pilno dzīvi, vienīgi Rahēles zaudējums ģimenes vēsturē tiek pieminēts otru reizi.

Pirms savas nāves Rahēle deva dzīvību otram dēlam. Ar savu gaistošo elpu tā bērnu nosauca par Ben-Oni — "manas nelaimes bērns", bet viņa tēvs to nosauca par Benjaminu

— “manas labās rokas dēls”, vai “mans spēks”. Rahēli apglabāja tur, kur tā nomira, un tajā vietā uzcēla piemiņas zīmi.

Ceļā uz Efratu Jēkaba ģimenes dzīvi aptraipīja arī kāds tumšs pārkāpums, kura rezultātā pirmdzimtais dēls, Rūbens, zaudēja pirmdzimtības godu un attiecīgās priekšrocības.

Beidzot Jēkabs sasniedza ceļojuma galamērķi un “nāca pie sava tēva Īzāka uz Mamri (..). Tā ir Hebrona, kur Ābrahāms un Īzāks bija dzīvojuši kā svešinieki.” (1. Moz. 35:27) Šeit viņš palika visus sava tēva pēdējos dzīvības gadus. Īzākam, vājam un aklam, šī ilgi prombūtnē bijušā dēla laipnā uzmanība bija patiess iepriecinājums pēc viņa vientulības un smagu zaudējumu gadiem.

Jēkabs un Ēzavs satikās pie sava tēva nāves gultas. Kādreiz vecākais brālis uz šo notikumu raudzījās kā uz izdevību atriebties, bet viņa izjūtas no tā laika bija stipri mainījušās. Un Jēkabs, kam pilnīgi pietika ar garīgajām pirmdzimtības tiesībām, atteicās no tēva bagātību mantošanas par labu savam vecākajam brālim, kurš vienīgi tikai tādu mantojumu meklēja un vērtēja. Viņus vairs nešķīra skaudība vai naids, un tomēr tie gāja katrs savu ceļu, pie kam Ēzavs devās uz Seīras kalniem. Blakus augstākajām vērtībām, kuras Jēkabs bija meklējis, dāsnais Dievs viņam piešķīra arī laicīgo bagātību. Abiem brāļiem “bija pārāk daudz mantas, lai tie varētu dzīvot kopā, un zeme, kurā viņi mita kā svešinieki, tos nevarēja viņu lopu dēļ uzturēt”. (1. Moz. 36:7) Attiecībā uz Jēkabu šī šķiršanās notika saskaņā ar Dieva nodomu. Tā kā brāļi viens no otra ļoti atšķīrās reliģiskās pārliecības ziņā, tad arī bija labāk, ja tie nedzīvo kopā.

Zināšanās par Dievu Ēzavs un Jēkabs bija vienlīdz labi apmācīti un abiem bija brīva iespēja staigāt Kunga baušļos un saņemt Viņa žēlastību, bet ne jau abi to izvēlējās. Katrs no tiem bija gājis savu ceļu, un viņu ceļiem arī turpmāk vajadzēja atšķirties arvien vairāk un vairāk.

No Dieva puses tā nebija ietiepība, kas Ēzavu šķīra no pestīšanas svētībām. Dieva žēlastības dāvanas Kristū ir brīvi pieejamas visiem cilvēkiem. Vienīgi personiskā izvēle kādu var aizvest līdz bojāejai. Dievs savā Vārdā ir darījis zināmus noteikumus, uz kuru pamata dvēsele var tikt izraudzīta mūžīgai dzīvei, — tā ir paklausība Viņa baušļiem ticībā Kristum. Dievs ir paredzējis raksturu saskaņā ar Viņa likumiem un Viņa prasībām; vienīgi tāds cilvēks varēs ieiet godības valstībā. Kristus pats teica: “Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība. Bet, kas Dēlam neklausa, tas dzīvību neredzēs (..).” (Jāņa 3:36) “Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu.” (Mat. 7:21)

Atklāsmē Kungs paskaidro: “Svētīgi ir tie, kas Viņa baušļus dara, lai viņiem vara ir pie dzīvības koka un lai tie ieiet pa pilsētas vārtiem.” (Atkl. 22:14 — pēc Glika tulk.) Kas

attiecas uz cilvēku galīgo atpestīšanu, tad tas ir vienīgais izredzēšanas veids, kuru mums atklāj Dieva Vārds. Izredzēta ir ikkatra dvēsele, kas ar bailēm un drebēšanu grib panākt savu pestīšanu. Izredzēts ir tas, kas apvilks bruņas un cīnīsies labo ticības cīņu. Izredzēts ir tas, kas būs modrs un lūgs, kas meklēs Svētajos Rakstos un bēgs no kārdināšanām. Izredzēts ir tas, kas pastāvīgi ticēs un klausīs katram vārdam, kas nāk no Dieva mutes. Kas vien cilvēka atpestīšanas labā ir darīts, tas ir brīvi pieejams visiem, bet ar pestīšanas darba rezultātiem tiks aplaimoti tie, kas būs saskaņojušies ar nosacījumiem.

Ēzavs noniecināja derības svētības. Viņš priekšroku deva laicīgiem un ne garīgiem labumiem, un saņēma to, ko vēlējās. Pēc paša gribas viņš tika šķirts no Dieva ļaudīm. Jēkabs meklēja ticības mantojumu. Sākumā viņš to centās iegūt ar viltu, negodīgu rīcību un meliem, bet Dievs pieļāva, lai tas mācītos pats no savām kļūdām. Un tā vēlāko gadu rūgtajos piedzīvojumos Jēkabs vairs nekad nenovērsās no mērķa un nenožēloja izvēli. Viņš atzina, ka, ķeroties pie cilvēciskas gudrības un viltības svētību iegūšanā, ir nostājies pret Dievu. Pēc cīņas nakts pie Jabokas Jēkabs bija kļuvis par citu cilvēku. Pašpaļāvība bija izravēta un agrākā viltība turpmāk vairs neparādījās. Viltus un krāpšanas vietā viņa dzīvē bija redzams godīgums un patiesīgums. Viņš bija iemācījies vienkārši paļauties uz Visvarenā roku, bēdās un piemeklējumos noliecoties pazemīgā padevībā Dieva prātam. Rakstura zemiskie elementi bija aprīti kausējamās krāsns ugunīs, zelts bija šķīstīts, un Jēkabā tagad neaptumšotā veidā atklājās Ābrahāma un Īzāka ticība.

Nodaļa 19 - Jāzeps Ēģiptē

Pa to laiku Jāzeps ar saviem pavēlniekiem devās uz Ēģipti. Kad karavāna gāja gar Kānaānas dienvidu robežām, zēns tālumā varēja redzēt pakalnus, pie kuriem atradās viņa tēva teltis. Viņš rūgti raudāja, domādams par savu mīlošo tēvu viņa vientulībā un bēdās. Atkal viņš atcerējās skatu Dotanā. Viņš redzēja savus dusmīgos brāļus un juta viņu dedzinošos skatus. Ausīs vēl arvien skanēja izsmejošie un zaimu pilnie vārdi, ar kādiem tie uzņēma viņa izbaiļu lūgšanu. Ar satrauktu sirdi viņš lūkojās nākotnē. Kāda apstākļu maiņa! — No maigi mīlēta dēla viņš bija kļuvis par nicinātu, bezpalīdzīgu vergu. Kāda būs dzīve svešajā zemē, uz kurieni viņš devās viens un draugu atstāts? Labu laiku Jāzeps nodevās mokošām bēdām un nepatīkamām priekšnojautām.

Bet pēc Dieva nodoma pat šim piedzīvojumam vajadzēja kļūt viņam par svētību. Dažās stundās viņš bija iemācījies to, ko nebūtu varējis saprast pat vairākos gados. Viņa tēvs ar savu stipro un maigo mīlestību, ar partejiskumu un lutināšanu bija nodarījis daudz ļauna. Šī negudrā izcelšana sakaitināja brāļus un izsauca briesmīgo rīcību, kas viņu tagad šķīra no mājām. Tādas audzināšanas sekas parādījās arī viņa paša raksturā. Bija pieļautas kļūdas, kuras tagad vajadzēja labot. Viņš bija kļuvis pašapmierināts un prasošs. Pieradis pie tēva maiguma un rūpēm, tas tagad saprata, ka nav sagatavots priekšā stāvošajām grūtībām rūgtajā visu pamesta svešinieka un verga dzīvē.

Tagad domas vērsās pie tēvu Dieva. Bērnībā tas bija mācījies Viņu mīlēt un bīties. Tas bieži sava tēva teltī bija dzirdējis stāstu par atklāsmi, ko Jēkabs redzējis, kā bēglis un trimdinieks steidzoties prom no mājām. Viņam bija stāstīts par Jēkabam dotajiem Kunga apsolījumiem un arī, kā tie piepildījās, kad grūtā brīdī Dieva eņģelis nāca, lai viņu pamācītu, mierinātu un pasargātu. Viņš bija uzzinājis arī par Dieva mīlestību, kas cilvēkiem ir paredzējusi Pestītāju. Visas šīs dārgās mācības tagad atausa atmiņā kā dzīvas. Jāzeps ticēja, ka tēvu Dievs būs arī ar viņu, būs viņa Dievs. Tajā pašā brīdī tas pilnīgi nodevās Kungam un lūdza, lai Israēla Sargs būtu ar viņu trimdas zemē.

Viņš no visas sirds pieķērās svarīgajam lēmumam — palikt Dievam uzticīgs un visos apstākļos rīkoties tā, kā tas pienākas Debesu Ķēniņa pavalstniekam. Viņš Kungam vēlējās kalpot ar nedalītu sirdi, drosmīgi stājoties pretī sava likteņa pārbaudījumiem un uzticīgi pildot ikkatru pienākumu. Vienas dienas piedzīvojums Jāzepa dzīvē kļuva par pagrieziena punktu. Šī briesmīgā nelaime viņu no izlutināta bērna pārvērta par apdomīgu, drosmīgu un savaldīgu vīru.

Kad Jāzeps nonāca Ēģiptē, viņu pārdeva Potifaram, ķēniņa sardzes virsniekam, kura dienestā tas palika desmit gadus. Šeit viņš sastapās ar neparasta rakstura kārdināšanām, jo bija nonācis elku kalpošanas centrā. Neīsto dievu pagodināšana notika ar milzīgu ķēnišķīgā galma greznību, un to atbalstīja tā laika viscivilizētākās nācijas bagātība un

kultūra. Tomēr Jāzeps savā vienkāršībā palika uzticīgs Dievam. Visapkārt valdīja netikumība, bet viņš bija kā tāds, kas neko nedzird un neredz. Viņš neļāva savām domām kavēties pie aizliegtām lietām. Vēlēšanās iegūt ēģiptiešu labvēlību to nepamudināja slēpt savus principus. Ja viņš to būtu mēģinājis, tad kārdināšanas to pārvarētu, bet viņš nekaunējās no savu tēvu ticības un nemaz nepūlējās noliegt patiesību, ka ir Jehovas pielūdzējs.

"Tas Kungs bija ar Jāzepu un visam, ko vien tas darīja, lika labi izdoties (..) Un viņa kungs redzēja, ka Kungs ir ar viņu, jo visam, ko viņš darīja, Kungs lika labi izdoties…" (1. Moz. 39:2) Ar katru dienu pieauga Potifara uzticība Jāzepam, tā ka beidzot viņš to paaugstināja par sava nama pārvaldnieku, ieceļot kā uzraugu pār visiem saviem īpašumiem. "Tā Jāzeps atrada labvēlību viņa acīs, viņam kalpodams, un viņš to iecēla par sava nama pārvaldnieku un nodeva tā rokā visu, kas tam piederēja." (1. Moz. 39:4)

Uzkrītošā veiksme, kas pavadīja visu, kas vien nāca Jāzepa rokās, nebija kāda tieša brīnuma sekas, bet viņa čaklums, rūpība un darbīgums vainagojās ar Dieva svētību. Jāzeps par savām sekmēm pateicās Dieva žēlastībai, un pat viņa elkiem kalpojošais kungs tieši to uzskatīja kā viņa neizprotamo panākumu noslēpumu. Bez pacietīgām, pareizi pieliktām pūlēm viņš nekad un neko nebūtu sasniedzis. Dievs tika pagodināts ar sava kalpa uzticību. Tas bija Kunga nodoms, lai cilvēks, kas tic Dievam, ar skaidrību un patiesīgumu redzami atšķirtos no elku pielūdzējiem — lai tādā veidā dievišķās žēlastības gaisma iespīdētu pagānisma tumsā.

Jāzepa laipnība un uzticība iekaroja kambarkunga sirdi, kurš beidzot viņu uzskatīja vairāk par dēlu, nekā par vergu. Jauneklis saskārās ar augsti stāvošiem un mācītiem vīriem, apgūstot zinātni, valodas un valsts lietu kārtošanas jautājumus — izglītību, kāda bija nepieciešama nākamajam Ēģiptes pirmajam ministram.

Bet Jāzepa godīgums un ticība tika pārbaudīti kārdināšanu ugunīs. Viņa kunga sieva gribēja jaunekli pavest uz Dieva baušļu pārkāpšanu. Līdz šim viņš bija palicis neaptraipīts no pagānisma zemē pieaugošās samaitātības, bet šis piedāvājums tik pēkšņs, tik stiprs, tik pavedinošs — kā pret to nostāties? Jāzeps labi zināja, kādas būs pretošanās sekas. Vienā pusē viņu gaidīja slēpta labvēlība un atalgojums — otrā negods, cietums un varbūt pat nāve.

No šī acumirkļa lēmuma bija atkarīga visa viņa nākotne. Vai uzvarēs pamatprincipi? Vai Jāzeps paliks Dievam uzticīgs? Ar neizsakāmām rūpēm šajā skatā nolūkojās Debesu eņģeļi.

Jāzepa atbilde atklāja reliģisko pamatlikumu spēku. Viņš negribēja nelietīgi izmantot sava šīs zemes saimnieka uzticību un, lai arī kādas būtu sekas, vēlējās palikt paklausīgs Kungam Debesīs. Visu redzošā Dieva un svēto eņģeļu priekšā daži sev atļaujas vaļības,

kurām viņi nekad nepiekristu citu cilvēku klātbūtnē, bet Jāzepa pirmās domas bija pie Dieva. Viņš atbildēja: "Kā lai es darītu tik lielu ļaunumu un grēkotu pret Dievu?" (1. Moz. 39:9)

Ja mēs pastāvīgi apdomātu, ka Dievs redz un dzird visu, ko mēs darām, un uzticīgi ved pārskatu par mūsu vārdiem un darbiem un ka mums kādreiz ar visu to nāksies sastapties, — tad tiešām baidītos grēkot. Lai jaunieši atceras, ka visur, kur viņi atrodas, un visu, ko viņi dara, Dievs redz. Nekas no mūsu izturēšanās nepaliek neievērots. No Visaugstākā mēs savus ceļus vienkārši nevaram apslēpt. Cilvēku izdotie likumi, kas reizēm ir stingri, tomēr bieži tiek pārkāpti, bez kā pārkāpumi tiktu atklāti un sodīti. Bet tā tas nav ar Dieva likumiem. Vainīgo nevar apslēpt pat visdziļākā nakts. Viņš gan var iedomāties, ka ir viens, tomēr visiem darbiem seko neredzams liecinieks. Dievišķajam skatam ir atklāti pat visi cilvēciskās sirds dzinuļi. Katrs vārds, katra rīcība un katra doma tiek skaidri atzīmēta, it kā pasaulē būtu tikai viena tāda persona, kurai pievērsta visa Dieva uzmanība.

Jāzepam sava godīguma dēļ nācās ciest, jo viņa kārdinātāja tam atriebās, apsūdzot zemiskā noziegumā, un panāca, ka to iemeta cietumā. Ja Potifars būtu ticējis savas sievas sūdzībai pret Jāzepu, tad jaunais ebrejs būtu pazaudējis dzīvību, bet viņa kautrība un atklātība, kas vienmēr raksturoja visu viņa izturēšanos, liecināja par nevainību; un tomēr, lai glābtu sava kunga mājas slavu, viņš tika pakļauts negodam un saitēm.

Sākumā cietuma sargs pret Jāzepu izturējās ļoti bargi. Dziesminieks saka: "Viņa kājas lika siekstā un viņu pašu iekala dzelzīs, kamēr viņa paredzējums piepildījās un tā Kunga vārds to apliecināja." (Ps. 105:18,19) Bet Jāzepa īstais raksturs atmirdzēja pat pazemes cietuma tumsā. Viņš stipri turējās pie savas ticības un palika pacietīgs. Iepriekšējie godīgās kalpošanas gadi tika briesmīgi atmaksāti, bet tas to nedarīja saīgušu un neuzticīgu. Viņam bija miers, kas nāk no tīras sirdsapziņas, un savu lietu tas uzticēja Dievam. Viņš nedomāja par nodarīto netaisnību, bet aizmirsa visas sāpes, cenzdamies atvieglot citu ciešanas. (1. Moz. 40. nod.) Pat cietumā viņam atradās darbs. Bēdu skolā Dievs viņu sagatavoja lielākai lietderībai, un Jāzeps neatteicās no vajadzīgās audzināšanas. Cietumā, kur varēja vērot apspiešanas, tirānijas un noziegumu sekas, viņš ieguva atziņas par taisnību, līdzjūtību un žēlsirdību, kas to sagatavoja, lai vēlākos gados viņš savu varu izlietotu gudri un saudzīgi.

Pakāpeniski Jāzeps ieguva cietuma sarga uzticību, un beidzot viņa pārziņā tika nodoti visi cietumnieki. Viņa izturēšanās — godīgums ikdienas dzīvē un līdzjūtība pret tiem, kas atradās nelaimē un bēdās, — pavēra tam ceļu uz nākamo labklājību un godu. Katrs gaismas stars, kuram ļaujam spīdēt uz citiem, atstarojas uz mums pašiem. Katrs laipnības un līdzcietības vārds, ko sakām noskumušajiem, katra rīcība nospiesto atvieglošanai, katra dāvana trūcīgajiem, ja to izraisa pareizi motīvi, — nesīs svētības devējam.

Kāda pārkāpuma dēļ cietumā tika iemesti divi no augstākajiem virsniekiem, maizes cepējs un dzēriena devējs, un, tāpat kā visi, arī tie nonāca Jāzepa uzraudzībā. Kad viņš kādu rītu ievēroja, ka šie vīri ir ļoti noskumuši, tas laipni apvaicājās par iemesliem un uzzināja, ka katrs no tiem ir redzējis zīmīgu sapni, kura nozīmi ļoti gribētu uzzināt. “Vai Dievam nepiederas izskaidrot? Pastāstiet taču man.” (1. Moz. 40:8) Kad viņi bija izstāstījuši savus sapņus, Jāzeps tiem izskaidroja to nozīmi. Pēc trim dienām dzērienu devējs tika iecelts atpakaļ savā amatā, lai tāpat kā agrāk sniegtu faraonam kausu, bet maizes cepējs uz ķēniņa pavēli tika nonāvēts. Abos gadījumos notika tā, kā iepriekš bija teikts.

Ķēniņa dzērienu devējs apliecināja Jāzepam savu dziļāko pateicību tiklab par iepriecinošo sapņa iztulkošanu, kā arī par daudzajiem mīlestības pakalpojumiem, un, atbildot uz to, Jāzeps viņam izstāstīja par savu netaisno gūstniecību, lūdzot, lai tas nes viņa lietu pie ķēniņa. “Bet piemini mani, kad tev labi klāsies, parādi man žēlastību un atgādini, lūdzu, par mani faraonam, ka es tieku ārā no šī nama. Jo zagšus es esmu atvests no ebreju zemes, un arī te es neesmu neko tādu darījis, ka viņi mani varētu ielikt šinī sprostā.” (1. Moz. 40:14,15) Dzērienu devējs redzēja, ka sapnis piepildījās visos sīkumos, bet, kad viņš atkal bija atguvis ķēniņa labvēlību, tas vairs nedomāja par savu agrāko labdari. Vēl divus gadus Jāzeps palika ieslodzījumā. Sirdī radusies cerība pamazām izdzisa, un pie visiem pārbaudījumiem klāt vēl nāca nepateicības rūgtās sāpes.

Nodaļa 20 - Jāzeps un viņa brāļi

Līdz ar auglīgo gadu iestāšanos sākās sagatavošanās gaidāmajiem bada gadiem. Visās Ēģiptes zemes svarīgākajās vietās Jāzepa vadībā ierīkoja milzīgas noliktavas un veica tālu ejošus pasākumus labības pārpalikuma saglabāšanai. Tā rīkojās visu septiņu auglīgo gadu laikā, līdz uzkrātās labības daudzumu vairs nespēja pat aprēķināt.

Tad pienāca Jāzepa paredzētie septiņi bada gadi. "Un iesākās septiņi bada gadi, kā Jāzeps bija sacījis, un bads bija visās zemēs, bet Ēģiptes zemē bija maize. Kad arī visā Ēģiptes zemē iestājās trūkums, tad tauta kliedza faraona priekšā pēc maizes. Bet faraons sacīja visiem ēģiptiešiem: "Ejiet pie Jāzepa, dariet, kā viņš jums teiks." Un bads bija pa visu zemes virsu. Tad Jāzeps atvēra visas noliktavas, un pārdeva ēģiptiešiem, jo bads Ēģiptē pieauga." (1. Moz. 41:54-56)

Bads izplatījās pa visu Kānaānas zemi, un to smagi izjuta arī tajā apgabalā, kur dzīvoja Jēkabs. Dzirdēdami par Ēģiptes ķēniņa bagātajiem krājumiem, Jēkaba desmit dēli devās uz turieni pirkt labību. Ierodoties viņi tika sūtīti pie ķēniņa vietnieka, un kopā ar citiem lūdzējiem tiem vajadzēja satikties ar zemes valdnieku. Un tā tie "klanījās viņa priekšā ar vaigu pie zemes". "Jāzeps pazina savus brāļus, bet tie viņu nepazina." Viņa ebrejiskais vārds pēc ķēniņa pavēles bija pārmainīts, un Ēģiptes pirmajam ministram tagad bija maz līdzības ar to jaunekli, kuru tie kādreiz bija pārdevuši ismaēliešiem. Kad Jāzeps redzēja brāļus klanāmies savā priekšā, viņš atcerējās kādreiz redzētos sapņus un atmiņā atdzīvojās pagātnes ainas. Viņa asais skats uzlūkoja šo vīru grupu un ievēroja, ka ar tiem kopā nav Benjamīna. Vai arī tas būtu kritis par upuri šiem nodevīgajiem un briesmīgajiem vīriem? Jāzeps apņēmās uzzināt patiesību. "Jūs esat izlūki, jo jūs esat nākuši izpētīt zemes neapsargātās vietas."

"Nē, kungs, tavi kalpi ir nākuši pirkt labību. Mēs visi esam viena vīra dēli, mēs esam godīgi ļaudis, tavi kalpi nav izlūki." Jāzeps gribēja uzzināt, vai tiem vēl ir tas pats augstprātīgais gars kā toreiz, kad visi dzīvoja kopā, un kāroja iegūt arī kādas tuvākas ziņas par mājām, bet viņš labi saprata, cik mulsinoši var būt šo vīru izteicieni. Viņš vēlreiz atkārtoja savu apsūdzību, un tie atbildēja: "Mēs, tavi kalpi, bijām divpadsmit brāļi, viena tēva dēli Kānaāna zemē; jaunākais šobrīd vēl ir pie mūsu tēva, bet tā viena vairs nav".

Izlikdamies, ka apšauba viņu stāstītā patiesumu, un vēl arvien tos nosaukdams par izlūkiem, valdnieks paskaidroja, ka grib viņus pārbaudīt, un pieprasīja, lai tie paliek Ēģiptē, līdz viens no viņiem būs aizgājis un atvedis šurp jaunāko brāli. Ja viņi tam nepiekrīt, tad tiks uzskatīti par izlūkiem. Bet Jēkaba dēli tādiem noteikumiem nevarēja piekrist, jo pa to laiku, kamēr šo lietu īstenotu, viņu ģimenes ciestu trūkumu, un kurš gan no tiem viens pats uzņemtos ceļojumu un savus brāļus atstātu cietumā? Kā gan tas šādos

apstākļos varētu sastapties ar tēvu? Likās, ka tos vai nu nonāvēs vai pakļaus verdzībai un, ja atvestu Benjamīnu, tad arī tam būtu jādalās viņu liktenī. Tādēļ tie nolēma labāk palikt visi un ciest kopīgi, nekā sagādāt savam tēvam bēdas, zaudējot vienīgo palikušo dēlu. Un tā viņus ieslodzīja cietumā, kur tie palika trīs dienas.

Pa šiem gadiem, kamēr Jāzeps tika šķirts no saviem brāļiem, Jēkaba dēlu raksturs bija ļoti izmainījies. Kādreiz būdami skaudīgi, nesavaldīgi, viltīgi, ļauni un atriebīgi, tie tagad, nelaimes piemeklēti, parādīja nesavtību, savstarpēju uzticību un nodošanos tēvam un, lai gan būdami jau vidējos gados, pakļāvās viņa autoritātei.

Trīs dienas Ēģiptes cietumā bija rūgtu sāpju un nožēlas pilnas, jo brāļi atcerējās savus pagātnes grēkus. Ja neatvedīs Benjamīnu, tad, šķiet, tos noteikti uzskatīs par izlūkiem, bet bija maz cerību, ka tēvs piekritīs atlaist jaunāko dēlu. Trešajā dienā Jāzeps atkal lika atvest brāļus pie sevis. Viņš neuzdrošinājās tos ilgāk turēt apcietinājumā. Tēvs un ģimenes jau varēja būt lielā trūkumā. “Dariet tā, tad jūs paliksit dzīvi, arī es bīstos Dievu. Ja jūs esat uzticami ļaudis, tad lai viens no jums brāļiem paliek važās šinī apcietinājumā, bet jūs pārējie ejiet un aizvediet labību, tāpēc, ka bads taču ir jūsu mājās. Atvediet savu jaunāko brāli pie manis, tad jūsu vārdi apstiprināsies, un jūs nemirsit.” Brāļi vienojās pieņemt šo priekšlikumu, kaut arī nedeva nekādas cerības, ka tēvs Benjamīnu laidīs viņiem līdzi. Jāzeps ar tiem sarunājās ar tulka palīdzību, un, tā kā tie nedomāja, ka zemes valdnieks viņus saprot, tad savā starpā brīvi runāja viņa klātbūtnē. Tie sevi apsūdzēja par kādreizējo izturēšanos pret Jāzepu. “Patiesi, mums tagad jāizpērk vaina mūsu brāļa dēļ; mēs redzējām viņa dvēseles bēdas, kad viņš lūdzās, lai mēs to apžēlotu, bet mēs viņu nepaklausījām; tāpēc tagad pār mums nāk šīs bēdas.” Rūbens, kas bija plānojis viņu no bedres atbrīvot, vēl piebilda: “Vai es neteicu jums, sacīdams: “Neapgrēkosimies pie šī zēna”, bet jūs neklausījāt. Tagad viņa asinis tiek atprasītas.” Kad Jāzeps to dzirdēja, viņš nespēja savaldīties; izgāja ārā un raudāja. Atgriezies viņš pavēlēja saistīt Simeonu un to atkal ievietot cietumā. Brāļu briesmīgajā rīcībā Simeons bija visu iedvesmotājs un galvenais vaininieks, tāpēc arī izvēle krita uz viņu.

Atlaižot brāļus ceļā, Jāzeps deva pavēli apgādāt tos ar labību un katra vīra maisā slepeni ielikt viņu atnesto naudu. Labību tiem iedeva arī lopu vajadzībām ceļojuma laikā. Kad kāds no tiem ceļā atvēra savu maisu, tas bija pārsteigts, atrazdams maku ar visu sudrabu. Kad viņš to pateica brāļiem, tie jutās satraukti un apmulsuši un sacīja viens uz otru: “Ko Dievs mums ir darījis?” Vai to vajadzēja uzlūkot kā labu zīmi no Kunga, vai arī Viņš pieļaus, lai tos sodītu par viņu grēkiem un tie nonāktu vēl lielākā nelaimē? Viņi atzina, ka Dievs viņu grēkus ir redzējis un tagad soda.

Jēkabs ļoti norūpējies gaidīja savus dēlus, un, viņiem atgriežoties, sapulcējās visa nometne, lai dzirdētu, ko tie tēvam stāstīja par visu, kas ar viņiem noticis. Visu sirdīs iezagās satraukums un bailes. Ēģiptes zemes valdnieka izturēšanās, šķiet, liecināja par

kaut ko ļaunu, un izbailes pastiprinājās, kad, atverot maisus, katrā atrada viņa īpašnieka naudu. Vecais tēvs savās sāpēs izsaucās: "Jūs man atņemat manus bērnus! Jāzepa vairs nav, Simeona arī nav. Tagad arī Benjamīnu jūs gribat paņemt. Tas viss ir nācis pār mani!" Uz to Rūbens atbildēja: "Manus divus dēlus tu vari likt nonāvēt, ja es viņu tev neatvedīšu atpakaļ; dod viņu manā rokā, es tev viņu atvedīšu atpakaļ." Tomēr šī neapdomīgā valoda nespēja Jēkabu nomierināt. Viņš iebilda: "Manam dēlam nebūs iet ar jums, jo viņa īstais brālis ir miris un viņš ir viens pats atlicis. Ja ceļā, kur jūs dodaties, ar viņu kas notiek, tad jūs manus sirmos matus ar skumjām novestu pazemē."

Sausums turpinājās un, laikam ejot, izbeidzās no Ēģiptes atvestais labības krājums. Jēkaba dēli labi saprata, ka tiem nav nekādas nozīmes vēlreiz doties uz Ēģipti bez Benjamīna. Viņiem bija maz cerību grozīt tēva lēmumu, un tie klusēdami gaidīja notikumu tālāko norisi. Tumšāka un tumšāka kļuva tuvā bada ēna; visās rūpju pilnajās sejās nometnē vecais vīrs lasīja kopējo vajadzību un beidzot teica: "Ejiet, pērciet mums mazliet labības!"

Jūda atbildēja: "Tas vīrs mums stingri piekodināja, teikdams: Jums neredzēt manu vaigu, iekams jūs neatvedīsit savu brāli. Ja tu esi ar mieru atlaist mūsu brāli līdz ar mums, tad mēs gribam iet un gribam tev pirkt maizes labību. Jo tas vīrs teica: Jums neredzēt manu vaigu, iekams jūsu brālis nav ar jums." (1. Moz. 43. nod.) Redzot, ka tēvs savā lēmumā sāk svārstīties, viņš vēl turpināja: "Atlaid zēnu kopā ar mums, tad mēs celsimies un iesim, lai varam palikt dzīvi un lai mums nebūtu jāmirst, mums, tev un mūsu bērniem." Viņš apsolījās rūpēties par savu brāli un uzņemties vainu, ja gadījumā Benjamīnu neatvestu atpakaļ pie tēva.

Jēkabs nevarēja vairs ilgāk liegt savu piekrišanu, tādēļ lika dēliem gatavoties ceļam. Viņš arī teica, lai ņem dāvanu valdniekam no tām lietām, kādas vēl varēja dot bada piemeklētā zeme, - "mazliet balzāma un medus, nardi, dārgas zāles, riekstus un mandeles" un divkāršu naudas summu. "Ņemiet arī savu brāli un celieties un ejiet pie tā vīra." Kad dēli bija gatavi sākt šo nedrošo ceļojumu, vecais vīrs piecēlās un rokas pret debesīm pacēlis, lūdza: "Un tas Visuvarenais Dievs lai parāda jums žēlastību tā vīra priekšā, ka viņš atlaiž jums līdzi ir to jūsu brāli, ir Benjamīnu. Bet es esmu, kam bērni ir rautin atrauti."

Atkal tie ceļoja uz Ēģipti un nāca Jāzepa priekšā. Kad viņš ieraudzīja Benjamīnu, savas mātes dēlu, tas jutās dziļi aizkustināts. Tomēr viņš šo nemieru apslēpa, pavēlēja tos aizvest uz savu namu un lika sagatavot kopīgu mielastu. Kad brāļus ieveda zemes valdnieka pilī, tie ļoti uztraucās, jo baidījās, ka tos sauks pie tiesas maisos atrastās naudas dēļ. Viņi domāja, ka tā tur tika ielikta ar nolūku, lai atrastu iemeslu tos padarīt par vergiem. Savās bailēs viņi apspriedās ar nama pārvaldnieku, izklāstīdami tam Ēģiptes apmeklēšanas iemeslus, un, lai apliecinātu savu nevainību, ziņoja arī par maisos atrasto

naudu, kuru tie tagad atveduši līdz ar naudu jaunas maizes pirkšanai. Viņi sacīja: “Mēs nezinām, kas naudu ir atlicis mūsu barības maisos,” bet uzrunātais vīrs atbildēja: “Miers ar jums! Nebīstieties! Jūsu un jūsu tēvu Dievs ir jums kādu mantu ielicis jūsu barības maisos. Jūsu naudu es esmu dabūjis.” Tad brāļi nedaudz nomierinājās, un, kad viņiem pievienojās no cietuma atbrīvotais Simeons, tie juta, ka Dievs tiešām bijis viņiem žēlīgs.

Nodaļa 21 - Mozus

Lai bada laikā sev sagādātu pārtiku, ēģiptieši valdībai bija pārdevuši lopus un zemi, līdz beidzot kļuva par pastāvīgiem dzimtļaudīm. Jāzeps gudri rūpējās par viņu atbrīvošanos; viņš ļāva tiem kļūt par ķēniņa nomniekiem, saņemot zemi no ķēniņa un ik gadus maksājot vienu piekto daļu no sava darba ienākumiem.

Bet Jēkaba bērniem nevajadzēja pildīt šos nosacījumus. Ņemot vērā pakalpojumu, kādu Jāzeps bija darījis Ēģiptes tautai, tiem par dzīves vietu tika piešķirta ne tikai daļa zemes, bet tie arī bija atbrīvoti no visiem nodokļiem un pa visu bada laiku tika bagātīgi apgādāti ar pārtiku. Ķēniņš atklāti atzina, ka, pateicoties Dieva žēlastības pilnai starpniecībai, Ēģiptē bija pārpilnība, kamēr citas tautas mira badā. Viņš arī redzēja, ka Jāzepa pārvaldīšanas laikā zeme bija kļuvusi jūtami bagātāka, tādēļ Jāzepa ģimene tagad baudīja ķēnišķīgu labvēlību.

Laika gaitā aizgāja kapā gan lielais vīrs, kuram Ēģipte bija tik daudz pateicības parādā, gan paaudze, kas bija baudījusi viņa darba svētības. "Ēģiptē cēlās jauns valdnieks, kas par Jāzepu neko nezināja." (2. Moz. 1:1-10) Ne tāpēc, ka viņam nebūtu zināmi Jāzepa nopelni tautas labā, bet viņš tos vienkārši negribēja atzīt un pēc iespējas ātrāk centās nodot aizmirstībai. Tādēļ "viņš sacīja saviem tautiešiem: "Šī tauta, Israēla bērni, kļūst lielāka un varenāka par mums. Tāpēc rīkosimies ar tiem gudri, ka tie par daudz nesavairojas un, ja mums gadītos karš, neapvienotos ar mūsu ienaidniekiem un nekarotu pret mums un neatstātu šo zemi."

Israēliešu skaits bija ļoti liels; tie "augļojās un radās pa pulkiem, un vairojās; un tapa ļoti vareni, tā ka no viņiem bija pilna zeme". Jāzepa bagātīgajā aizgādībā un valdošā ķēniņa labvēlības sargāti, tie ātri bija izplatījušies pa visu zemi. Turklāt viņi sevi uzskatīja par īpašu tautu, un tiem nebija nekā kopēja ar ēģiptiešu ieradumiem un reliģiju, tāpēc viņu pieaugošais skaits ķēniņam, tāpat kā tautai, pamodināja bailes, ka kara gadījumā tie varētu pāriet ēģiptiešu ienaidnieku pusē. Bet valstiskā gudrība liedza tos izdzīt no zemes. Daudzi no tiem bija spējīgi un saprātīgi strādnieki, kas ļoti vairoja valsts bagātību; ķēniņš tos izmantoja grezno piļu un tempļu būvē. Tāpēc viņš tos pieskaitīja ēģiptiešiem, kuri sevi un savus īpašumus bija pārdevuši valstij. Drīz pār tiem iecēla uzraugus, ar ko verdzība jau kļuva pilnīga. "Tā ēģiptieši kalpināja Israēla bērnus, tos nežēlīgi spaidīdami. Tie darīja viņu dzīvi sūru ar grūtiem darbiem pie māliem un ķieģeļiem un visādiem darbiem tīrumos, kā arī ar visādiem citiem darbiem viņus nežēlīgi spaidīdami." "Bet jo vairāk tos apspieda, jo vairāk tie vairojās un izplatījās tā, ka viņiem palika bail no Israēla bērniem."

Ķēniņš un viņa padomdevēji bija cerējuši israēliešus apspiest smagos darbos un tā samazināt viņu skaitu un salauzt neatkarības garu. Kad šis nodoms nepiepildījās, tie ķērās

pie vēl briesmīgākiem līdzekļiem. Sievietēm, kuru nodarbošanās bija saistīta ar palīdzību dzemdībās, tika pavēlēts ebreju vīriešu kārtas bērnus nonāvēt jau pie dzimšanas. Šīs lietas ierosinātājs bija sātans. Viņš zināja, ka no israēliešiem celsies atsvabinātājs, un, skubinot ķēniņu iznīcināt visus bērnus, cerēja aizkavēt Dieva nodomu. Bet sievietes bijās Dievu un tādu pavēli neuzdrošinājās izpildīt. Kungs viņu rīcību atzina par pareizu un tās svētīja, bet ķēniņš, sarūgtināts ka viņa nodoms nav izdevies, izsludināja vēl bargāku likumu. Uzmeklēt un nonāvēt šos bezpalīdzīgos upurus tagad tika aicināta visa tauta. "Tad faraons pavēlēja visai savai tautai: "Visus zēnus, kas piedzimst, iemetiet upē, bet meitenes lai paliek dzīvas."

Šis likums visstingrāk tika ievērots tad, kad arī Amramam un Johabedai, dievbijīgiem israēliešiem no Levija cilts, piedzima dēls. Puisītis bija "jauks bērns" un, tā kā viņa vecāki ticēja, ka Israēla atsvabināšanas laiks ir tuvu, kad Dievs liks celties kādam tautas atbrīvotājam, tie nolēma savu bērniņu neupurēt. Ticība Dievam stiprināja viņu sirdi, un "tie nebijās no valdnieka pavēlēm". (Ebr. 11:23)

Trīs mēnešus mātei izdevās bērniņu noslēpt. Redzēdama, ka ilgāk vairs nespēs to droši pasargāt, tā pagatavoja no niedrēm mazu šķirstiņu, ar māliem un piķi padarot to ūdens necaurlaidīgu, un, ielikusi tur bērnu, novietoja upes niedrājā. Lai neapdraudētu savu un sava bērna dzīvību, viņa pati neuzdrošinājās pie tā palikt, bet mazuļa māsa Mirjama, šķietami vienaldzīgi uzturoties tā tuvumā, norūpējusies vēroja, kas notiks ar viņas brālīti. Mātes nopietnās lūgšanas šo bērnu bija novēlējušas Dieva aizgādībai, un neredzami eņģeļi apsargāja viņa pazemīgo dusas vietu. Eņģeļi uz šejieni atveda faraona meitu. Mazais grozs pamodināja viņas ziņkārību, un, ieraugot tajā skaisto bērnu, tā tūlīt izprata visu notiekošo. Mazuļa asaras jaunajā sievietē izraisīja žēlsirdību, un tā sāka iejusties nepazīstamās mātes stāvoklī, kas bija ķērusies pie šādiem līdzekļiem, lai tikai saglabātu sava mīļotā bērna dzīvību. Viņa nolēma mazuli izglābt un pieņemt kā savu bērnu.

Mirjama visu slepeni novēroja un, redzot, ka bērnu tik laipni aplūko, tā uzdrošinājās tuvoties, līdz beidzot sacīja: "Vai man iet un ataicināt tev kādu zīdītāju no ebrejietēm, kas tev bērnu var zīdīt?" Un atļauja tika dota.

Māsa ar priecīgo vēsti aizsteidzās pie mātes un kopā ar to nekavējoties atgriezās pie faraona meitas. "Ņem šo bērniņu un zīdi to manā vietā. Es tev par to maksāšu," teica valdnieka meita.

Dievs bija uzklausījis mātes lūgšanas, ticība tika atalgota. Ar dziļu pateicību tā stājās pie sava tagad jau drošā un laimes pilnā uzdevuma pildīšanas. Viņa uzticīgi izlietoja iespēju audzināt bērnu Dievam. Tā paļāvīgi ticēja, ka mazulis ir saglabāts kādam lielam uzdevumam, un labi saprata, ka tas drīz būs jānodod viņa ķēnišķīgajai mātei, kur to apņems iespaidi, kas tieksies vest prom no Kunga. Tas viss viņu pamudināja būt vēl

uzticīgākai un rūpīgākai šī zēna audzināšanā, nekā pie pārējiem bērniem. Viņa centās piepildīt tā prātu ar bijību pret Dievu un mīlestību uz patiesību un taisnību un lūdza, lai tas tiktu pasargāts no katra samaitājoša iespaida. Viņa tam rādīja elku kalpošanas nejēdzību un grēcīgumu un jau agri mācīja locīt ceļus dzīvā Dieva priekšā un pielūgt To, kas vienīgais spēj uzklausīt un palīdzēt jebkuros apstākļos.

Viņa zēnu paturēja pie sevis, cik ilgi vien varēja, līdz beidzot bija spiesta atdot, kad tas bija sasniedzis divpadsmit gadu vecumu. No vienkāršās būdiņas tas tagad nonāca ķēniņa pilī pie faraona meitas un kļuva par "viņas dēlu". Tomēr arī šeit viņš nezaudēja bērnībā gūtos iespaidus. Viņš nespēja aizmirst no mātes saņemtās mācības. Tās viņu pasargāja no lepnības, neticības un netikumības, kas valdīja spožajā galma greznībā.

Cik tālu ejošus rezultātus deva šīs ebreju sievietes iespaids, kas taču bija tikai trimdiniece un verdzene! Visa Mozus turpmākā dzīve, lielais uzdevums, kuru viņš pildīja kā Israēla vadonis, liecina, cik svarīgs ir kristīgas mātes pienākums. Nav neviena cita darba, ar ko to varētu salīdzināt. Ļoti lielā mērā bērna turpmāko likteni māte tur pati savās rokās. Viņai jādarbojas pie prāta un rakstura attīstības, un tās pūlēm ir nozīme ne tikai šim laikam, bet arī mūžībai. Viņa sēj sēklu, kas uzdīgs un nesīs augļus vai nu uz labu, vai uz ļaunu. Viņai nav jāuzglezno skaists attēls uz audekla, ne arī jāizcērt marmorā, bet tai pēc dievišķās līdzības jāveido cilvēka dvēsele. It īpaši dzīves pirmajos gados uz māti gulstas liela atbildība par bērna rakstura attīstību. Iespaidi, ko bērns uzņem šajā laikā, paliek uz visu mūžu. Lai bērni varētu uzaugt par kristiešiem, vecākiem to audzināšana un izglītība jāvada jau tad, kad tie vēl ir pavisam mazi. Tie nodoti mūsu aizgādībai, ne lai kļūtu par laicīgas valsts troņmantiniekiem, bet lai valdītu kā Dieva ķēniņi visos mūžības laikmetos.

Lai katra māte saprot, cik dārgi ir tai atvēlētie acumirkļi, jo viņas darbs tiks pārbaudīts lielajā norēķinu dienā. Tad izrādīsies, ka daudzu vīru un sievu pārkāpumi radušies to cilvēku nezināšanas un nolaidības rezultātā, kuru pienākums bija vadīt savu bērnu kājas uz pareiza ceļa. Tad atklāsies, ka daudziem, kas pasauli apveltījuši ar ģeniālu gaismu, patiesību un svētumu, par saviem panākumiem un iespaidu jāpateicas tiem pamatlikumiem, kurus bērnībā ieaudzinājusi lūdzoša kristīga māte.

Faraona galmā Mozus saņēma augstāko pilsonisko un militāro izglītību. Monarhs bija nolēmis savu adoptēto mazdēlu darīt par troņmantinieku un tāpēc jaunekli audzināja, lai tas varētu ieņemt šo godājamo vietu. "Mozu mācīja visās ēģiptiešu gudrībās, viņš bija varens vārdos un darbos". (Ap. d. 7:22) Kā spējīgs militārs vadītājs viņš kļuva par Ēģiptes karapulku mīluli; un vispār uz viņu raudzījās kā uz ievērojama rakstura cilvēku. Sātans savos nodomos bija sakauts. Tieši tā pavēle, kas ebreju bērnus notiesāja uz nāvi, pēc Dieva aizgādības noveda pie nākamā Viņa tautas vadoņa izglītošanas un audzināšanas.

Eņģeļi pamācīja Israēla vecajus, ka viņu atbrīvošanas laiks ir tuvu un Mozus ir tas vīrs, kuru Dievs izlietos šī uzdevuma īstenošanā. Tāpat eņģeļi pamācīja arī Mozu, ka Jehova viņu izredzējis savas tautas jūga salaušanai. Domādams, ka brīvība iegūstama ar ieročiem, viņš gaidīja, kad ebreju pulki būs jāved cīņā pret ēģiptiešiem, un, to vērā ņemot, savaldīja savas jūtas, lai pieķeršanās audžumātei un faraonam nekavētu izpildīt Dieva prātu.

Pēc ēģiptiešu likumiem visiem, kam bija jāieņem faraona tronis, vajadzēja kļūt par priesteru kastas locekļiem, tāpēc Mozum kā iespējamam mantiniekam bija jāiepazīstas ar nācijas reliģiskajiem noslēpumiem. Lai gan viņš bija dedzīgs un nenogurstošs skolnieks, to tomēr neizdevās piespiest pielūgt elkus. Viņam piedraudēja ar troņa atņemšanu un brīdināja, ka arī valdnieka meita to atstums, ja viņš vēl ilgāk turēsies pie ebreju ticības. Bet savā lēmumā neparādīt godu nevienam citam, kā vienīgi Dievam, Debesu un Zemes Radītājam, viņš palika nesatricināms. Mozus debatēja ar priesteriem un elku pielūdzējiem, rādīdams, cik muļķīga ir viņu māņticība neapzinīgu lietu godāšanā. Neviens nespēja viņa pierādījumus apstrīdēt, ne arī grozīt šo apņemšanos un uz laiku pacieta viņa stingro nostāju stāvokļa un labvēlības dēļ, ko tas saņēma kā no valdnieka, tā arī no tautas.

Nodaļa 22 - Ēģiptes mocības

Eņģeļu pamācīts, Ārons devās ceļā, lai sastaptu savu brāli, no kura tik ilgi bija šķirts, un viņi satikās tuksneša vientulībā netālu no Horeba kalna, kur kopējās pārrunās "Mozus izstāstīja Āronam visus tā Kunga vārdus, ar kādiem tas viņu bija izsūtījis, un visas tās zīmes, kādas Viņš bija pavēlējis darīt." (2. Moz. 4:27-31:5-10) Kopīgi viņi devās uz Ēģipti un nonāca Gošenes zemē. Tur tie sapulcināja Israēla vecajus, un Ārons stāstīja par Mozum uzticēto Dieva uzdevumu un tad rādīja tās zīmes, ko Dievs bija devis, lai pārliecinātu ļaudis.

"Un tauta ticēja. Un kad viņi dzirdēja, ka tas Kungs uzlūkojis Israēla bērnus un redzējis viņu bēdas, tad viņi dziļi noliecās Dieva priekšā un to pielūdza."

Mozum bija uzdots nest vēsti arī ķēniņam. Abi brāļi faraona pilī iegāja kā ķēniņu Ķēniņa sūtņi un runāja Viņa vārdā: "Tas Kungs, Israēla Dievs, saka tā: "Atlaid manu tautu, ka tie man sarīko svētkus tuksnesī."

"Kas ir 'tas Kungs', ka man būtu viņam jāklausa ?" jautāja monarhs. "Es nepazīstu 'to Kungu', un arī Israēlu es neatlaidīšu."

Tad brāļi paskaidroja: "Tas ir ebreju Dievs, kas parādījies mums. Ļauj mums iet triju dienu gājumu tuksnesī, tur mēs gribam upurēt tam Kungam, savam Dievam, ka tas pār mums nenāk ar mēri vai zobenu."

Ziņas par viņiem un par interesi, kādu tie bija izraisījuši tautā, jau bija nonākušas līdz ķēniņam, tādēļ tas iedegās dusmās: "Mozu un Āron! Kāpēc jūs gribat atraut ļaudis no viņu darbiem? Ejiet, pildiet savas klaušas!" Ar šo svešinieku iejaukšanos valstij jau bija radušies zaudējumi. Par to domādams, ķēniņš vēl piebilda: "Tiešām, šo ļaužu ir daudz, un jūs tos gribat atturēt no darba!"

Atrazdamies verdzībā, ebreji līdz zināmai pakāpei bija zaudējuši atziņu par Dieva likumiem un bija novērsušies no Viņa priekšrakstiem. Pārsvarā Sabats vispār netika ievērots, un šķita, ka darba uzraugu spaidi tā svētīšanu padara neiespējamu. Bet Mozus tautai rādīja, ka paklausība Dievam ir pirmais noteikums viņu atbrīvošanai; un šo mēģinājumu atjaunot Sabata ievērošanu bija pamanījuši arī viņu apspiedēji. (Sk. Pielikumā, 4. piezīme.)

Tas pievērsa ķēniņa uzmanību, un tam radās aizdomas, ka israēlieši ir nodomājuši sacelties, lai atbrīvoties no savas kalpošanas. Neapmierinātība parasti rodas slinkumā, tādēļ viņš nolēma rūpēties, lai tiem neatliktu laika kaldināt bīstamus plānus un tādā veidā tiktu salauzts viņu neatkarības gars. Tajā pašā dienā izgāja pavēle, kas darbu padarīja vēl smagāku un nežēlīgāku. Parastais būvmateriāls šajā zemē bija saulē žāvēti ķieģeļi, jo pat lepnāko celtņu mūrus darināja no šī materiāla un tad aplika ar akmeņiem. Ķieģeļu

ražošanā nodarbināja lielu skaitu vergu. Šim darbam vajadzēja ļoti daudz salmu, kurus smalki sagrieza un samaisīja ar māliem, lai tie turētos kopā, bet tagad ķēniņš deva rīkojumu salmus vairs neizsniegt, — strādniekiem pašiem vajadzēja tos sagādāt, tomēr ķieģeļu skaitu prasīja tādu pašu.

Šis rīkojums israēliešiem visā zemē atnesa lielas bēdas. Par darba uzraugiem ēģiptieši bija izraudzījuši ierēdņus no ebreju vidus, kuriem tagad vajadzēja atbildēt par tiem padotajiem strādniekiem. Kad ķēniņa pavēle stājās spēkā, tauta izklīda pa visu zemi, lai salmu vietā savāktu rugājus, bet tie vairs nespēja izgatavot parasto ķieģeļu daudzumu. Par neizpildīto darbu nežēlīgi sita ebreju ierēdņus.

Domādami, ka viņus apspiest pavēl kādi atsevišķi pārvaldnieki un nevis ķēniņš, ebreju ierēdņi ar savām sūdzībām devās pie ķēniņa. Faraons viņu iebildumus uzņēma ar izsmieklu: "Sliņķi jūs esat, sliņķi! Tāpēc jūs sakāt: "Mēs gribam iet un upursvētkus svētīt tam Kungam.""

Tos sūtīja atpakaļ pie darba ar paskaidrojumu, ka viņu nasta nekādā ziņā netiks atvieglota. Atgriežoties tie sastapa Mozu un Āronu un sāka uz tiem kliegt: "Lai tas Kungs to redz un jūs soda, ka jūs mūs esat darījuši par vainīgiem faraona un viņa kalpu acīs un esat likuši zobenu viņu rokās."

Dzirdot šos pārmetumus, Mozus ļoti noskuma. Ļaužu ciešanas bija stipri vairojušās. Visā zemē tagad atskanēja jaunu un vecu izmisuma kliedzieni, bet vainu par stāvokļa nežēlīgo izmaiņu vienprātīgi uzvēla viņam. Dvēseles sarūgtinājumā tas nāca pie Kunga un sauca: "Ak Kungs, kāpēc Tu esi sūtījis tādu ļaunumu šai tautai! Kāpēc Tu mani esi izraudzījis par savu sūtni? Kopš gāju pie faraona, lai runātu Tavā vārdā, viņš tikai vairojis šīs tautas ļaunumu, bet Tu to neesi glābis." Un atbilde skanēja tā: "Tagad tu redzēsi, ko Es darīšu faraonam, jo ar stipru roku viņam tos būs atlaist, jā, ar stipru roku viņš tos izdzīs no savas paša zemes." Atkal viņam tika norādīts uz derību, ko Dievs bija slēdzis ar viņa tēviem, un tas saņēma apgalvojumu, ka tā tiks piepildīta.

Visu Ēģiptē pavadīto verdzības gadu laikā starp israēliešiem atradās daži, kas palika uzticīgi Jehovam. Tie ļoti skuma, ik dienas redzot savu bērnu saskari ar pagānu negantībām, ka tiem pat jāzemojas neīsto dievu priekšā. Savās bēdās viņi brēca uz Kungu pēc atsvabināšanas no ēģiptiešu jūga, lai varētu būt brīvi no elkudievības samaitājošā iespaida. Viņi savu ticību neslēpa un ēģiptiešiem paskaidroja, ka pielūdz vienīgi patieso Dievu, Debesu un Zemes Radītāju. Tie atstāstīja pierādījumus par Viņa esamību un varu, sākot no radīšanas laika, līdz Jēkaba dienām. Tādā veidā ēģiptiešiem bija izdevība iepazīties ar ebreju reliģiju. Bet, nevēlēdamies pieņemt pamācības no vergiem, tie mēģināja Dieva pielūdzējus savaldzināt ar atalgojuma apsolījumiem un, ja tas neizdevās, tad centās tos apspiest ar draudiem un varu.

Israēla cilšu vecākie pūlējās uzturēt savu brāļu zūdošo ticību, atkārtojot tēviem dotos apsolījumus un Jāzepa īsi pirms nāves teiktos pravietiskos vārdus, kas vēstīja par viņu atbrīvošanos no Ēģiptes. Daži uzklausīja un ticēja. Citi, redzot apkārtējos apstākļus, atmeta visas cerības. Uzzinādami par šīm valodām vergu starpā, ēģiptieši apsmēja viņu cerību un ironiski noliedza Dieva visspēcību. Tie norādīja uz viņu verdzības stāvokli un dzēlīgi teica: "Ja jūsu Dievs ir taisns un žēlsirdīgs un ja Viņam ir lielāka vara nekā Ēģiptes dieviem, kāpēc tad Viņš jūs nedara par brīvu tautu?" Tie pievērsa uzmanību pašreizējai situācijai. Ēģiptieši godināja dievības, kuras israēlieši sauca par neīstiem dieviem, un, tomēr bija bagāta un varena nācija. Tie paskaidroja, ka viņu dievi tos bagāti svētījuši un vēl devuši israēliešus par vergiem. Tie lepojās ar savu varu, kas dodot iespēju Jehovas pielūdzējus apspiest un iznīcināt. Arī faraons lielījās, ka ebreju Dievs tos nespēj atbrīvot no viņa rokas.

Tamlīdzīgi vārdi daudziem israēliešiem iznīcināja pēdējo cerības dzirksti. Lietu stāvoklis tiem tiešām šķita tieši tāds, kā to attēloja ēģiptieši. Viņi bija vergi, un tiem vajadzēja paciest visu, kas cietsirdīgajiem saimniekiem ienāca prātā; viņu bērnus meklēja un nonāvēja, un viņu pašu dzīvība tiem bija kļuvusi par nastu, kaut gan tie skaitījās Debesu Dieva pielūdzēji. Ja Jehova patiesi bija Dievs pār visiem dieviem, tad Viņš tos noteikti neatstātu par vergiem pie ļaudīm, kas kalpo elkiem. Bet tie, kas bija Dievam uzticīgi, saprata, ka apstākļi tā sarežģījušies Israēla atkāpšanās dēļ, jo viņi paši labprātīgi bija devušies laulībā ar pagānu tautām un tā tika pavedināti uz kalpošanu elkiem; tāpēc arī Kungs tiem ļāva palikt par vergiem. Tie tagad uzticīgi iedrošināja savus brāļus, ka apspiedēju jūgs drīz tiks salauzts.

Ebreji bija cerējuši atgūt brīvību bez kaut kādas sevišķas ticības pārbaudes, bez kādām ciešanām vai pūlēm. Bet tie vēl nebija sagatavoti atbrīvošanai. Viņi pavisam maz paļāvās uz Dievu un nevēlējās pacietīgi panest bēdas, līdz Kungs sāks darboties to labā. Daudzi no viņiem labāk bija ar mieru palikt verdzībā, nekā uzņemties grūtības, ceļojot uz svešu zemi; un arī ieradumi dažiem bija kļuvuši tik līdzīgi ēģiptiešu dzīvesveidam, ka tie labāk gribēja palikt Ēģiptē. Tāpēc Kungs tos neatbrīvoja ar savu pirmo varas atklāsmi faraonam. Viņš notikumus vadīja tā, lai pilnībā parādītos Ēģiptes valdnieka tirāniskais gars un lai Israēla tauta iepazītos ar savu Dievu un To saprastu. Redzot Dieva taisnību, varenību un mīlestību, tie beidzot būtu ar mieru Ēģipti atstāt un kalpot vienīgi Viņam. Mozus darbs nebūtu bijis tik grūts, ja daudziem israēliešiem nebūtu tik zems morālais līmenis, ka tie vairs nevēlējās iet prom no Ēģiptes.

Dievs vēlreiz pavēlēja Mozum iet pie tautas un atkārtot apsolījumu par atbrīvošanu ar jaunu dievišķās labvēlības nodrošinājumu. Viņš gāja, kā tam bija pavēlēts, bet tie negribēja uzklausīt. Svētie Raksti saka: "Un Mozus tā runāja uz Israēla bērniem, bet tie viņu neuzklausīja savas mazticības un smagās kalpošanas dēļ." Atkal Mozum tika dota pavēle: "Ej, saki faraonam, Ēģiptes ķēniņam, ka tam Israēla bērni jāatlaiž no savas

zemes.” Kļuvis mazdūšīgs, viņš atbildēja: “Lūk, Israēla bērni nav uzklausījuši mani, kā tad faraons lai paklausa man, kad mana valoda tik grūta?” Mozum deva uzdevumu ņemt līdzi Āronu, doties pie faraona un vēlreiz prasīt, “lai tas atlaistu Israēla bērnus no Ēģiptes zemes”.

Turklāt viņu brīdināja, ka valdnieks nepadosies, līdz Dievs piemeklēs Ēģipti ar sodībām un Israēls tiks izvests ar īpašu dievišķās varas atklāsmi. Pirms katras mocības Mozum vajadzēja raksturot tās veidu un iedarbību, lai ķēniņš varētu no tām izglābties, ja vien to gribētu. Pārmācībai vajadzēja kļūt arvien jo bargākai, līdz viņa lepnā sirds tiktu pazemota un viņš kā patieso un dzīvo Dievu atzītu Debesu un Zemes Radītāju. Kungs vēlējās dot ēģiptiešiem izdevību pārliecināties, cik nevērtīga ir viņu lielo vīru gudrība un cik vāji viņu dievi, sastopoties ar Jehovas pavēlēm. Viņš gribēja sodīt ēģiptiešus par kalpošanu elkiem un apklusināt lielīšanos ar svētībām, kuras tie it kā saņēmuši no saviem neapzinīgajiem dieviem. Kungs ilgojās pagodināt savu vārdu, lai citas tautas dzirdētu par Viņa varu, lai tās drebētu Dieva vareno darbu priekšā un arī lai Israēla ļaudis novērstos no kalpošanas elkiem un pienestu Viņam šķīstu pielūgšanu.

Nodaļa 23 - Lieldienu jērs

Kad faraonam pirmo reizi paziņoja prasību atbrīvot Israēla bērnus, jau tad tika izteikts brīdinājums par visbriesmīgāko mocību. Mozum tika dots uzdevums ķēniņam paziņot: "Israēls ir Mans pirmdzimtais dēls. Un Es tev saku: "Atlaid Manu dēlu, lai viņš Man kalpo, bet, ja tu liegsies viņu atlaist, redzi, tad Es nonāvēšu tavu pirmdzimto dēlu." (2. Moz. 4:22,23) Neskatoties uz ēģiptiešu nicinājumu, israēliešus tomēr pagodināja Dievs, jo Viņš tos bija atšķīris savu likumu uzglabāšanai. Ar tiem dāvātajām sevišķajām priekšrocībām un svētībām viņi bija pārāki pār citām tautām, kā pirmdzimtais dēls pār saviem brāļiem.

Sodībai, no kuras Ēģipte tika brīdināta jau sākumā, vajadzēja nākt pēdējai. Dievs ir lēnprātīgs un liela ir Viņa žēlastība. Viņš saudzīgi rūpējās par būtnēm, kas radītas pēc Viņa līdzības. Ja ražas un lopu zaudējums ēģiptiešus būtu novedis pie atgriešanās, tad viņu bērni netiktu nonāvēti, bet tauta stūrgalvīgi turējās pretī dievišķajai pavēlei, tādēļ tagad bija sagatavots pēdējais sitiens.

Piedraudot ar nāvi, Mozum bija aizliegts rādīties pie faraona, tomēr Dieva pēdējo vēsti dumpīgajam monarham vajadzēja pateikt, un Mozus atkal devās pie viņa ar briesmīgo ziņojumu: "Tā ir sacījis tas Kungs: "Nakts vidū Es apstaigāšu Ēģipti, un Ēģiptes zemē mirs ikviens pirmdzimtais: no faraona, kas sēž uz sava troņa, pirmdzimušā līdz kalpones pirmdzimušajam, kas ir aiz maltuves, un visu liellopu pirmajie. Un būs liela brēkšana Ēģiptes zemē, kāda līdz šim nav vēl bijusi un turpmāk nebūs. Bet ne pret vienu israēlieti pat suns nepacels balsi, ne pret cilvēku, ne pret lopu, lai jūs zinātu, ka tas Kungs šķiro israēlieti no ēģiptieša." Un visi šie tavi kalpi nonāks pie manis un zemosies manā priekšā, sacīdami: "Aizej tu, un visa tauta, kuru tu vadi," un tad es aiziešu." (2. Moz. 11:4-8)

Pirms šis spriedums tika izpildīts, Kungs, runājot ar Mozu, Israēla bērniem deva norādījumus par viņu iziešanu no Ēģiptes un jo sevišķi par to, kā izsargāties no nākamās sodības. Katrai ģimenei vajadzēja atsevišķi vai kopīgi ar citām nokaut vienu jēru vai jaunu kazu, "kurai nav nekādas vainas", un ar īzapa pušķi apziest ar asinīm "abus durvju stabus un palodu namiem", kuros viņi ēdīs, lai pusnaktī nākošais iznīcību nesošais eņģelis šiem namiem ietu garām. Gaļu tiem vajadzēja ēst uz uguns ceptu, ar neraudzētu maizi un rūgtām zālēm, tieši tā, kā Mozus to bija teicis: "(..) jūsu gurni lai ir apjozti, un jūsu kājas apautas sandalēm, jūsu ceļa spieķi lai ir jūsu rokās; un ēdiet to ātrā steigā, tas ir tā Kunga Pasā." (2. Moz. 12:1-28)

Kungs paziņoja: "Šinī naktī Es apstaigāšu Ēģiptes zemi un nonāvēšu ikvienu pirmdzimušo Ēģiptes zemē kā cilvēkiem, tā lopiem, un pār visiem Ēģiptes dieviem Es spriedīšu tiesu, Es, tas Kungs. Un asinis lai ir jūsu zīme tanīs mājās, kurās jūs mītat; kur

Es redzēšu asinis, Es gribu iet saudzēdams garām, un pār jums nenāks tas sods, kas nomaitā, kad es sitīšu Ēģiptes zemi."

Šīs lielās atbrīvošanas dienas atcerei Israēla tautai visās nākamajās paaudzēs katru gadu vajadzēja ievērot īpašus svētkus. "Šī diena lai jums ir par piemiņas dienu, to svinēt kā svētkus tam Kungam, tas lai jums ir par mūžīgu likumu uz audžu audzēm." Un, svinot šos svētkus vēlākajos gados, tiem bija pienākums saviem bērniem stāstīt par brīvības atgūšanu, kā Mozus to tika pavēlējis: "Tas ir Pasā upuris tam Kungam, kas Israēla bērnus saudzēja Ēģiptē, kad Viņš sodīja Ēģiptes zemi, bet saudzēja mūsu namus."

Turpmāk cilvēku un lopu pirmdzimtajiem vajadzēja piederēt Kungam, un tos varēja atgūt tikai ar izpirkšanas maksu, atzīstot, ka ēģiptiešu pirmdzimto nonāvēšanas laikā israēliešu pirmdzimtie, lai gan žēlīgi pasargāti, pēc taisnības tomēr bija padoti tai pašai sodībai, ja nebūtu bijis salīdzinošais Upuris. Kungs paziņoja: "Jo Man pieder visi pirmdzimušie no tās dienas, kad Es Ēģiptes zemē nogalināju visus pirmdzimušos; Es esmu sev svētījis visus pirmdzimušos Israēlā, sākot ar cilvēkiem līdz pat lopiem, tie lai Man pieder: Es esmu tas Kungs." (4. Moz. 3:13)

Pēc tam, kad bija iekārtota saiešanas telts, Dievs kā aizvietojumu ļaužu pirmdzimto vietā kalpošanai svētnīcā izvēlējās Levija cilti. Viņš teica: "Jo viņi ir Man no Israēla bērnu vidus īpaši dota dāvana: Es esmu tos ikvienu ņēmis sev no Israēla bērniem visu pirmdzimušo vietā (..)." (4. Moz. 8:16) Tomēr, atzīstot Dieva žēlastību, no visiem ļaudīm par pirmdzimto dēlu arvien tika prasīta izpirkšanas maksa. (4. Moz. 18:15,16)

Pasā svētkiem vajadzēja kļūt gan par atceri, gan simbolisku norādījumu, ne tikai atgādinot notikumus Ēģiptē, bet vēršot uzmanību uz gaidāmo lielo atbrīvošanu, ko veiks Kristus, atsvabinot savus ļaudis no grēka jūga. Upura jērs attēloja "Dieva Jēru", kas ir mūsu vienīgā atpestīšanas cerība. Apustulis saka: "(..) jo arī mūsu Lieldienas Jērs ir par mums upurēts, proti — Kristus." (1. Kor. 5:7) Ar Pasā jēra nokaušanu vien nepietika; tā asinis vajadzēja slacīt uz durvju aplodām, rādot, kā dvēselei jāizlieto Kristus nopelns. Mums jātic, ka Viņš mira ne tikai par pasaules grēkiem, bet par katru no mums personīgi. Mums jāpieņem salīdzinošā upura spēks.

Asiņu slacīšanai lietotais īzaps simbolizēja šķīstīšanu; to lietoja šķīstīšanai no spitālības un šķīstot tos, kas bija aptraipījušies, nonākot saskarē ar mirušiem. Tā nozīmi varam saskatīt arī dziesminieka lūgšanā: "Šķīsti mani no grēkiem ar īzapu, lai es topu šķīsts, mazgā mani, lai es topu baltāks par sniegu!" (Ps. 51:9)

Jēru vajadzēja sagatavot veselu, lai netiktu salauzts neviens kauls; tāpat arī Dieva Jēram, kas mira mūsu vietā, nedrīkstēja salauzt nevienu kaulu." (2. Moz. 12:46; Jāņa 19:36) Tas bija kā norādījums uz Kristus upura pilnību.

Gaļu vajadzēja ēst. Nepietiek, ja mēs tikai ticam Kristum kā grēku piedevējam. Izmantojot Dieva Vārdu, mums no Viņa ticībā pastāvīgi jāsaņem garīgs spēks un uzturs. Kristus sacīja: "Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī. Kas ēd Manu miesu un dzer manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība (..)." Un, lai paskaidrotu sacītā nozīmi, Viņš vēl piebilda: "(..) Vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība." (Jāņa 6:53,54,63) Jēzus atzina sava Tēva bauslību, īstenoja dzīvē tās principus, atklāja tās garu un rādīja šo likumu labvēlīgo iespaidu uz sirdi. Jānis saka: "Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību, kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības." (Jāņa 1:14) Kristus sekotājiem jādalās Viņa piedzīvojumos. Tiem Dieva Vārds jāatzīst un jāuzņem sevī tā, lai tas kļūtu par dzīves un rīcības noteicošo spēku. Ticībā uz Kristu tiem jāpārveidojas Viņa līdzībā un jāatstaro Viņa dievišķās īpašības. Tiem jāēd Dieva Dēla miesa un jādzer Viņa asinis, vai arī tiem nav dzīvības. Kristus Garam un darbiem jākļūst par Viņa mācekļu garu un darbiem.

Jēru vajadzēja ēst ar rūgtām zālēm, kas norādīja uz pagātnes grūto vergošanu Ēģiptē. Tā arī mums, kad mēs baudām Kristu miesu, tas jādara ar satriektu sirdi mūsu grēku dēļ. Tikpat nozīmīga bija neraudzētās maizes lietošana. Tas Pasā likumā bija īpaši norādīts, un jūdi to dzīvē strikti ievēroja, lai svētku laikā namā neatrastos nekas no rauga. Tāpat arī visiem, kas vēlas no Kristus saņemt dzīvību un barību, jānoliek grēka raugs. Pāvils Korintas draudzei raksta: "Izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla! Jūs taču esat neraudzēti, jo arī mūsu Lieldienas Jērs ir par mums upurēts — Kristus. Tad svinēsim svētkus ne ar veco raugu, ne ar ļaunuma un netikumības raugu, bet ar skaidrības un patiesības neraudzētajām maizēm!" (1. Kor. 5:7,8)

Pirms brīvības iegūšanas vergiem vajadzēja parādīt ticību lielajai atbrīvošanai, kurai tūlīt jānotiek. Mājas bija jāiezīmē ar asinīm, un tiem ar savām ģimenēm jāatšķiras no ēģiptiešiem un jāsapulcējas savos dzīvokļos. Ja israēlieši nebūtu sekojuši norādījumiem visos sīkumos, ja tie neatšķirtu savus bērnus no ēģiptiešiem, ja tie būtu nokāvuši jēru, bet nebūtu slacījuši asinis uz durvju aplodām vai ja kādi būtu uzdrošinājušies iziet no mājas, tie netiktu pasargāti. Viņi varbūt godīgi ticētu, ka visu nepieciešamo darījuši, bet šī pārliecība vien tos neizglābtu. Visi, kas nebūtu sekojuši Kunga norādījumiem, zaudētu savus pirmdzimtos.

Ļaudīm savu ticību vajadzēja apliecināt ar paklausību. Tieši tāpat visiem tiem, kas cer kļūt brīvi Kristus asins nopelnā, jāsaprot, ka arī viņiem pašiem kaut kas jādara savas pestīšanas nodrošināšanai. Kaut arī vienīgi Kristus mūs var atbrīvot no grēka soda, tomēr mums jāatgriežas no grēkiem pie paklausības. Cilvēks tiek pestīts ticībā un ne no darbiem, bet ticība jāapliecina ar darbiem. Dievs ir devis savu Dēlu, lai Tas mirtu grēku salīdzināšanas labā. Viņš mums devis patiesības gaismu, rādījis dzīvības ceļu, devis iespējas, norādījumus un priekšrocības, un tagad cilvēkam jāizmanto šie atpestīšanas

iekārtojumi; tam jāciena un jāizlieto palīglīdzekļi, kurus Dievs paredzējis, un jātic, paklausot visām dievišķajām prasībām.

Kad Mozus Israēlam atstāstīja Dieva norādījumus, kas saistījās ar tautas atbrīvošanu, "ļaudis nolieca savas galvas un pielūdza". (2. Moz. 12:27) Priecīgā atbrīvošanās cerība, briesmīgā apziņa par viņu apspiedējiem draudošo sodību un ar pēkšņo aizceļošanu saistītās rūpes un raizes — tas viss uz laiku tika aizmirsts pateicībā laipnajam Atbrīvotājam. Daudziem ēģiptiešiem bija dota iespēja iepazīt ebreju Dievu kā vienīgo patieso, un tagad tie lūdza, lai tiem ļauj patverties israēliešu namos, kad pāri zemei ies iznīcību nesošais eņģelis. Tos ar prieku uzņēma, un viņi solījās turpmāk kalpot Jēkaba Dievam un kopā ar Viņa tautu doties prom no Ēģiptes.

Nodaļa 24 - Iziešana

Ar apjoztiem gurniem, ar kurpēm kājās un spieķi rokās Israēla ļaudis izbijušies un tomēr cerību pilni gaidīja ķēniņa pavēli, kas tiem atļautu iziet. Pirms ausa rīts, tie jau atradās ceļā. Mocību laikā, kad Dieva spēka atklāsme iededza ticību vergu sirdīs un pildīja ar bailēm viņu apspiedējus, israēlieši pamazām bija sapulcējušies Gošenes zemē un, neskatoties uz pēkšņo bēgšanu, jau bija veikuši nepieciešamos organizatoriskos un uzraudzības pasākumus lielā pūļa kustībai, sadalot to pulkos un nozīmējot vadoņus. Tie izgāja kājām "kādi seši simti tūkstošu vīri bez bērniem. Un arī pūlis svešu gāja ar viņiem (..)." (2. Moz. 12:34-39) Šajā pūlī atradās ne tikai tie, kas to darīja, ticot Israēla Dievam, bet daudz vairāk tādu, kas gribēja vienīgi izglābties no mocībām vai arī sekoja šim lielajam gājienam aiz uztraukuma vai ziņkāres. Tie Israēlam pastāvīgi bija tikai par kavēkli un slazda valgu.

Ļaudis ņēma sev līdzi arī "aitas un liellopus". Tas bija Israēla īpašums, kas ķēniņam nekad nebija pārdots tā, kā ēģiptiešu manta. Jēkabs un viņa dēli uz Ēģipti līdzi bija atveduši savus ganāmpulkus, kur tie tagad bija ievērojami vairojušies. Pirms viņi atstāja Ēģipti, ļaudis, pēc Mozus norādījuma, prasīja algu par savu nesamaksāto darbu, un ēģiptieši, visai karsti vēlēdamies tikt no viņiem vaļā, to arī neliedza. Tā nu vergi devās ceļā apkrauti ar savu apspiedēju labumiem.

Tajā dienā piepildījās Ābrahāmam pirms gadu simteņiem pravietiskā atklāsmē rādītie notikumi: "Piemini, ka tavi pēcnācēji būs svešinieki zemē, kas tiem nepieder, un tiem tur būs būt par kalpiem, un tos tur pazemos četri simt gadus. Bet arī to tautu, kas tos kalpinās, es tiesāšu; pēc tam tie dosies ceļā ar bagātu mantību." (1. Moz. 15:13,14) (Sk. Pielikumā,6. piezīme.) Tā "Kungs izveda vienā dienā Israēla bērnus no Ēģiptes zemes līdz ar viņu pulku." (2. Moz. 12:40,41,51; 13:19) Izejot no Ēģiptes, israēlieši līdzi ņēma dārgu novēlējumu — Jāzepa kaulus, kas tik ilgi bija gaidījuši uz Dieva apsolījumu piepildīšanos un kas verdzības tumšajos gadsimtos atgādināja par gaidāmo atbrīvošanu.

Taisnākā ceļa vietā uz Kānaānu, kas gāja pa filistiešu zemi, Kungs viņu gājienu novirzīja uz dienvidiem, uz Sarkanās jūras krastiem. "Jo Dievs sprieda tā: "Lai ļaudīm netop žēl un tie, paredzēdami karus, neatgriežas atpakaļ Ēģiptes zemē." (2. Moz. 13:17,18,20-22) Ja viņi būtu mēģinājuši iet pa filistiešu zemi, tad sastaptos ar pretestību, jo filistieši tos uzlūkotu kā no kunga aizbēgušus vergus un nevilcinātos uzsākt karu, bet israēlieši bija slikti sagatavoti sadursmei ar varenajām un kareivīgajām tautām. Tiem bija maz Dieva atziņas un maz ticības, tie izbītos un kļūtu mazdūšīgi. Viņi bija neapbruņoti un pie kara nepieraduši; garīgi nomākti sakarā ar ilgo kalpošanu un pārāk aizņemti ar sievām, bērniem un lopiem. Vezdams viņus uz Sarkano jūru, Kungs sevi atklāja kā žēlastības un arī kā sodības Dievu.

"Un viņi savas teltis aizcēla no Sukotas un apmetās nometnē pie Ētamas, tuksneša galā. Un tas Kungs viņiem gāja pa priekšu dienā mākoņu stabā, lai tos izvadītu pa ceļu, bet naktī uguns stabā, lai ceļš tiem būtu apgaismots dienu un nakti. Un mākoņu stabs dienā un uguns stabs naktī nenozuda tautas priekšā." Dziesminieks saka: "Padebesi Viņš deva tiem par segu un uguni naktī par gaismu." (Ps. 105:39; 1. Kor. 10:1,2) Pār tiem vienmēr atradās Viņu neredzamā Vadoņa karogs. Dienā mākonis norādīja ceļu, vai arī izpletās kā telts. Tas bija par aizsegu pret dedzinošo karstumu un ar savu vēsumu un mitrumu izkaltušajā tuksnesī sagādāja patīkamu atspirdzinājumu. Naktī tas kļuva par uguns stabu, kas apgaismoja nometni un iedrošināja ar dievišķo klātbūtni.

Kādā no visskaistākajiem un iepriecinošākajiem Jesajas pravietojumiem ir runa par mākoņa un uguns stabu, kas norādīs uz Dieva aizgādību pēdējā lielajā cīņā ar ļaunajām varām: "Tad tas Kungs klās pār visu Ciānas kalnu un tā svētku sapulcēm padebesi un dūmus dienā un uguns gaismas mirdzumu naktī; un pār visu, kas goda pilns, tā Kunga godība klāsies kā aizsargs un patvērums, būdama patvertne, kas dos pavēni no saules karstuma dienā un pajumti negaisā un lietū." (Jes. 4:5,6)

Tā viņi gāja pa sausu tuksnešainu apgabalu un jau sāka brīnīties, kurp ved šis ceļš. Grūtajā pārgājienā ļaudis nogura, un dažu sirdī sāka pamosties bailes, vai tikai ēģiptieši tiem nesekos. Bet mākonis devās uz priekšu, un viņi tam līdzi. Tad Dievs norādīja Mozum, lai iegriežas kādā klinšainā aizā un apmetas pie jūras. Tur viņam tika atklāts, ka tiem seko faraons un ka viņu atbrīvošanā tiks pagodināts Dievs.

Ēģiptē izplatījās ziņa, ka Israēla bērni neapmetas tuksnesī, lai kalpotu Dievam, bet iet uz Sarkanās jūras pusi. Faraona padomnieki skaidroja ķēniņam, ka viņu vergi ir izbēguši, lai nekad vairs neatgrieztos. Tauta nožēloja savu ģeķību, ka pirmdzimto nāvi pierakstījuši Dieva spēkam. Atjēgušies no bailēm, lielie vīri mocības sāka uzskatīt kā dabīgu cēloņu sekas. "Kāpēc mēs tā esam darījuši, ka esam atlaiduši israēliešus no klaušu darbiem pie mums?" tie sarūgtināti izsaucās. (2. Moz. 14:5-9)

Faraons sapulcināja savu karaspēku un ņēma seši simti īpašos ratus un visus pārējos ratus, kas bija Ēģiptes zemē, jātniekus, virsniekus un vienkāršos kareivjus un vareno vīru pavadībā pats stājās karaspēka priekšgalā. Lai iegūtu dievu labvēlību un nodrošinātu sekmes visā pasākumā, tos pavadīja arī priesteri. Ķēniņš bija apņēmies israēliešus iebiedēt ar lielisku sava spēka parādi. Ēģiptieši baidījās, ka viņu piespiedu padošanās Israēla Dievam tos padarīs par apsmieklu citām tautām, bet, ja nu viņi tagad izies ar lielu spēku un atvedīs bēgļus atpakaļ, tad tādā veidā pasargās savu godu un atgūs arī vergus.

Ebreji bija apmetušies pie jūras, kuras ūdeņi šķita kā nepārvarams šķērslis viņu priekšā, un dienvidos tālāko ceļu aizsprostoja mežonīgi kalni. Pēkšņi tie tālumā ieraudzīja mirdzošas bruņas un kara ratus, kas iezīmēja lielās armijas priekšējās daļas. Karaspēkam tuvojoties, ēģiptiešu pulki kļuva redzami visā pilnībā. Israēliešu sirds

pildījās ar bailēm. Daži sauca uz Kungu, bet lielākā daļa steidzās pie Mozus, sūdzēdamies: "Vai trūka Ēģiptē kapu, ka tu mūs esi izvedis, lai mēs mirtu tuksnesī? Kāpēc tu mums tā esi darījis, likdams mums iziet no Ēģiptes? Vai mēs jau tev Ēģiptē neteicām, sacīdami: "Atstājies no mums! Mēs gribam kalpot ēģiptiešiem"; jo mums būtu bijis labāk kalpot ēģiptiešiem nekā mirt tuksnesī!" (2. Moz. 14:10-12)

Mozus jutās ļoti apbēdināts, ka tautai, neskatoties uz atkārtoti piedzīvoto Kunga spēka atklāšanos, tomēr ir tik maz ticības Dievam. Kā gan tie varēja viņu apvainot pašreizējā stāvokļa briesmās un grūtībās, ja viņš bija sekojis noteiktai Dieva pavēlei? Ja Kungs pats neiejauksies viņu atbrīvošanā, tad izglābties tiešām nebija nekādu iespēju, bet, tā kā viņi tur bija nonākuši, paklausot dievišķajiem norādījumiem, tad par tālākajiem notikumiem Mozus neizjuta nekādu baiļu. Tautai viņš mierīgi un droši atbildēja: "Nebīstieties, pastāviet un vērojiet, kā tas Kungs jūs šodien izglābs: ēģiptiešus, kurus jūs šodien redzat, jūs nemūžam vairs neredzēsit. Tas Kungs karos par jums, bet jūs stāvēsit klusu."

Uzturēt Israēla pulkos paļāvību uz Kungu nebija viegli. Trūkstot disciplīnai un gribai sevi savaldīt, tie kļuva nikni un neaprēķināmi. Viņi baidījās, ka tūlīt atkal kritīs savu apspiedēju rokās, tāpēc visapkārt sākās skaļas, sirdi plosošas vaimanas un izmisuma saucieni. Brīnišķīgajam mākoņa stabam tie bija sekojuši kā Dieva zīmei, bet tagad sev jautāja, vai tikai tas nav bijis nelaimes vēstnesis, jo vai gan citādi tie būtu novesti kalna nepareizajā pusē, kur tagad nonākuši bezizejas stāvoklī? Tā Dieva eņģelis viņu apstulbotajiem prātiem šķita kā nelaimes vēstnesis.

Bet tad, tuvojoties ēģiptiešu pulkiem, kuri cerēja uz vieglu laupījumu, mākonis majestātiski pacēlās pret debesīm, pārgāja izraēliešiem pāri un nolaidās starp Israēlu un Ēģiptes armiju, kļūstot par tumšu sienu starp bēgļiem un sekotājiem. Ēģiptieši vairs nevarēja saredzēt ebreju nometni un bija spiesti apstāties. Kad sabiezēja nakts tumsa, šī siena ebrejiem izstaroja gaismu, kas visu nometni pildīja ar dienas spožumu. Līdz ar to israēliešu sirdīs atgriezās cerība. Mozus pacēla savu balsi uz Kungu, bet Kungs viņam sacīja: "Ko tu brēc uz Mani? Saki Israēla bērniem, lai tie dodas ceļā. Bet tu pacel savu zizli un izstiep savu roku pār jūru un sašķel to, lai Israēla bērni var iziet caur jūras vidu sausām kājām."

Aprakstot Sarkanās jūras pāriešanu, dziesminieks saka: "Cauri jūrai virzījās Tavs ceļš un cauri ūdens dziļumiem Tava taka, bet Tavas pēdas nemaz nebija manāmas. Ar Mozus un Ārona rokām Tu vadīji savu tautu kā avis." (Ps. 77:20,21) Kad Mozus izstiepa zizli, ūdens pāršķīrās un Israēls gāja pa jūras vidu kā pa sausu zemi, bet ūdens abās pusēs stāvēja līdzīgi mūrim. Uguns staba dievišķā gaisma atmirdzēja viļņu galotnēs un apgaismoja ceļu, kas kā varena vaga šķērsoja jūru, izgaistot tālā krasta tumsā.

"Ēģiptieši dzinās viņiem pakaļ, un visi faraona zirgi un viņa rati, un viņa jātnieki devās aiz viņiem pa ūdens vidu. Bet rīta krēslā Kungs noraudzījās uz ēģiptiešu karaspēku

mākoņa un uguns stabā, tā ka ēģiptiešu pulkos radās apjukums.” (2. Moz. 14:23,24) Noslēpumainais mākonis viņu pārsteigtajiem skatiem pārvērtās par uguns stabu. Grāva pērkons un laistījās zibens. “Mākoņi izlējās ūdens strāvās, debesu padebešos atskanēja pērkona dārdi, un Tavas bultas šaudījās pa gaisu. Tavi pērkoni dārdēja debesu izplatījumā kā vareni rati, zibeņi apspulgoja zemi, zeme trīcēja un drebēja.” (Ps. 77:18,19)

Nodaļa 25 - No Sarkanās jūras līdz Sinaja kalnam

No Sarkanās jūras israēliešu pulki atkal turpināja savu ceļu padebeša staba vadībā. Apkārtējās ainavas bija pavisam drūmas — kaili, tuksnešaini kalni, izkaltuši līdzenumi un tālumā jūra, kuras krastus klāja ienaidnieka līķi; tomēr viņi priecājās, apzinoties savu brīvību, un ikkatra neapmierinātības doma uz laiku bija apklususi.

Bet ceļojot tie trīs dienas nekur neatrada ūdeni. Līdzpaņemtie krājumi bija izsmelti. Vairs nebija ar ko dzesēt dedzinošās slāpes, kad viņi noguruši vilkās pa saules izdedzinātajiem līdzenumiem. Pazīdams šo apkārtni, Mozus dabīgi zināja to, ko nezināja citi, — ka tuvākajā apmetnes vietā Mārā, kur atradās avoti, ūdens nebija lietojams. Ar milzīgām bažām viņš vēroja vadošo padebesi, un viņa sirds pagura, dzirdot priecīgos saucienus: "Ūdens, ūdens," kas atbalsojās visas kolonas garumā. Vīri, sievas un bērni līksmā steigā ielenca avotu un tad pēkšņi no lielā pūļa izlauzās moku pilns kliedziens — ūdens bija rūgts.

Šausmu pārņemti un izmisuši, tie pārmeta Mozum, ka viņš tos ievedis šajā ceļā, nemaz nepadomājot, ka gan Mozu, gan arī viņus noslēpumainajā mākonī vadīja tieša Dieva klātbūtne. Ļaužu izmisuma apbēdināts, Mozus darīja to, ko tie bija aizmirsuši darīt; viņš nopietni sauca uz Kungu pēc palīdzības. "Tad viņš piesauca to Kungu, un tas Kungs viņam norādīja koku; kad viņš to ielaida ūdenī, ūdens kļuva salds." (2. Moz. 15:25) Šeit Israēlam tika dots apsolījums: "Ja jūs klausīdami klausīsit tā Kunga, sava Dieva, balsi un darīsit, kas ir taisns Viņa acīs, un ievērosit Viņa pavēles, un izpildīsit visus Viņa likumus, tad es tām slimībām, kādām Es esmu licis nākt pār ēģiptiešiem, nelikšu nākt pār jums; jo Es esmu tas Kungs, jūsu Ārsts." (2. Moz. 15:26)

No Māras tie gāja uz Elimu, kur "bija divpadsmit ūdens avoti un septiņdesmit palmas". Šeit pirms došanās Sinaja tuksnesī viņi uz dažām dienām apstājās. Pēc iziešanas no Ēģiptes bija pagājis viens mēnesis, un tie pirmo reizi tuksnesī iekārtoja nometni. Barības krājumi jau sāka izbeigties. Apkārtnē bija maz zāles, kā rezultātā samazinājās arī ganāmpulki. Kā šādos apstākļos sagādāt barību tādam lielam pulkam? Viņu sirdīs iezagās šaubas, un tie atkal kurnēja. Pat virsnieki un tautas vecaji pievienojās ļaudīm, apsūdzot Dieva ieceltos vadoņus: "Kaut tā Kunga roka būtu likusi mums mirt Ēģiptes zemē tolaik, kad mēs vēl mitām pie gaļas podiem un mums bija maizes papilnam ko ēst; bet jūs mums esat likuši iziet tuksnesī, lai visa draudze mirtu badā." (2. Moz. 16:3)

Līdz šim tie vēl badu nebija cietuši; pašreizējās vajadzības tika apmierinātas, bet tie baiļojās par nākotni. Viņi nespēja iedomāties, kā ceļojumā pa tuksnesi tik liels pulks sev varētu nodrošināt pārtiku, tādēļ iztēlē jau redzēja savus bērnus mirstam badā. Kungs pieļāva, ka tos apņem grūtības un samazinās līdzi paņemtie produktu krājumi, lai ļaužu sirdis pievērstos Viņam, kas līdz pat šim brīdim darbojās kā savas tautas Glābējs. Ja tie

visās vajadzībās grieztos pie Kunga, tad saņemtu Viņa mīlestības un aizgādības balvas. Dievs bija apsolījis, ka, paklausot baušļiem, pār tiem nenāks nekāda kaite, tāpēc pieļaut domu, ka viņi paši vai to bērni varētu nomirt badā, no viņu puses bija grēcīga neticība

Kungs tiem bija apsolījis būt par Dievu un pieņemt tos par savu tautu, lai ievestu plašā un labā zemē, bet pie katra šķēršļa, kas gadījās ceļā uz šo zemi, tie kļuva mazdūšīgi. Viņš tos brīnišķā veidā bija izvedis no Ēģiptes verdzības, lai paaugstinātu, darītu labākus un ievērojamus virs zemes. Tomēr viņiem katrā ziņā vajadzēja sastapties ar grūtībām un paciest trūkumu. Dievs tos glāba no pazemojošā bojāejas stāvokļa un sagatavoja godpilnai vietai tautu starpā, kā arī svinīgam un svētam uzdevumam. Ja tie, redzot visu, ko Viņš to labā darījis, būtu ticējuši, tad priecīgi panestu neērtības, trūkumu un pat īstas ciešanas. Bet tie vairs tālāk negribēja paļauties uz Kungu, ja pastāvīgi neredzēja Viņa spēka pierādījumus. Tie aizmirsa savu rūgto kalpošanu Ēģiptē. Aizmirsa Dieva laipnības un varenības atklāšanos viņu labā, atbrīvojot tos no verdzības. Aizmirsa, kā tika pasargāti viņu bērni, kad iznīcinātājs eņģelis nomaitāja visus Ēģiptes pirmdzimtos. Viņi aizmirsa lielo dievišķās varenības atklāšanos pie Sarkanās jūras. Aizmirsa, ka, tiem droši ejot pa sagatavoto ceļu, ienaidnieku pulki, kas sekoja, tika apklāti ar jūras ūdeni. Viņi redzēja un juta tikai pašreizējās neērtības un grūtības, un, kur vajadzēja teikt: "Dievs lielas lietas pie mums ir darījis, mēs bijām vergi, bet Viņš mūs ir darījis par lielu tautu", tie runāja tikai par grūtībām un vēlējās uzzināt, kad reiz šis nogurdinošais ceļojums beigsies.

Senā Israēla tuksneša dzīves stāsts saglabāts par labu Dieva Israēlam gala laikā. Ziņojumi par Kunga rīcību ar ceļiniekiem tuksnesī visos viņu dažādajos piedzīvojumos, sastopoties ar badu, slāpēm un nogurumu, un Dieva spēka pārsteidzošā izpausme viņu atbrīvošanā, tas viss satur daudz brīdinājumu un pamācību Viņa ļaudīm visos laikmetos. Dažādie ebreju pārbaudījumi bija kā skola, sagatavojot tos apsolītajai mājvietai Kānaānā. Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis šodien ar pazemīgu sirdi un uzņēmīgu garu censtos izprast tos piedzīvojumus, caur kuriem gāja senais Israēls, un tādā veidā saņemtu norādījumus sagatavošanās darbam mūžīgās Kānaānas sasniegšanai.

Atceroties israēliešus, daudzi brīnās par viņu neticību un kurnēšanu, domājot, ka tie gan nebūtu bijuši tik nepateicīgi, bet, kad pat visai niecīgās grūtībās tiek pārbaudīta viņu pašu paļāvība, tie neparāda lielāku ticību vai pacietību kā senais Israēls. Nonākot grūtībās, viņi kurn par šo stāvokli, kurā Dievs tos ir nodomājis šķīstīt. Apgādāti ar visu vajadzīgo tagadnē, daudzi negrib uzticēties Dievam attiecībā uz nākotni un pastāvīgi ir norūpējušies, ka tikai tiem neuzbrūk nabadzība un bērniem nav jācieš trūkums. Daži pastāvīgi baidās no nelaimēm un pārspīlē pastāvošās grūtības tā, ka viņu acis nemaz vairs nespēj saskatīt daudzās svētības, par kurām vajadzētu pateikties. Pārbaudījumi tiem neliek meklēt palīdzību no vienīgā spēka avota — Dieva, bet gan šķir no Viņa, jo rada nemieru un kurnēšanu.

Vai darām pareizi, paliekot tādā neticībā? Kādēļ esam tik nepateicīgi un aizdomu pilni? Jēzus ir mūsu draugs, un visas Debesis piedalās ticīgu cilvēku labklājībā, bet raizes un bailes apbēdina Dieva Svēto Garu. Mums nevajadzētu tik daudz gausties, jo tas tikai nomāc un nogurdina, bet nepalīdz panest grūtības. Nevajadzētu dot vietu tādai neuzticībai pret Dievu, ka sagatavošanos nākotnes vajadzībām dzīvē padarām par galveno, it kā mūsu laime būtu atkarīga no šīs zemes lietām. Tas nav Dieva prāts, ka Viņa ļaudis staigātu noraizējušies. Tomēr Kungs nesaka, ka mūsu ceļš būs brīvs no briesmām. Viņš nedomā savus ļaudis izraut no grēka un posta pilnās pasaules, bet norāda uz vienmēr pieejamo patvēruma vietu. Bēdīgos un nospiestos Viņš aicina: "Nāciet visi pie Manis, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt." Nolieciet baiļu un pasaulīgo rūpju nastu, kuru paši esat sev uzkrāvuši, un "ņemiet uz sevi Manu jūgu un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsit mieru savām dvēselēm". (Mat. 11:28,29) Dusu un mieru ar Dievu mēs varam atrast, Viņam uzticoties, jo Viņš gādā par mums. (Sk. 2. Pēt. 5:7)

Apustulis Pāvils saka: "Pielūkojiet, brāļi, ka kādā no jums nebūtu neticības ļaunā sirds, atkāpjoties no dzīvā Dieva." (Ebr. 3:12) Atceroties visu, ko Dievs mūsu labā ir darījis, mūsu ticībai vajadzētu būt stiprai, darbīgai un izturīgai. Lai kurnēšanas un sūdzēšanās vietā mūsu sirdi piepilda slava un pateicība: "Teici to Kungu, mana dvēsele, un viss, kas manī, Viņa svēto Vārdu! Teici to Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev laba darījis!" (Ps. 103:1,2)

Kungs nebija aizmirsis Israēla vajadzības. Tautas vadonim Viņš teica: "Redzi, Es likšu maizei līt no debesīm (..)." Un līdz ar to tika doti norādījumi, ka ļaudīm katru rītu jāsalasa uzturam nepieciešamais daudzums, bet sestajā dienā divkārša deva, lai tā tiktu saglabāts Sabata ievērošanas svētums.

Mozus draudzei solīja, ka par tās vajadzībām tiks gādāts: "(..) tas Kungs dos jums vakarā gaļu un rītā maizi ēst (..)", un piebilda: "Jo kas gan mēs esam? Ne pret mums jūs esat kurnējuši, bet pret to Kungu." Tad viņš pavēlēja Āronam tiem sacīt: "Tuvojieties Kungam, jo Viņš ir dzirdējis jūsu kurnēšanu", un, kamēr Ārons vēl runāja, "tie pagriezās pret tuksnesi; un, lūk, tā Kunga godība kļuva redzama mākonī." (2. Moz. 16:8-10) Spožums, kādu tie agrāk nekad nebija redzējuši, norādīja uz tiešu Kunga klātbūtni. Vērojot atklāsmi, kas vērsās pie viņu saprāta, tiem vajadzēja tuvāk iepazīties ar Dievu. Lai bītos Viņa vārdu un klausītu Viņa balsij, tiem vēl bija jāiemācās, ka tautas vadonis nav vienīgi Mozus, bet pats Visaugstākais.

Iestājoties naktij, nometnes apkārtnē saradās ļoti daudz paipalu, tā ka to pietika visiem. No rīta "tuksnesī bija smalka, zvīņveidīga viela kā sarma tik smalka virs zemes". "Tā bija balta kā koriandra koka sēkliņas." Tauta to sauca par mannu. Mozus teica: "Tā ir tā maize, ko Kungs jums devis par barību." (2. Moz. 16:14,15,31) Ļaudis salasīja mannu

un atrada, ka tā pilnībā apmierināja ikkatra vajadzības. Tie “to samala divu akmeņu starpā vai sasmalcināja, sagrūžot piestā, un vārīja to podos, un cepa no tās plāceņus”, kas garšoja kā medū cepta karaša. (2. Moz. 16:31; 4. Moz. 11:8) Katru rītu ikvienai personai vajadzēja salasīt vienu gomeru, un neko no tā nedrīkstēja atstāt nākamajai dienai, jo tad tas vairs nebija lietojams. Katras dienas devu nācās savākt no rīta, jo viss, kas palika uz zemes, saulē izkusa.

Nodaļa 26 - Baušļu došana israēlam

Drīz pēc apmešanās pie Sinaja Mozu aicināja kalnā, lai viņš tur satiktos ar Dievu. Viens pats viņš kāpa augšup pa nelīdzeno taku, arvien vairāk tuvojoties padebesim, kas norādīja uz Jehovas klātbūtni. Israēlam tagad vajadzēja uzņemties tuvas un īpašas attiecības ar Visaugstāko — izveidoties par draudzi un tautu zem Dieva virsvaldības. Ar Mozus starpniecību tika dota vēsts: "Jūs esat redzējuši, ko Es esmu darījis ēģiptiešiem un kā Es jūs esmu nesis uz ērgļa spārniem un esmu jūs pie sevis atvedis. Bet tagad, ja jūs uzklausīsit Manu balsi un turēsit Manu derību, tad jūs man būsit par īpašumu visu tautu vidū, jo Man pieder visa pasaule. Un jūs būsit man par priesteru un ķēniņu valsti un par svētu tautu! (2. Moz. 19:4-6)

Mozus atgriezās nometnē un, saaicinājis pie sevis Israēla cilšu vadītājus, atkārtoja tiem dievišķo vēsti, un viņi atbildēja: "Visu, ko tas Kungs ir runājis, mēs pildīsim." Tā tie noslēdza svinīgu derību ar Dievu, apsolīdamies pieņemt Viņu par savu Pavēlnieku, ar ko sevišķā nozīmē kļuva par Jehovas valsts pavalstniekiem.

Atkal viņu vadonis uzkāpa kalnā, un Kungs tam sacīja: "Redzi, Es nākšu pie tevis mākoņu aizsegā tā, ka tauta dzird Mani ar tevi sarunājamies un lai tic tev mūžīgi." Sastopoties ar ceļa grūtībām, tie kurnēja pret Mozu un Āronu, apvainodami viņus, ka tie Israēla pulkus izveduši no Ēģiptes, lai tos iznīcinātu. Tagad Kungs vēlējās Mozu pagodināt, lai ļaudis uzticētos viņa norādījumiem.

Dievs šo likumu došanas notikumu vēlējās saistīt ar bijājamas varenības atklāsmi, kas atbilstu bauslības augstajam raksturam. Ļaudīm bija jāsaprot, ka viss, kas attiecas uz kalpošanu Dievam, jāuzlūko ar vislielāko godbijību. Kungs Mozum sacīja: "Ej pie ļaudīm un liec tiem šķīstīties šodien un rīt, un lai tie mazgā savas drēbes. Un lai tie ir sagatavoti trešajai dienai, jo trešajā dienā pats Kungs nonāks visas tautas acu priekšā uz Sinaja kalna." Šajās dienās visiem vajadzēja svinīgi gatavoties, lai stātos Dieva priekšā. Ļaužu drēbēm un viņiem pašiem jābūt brīviem no visa netīrā. Ja Mozus tiem aizrādītu uz viņu grēkiem, tad tiem jāpazemojas, jāgavē un jālūdz, lai sirdis tiktu šķīstītas no katra ļaunuma.

Sagatavošanās notika saskaņā ar pavēli, un, paklausot tālākiem norādījumiem, Mozus uzdeva ap kalnu izveidot nožogojumu, lai šo svēto robežu nepārkāptu ne cilvēks, ne dzīvnieks. Ja kāds tikai uzdrošinātos aizskart kalnu, kā sods sekotu acumirklīga nāve.

Kad trešās dienas rītā ļaužu skati vērsās pret kalnu, tā virsotne bija apklāta ar biezu padebesi, kas kļuva arvien tumšāks un blīvāks, līdz viss kalns ietinās tumsā un bijīgā noslēpumainībā. Tad atskanēja it kā bazūnes skaņa, kas aicināja ļaudis sastapties ar Dievu, un Mozus tos veda uz priekšu līdz kalna pakājei. No dziļās tumsas šaudījās zibeņi, kamēr apkārtējie kalni daudzkārtīgi atbalsoja pērkona grāvienus. "Un viss Sinaja kalns

kūpēja, jo tas Kungs nonāca uz to ugunī, un tā dūmi cēlās augšup itin kā kādas krāsns dūmi, un viss kalns ļoti trīcēja." Sapulcinātās tautas priekšā "Kunga godība izskatījās kā rijoša uguns kalna virsotnē". "Un bazūnes skaņa pieņēmās spēkā." Dieva klātbūtnes zīmes bija tik briesmīgas, ka Israēla pulki bailēs drebēja un krita ar savu vaigu pie zemes Kunga priekšā. Pat Mozus izsaucās: "Es esmu izbijies un drebu." (Ebr. 12:21)

Un tad pērkons norima, bazūnes vairs neskanēja, visapkārt iestājās dziļš klusums. Tas bija svinīgs brīdis, kad kļuva dzirdama Dieva balss. Runādams no tumsas aizsega, kas Viņu apņēma, atrodoties uz kalna daudzu eņģeļu pavadībā, Kungs darīja zināmus savus likumus. Mozus šo ainu apraksta tā: "Tas Kungs ir nācis no Sinaja kalna, un Viņš no Seīra ir uzausis pār tiem; Viņš ir parādījies gaismas staros no Pāranas kalniem un ir nācis no desmittūkstošiem svēto vidus; no Viņa labās rokas ir izgājusi viņu labā degoša uguns. Ak, kā Viņš mīl tautas! Visi tavi svētie ir, ak Kungs, tavā rokā; tie pulcēsies tavās pēdās un ikviens kaut ko gūs no taviem vārdiem." (5. Moz. 33:1,2)

Jehova atklājās ne tikai ar soģa un likumdevēja bijājamo varu un spēku, bet arī kā savu ļaužu līdzcietīgais aizbildnis. "Es esmu tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no vergu nama." (2. Moz. 20:2) Viņš, ko tie jau pazina kā savu vadoni un atbrīvotāju, kas tos bija izvedis no Ēģiptes, kas sagatavoja ceļu jūras ūdeņos un iznīcināja faraonu un tā karaspēku, kas tā paaugstinājās pār visiem Ēģiptes dieviem, bija Tas pats, kas tagad paziņoja savus likumus.

Baušļi netika doti tikai ebrejiem. Dievs viņus pagodināja, darīdams tos par savu likumu sargātājiem, bet tie kā svēts novēlējums bija domāti visai pasaulei. Desmit baušļu priekšraksti paredzēti visiem cilvēkiem un tika doti visu lietu pārvaldībai un noteikšanai. Šie desmit īsie, skaidri izteiktie un autoritatīvie likumi sevī ietver visus cilvēka pienākumus pret Dievu un citiem cilvēkiem un izriet no lielā mīlestības pamatprincipa: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu, un savu tuvāko kā sevi pašu." (Lūk. 10:27) (5. Moz. 6:4,5; 3. Moz. 19:18) Desmit baušļos šis princips aplūkots pa daļām un piemērots cilvēciskajam stāvoklim un attiecīgiem apstākļiem.

"Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā." (2. Moz. 20:3-17)

Mūžīgais, vienmēr esošais, neviena neradītais Dievs Jehova, būdams visas esamības Avots un visu lietu Uzturētājs, ir Vienīgais, kam pienākas augstākais gods un pielūgšana. Cilvēkiem ar savu mīlestību un kalpošanu ir aizliegts pirmo vietu ierādīt jebkurai citai lietai vai būtnei. Ja mēs kaut kam nododamies tik ļoti, ka tas tiecas samazināt mīlestību uz Dievu vai traucēt mūs Viņam paredzētajā kalpošanā, tad mēs no tā sev veidojam dievu.

"Netaisi sev tēlus vai dievekļus nedz pēc tā, kas ir augšā debesīs, nedz pēc tā, kas ir virs zemes, nedz pēc tā, kas ir ūdenī zem zemes."

Otrais bauslis aizliedz pielūgt Dievu, Viņu attēlojot vai kaut kam pielīdzinot. Daudzas pagānu tautas apgalvo, ka to darinātie tēli esot tikai simboli, kurus uzlūkojot, tiekot pielūgta patiesā dievība, bet Kungs šādu pielūgšanu nosauc par grēku. Mēģinājumi attēlot Mūžīgo ar materiāliem priekšstatiem cilvēka uztverē tikai pazemināsizpratni par īsto Dievu. Prāts, kas novērsies no Jehovas bezgalīgās pilnības, vairāk pieķersies radītām lietām un ne Radītājam. Un, pazeminoties izpratnei par Dievu, degradēsies arī pats cilvēks.

"Jo Es Kungs, tavs Dievs, esmu greizsirdīgs Dievs. " — (Pēc Glika tulk.) Kunga tuvās un svētās attiecības ar Viņa ļaudīm tiek ainotas ar laulības savienību. Tā kā kalpošana elkiem garīgā ziņā pielīdzināta laulības pārkāpšanai, tad Dieva nepatika pret to piemēroti apzīmēta ar greizsirdību.

"(..) kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas Mani ienīst." Tas ir neizbēgami, ka bērniem jācieš par savu vecāku pārkāpumiem, bet tie netiek sodīti vecāku grēku dēļ, kā vien tad, ja paši tajos piedalās. Tomēr gandrīz vienmēr notiek tā, ka bērni staigā savu vecāku pēdās. Ar iedzimtību un piemēru dēli kļūst par tēvu grēku līdzdalībniekiem. Nepareizas tieksmes, nedabīgas iegribas un pagrimusi tikumība, tāpat kā miesīgas kaites un deģenerēšanās pazīmes, pāriet mantojumā no tēva uz dēlu līdz trešajam un ceturtajam augumam. Šai svinīgajai patiesībai vajadzētu būt kā stimulam, kas cilvēkus atturētu no grēcīgas rīcības.

"Un dara žēlastību līdz tūkstošajam augumam tiem, kas mani mīl un tur Manus baušļus." Aizliedzot godāt neīstus dievus, otrais bauslis tajā pašā laikā pavēl pielūgt patieso Dievu. Un tiem, kas Viņam uzticīgi kalpo, tiek apsolīta žēlastība ne tikai līdz trešajam un ceturtajam augumam, kā dusmas, kas draud Viņa ienīdējiem, bet līdz tūkstošajam augumam.

"Tev nebūs tā Kunga, sava Dieva, vārdu nelietīgi valkāt, jo tas Kungs neatstās nesodītu, kas Viņa vārdu nelietīgi valkā."

Šis bauslis ne tikai aizliedz nepatiesu zvērēšanu un parastu lādēšanos, bet neļauj Dieva vārdu arī vieglprātīgi un nevērīgi lietot, nedomājot par šī vārda bijājamo nozīmi. Ar neapdomīgu Dieva vārda pieminēšanu parastās sarunās, kā arī ar vēršanos pie Viņa mazvērtīgās lietās un ar biežu un nevajadzīgu Viņa vārda atkārtošanu, mēs Dievam darām negodu. Viņa vārds ir "svēts un bijājams".(Ps. 111:9) Tādēļ visiem vajadzētu rūpīgi padomāt par Kunga augsto godību, šķīstumu un svētumu, lai sirdī paliktu neizdzēšama izpratne par Viņa izcilo raksturu un Viņa svētais vārds tiktu izrunāts svinīgi un ar godbijību.

“Piemini Sabata dienu, ka tu to svētī. Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus, bet septītajā dienā ir Sabats, tā Kunga, tava Dieva, dusēšana, tad tev nebūs nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tavam dēlam, nedz tavai meitai, nedz tavam kalpam, nedz tavai kalponei, nedz tavam lopam, nedz tam svešiniekam, kas ir tavos vārtos. Jo sešās dienās ir tas Kungs radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tanīs atrodams, un septītajā dienā tas Kungs atdusējās; tāpēc tas Kungs svētīja Sabata dienu, lai tā būtu svēta.”

Sabats te nav pieminēts kā kaut kas jauns, bet kā jau pie radīšanas nolikta dusas diena. Mums tas jāpiemin un jāievēro Radītāja darba atcerei. Norādot uz Dievu kā debess un Zemes Radītāju, tas Viņu atšķir no visiem neīstajiem dieviem. Ikviens, kas ievēro septīto dienu, ar šo rīcību rāda, ka ir Jehovas pielūdzējs. Tādā veidā Sabats kļūst pa zīmi cilvēka padevībai Dievam, kamēr vien virs zemes kāds Viņam kalpos. Ceturtais bauslis ir vienīgais no visiem desmit, kas satur Likumdevēja vārdu un titulu. Tas vienīgais norāda, kāda autoritāte šos baušļus devusi. Līdz ar to tas satur Dieva zīmogu, kas uzspiests Viņa likumiem, kā liecība par to autentiskumu un saistošo spēku.

Nodaļa 27 - Elkudievība pie Sinaja

Mozus prombūtne Israēlam bija gaidu un neziņas laiks. Ļaudis redzēja, kā viņš ar Jozuu uzkāpa kalnā un iegāja biezās tumsas padebesī, kas sedza kalna virsotni un ko laiku pa laikam apspīdēja Dieva klātbūtnes zibeņi. Tie nepacietīgi ilgojās pēc Mozus atgriešanās. Pieraduši pie dievības reāliem attēliem Ēģiptē, tie tikai ar grūtībām spēja ticēt kādai neredzamai Būtnei, tāpēc pamazām sāka paļauties uz Mozu kā savas ticības uzturētāju. Bet tagad viņš tiem bija atņemts. Ritēja diena pēc dienas, nedēļa pēc nedēļas un viņš neatgriezās. Lai gan padebesis vēl arvien bija redzams, tomēr nometnē daudziem šķita, ka vadonis tos atstājis vai arī aprīts iznīcinošajās ugunīs.

Pa šo gaidīšanas laiku tiem bija izdevība pārdomāt Dieva likumus, kurus tie bija dzirdējuši, un sagatavot savas sirdis, lai uzņemtu jaunas atklāsmes, kādas vēl varētu nākt. Šim darbam tie nemaz nebija veltījuši tik daudz laika, bet ja būtu centušies izprast Dieva prasības un pazemojuši savas sirdis Viņa priekšā, tad tiktu pasargāti no kārdināšanas. Tomēr viņi to nedarīja un drīz vien kļuva bezrūpīgi, neuzmanīgi un arī likumus vairs neievēroja. It sevišķi tas izpaudās pie daudzajiem līdzgājējiem. Tie nepacietīgi gaidīja, lai varētu doties ceļā uz Apsolīto zemi, kur tek piens un medus. Labā zeme viņiem bija apsolīta ar noteikumu, ja tie būs paklausīgi, bet to jau viņi bija aizmirsuši. Daži atkal ieteica atgriezties Ēģiptē, un ļaužu masas nosprieda vairs ilgāk Mozu negaidīt, bet doties vai nu uz priekšu, uz Kānaānu, vai arī atpakaļ uz Ēģipti.

Izjūtot tādu neziņu un bezpalīdzību vadoņa prombūtnē, tie atgriezās savā vecajā māņticībā. Daudzie līdzgājēji pirmie nodevās kurnēšanai un nepacietībai, kļūstot par sekojošās atkrišanas organizatoriem. Starp priekšmetiem, ko ēģiptieši uzlūkoja kā dievības simbolus, bija vērsis vai teļš, tādēļ paklausot to cilvēku priekšlikumam, kuri Ēģiptē piekopa šo elkudievību, tagad tika izgatavots un pielūgts teļš. Ļaudis vēlējās kādu redzamu tēlu, kas tiem ainotu Dievu un Mozus vietā ietu pa priekšu. Kungs nebija devis nekādu savu attēlu un bija noliedzis šādam nolūkam veidot jebkādu materiālu palīdzību. Varenajiem brīnumiem Ēģiptē un pie Sarkanās jūras vajadzēja nostiprināt viņu ticību neredzamajam, visvarenajam Israēla Palīgam, kas bija vienīgais, patiesais Dievs. Tautas tieksme pēc redzamas Dieva klātbūtnes atklāsmes tika apmierināta ar padebeša un uguns stabu, kas vadīja ļaužu pulkus, kā arī ar Viņa varenības atklāsmi Sinaja kalnā. Tomēr Dieva klātbūtni apliecinošajam padebesim atrodoties viņu priekšā, tie savās sirdīs jau griezās atpakaļ pie Ēģiptes elku kalpošanas un neredzamā Dieva godību attēloja vērša izskatā. (2. Moz. 32. nod.)

Mozus prombūtnē tiesneša vara bija nodota Āronam, un milzīgais pūlis tagad sapulcējās pie viņa telts ar prasību: “Celies un darini mums kādu dievu, kas būtu mūsu priekšā, jo mēs nezinām, kas šim Mozum, kas lika mums iziet no Ēģiptes, noticis.” (Sk. Pielikumā, 7. piezīmi.) Tie teica, ka padebesis, kas viņus līdz šim vadījis, tagad pastāvīgi

paliek uz kalna un ceļu tiem vairs nerādīs, tāpēc tā vietā vajadzīgs kāds tēls, un, ja viņi, kā tika ieteikts, izlemtu griezties atpakaļ uz Ēģipti, tad, nesot līdzi šo tēlu un atzīstot to par savu dievu, atrastu pie ēģiptiešiem žēlastību.

Tādā kritiskā situācijā bija nepieciešams kāds stingrs un bezbailīgi drošs vīrs, tāds, kas attiecīgā brīdī spētu pareizi izšķirties un rūpētos par Dieva godu vairāk nekā par ļaužu labvēlību, personisko drošību vai pat dzīvību. Bet pašreizējam Israēla vadonim nebija šāda rakstura. Ārons tikai nedaudz protestēja, un viņa svārstība un nenoteiktība šajā krīzē tos darīja tikai vēl uzstājīgākus. Satraukums pieauga. Šķita, ka ļaudis pārņem akls neprāts, un, kad tautas lielākā daļa pievienojās atkrišanai, tikai daži palika uzticīgi savai derībai ar Dievu. Šiem nedaudzajiem cilvēkiem, kas uz tēla gatavošanu uzdrīkstējās norādīt kā uz kalpošanu elkiem, ļaudis rupji uzbruka, un lielā pūļa uzbudinājumā un sajukumā tie beidzot pazaudēja savu dzīvību.

Ārons baidījās par savu drošību un tā vietā, lai augstsirdīgi nostātos par Dieva godu, padevās pūļa prasībām. Vispirms tas pavēlēja savākt no visiem ļaudīm un atnest pie viņa zelta auskarus, cerēdams, ka lepnība tiem liks atteikties no tāda upura. Bet tie labprāt atdeva savas rotas lietas, un viņš no tām izlēja teļu pēc Ēģiptes dievu parauga. Tauta izsaucās: "Tas ir tavs dievs, Israēl, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes!" Un Ārons zemiski pieļāva šādu Jehovas apvainošanu. Viņš atļāvās pat vēl vairāk. Redzot prieku, ar kādu tika uzņemts zelta teļš, viņš tā priekšā uzcēla altāri un lika paziņot: "Rīt ir svētki tam Kungam!" Šo vēsti izplatīja ar bazūņu skaņām pa visu nometni no viena pulka uz otru. "Un tie cēlās agri no rīta un upurēja dedzināmos upurus un pienesa pateicības upurus. Un tad tauta apsēdās ēst un dzert un cēlās līksmoties." Zem izkārtnes "svētki tam Kungam" tie nodevās pārmērīgai ēšanai un izvirtīgām dzīrēm.

Cik bieži arī mūsu dienās izpriecu meklēšana tiek slēpta zem "šķietami dievbijīgas rīcības"! Reliģija, kas cilvēkiem, izpildot dievkalpojumu ārējo formu, ļauj nodoties savtīgiem vai jutekliskiem priekiem, šodien pūlim patīk tikpat labi kā Israēla laikos. Un vēl arvien atrodas tādi piekāpīgi "Āroni", kas, ieņemdami draudzē redzamas vietas, padodas nesvētu personu iegribām un ar to iedrošina tās grēkot.

Bija pagājušas tikai dažas dienas, kopš ebreji noslēdza svinīgu derību ar Dievu, apsoloties klausīt Viņa balsij. Bailēs trīcēdami, tie bija stāvējuši kalna pakājē un klausījušies Kunga vārdus: "Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā". Dieva godība vēl arvien atradās virs Sinaja kalna visas draudzes acu priekšā, bet tie no Viņa novērsās un prasīja sev citus dievus. "Viņi darināja Horebā teļu un zemojās šā tēla priekšā. Un tā apmainīja sava Dieva godību pret lopa tēlu (..)." (Ps. 106:19.20) Kā gan viņi būtu varējuši parādīt vēl lielāku nepateicību vai vēl pārdrošāk apkaunot To, kas pret tiem bija atklājies kā gādīgs tēvs un visvarens Ķēniņš!

Mozus kalnā tika brīdināts par atkrišanu nometnē un saņēma pavēli bez kavēšanās doties lejup. "Ej, nokāp zemē!" skanēja Dieva vārdi. "Tava tauta, kuru tu esi izvedis no Ēģiptes zemes, dara lielu grēku. Jau tik ātri tie novirzījušies no tā ceļa, kādu Es esmu tiem pavēlējis; tie ir sev izveidojuši izlieta teļa attēlu un ir to pielūguši (..)." Dievs jau pašā sākumā būtu varējis apturēt šo atkrišanas kustību, bet Viņš tai ļāva aizsniegt zināmu pakāpi, lai, sodot nodevību un atkrišanu, sniegtu visiem noteiktu mācību.

Dieva derība ar Viņa ļaudīm vairs nebija spēkā, un Kungs Mozum paskaidroja: "Un tagad laid Mani, lai Es pret tiem iedegos Manās dusmās, ka Es tos iznīcinu, bet tevi Es darīšu par lielu tautu." Israēla ļaudis un jo sevišķi līdzgājēji pastāvīgi bija gatavi sacelties pret Dievu. Tie arī uz priekšu kurnētu pret vadoni, apbēdinot viņu ar savu neticību un stūrgalvību, un aizvest tos līdz Apsolītajai zemei vispār būtu grūts un nogurdinošs uzdevums. Viņi savu grēku dēļ jau bija pazaudējuši Dieva labvēlību, un taisnība prasīja to izdeldēšanu. Tāpēc Kungs viņus bija apņēmies iznīcināt un darīt Mozu par varenu tautu.

"Laid, (..) ka Es tos iznīcinu," skanēja Dieva vārdi. Ja Kungs bija apņēmies Israēlu iznīcināt, kas tad vēl drīkstēja par tiem aizlūgt? Cik daudzi šos grēciniekus būtu atstājuši viņu liktenim! Cik daudzi visas grūtības, nastas un uzupurēšanos, ko atmaksāja ar kurnēšanu un nepateicību, ar prieku apmainītu pret patīkamu un goda pilnu stāvokli, ja šādu atvieglojumu vēl piedāvāja pats Dievs!

Bet Mozus saskatīja pamatu cerībai, kur, šķiet, bija tikai drosmi atņemoši apstākļi un Kunga dusmas. Dieva vārdus: "Laid Mani," viņš uztvēra ne kā aizliegumu, bet kā aicinājumu nostāties par Israēlu, kā norādījumu, ka nekas cits vairs nevar glābt kā vienīgi Mozus lūgšanas, kas panāktu, ka Dievs saudzē savu tautu, ja viņš par to lūgs. Un viņš lūdza Kungu, savu Dievu, un teica: "Ak Kungs! Kāpēc Tev savās dusmās jāiedegas pret savu tautu, kuru Tu no Ēģiptes zemes esi izvedis ar lielu spēku un stipru roku?"

Dievs bija licis saprast, ka Viņš atsakās no savas tautas. Viņš Mozum bija teicis: "Tavi ļaudis, ko tu esi izvedis no Ēģiptes zemes." Bet Mozus pazemīgi noraidīja domu, it kā viņš būtu Israēla vadītājs. Tie nepiederēja viņam, bet Dievam: "(..) tauta, kuru Tu no Ēģiptes zemes esi izvedis ar lielu spēku un stipru roku." Un viņš vēl turpināja: "Vai ēģiptieši lai saka: "Viņš tos ir ievedis postā, lai tos tur tanīs kalnos iznīcinātu un lai tos izdeldētu no zemes virsas?"

Nedaudzu mēnešu laikā, kopš Israēls bija atstājis Ēģipti, valodas par viņu brīnišķīgo atbrīvošanu bija izplatījušās visās apkārtējās tautās. Pagāniem uzmācās bailes un baismīgas nojautas. Tie kāroja uzzināt, ko Israēla Dievs darīs savu ļaužu labā. Ja tagad viņi tiktu nonāvēti, tad ienaidnieki triumfētu un Dievam būtu atņemts gods. Ēģiptieši apgalvotu, ka viņu apsūdzība bijusi pareiza, ka Kungs ļaudis nav vedis tuksnesī, lai tie Viņam upurētu, bet Viņš tiem pašiem licis palikt par upuri. Tie neņemtu vērā Israēla

apgrēkošanos; un to ļaužu iznīcināšana, ko Kungs tik acīm redzami bija pagodinājis, darītu negodu Viņa Vārdam. Ak, cik liela atbildība gulstas uz cilvēkiem, kurus Dievs sevišķi paaugstina, lai tie virs Zemes dzīvotu Viņa Vārdam par godu! Ar kādu rūpību tiem jāsargās no grēkiem, lai neizsauktu Viņa sodību un nedotu iemeslu bezdievīgajiem nicināt Viņa Vārdu!

Aizlūdzot par Israēlu un dziļajā ieinteresētībā un mīlestībā pret tiem, pie kuriem viņš bija ierocis Dieva rokās tādu lielu darbu veikšanai, Mozum tagad bija zudusi visa kautrība. Kungs uzklausīja viņa prasību un ņēma vērā nesavtīgo aizlūgumu. Dievs savu kalpu pārbaudīja. Kungs pārbaudīja Viņa uzticību un mīlestību uz maldos esošo, nepateicīgo tautu, un Mozus šo pārbaudījumu godam izturēja. Viņa līdzjūtību Israēlam neizraisīja nekādi savtīgi motīvi. Dieva izredzētās tautas labklājība viņam bija dārgāka par paša godu, dārgāka nekā priekšrocība kļūt par kādas varenas tautas tēvu. Dievam patika viņa paļāvība, sirds vienkāršība un taisnīgums, un kā godīgam ganam Viņš Mozum uzticēja lielo uzdevumu — ievest Israēlu Apsolītajā zemē.

Nodaļa 28 - Sātana naids pret baušļiem

Pats pirmais sātana mēģinājums gāzt Dieva baušļu autoritāti pie bezgrēcīgajiem Debesu iemītniekiem šķita uz laiku vainagojamies panākumiem. Ļoti daudzi eņģeļi tika pievilti un savaldzināti, bet sātana šķietamais triumfs beidzot tomēr noveda pie pilnīgas neveiksmes un zaudējuma, radot šķiršanos no Dieva un izdzīšanu no Debesīm.

Kad cīņa atjaunojās uz Zemes, sātanam atkal izdevās gūt šķietamas priekšrocības. Pārkāpuma dēļ cilvēks kļuva par viņa gūstekni, un arī visa cilvēkam nodotā pārvaldība ar viltu nonāca galvenā dumpinieka rokās. Tagad šķita, ka ienaidniekam ir brīvs ceļš neatkarīgas valsts nodibināšanai un Dieva un Viņa Dēla autoritātes izaicinošai neievērošanai. Bet atpestīšanas plāns deva cilvēkam iespēju atkal saskaņoties ar Dievu un paklausīt Viņa likumiem, un kā cilvēkam, tā zemei beidzot tikt atbrīvotiem no ļaunā varas.

Sātans vēlreiz tika sakauts, un atkal viņš ķērās pie viltus, cerēdams savu sakāvi pārvērst uzvarā. Lai kritušajā ciltī izraisītu sacelšanos, tas Dievu apvainoja netaisnībā, jo pats esot pieļāvis cilvēkam pārkāpt Viņa likumus. Viltīgais kārdinātājs tagad teica: "Kāpēc Dievs atļāva, ka cilvēks tiek pārbaudīts, lai grēkotu un saņemtu ciešanas un nāvi, ja Viņš jau iesākumā zināja, kādas būs sekas?" Un Ādama bērni, aizmirsdami lēnprātīgo žēlastību, kas cilvēkiem dāvinājusi jaunu pārbaudes iespēju, neņemdami vērā izbrīnu izsaucošo, ārkārtējo upuri, ko sātana sacelšanās prasīja no Debesu Ķēniņa, uzklausīja kārdinātāju un kurnēja pret vienīgo Būtni, kas tos varēja glābt no sātana samaitājošās varas.

Tūkstoši šodien pret Dievu izvirza tādu pašu apsūdzību. Viņi nesaprot, ka atņemt cilvēkam brīvu izvēli nozīmē nolaupīt viņam saprātīgas būtnes pārākuma stāvokli un priekštiesības, padarot to par vienkāršu automātu. Dievs nav vēlējies apspiest brīvo gribu. Cilvēks tika radīts kā brīva saprātīga būtne. Līdzīgi visu citu pasauļu iedzīvotājiem, viņam vajadzēja izturēt likuma pārbaudi, bet viņš nekad nav nolikts tādā stāvoklī, kur paklausība ļaunumam būtu nepieciešama. Pār viņu nav atļauts nākt nekādai kārdināšanai vai pārbaudījumam, kuram viņš nespētu pretoties. Dievs ir rūpējies par tik bagātīgu aizgādību, ka cilvēkam cīņā ar sātanu nekad nav bijusi nepieciešamība padoties.

Ļaudīm virs zemes vairojoties, gandrīz visa pasaule nostājās dumpinieka pusē. Šķita, ka sātans atkal ir guvis uzvaru. Bet dievišķā visspēcība vēlreiz darīja galu netaisnības darbam, un Plūdi šķīstīja zemi no tās tikumiskās aptraipīšanās.

Pravietis saka: "(..) kad Tu sodi pasauli, tad tās iedzīvotāji mācās taisnību. Bet, kad bezdievim notiek žēlastība, viņš nemācās taisnīgi un godīgi dzīvot (..) un neredz tā Kunga godību." (Jes. 26:9,10) Tā tas bija pēc grēku Plūdiem. Atbrīvojušies no Viņa sodības, Zemes iedzīvotāji no jauna sacēlās pret Dievu. Divas reizes pasaule bija atmetusi derību

un Viņa likumu. Gan pirmsplūdu laikmeta cilvēki, gan Noas pēcnācēji noraidīja Dieva autoritāti. Tad Kungs slēdza derību ar Ābrahāmu un izvēlējās sev tautu, kurai vajadzēja kļūt par Viņa likumu glabātāju. Un arī sātans tūlīt izlika valgus, lai šo tautu pavestu un iznīcinātu. Jēkaba bērni tika kārdināti iedoties laulībā ar pagāniem un pielūgt viņu elku dievus. Tomēr Jāzeps palika uzticīgs Dievam un viņa uzticība pastāvīgi liecināja par patieso ticību. Lai noslāpētu šo gaismu, sātans izmantoja Jāzepa brāļu skaudību, liekot tiem pārdot viņu verdzībā uz pagānu zemi. Visus notikumus tomēr kontrolēja Dievs, tā lai atziņa par Viņu tiktu pasniegta arī Ēģiptes tautai. Kā Potifara namā, tā cietumā Jāzeps saņēma tādu audzināšanu un izglītību, kas viņu ar dievbijības palīdzību sagatavoja valsts pirmā ministra stāvoklim. No faraona pils viņa ietekmi izjuta visa zeme, un atziņa par Dievu izplatījās tuvu un tālu. Arī pārējiem israēliešiem Ēģiptē klājās labi un viņi kļuva bagāti, un tie, kas palika uzticīgi Kungam, atstāja visai plašu iespaidu. Elkiem kalpojošie priesteri stipri uztraucās, redzot jaunās reliģijas labvēlīgo uzņemšanu. Sātana naida iedvesmoti pret Debesu Dievu, tie apņēmās šo gaismu noslāpēt. Priesteriem bija uzticēta valsts troņmantinieka audzināšana, un tā šis noteiktais pretošanās gars Dievam, kā arī dedzīgā pieķeršanās elku kalpošanai, veidoja nākamā valdnieka raksturu un noveda pie cietsirdīgas ebreju apspiešanas.

Četrdesmit gadu laikā pēc Mozus bēgšanas no Ēģiptes šķita, ka ir uzvarējusi elkudievība. Gadu no gada israēliešu cerības kļuva arvien vājākas. Ķēniņš un tauta priecājās par savu varu un izsmēja Israēla Dievu. Šis gars pieauga un sasniedza savu augstāko pakāpi faraonam satiekoties ar Mozu. Kad ebreju vadonis nāca pie Ēģiptes ķēniņa ar vēsti no "Kunga, Israēla Dieva", tad ne zināšanu trūkums par patieso Dievu, bet gan Viņa varas noniecināšana tam lika jautāt: "Kas ir tas Kungs, kura balsij man jāklausa? (..) Es neko nezinu par tādu Kungu." No sākuma līdz pat beigām faraona pretošanās dievišķām pavēlēm nebija aiz nezināšanas, bet gan nicināšanas un naida izraisīta.

Lai gan ēģiptieši tik daudzkārt bija atmetuši atziņu par Dievu, Kungs vēl arvien tiem deva iespēju atgriezties. Jāzepa dienās Ēģipte israēliešiem bija kļuvusi par patvēruma vietu; Dievs bija pagodināts, pateicoties Viņa tautai parādītai laipnībai, un tagad Lēnprātīgais, kas ir iecietīgs dusmās un pilns līdzcietības, katrai sodībai paredzēja noteiktu laiku. Ēģiptiešiem nelaimi nesa tieši tās lietas, kuras tie pielūdza, (sk. Pielikumā, 5. piezīmi.) un tas bija pierādījums par Jehovas varu, un visi, kas gribēja, varēja pakļauties Dievam un izbēgt Viņa sodībām. Ķēniņa fanātiskā stūrgalvība noveda pie Dieva atzīšanas izplatīšanās un lika daudziem ēģiptiešiem nodoties un kalpot Kungam.

Tieši domājot par israēliešu tieksmi saistīties ar pagāniem un sekot viņu elku kalpošanai, Dievs pieļāva to aiziešanu uz Ēģipti, kur ļoti plaši bija izjūtams Jāzepa iespaids un kur apstākļi tiem palīdzēja palikt atšķirtai tautai. Šeit ēģiptiešu nejēdzīgajai elku pielūgšanai un vēlākajai nežēlībai, apspiežot ebrejus, vajadzēja iedvest viņos

riebumu pret kalpošanu elkiem un vadīt tos meklēt patvērumu pie savu tēvu Dieva. Bet tieši šos dievišķā nodomā pieļautos notikumus sātans izmantoja savam nolūkam, lai aptumšotu israēliešu prātu un pavedinātu tos atdarināt savu pagānisko kungu dzīvi. Tā kā ēģiptieši māņticīgi godināja dzīvniekus, tad ebrejiem verdzības laikā nebija atļauts pienest nekādus upurus. Upuru pienešanas trūkuma dēļ to domas vairs netika vērstas uz Lielo Upuri un viņu ticība samazinājās arvien vairāk. Pienākot Israēla atbrīvošanas laikam, sātans apņēmās pretoties Dieva plānam. Tas atbilda viņa nodomam, ka lielā tauta, kurā skaitījās vairāk nekā divi miljoni dvēseļu, tika turēta nezināšanā un māņticībā. Ļaudis, kurus Dievs bija apsolījis svētīt, vairot un darīt par lielu varu virs zemes un caur kuriem vajadzēja atklāties Viņa prāta atzīšanai — ļaudis, kurus Viņš vēlējās veidot par savu likumu glabātājiem, — tieši šos ļaudis sātans centās turēt neziņā un saitēs, lai viņu prātā izdzēstu atmiņas par Dievu.

Kad ķēniņa priekšā tika darīti brīnumi, arī sātans bija tur klāt, lai darbotos pretī to iespaidam un neļautu faraonam atzīt Dieva pārākumu un paklausīt Viņa pavēlēm. Sātans izlietoja visu savu spēku, lai atdarinātu Dieva darbu un pretotos Viņa gribai. Tomēr sekas bija tādas, ka tā tika sagatavota vēl lielāka Dieva varas un godības atklāsme, un gan israēliešiem, gan ēģiptiešiem kļuva skaidrāk noprotama patiesā Dieva esamība un Viņa visvarenība.

Dievs atsvabināja Israēlu ar spēcīgu savas varas atklāsmi un ar sodībām pie visiem Ēģiptes dieviem. "Tā Viņš izveda savu tautu ar prieku un ar gavilēm savus izredzētos. (..) Lai turētu godā Dieva likumus un pildītu Viņa baušļus." (Ps. 105:43-45) Viņš tos atbrīvoja no verdzības stāvokļa, lai ievestu labā zemē — zemē, ko Viņš savā aizgādībā tiem bija sagatavojis par patvērumu pret viņu ienaidniekiem, kur tie varētu dzīvot kā Viņa spārnu ēnā. Viņš tos gribēja vilkt pie sevis un ieslēgt savās mūžīgajās rokās, un kā atbilde Viņa žēlastībai un laipnībai pret tiem no viņiem tika prasīts neturēt nekādus citus dievus dzīvā Dieva priekšā un paaugstināt Viņa Vārdu un darīt to slavenu virs zemes.

Ēģiptes verdzībā daudzi israēlieši lielā mērā bija zaudējuši izpratni par Dieva bauslību un sajaukuši tās priekšrakstus ar pagānisma ierašām un tradīcijām. Dievs viņus aizveda pie Sinaja un tur ar savu paša balsi pasludināja tiem savus likumus.

Arī sātans un ļaunie eņģeļi bija klāt. Tajā pašā laikā, kad Dievs tautai deva bauslību, sātans plānoja, kā to pavest grēkā. Šo tautu, ko Kungs bija izredzējis, viņš gribēja sakropļot un iznīcināt tieši Debesu iemītnieku acu priekšā. Pavedinādams tos uz kalpošanu elkiem, viņš centās izpostīt ikkatra pielūgšanas veida iedarbību, jo kā lai cilvēks paceļas augstāk, dievinādams to, kas nav augstāks par viņu pašu un ko var atdarināt ar rokām? Ja ļaudis kļūtu tik akli pret mūžīgā Dieva varu, majestāti un godību, ka attēlotu Viņu ar izgrebtu tēlu vai pat kā dzīvnieku vai rāpuli, ja viņi tā aizmirstu savu dievišķo radniecību, ka tie veidoti pēc Radītāja līdzības, un būtu gatavi klanīties šo

riebīgo, nejūtīgo priekšmetu priekšā — tad tiktu pavērts ceļš zemiskai izlaidībai, paliktu nesavaldītas sirds ļaunās iegribas, un sātans būtu guvis pilnīgu virsroku.

Tieši Sinaja pakājē sātans sāka īstenot savus plānus, lai apgāztu Dieva likumus, turpinot tālāk to pašu darbu, ko bija iesācis Debesīs. Kamēr Mozus četrdesmit dienas atradās kalnā pie Kunga, sātans čakli pūlējās izraisīt šaubas, atkrišanu un sacelšanos. Kamēr Dievs rakstīja svētos likumus, lai tos nodotu savas derības ļaudīm, israēlieši, noliegdami uzticību Jehovam, pieprasīja sev zelta dievus. Atgriežoties no bijājamās dievišķās godības klātbūtnes, kur Mozus saņēma bauslības priekšrakstus, kuriem ļaudis svinīgi bija solījušies paklausīt, viņš tos atrada atklātā šo pavēļu nicināšanā, klanoties un pielūdzot zelta tēlu.

Vadot Israēlu uz šo pārdrošo Jehovas apvainošanu un zaimošanu, sātans plānoja panākt viņu iznīcināšanu. Ļaunuma valdnieks cerēja, ka, redzot viņu pilnīgo samaitātību un ikkatras izpratnes trūkumu par priekšrocībām un svētībām, ko Dievs tiem bija piešķīris, kā arī svinīgo un atkārtoto padevības solījumu atmešanu, Kungs no viņiem novērsīsies un nodos tos pilnīgai iznīcībai. Tā būtu panākta Ābrahāma sēklas, šīs apsolīšanas sēklas, pilnīga bojāeja, kurai vajadzēja saglabāt dzīvā Dieva atziņu un no kuras vajadzēja nākt Viņam — īstajai sēklai, kas uzvarēs sātanu. Lielais dumpinieks bija kalis plānus Israēla iznīcināšanai un Dieva nodomu izjaukšanai, bet viņš atkal cieta neveiksmi. Lai cik grēcīgi tie bija, tomēr visi Israēla ļaudis netika iznīcināti. Kas stūrgalvīgi nostājās sātana pusē, tie gāja bojā, bet pazemīgajiem, tiem, kas notikušo nožēloja, žēlīgi tika piedots. Stāstam par šo noziegumu vajadzēja saglabāties kā mūžīgai liecībai par elku kalpošanas grēku un tā sodu, kā arī par Dieva lēnprātīgo žēlastību un taisnīgumu.

Nodaļa 29 - Saiešanas telts un tās uzdevums

Mozum kalnā pavēlēja: “Un tiem būs taisīt svētnīcu, kurā Es varētu mājot Viņu vidū” (2. Moz. 25:8), un turpat deva arī skaidrus norādījumus par šīs telts iekārtošanu. Līdz ar atkrišanu israēlieši bija zaudējuši Dieva klātbūtnes svētības, un svētās vietas iekārtošana pie viņiem uz kādu laiku nebija iespējama. Bet, kad tie atkal atguva Debesu labvēlību, lielais vadonis steidzās izpildīt dievišķo pavēli.

Svētās celtnes veidošanai Dievs atsevišķus vīrus bija apveltījis ar īpašu gudrību un izveicību. Kungs pats deva Mozum šīs būves plānu un norādījumus attiecībā uz tās lielumu, veidu, izlietojamo materiālu un visiem priekšmetiem, kuriem tur vajadzēja atrasties. Šai rokām veidotai svētnīcai vajadzēja būt “patiesās līdzībai” — “Debesu lietu attēlam”, miniatūrā norādot uz templi, kurā grēcinieku labā kalpos Kristus, kad Viņš par upuri būs pienesis pats savu dzīvību. (Ebr. 9:24,23) Dievs kalnā Mozu iepazīstināja ar Debesu svētnīcu un pavēlēja visu gatavot saskaņā ar redzēto paraugu. Mozus šos norādījumus rūpīgi atzīmēja un pēc tam darīja tos zināmus ļaužu vadoņiem.

Svētās vietas celšanai bija nepieciešami lieli un dārgi sagatavošanās darbi; vajadzēja ļoti daudz visvērtīgākā un dārgākā materiāla, bet Kungs pieņēma tikai labprātīgus ziedojumus. “Pienesiet Man upuri no ikviena vīra, kura sirds to skubina; ņemiet šo labprātīgo upuri.” (2. Moz. 25:2) Tā skanēja dievišķā pavēle, un Mozus to atkārtoja draudzei. Nodošanās Dievam un uzupurēšanās gars bija pirmās nepieciešamās lietas, sagatavojot mājvietu Visaugstākajam.

Ļaudis visi kā viens atsaucās šim aicinājumam. “Un ikviens, ko sirds skubināja un kam bija labs prāts, nāca un atnesa savu upura dāvanu saiešanas telts celšanai, kalpošanas vajadzībām un svētajām drēbēm. Ikviens, vīri un sievas, kurus sirds uz to skubināja, nesa saktas un auskarus, gredzenus un krelles, visādas zelta rotas, - kas vien bija nolēmuši nest zelta upurveltes tam Kungam.” (2. Moz. 35:21,22) “Un ikviens, pie kā varēja atrast zilo un sarkano purpuru, karmezīnā krāsotus diegus, smalkus audumus, kazu vilnu un iesarkanu aunu un āpšu ādas, tie tās atnesa. Ikviens, kas vēlējās veltīt tam Kungam zeltu vai varu, to atnesa par upura dāvanu tam Kungam, un ikviens, kam bija akāciju koks, arī atnesa to kalpošanas piederumu darināšanai. Un ikviena ar prasmi apveltīta sieviete pati vērpa un atnesa savērpto zila un sarkana purpura dziju, arī karmezīna krāsā krāsotu un šķetinātu smalku dziju audumu. Un visas sievas, kurām sirds uz to nesās un kuras to prata, vērpa kazu vilnu. Bet virsaiši atnesa oniksa akmeni un citus ieliekamos akmeņus efodam un plecu segai, balzāmu, eļļu apgaismošanai un svaidāmo eļļu, kā arī zāles kvēpināšanai.“ (2. Moz. 35:23-28)

Kamēr turpinājās svētnīcas celtniecība, ļaudis — veci un jauni, vīri, sievietes un bērni — turpināja nest savas dāvanas, līdz darbu vadītāji atzina, ka pietiek un ir pat vairāk,

nekā var izlietot. Tad Mozus nometnē lika paziņot: "Neviens vīrs vai sieva lai vairs nenes dāvanas par labu svētnīcas darbam!" Un tie mitējās nest." (2. Moz. 36:6,7) Stāsts par Israēla kurnēšanu un Dieva sodību, kas tos bija piemeklējusi viņu grēku dēļ, ir saglabāts Rakstos kā brīdinājums vēlākajām paaudzēm. Un viņu nodošanās, čaklums un devība savukārt ir atdarināšanas cienīga priekšzīme. Visi, kas mīl dievkalpojumus un Dieva klātbūtnes svētības, parādīs tādu pašu uzupurēšanās garu, lai iekārtotu namu, kur Kungs ar tiem varētu satikties. Tie vēlēsies Kungam par upuri atnest vislabāko, kas tiem ir. Dievam celtais nams nedrīkst būt apkrauts ar parādiem, jo tā Kungs tiek apkaunots. Labprātīgai devībai jāturpinās tik ilgi līdz būtu pietiekoši darbu pabeigšanai, lai strādnieki, tāpat kā saiešanas telts cēlāji, varētu teikt: "Nenesiet vairāk ziedojumus!"

Saiešanas telti cēla ar aprēķinu, lai tā būtu viegli izjaucama un Israēla bērni to varētu nest līdzi savos ceļojumos. Tāpēc tā bija maza; ne lielāka kā piecdesmit piecas pēdas garumā un astoņpadsmit pēdas platumā un augstumā. Tomēr tā bija lieliska un grezna celtne. Pašai būvei un rīkiem izlietoja tuksneša akāciju, jo tā mazāk par citiem pie Sinaja augošajiem kokiem pakļāvās trūdēšanai. Sienas tika veidotas no taisniem dēļiem, kas bija novietoti sudraba iedobumos, un tos saturēja stabi un savienojamās kārtis vai sijas; viss bija pārvilkts ar zeltu un izskatījās kā no masīva zelta. Jumtu veidoja četras segu kārtas, iekšējā no "šķetinātām, smalkām dzijām, no zila un sarkana purpura un karmezīna, ar mākslīgi ieaustiem ķerubiem". (2. Moz. 26:1) Pārējās trīs kārtas tika darinātas no kazu spalvu, iesarkanu aunu ādu un roņu ādu segām, kas, pareizi sakārtotas, visu pilnīgi nosedza.

Celtni divās daļās sadalīja krāšņs, grezni veidots aizkars, kas bija uzkārts ar zeltu apšūtos pīlāros; līdzīgs aizkars noslēdza ieeju pirmajā nodalījumā. Šie aizkari, tāpat kā iekšējās jumta segas, kas veidoja griestus, sastāvēja no lieliska krāsu salikuma — ziluma, purpura un spilgta sarkanuma brīnišķā sakārtojumā, kurā ar zelta un sudraba pavedieniem bija ieausti ķerubi, norādot uz eņģeļu pulkiem, kas saistīti ar darbu Debesu svētnīcā un kas ir kā kalpojošie gari Dieva tautai virs zemes.

Svēto telti ietvēra atklāta telpa, tā saucamais pagalms, kuru apņēma smalki linu auduma aizkari, kas bija piekārti pie vara stabiem. Ieeja šajā iežogojumā atradās austrumu pusē. To noslēdza skaisti izstrādāts dārga materiāla aizkars, kaut arī ne tik krāšņs kā svētajā vietā. Tā kā segas ap pagalmu bija uz pusi zemākas par svētnīcas sienām, tad ļaudis ārpusē varēja skaidri redzēt visu celtni. Pagalmā, tuvu pie ieejas, stāvēja vara upuru altāris, uz kura pienesa visus Kungam veltītos dedzināmos upurus, un altāra ragus slacīja ar salīdzināšanas asinīm. Starp altāri un durvīm atradās mazgājamais trauks, kas arī bija no metāla, darināts no Israēla sievu spoguļiem, kurus tās labprātīgi bija atnesušas. Pie mazgājamā trauka priesteriem katru reizi vajadzēja mazgāt kājas un rokas, kad tie gāja svētnīcā vai tuvojās altārim, lai pienestu dedzināmo upuri.

Pirmajā nodalījumā vai svētajā vietā atradās galds ar priekšā liekamajām maizēm, lukturis un kvēpināmais altāris. Galds ar priekšā liekamajām maizēm bija novietots ziemeļu pusē. Gan tā greznais vainags, gan pats galds bija pārvilkts ar tīru zeltu. Uz tā priesteriem katru Sabatu vajadzēja uzlikt divpadsmit maizes, sakārtot tās divās kaudzēs un apkaisīt ar vīraku. Noņemtās maizes priesteriem pašiem bija jāapēd, jo tās skaitījās svētas. Pret dienvidiem atradās septiņžuburu lukturis ar septiņām lampiņām. Tā zari bija izrotāti brīnišķi izveidotām puķēm, kas atgādināja liliju ziedus; un viss lukturis sastāvēja no viena masīva zelta gabala. Tā kā saiešanas teltij nebija logu, visas spuldzes nekad netika izdzēstas reizē, bet izplatīja gaismu dienu un nakti. Tieši aizkara priekšā, kas no svētās vietas atdalīja vissvētāko vietu un tiešo Dieva klātbūtni, stāvēja zelta kvēpināmais altāris. Uz tā priesteri katru rītu un vakaru dedzināja smaržīgas zāles (vīraku). Altāra ragus aizskāra ar grēku upura asinīm, bet lielajā salīdzināšanas dienā tos ar asinīm apslacīja. Uz šī altāra Dievs pats iededzināja uguni, un tā tika rūpīgi sargāta. Dienu un nakti vīraks izplatīja smaržu svētajos nodalījumos un visā telts apkārtnē.

Aiz iekšējā priekškara sākās vissvētākā vieta, kur saplūda kopā simboliskā salīdzināšanas un starpniecības kalpošana, kas bija kā savienojošs loceklis starp Debesīm un Zemi. Šajā nodalījumā atradās no akācijas koka darināts un no iekšpuses un ārpuses ar zeltu apvilkts Derības šķirsts, kura virspusi rotāja zelta kronis. Tajā glabājās akmens plāksnes, uz kurām Dievs pats bija rakstījis desmit baušļus. Šo šķirstu par Derības šķirstu sauca tāpēc, ka uz desmit baušļiem pamatojās derība starp Dievu un Israēlu.

Svētā šķirsta vāku sauca par žēlastības krēslu. Tas bija veidots no masīva zelta un tam pāri pacēlās divi zelta ķerubi, katrā galā pa vienam. Viens no katra ķeruba spārniem bija izplests uz priekšu augšup, kamēr otrs, ainojot godbijību un pazemību, apsedza ķermeni. (Jes. 1:11) Abu ķerubu stāvoklis ar sejām vienam pret otru un godbijībā vērstiem skatiem uz Dieva Derības šķirstu, attēloja lielo cieņu, ar kādu Debesu pulki raugās uz Dieva likumiem un interesējas par atpestīšanas plānu.

Virs žēlastības krēsla atklājās šehina (shekinah), dievišķās godības izpausme, un no ķerubu vidus Kungs darīja zināmu savu gribu. Dažreiz dievišķā vēsts augstajam priesterim tika paziņota ar balsi no mākoņa. Reizēm gaisma krita uz eņģeli labajā pusē, kas nozīmēja piekrišanu vai pieņemšanu, vai arī ēna vai mākonis apklāja eņģeli kreisajā pusē, kas nozīmēja nepatiku vai atmešanu.

Dieva baušļi, kas glabājas Derības šķirstā, bija taisnības un tiesas lielā mēraukla. Šie likumi pārkāpējam paziņoja nāves spriedumu, bet pāri tiem atradās žēlastības krēsls, virs kura atklājās Dieva klātbūtne. No šīs vietas izpirkšanas nopelnā nožēlojošajam grēciniekam nāca piedošana. Tā Kristus darbā mūsu atpestīšanas labā, ko ainoja kalpošana svētnīcā, sastapās ”žēlastība un uzticība, skūpstījās taisnība un miers”. (Ps. 85:11)

Nekāda valoda nespēj aprakstīt svētnīcas iekšpuses godību — zeltītās sienas, kas atstaroja zelta lukturu gaismu, krāšņi izrakstīto aizkaru daudzveidīgo nokrāsu ar mirdzošajiem eņģeļiem, galdu un kvēpināmo altāri zeltotā spožumā; un otrā pusē priekškaram svēto Derības šķirstu ar noslēpumainajiem ķerubiem un pāri tiem svēto šehinu, redzamo Jehovas klātbūtnes atklāsmi. Tomēr tas viss bija tikai vāja atblāzma no Dieva tempļa Debesīs, kas ir cilvēces atpestīšanas darba lielais centrs.

Saiešanas telti uzcēla apmēram pusgada laikā. Kad tā bija pabeigta, Mozus pārbaudīja visu meistaru darbu, salīdzinādams to ar kalnā rādīto paraugu un norādījumiem, kurus viņš bija saņēmis no Dieva. "(..) lūk, tie to bija veikuši gluži tā, kā tas Kungs to bija uzdevis, — tā tie to bija veikuši. Un Mozus viņus svētīja." (2. Moz. 39:43) Lai aplūkotu svēto celtni, ar lielu interesi kopā sanāca Israēla ļaudis. Kamēr tie godbijīgā apmierinātībā vēroja šo skatu, virs svētnīcas parādījās padebeša stabs un nolaidies to apklāja. "(..) un tā Kunga godība piepildīja mājokli." (2. Moz. 40:34) Bija jūtams tāds dievišķās klātbūtnes tuvums, ka pat Mozus tur kādu laiku nevarēja ieiet. Dziļā aizkustinājumā ļaudis to vēroja kā zīmi, ka viņu roku darbs ir pieņemts. Te nebija vietas skaļām prieka ovācijām. Visi izjuta svinīgu godbijību. Viņu sirds līksmība izpaudās vienīgi prieka asarās, un tie klusu čukstēja sirsnīgus pateicības vārdus par to, ka Dievs ir nonācis, lai mājotu pie savas tautas.

Nodaļa 30 - Nadaba un Abija grēks

Iesvētot saiešanas telti, svētajā amatā iesvētīja arī priesterus. Šis process ilga septiņas dienas, un katra diena izcēlās ar īpašu ceremoniju. Astotajā dienā priesteri sāka savu kalpošanas darbu. Dēliem palīdzot, Ārons pienesa Dieva prasīto upuri, pacēla savas rokas un svētīja ļaudis. Viss tika darīts pēc Dieva pavēles, un Viņš pieņēma upuri un vēl sevišķā veidā atklāja savu godību: no Kunga nāca uguns un aprija uz altāra uzlikto upuri. Ļaudis godbijībā un ar sasprindzinātu interesi vēroja šo brīnišķīgo Dieva varas atklāsmi. Viņi to uzlūkoja kā Kunga godības un labvēlības zīmi, tādēļ no viņu lūpām atskanēja kopējs slavas un apbrīnas izsauciens; tie pakrita uz savu vaigu pie zemes kā tiešā Jehovas klātbūtnē.

Bet drīz pēc tam augstā priestera ģimeni piemeklēja pēkšņs un briesmīgs sitiens. Dievkalpojuma laikā, kad ļaužu lūgšanas un slavas dziesmas cēlās augšup pie Dieva, divi no Ārona dēliem ņēma savus kvēpināmos traukus un iededzināja tajos smaržīgas zāles, lai to saldā smarža paceltos augšup pie Kunga. Bet viņi pārkāpa Kunga pavēli, "ņemdami svešu uguni". Lai iededzinātu kvēpināmās zāles, tie svētās uguns vietā, ko Dievs pats bija iededzinājis un kuru Viņš bija pavēlējis izmantot šim nolūkam, izlietoja parastu uguni. Šī grēka dēļ tagad uguns izgāja no Kunga un aprija tos visu ļaužu acu priekšā.

Pēc Mozus un Ārona, Nadabs un Abija Israēlā ieņēma visaugstākās vietas. Kungs viņus bija sevišķi pagodinājis, kad tie kopā ar septiņdesmit citiem cilšu vecākajiem kalnā drīkstēja skatīt Dieva godību. Tomēr pārkāpums tāpēc nebija attaisnojams vai arī uzskatāms par mazsvarīgu. Tas viņu grēku darīja tikai vēl lielāku. Ja cilvēki ir saņēmuši lielu gaismu, ja tie, līdzīgi Israēla lielkungiem ir kāpuši kalnā un tiem bijusi priekštiesība satikties ar Kungu un dzīvot Viņa godības tuvumā, tad lai tie neglaimo sev, ka pēc tam var nesodīti grēkot, ka tādas pagodināšanas dēļ Dievs vairs tik stingri nesodīs viņu pārkāpumus. Tā ir liktenīga sevis apmānīšana. Lielā gaisma un saņemtās priekšrocības no mūsu puses prasa parādīt tādu tikumību un svētumu, kas atbilstu šai saņemtajai gaismai. Neko mazāku par to Dievs nevar pieņemt. Lielas svētības vai priekštiesības nekad nedrīkst mūs ieaijāt drošības vai bezrūpības sajūtā. Tās nedrīkst dot atļauju grēkot vai arī ierosināt domas, ka ar šo svētību saņēmējiem Dievs nerīkosies tik stingri. Visas priekšrocības, ko Dievs mums piešķīris, ir līdzeklis, kam mūsu garu vajadzētu padarīt vēl dedzīgāku, mūsu pūles čaklākas, sniedzot spēku Viņa svētās gribas pildīšanai.

Nadabs un Abija jaunībā nebija radināti savaldīt savas iegribas. Tēva padevīgā daba un nepietiekoši stingrā nostāja par taisnību bija to novedusi pie nolaidības pienākumā audzināt savus bērnus. Viņš bija atļāvis dēliem sekot pašu iegribām. Ilgi koptais paradums apmierināt savas tieksmes viņus tā pārvaldīja, ka pat vissvētākā amata atbildība te vairs nespēja neko mainīt. Tie nebija mācījušies cienīt tēva autoritāti un neizprata arī

stingras paklausības nepieciešamību attiecībā uz Dieva prasībām. Ārona kļūdainā savu dēlu lutināšana tagad pār tiem izsauca Dieva sodu.

Dievs gribēja savu tautu pamācīt, lai tā Viņam tuvojas ar cieņu un godbijību Viņa paša noteiktā veidā. Viņš nevar pieņemt daļēju paklausību. Nepietika ar to, ka šinī svinīgajā dievkalpojumā viss tika darīts gandrīz tā, kā Viņš bija norādījis. Dievs bija izteicis lāstu pār tiem, kas novēršas no Viņa pavēlēm un neievēro atšķirību starp svētu un nesvētu. Viņš paskaidro: "Bēdas tiem, kas ļaunu sauc par labu un labu par ļaunu, kas tumsību tur par gaismu un gaismu par tumsību (..). Bēdas lai tiem, kas tikai pašu acīs ir gudri un prātīgi tikai paši savās iedomās! (..) kas dāvanu dēļ attaisno vainīgo un atrauj taisnību nevainīgajam! (..) jo viņi ir atmetuši tā Kunga Cebaota bauslību un nicinājuši Israēla Svētā vārdu." (Jes. 5:20-24) Lai neviens sevi nepieviļ ar domām, ka kāda daļa no Dieva priekšrakstiem nav svarīga vai arī ka Dievs pieņems atvietojumu tā vietā, ko Viņš prasa! Pravietis Jeremija saka: "Vai tad var kāds sacīt, ka tas notiks bez tā Kunga pavēles?" (Raudu dz. 3:37) Dievs savā Vārdā nav ievietojis nevienu pavēli, kurai cilvēki pēc savas patikas varētu paklausīt vai nepaklausīt un pie tam neciestu nekādas sekas. Ja ļaudis izvēlas ko citu un ne stingras paklausības ceļu, tad piedzīvos, ka "tas beidzot ved nāvē". (Sal. pam. 14:12)

"Un Mozus sacīja Āronam, Ēleāzeram un Itamāram, viņa dēliem: "Savas galvas jums nav jāatstāj nekoptas un jums savs apģērbs nav jāsaplēš, lai jums nebūtu jāmirst un lai dusmas nenāk pār visu draudzi (..), jo tā Kunga svaidāmā eļļa ir uz jums." (3. Moz. 10:6,7) Lielais Vadonis savam brālim atgādināja Dieva vārdus: "(..) Es parādīšos svēts tavā vidū, un, visai tautai to redzot, Es parādīšu savu godu." (3. Moz. 10:3) Ārons klusēja. Dēlu nāve, kuri bez brīdinājuma tika aizrauti tik briesmīga grēka dēļ, grēka, kuru viņš tagad saprata kā sava nepildītā pienākuma sekas, mokoši plosīja tēva sirdi, tomēr savām jūtām viņš neļāva izpausties. Ne ar vienu sāpju nopūtu viņš nedrīkstēja rādīt, ka it kā simpatizētu grēkam. Draudzi nedrīkstēja pavedināt kurnēt pret Dievu.

Kungs vēlējās iemācīt saviem ļaudīm izprast Viņa audzināšanas taisnīgumu, lai visi bītos. Israēlā bija arī tādi, kurus šis briesmīgais brīdinošais sods varēja pasargāt no nekaunīgas Dieva pacietības izmantošanas, kas beidzot apzīmogotu viņu likteni. Kungs nosoda katru šādu nepareizu līdzjūtību grēciniekam, ar ko cenšas atvainot viņa pārkāpumu. Grēks panāk tieši to, ka notrulinās morālā izpratne, tā ka pārkāpējs vairs neaptver pārkāpuma briesmīgo lielumu un bez Svētā Gara pārliecinošā spēka kļūst pa daļai akls pret savu grēku. Kristus kalpiem ir pienākums norādīt maldīgiem uz šīm viņiem draudošajām briesmām. Tie, kas iznīcina brīdinājuma iespaidu, padarot grēcinieku acis aklas pret grēka īsto raksturu un tā sekām, bieži sev glaimo, ka viņi tādā veidā parāda mīlestību, bet patiesībā tie strādā pretī Dieva Svētajam Garam un traucē Tā darbu. Tie grēcinieku ieaijā mierā tieši uz bojāejas robežas, tie kļūst par grēka

līdzdalībniekiem un uzņemas briesmīgu atbildību par viņa neatgriešanos. Daudzi, ļoti daudzi ir pazuduši, pateicoties šādai nepareizai un pavedinošai līdzjūtībai.

Nadabs un Abija nekad nebūtu izdarījuši šādu liktenīgu kļūdu, ja pirms tam nebūtu pa daļai apskurbuši no bagātīgas vīna lietošanas. Viņi zināja, ka pirms ieiešanas svētnīcā, kur atklājas dievišķā klātbūtne, nepieciešama visrūpīgākā un svinīgākā sagatavošanās, bet nesātības dēļ kļuva nederīgi svētajam pienākumam. Viņu domas palika neskaidras un morālā izpratne notrulinājās tik tālu, ka tie vairs neaptvēra starpību starp svētu un nesvētu. Ārons un viņa atlikušie dēli saņēma brīdinājumu: "Vīnu un stipru dzērienu tu nedzer, nedz tu pats, nedz tavi dēli, kad ejat saiešanas teltī, ka jūs nemirstat, — tas ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm, lai jūs varētu izšķirt starpību starp svētu un nesvētu, šķīstu un nešķīstu un lai jūs varētu Israēlu pamācīt visos likumos, ko tas Kungs caur Mozu jums pavēlējis." (3. Moz. 10:9-11) Reibinošu dzērienu lietošana novājina ķermeni, aptumšo prātu un samaitā morālo stāju. Tā kavē cilvēkus izprast svēto lietu pārākumu un atzīst Dieva prasību saistošo spēku. Visiem, kas uzņemas svētas atbildības, jābūt stingri atturīgiem ļaudīm, lai viņu prāts vienmēr būtu skaidrs un tie prastu atšķirt, kas ir pareizi un kas nepareizi, lai tiem būtu stingri principi un gudrība darīt taisnību un parādīt žēlsirdību.

Tāds pats pienākums gulstas uz ikkatru Kristus sekotāju. Apustulis Pēteris paskaidro: "Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā." (1. Pēt. 2:9) Dievs no mums prasa, ka mēs visas savas spējas saglabātu vislabākajā stāvoklī, lai savam Radītājam varētu veltīt Viņam pieņemamu kalpošanu. Kur lieto reibinošus dzērienus, tur būs tādas pašas sekas kā minētajiem Israēla priesteriem. Sirdsapziņa pazaudēs grēka izjūtu un noteikti nocietināsies netaisnībā, līdz zudīs izpratne par atšķirību starp svētām un nesvētām lietām. Kā tad lai mēs aizsniedzam Dieva prasību līmeni? "Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!" "Tāpēc, vai ēdat, vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu." (1. Kor. 6:19,20; 10:31) Dieva draudzei visos laikos dots svinīgais un ārkārtējs brīdinājums: "Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat." (1. Kor. 3:17)

Nodaļa 31 - Bauslība un derības

Ādams un Ieva jau pie radīšanas zināja, kas ir Dieva bauslība. Viņi bija iepazīstināti ar tās prasībām, un šie likumi tika ierakstīti viņu sirdīs. Kad cilvēks pārkāpuma dēļ krita, bauslību neizmainīja, bet tika izveidota dziedinoša iekārta, lai to vestu atpakaļ pie paklausības Dievam. Tika apsolīts Pestītājs un ieviesta upuru sistēma, norādot nākotnē uz Kristus nāvi kā lielo grēka Upuri. Ja Dieva baušļi nekad nebūtu pārkāpti, tad nebūtu nāves un nebūtu vajadzīgs Pestītājs; tātad nebūtu vajadzīgs arī nekāds upuris.

Ādams saviem pēcnācējiem mācīja Dieva likumus, un tādā veidā tie tika nodoti no tēva dēlam visās nākamajās paaudzēs. Tomēr, neskatoties uz laipno un žēlojošo aizgādības darbu cilvēka atpestīšanā, tikai nedaudzi to pieņēma un izšķīrās par paklausību. Pārkāpumu dēļ pasaule kļuva tik ļauna, ka, glābjot no samaitāšanas, to bija nepieciešams šķīstīt Plūdos. Noa ar ģimeni ņēma vērā Dieva likumus un saviem pēcnācējiem mācīja visus desmit baušļus. Kad cilvēki atkal novērsās no Dieva, Kungs izredzēja Ābrahāmu, par kuru varēja sacīt: "Ābrahāms ir paklausījis Manai balsij un ir turējis Manas tiesas, Manus baušļus un Manus likumus un norādījumus." (1. Moz. 26:5) Viņam tika noteikts apgraizīšanas rituāls par zīmi, ka tie, kas to pieņem, ir nodevušies kalpošanai Dievam, kā ķīla, ka tie paliks šķirti no elku pielūgšanas un paklausīs Kunga bauslībai. Tāpēc, ka Ābrahāma pēcnācēji neturēja šo solījumu, kas redzams no viņu vēlēšanās biedroties ar pagāniem un pieņemt to ieradumus, tie nonāca svešā zemē un verdzībā Ēģiptē. Satiksmē ar elku kalpiem un piespiestā pakļautībā ēģiptiešiem, pagānisma ļauno un viltīgo mācību iespaidā dievišķie priekšstati tika vēl vairāk samaitāti. Tāpēc, kad Kungs tos izveda no Ēģiptes, Viņš lielā godībā, eņģeļu pulku pavadīts, nonāca uz Sinaja un varenā majestātiskumā, visiem ļaudīm dzirdot, pasludināja savu bauslību.

Tagad Viņš savus priekšrakstus vairs neuzticēja tikai ļaužu atmiņai, jo tiem bija tieksme aizmirst Viņa prasības, bet uzrakstīja tos uz akmens plāksnēm. Kungs gribēja Israēlam novērst visas iespējas sajaukt pagānu tradīcijas ar Viņa svētajiem norādījumiem vai dievišķās prasības aizvietot ar cilvēciskiem uzskatiem un ieradumiem. Viņš neapmierinājās tikai ar desmit baušļu došanu. Ļaudis bija pierādījuši, cik viegli tie ir nomaldināmi, tāpēc Viņš negribēja atstāt bez apsardzības nevienas kārdināšanu durvis. Mozum tika pavēlēts uzrakstīt no Dieva saņemtās tiesas un likumus, pievienojot sīkus norādījumus attiecībā uz visām prasībām. Šie norādījumi par ļaužu pienākumiem pret Dievu, vienam pret otru un pret svešiniekiem bija tikai piemērotākā un plašākā veidā izteikti desmit baušļu pamatlikumi, lai nevienam nevajadzētu maldīties. Tie bija domāti akmens galdiņos iekalto desmit priekšrakstu svētuma pasargāšanai.

Ja cilvēki būtu turējuši Dieva likumus, kā tie bija doti Ādamam pēc viņa krišanas, kā tos ievēroja Noa un Ābrahāms, tad apgraizīšanas noteikumi nebūtu vajadzīgi. Un, ja Ābrahāma pēcnācēji būtu saglabājuši to derību, kuras zīme bija apgraizīšana, tad tie

nekad nebūtu pavesti uz kalpošanu elkiem, ne arī tiem būtu nepieciešams ciest verdzībā Ēģiptē; tie būtu uzglabājuši Dieva baušļus savā atmiņā un nebūtu nekādas vajadzības tos pasludināt no Sinaja, kā arī rakstīt uz akmens plāksnēm. Un, ja ļaudis dzīvē īstenotu desmit baušļu pamatlikumus, tad nebūtu bijusi nekāda vajadzība pēc papildus norādījumiem, kādi tika doti Mozum.

Arī Ādamam uzticēto upuru pienešanas sistēmu viņa pēcnācēji sagrozīja un izkropļoja. Šo vienkāršo un nozīmīgo kalpošanu, kādu Dievs bija iekārtojis, samaitāja māņticība, elku pielūgšana, nežēlība un izvirtība. Ilgajā sadzīvē ar elku pielūdzējiem

Israēla tauta savai dievkalpošanai bija piejaukusi daudzus pagāniskus ieradumus; tāpēc Kungs pie Sinaja deva viņiem noteiktas instrukcijas attiecībā uz upuru pienešanu. Pēc saiešanas telts iekārtošanas Dievs ar Mozu sazinājās no Godības padebeša virs Žēlastības krēsla un sniedza tam izsmeļošus norādījumus par svētnīcā ievērojamo upuru sistēmu un dievkalpošanas veidu. Tā Mozum tika paskaidroti ceremoniālie likumi, kurus viņš ierakstīja grāmatā. Bet no Sinaja pasludinātos desmit baušļus Dievs pats rakstīja uz akmens plāksnēm, un tie tika svēti glabāti Derības šķirstā.

Lietodami Bībeles tekstus, kas runā par ceremoniālo bauslību, daudzi ir centušies šīs abas likumu sistēmas sajaukt kopā, lai pierādītu, ka morāles bauslība ir atcelta, bet tā ir Svēto Rakstu sagrozīšana. Starp šīm divām sistēmām pastāv skaidri izteikta un liela atšķirība. Ceremoniālā sistēma sastāvēja no simboliem, kas visi norādīja uz Kristu, Viņa upuri un Viņa priestera darbu. Šos rituālos likumus ar attiecīgajiem upuriem un norādījumiem ebrejiem vajadzēja pildīt, līdz īstenība sastapās ar ēnu Kristus nāvē, kurš ir Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku. Tad visai upuru kalpošanai vajadzēja izbeigties. Šis ir tas likums, kuru Kristus ir "iznīcinājis, pienaglodams pie krusta". (Kol. 2:14) Bet attiecībā uz desmit baušļiem dziesminieks paskaidro: "Tavs Vārds, Kungs, stāv nelokāmi Debesīs uz mūžīgiem laikiem!" (Ps. 119:89) Un Kristus pats apliecina: "Nedomājiet, ka Es esmu atnācis atmest bauslību un praviešus. Es neesmu nācis tos atmest, bet piepildīt. Jo patiesi es jums saku"— un to Viņš uzsver, cik vien iespējams pārliecinoši — "Tiekams zeme un debess zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte vai raksta galiņš no bauslības, tiekams viss notiek." (Mat. 5:17,18) Šeit Viņš nerunā tikai par kādreiz bijušām un vēl pastāvošām Dieva bauslības prasībām, bet saka, ka tās būs spēkā tik ilgi, kamēr vien būs debesis un zeme. Dieva likumi ir tikpat nemainīgi kā Viņa tronis. To prasības cilvēkiem būs saistošas visos laikos.

Attiecībā uz Sinajā dotajiem likumiem Nehemija raksta: "Un Tu nokāpi uz Sinaja kalna un runāji ar viņiem no Debesīm un devi viņiem pareizus norādījumus, taisnas tiesas, patiesībā pamatotus baušļus, drošus likumus un svētīgas pavēles." (Nehem. 9:13) Un pagānu apustulis Pāvils paskaidro: "Tātad bauslība kā tāda ir svēta, un bauslis kā tāds

— svēts, taisns un labs.” (Rom. 7:12) Un tas nevar būt nekas cits, kā desmit baušļi, jo tikai šis likums saka: “Tev nebūs iekārot.”(7.p.)

Lai gan Pestītāja nāve izbeidza ar simboliem un ēnu saistītos likumus, tomēr tā ne mazākā mērā nesamazināja morāles bauslības uzliktos pienākumus. Pilnīgi pretēji, jo tieši tas fakts, ka Kristum vajadzēja mirt, lai izdarītu samierināšanu par šo likumu pārkāpšanu, pierāda, ka tie ir negrozāmi.

Kas apgalvo, ka Kristus nācis atcelt Dieva baušļus un nobīdīt pie malas Veco Derību, tie par jūdu laikmetu runā kā par tumsības laikiem un ebreju reliģiju attēlo vienīgi kā dažādu ceremoniju un formu sakopojumu. Bet tie ir maldi. Visās Svēto Rakstu lappusēs, kur ziņots par Dieva rīcību ar Viņa izredzēto tautu, redzamas lielā Es Esmu liesmojošās pēdas. Nekad Kungs cilvēku bērniem nav sniedzis vēl skaidrākus savas varas un godības pierādījumus, kā tad, kad par Israēla valdnieku tika atzīts vienīgi Viņš, kad Viņš savai tautai deva bauslību. Tad valdības scepteri necilāja neviena cilvēciska roka, un neredzamā Israēla Ķēniņa cēlā gaita bija neizsakāmi varena un bijājama.

Visās šajās dievišķās klātbūtnes atklāsmēs Dieva godība izpaudās Kristū. Ne tikai ar Pestītāja pirmo atnākšanu, bet cauri visiem gadsimtiem pēc grēkā krišanas un par atpestīšanu liecinošā apsolījuma saņemšanas “Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar sevi”. (2. Kor. 5:19) Kristus bija visas upuru sistēmas pamats un viduspunkts kā sentēvu, tā arī jūdu tautas laikmetā. Kopš mūsu pirmo vecāku grēka vairs nepastāvēja tieša satiksme starp Dievu un cilvēkiem. Tēvs pasauli bija nodevis Kristus rokās, lai ar Viņa starpniecību izpirktu cilvēkus un aizstāvētu savas bauslības autoritāti un svētumu. Visa satiksme starp Debesīm un kritušo cilvēku cilti notika, pateicoties Kristum. Tas bija Dieva Dēls, kas mūsu pirmajiem vecākiem deva atpestīšanas apsolījumu. Tas bija Viņš, kas parādījās sentēviem. Ādams, Noa, Ābrahāms, Īzaks, Jēkabs un Mozus izprata Evaņģēliju. Viņi cerēja uz pestīšanu ar cilvēka Vietnieka un Galvotāja palīdzību. Šie senatnes svētie vīri satikās ar Pestītāju, kuram bija jānāk uz šo pasauli cilvēka miesā, un daži no viņiem ar Kristu un svētajiem eņģeļiem runāja vaigu vaigā.

Kristus bija ne tikai ebreju vadonis tuksnesī, — eņģelis, vārdā Jehova, kurš, padebesī tīts, gāja Israēla pulku priekšgalā, — bet Viņš bija Tas, kas Israēlam deva bauslību. (Sk. Pielikumā, 10. piezīmi.) Sinaja kalnā, bijājamas godības apņemts, Kristus, visai tautai dzirdot, pasludināja sava Tēva desmit baušļus. Viņš bija Tas, kas Mozum pasniedza uz akmens plāksnēm rakstītos likumus.

Tas bija Kristus, kas savu tautu uzrunāja ar praviešu starpniecību. Rakstīdams kristīgajai draudzei, apustulis Pēteris par praviešiem saka: “Gribēdami izzināt, uz kuru vai kādu laiku norāda Kristus Gars viņos, kas iepriekš liecināja par Kristus ciešanām un tām sekojošo godību.” (1. Pēt. 1:11) Tā ir Kristus balss, kas uz mums runā visā Vecajā Derībā. “(..) Jēzus liecība ir Praviešu Gars.” (Atkl. 19:10)

Uzturēdamies personīgi starp cilvēkiem virs zemes, Jēzus savās pamācībās ļaužu uzmanību vērsa uz Veco Derību. Viņš jūdiem teica: "Jūs pētījat Rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par mani!" (Jāņa 5:39) Tajā laikā vienīgā pastāvošā Bībeles daļa bija Vecās Derības grāmatas. Dieva Dēls vēl paskaidroja: "Tiem ir Mozus un pravieši, lai tie tos klausa (..)", un vēl piebilda: "Ja tie neklausa Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no miroņiem celtos augšām." (Lūk. 16:19,21)

Arī ceremoniālos likumus deva Kristus. Pat tad, kad tos vairs nevajadzēja ievērot, apustulis Pāvils jūdiem izskaidroja to patieso izpratni un vērtību, norādot uz šo likumu vietu un nozīmi atpestīšanas plānā un to saistību ar Kristus darbu. Lielais apustulis šo bauslību nosauc par godājamu un sava Devēja cienīgu. Svinīgā kalpošana svētnīcā ainoja lielās patiesības, ar kurām vajadzēja iepazīties visām nākamajām paaudzēm. Ar augšup kāpjošajiem kvēpināmo zāļu dūmiem tika pārstāvēta tās Būtnes taisnība, kas vienīgā var darīt pieņemamas grēcinieku lūgšanas Dieva priekšā. Asiņainais upura jērs uz altāra norādīja uz Pestītāju, kuram vēl jānāk, un vissvētākajā vietā pastāvīgi atklājās Dieva klātbūtnes redzamās zīmes. Tā cauri visiem atkrišanas laikiem un tumsas gadsimtiem cilvēku sirdīs tika uzturēta dzīva ticība, līdz pienāca apsolītā Mesijas atnākšana.

Nodaļa 32 - No Sinaja uz Kadešu

Saiešanas telts celšanas darbi nesākās tūlīt pēc Israēla ierašanās pie Sinaja; svēto celtni pabeidza un pirmo reizi iekārtoja otrā gada sākumā pēc iziešanas no Ēģiptes. Tad sekoja priesteru iesvētīšana, Pasā svētki, tautas skaitīšana un dažādu iekārtojumu noteikšana, kas bija nepieciešami viņu pilsoniskai vai reliģiskai kārtībai, jo nometnē pie Sinaja tika pavadīts gandrīz vesels gads. Šeit viņu dievkalpošanas veids ieguva jau noteiktākas formas; tika doti likumi tautas pārvaldei un, sagatavojoties ieiešanai Kānaānā, tika radīta stiprāka organizācija.

Israēla pārvaldes struktūras iezīmējās ar vispilnīgāko sadarbību, kas bija brīnišķa savā izveidojumā un vienkāršībā. Kārtība, kas tik pārsteidzoši atklājās visu Dieva radīšanas darbu pilnveidojumā un saskaņā, bija redzama arī ebreju valsts iekārtā. Kungs bija visas varas un pārvaldes viduspunkts un neapstrīdams Israēla Pavēlnieks. Mozus pēc Dieva norādījuma darbojās kā tautas redzamais vadītājs, lai Viņa vārdā rūpētos par likumu ieviešanu dzīvē. No cilšu vecākajiem tika izvēlēta septiņdesmit vīru padome, lai palīdzētu kārtot vispārējās ļaužu vajadzības. Tad nāca priesteri, kas svētnīcā vaicāja Kunga padomu. Pār ciltīm valdīja cilšu virsnieki vai lielkungi. Viņu vidū bija virsnieki "pār tūkstošiem, virsnieki pār simtiem, virsnieki pār piecdesmitiem un virsnieki pār desmitiem", un beidzot vēl ierēdņi, kam bija jāpilda sevišķi pienākumi. (5. Moz. 1:15)

Ebreju nometne bija izvietota noteiktā secībā. Tā sadalījās trijās lielās daļās, kur katrai no tām nometnē bija sava vieta. Vidū atradās saiešanas telts, neredzamā Ķēniņa pastāvīgais mājoklis. Tai apkārt dzīvoja priesteri un levīti, bet aiz tiem — pārējās ciltis.

Levītiem bija uzticēta gādība par saiešanas telti un visu, kas uz to attiecās kā apmetnes, tā ceļojuma laikā. Kad nometne devās ceļā, tiem svētnīcu vajadzēja nojaukt, un, kad bija sasniegta apmešanās vieta, to atkal vajadzēja uzcelt. Ar nāves sodu bija aizliegts pie tās tuvoties kādas citas cilts pārstāvim. Levīti dalījās trijās daļās, kā triju Levija dēlu pēcnācēji, un katrai no tām bija nozīmēta īpaša vieta un sevišķs uzdevums. Saiešanas telts priekšā un tai vistuvāk atradās Mozus un Ārona teltis. No tām uz dienvidiem — kehatieši, kuriem vajadzēja rūpēties par Derības šķirstu un citiem rīkiem. Ziemeļos — merārieši, kuru gādībā bija nodoti pīlāri, savienojošās kārtis, dēļi utt, bet aizmugurē — geršonieši, kam pienācās rūpēties par segām un aizkariem.

Arī pārējām ciltīm bija noteiktas vietas. Ikvienai no tām vajadzēja iet zem sava karoga un apmesties tā, kā Kungs to bija pavēlējis: "Ikviens lai apmetas pie sava pulka nozīmes, — pie zīmes, kas apzīmē viņa tēva namu, bet Israēla bērni visi kopā lai apmetas nometnē iepretim un apkārt saiešanas teltij." (4. Moz. 2:2) "(..) Kā tie ir apmetušies nometnē, tā arī viņiem ir jāceļas, ikviens lai apmetas savā tam norādītā vietā pie sava pulka karoga." (4. Moz. 2:17) Jauktajam pūlim, kas israēliešus pavadīja no Ēģiptes, netika atļauts apmesties

tajā pašā vietā, kur Israēla ciltīm, tiem nācās uzturēties ārpus nometnes robežām, un viņu pēcteči bija izslēgti no draudzes līdz trešajam augumam. (5. Moz. 23:7,8)

Visā nometnē un tās apkārtnē bija noteikta vislielākā tīrība un stingrākā kārtība. Tika prasīta pilnīga sanitāro normu ievērošana. Neviena persona, kas kaut kādu iemeslu dēļ bija kļuvusi nešķīsta, nometnē vairs nedrīkstēja ieiet. Šie pasākumi bija nepieciešami veselībai atbilstošu apstākļu uzturēšanai tik lielā ļaužu pulkā un tāpat arī pilnīgas kārtības un tīrības saglabāšanai, lai Israēls varētu priecāties svētā Dieva klātbūtnē, tā kā Viņš bija sacījis: "Jo Kungs, tavs Dievs, staigā nometnē pie tevis, lai Viņš tevi glābtu un nodotu tev tavus ienaidniekus. Tāpēc tavai nometnei jābūt svētai."

Visos Israēla ceļojumos "Kunga Derības šķirsts tika nests tiem pa priekšu,(..) lai izmeklētu viņiem apmešanās vietu". (4. Moz. 10:33) Kehata bērnu nestais šķirsts ar Dieva svētajiem likumiem vienmēr atradās avangardā. Tam pa priekšu gāja Mozus un Ārons, kuru tuvumā uzturējās priesteri ar sudraba bazūnēm. Šie priesteri saņēma Mozus norādījumus un ar bazūnēm tos paziņoja ļaudīm. Katra pulka vadītājam bija pienākums nodot tālāk skaidrus rīkojumus par jebkuru gaidāmo pārvietošanos, kā to ziņoja bazūnes. Kas nesekoja dotajām pavēlēm, tika sodīts ar nāvi.

Dievs ir kārtības Dievs. Viss, kas saistīts ar Debesīm, atrodas vispilnīgākā kārtībā. Eņģeļu pulku rīcību iezīmē padotība un stingra paklausība, jo tikai tāda disciplīna un saskaņota darbība var dot panākumus. Šodien Dievs savā darbā prasa ne mazāku kārtību un sistemātiskumu kā Israēla dienās. Visiem, kas darbojas Viņa labā, jāstrādā saprātīgi un ne paviršā uz labu laimi darītā veidā. Dievs vēlas, ka Viņa darbu veiktu uzticīgi un precīzi, lai Viņš tam varētu uzspiest savas labvēlības zīmogu.

Kungs pats vadīja israēliešus visos viņu ceļojumos. Apmešanās vietu norādīja padebeša nolaišanās; un, cik ilgi tiem bija jāpaliek nometnē, tik ilgi padebesis dusēja pār saiešanas telti. Kad tiem vajadzēja doties ceļā, tas pacēlās augstu virs svētās telts. Kā apstāšanos, tā arī došanos ceļā ievadīja svinīga lūgšana. "Un notikās, kad šķirsts tika nests, tad Mozus sacīja: "Celies, Kungs, lai Tavi ienaidnieki tiek izklīdināti, un tie, kas tevi ienīst, lai bēg tava vaiga priekšā!" Bet, ja šķirsts apstājās uz vietas, tad viņš sacīja: "Atgriezies, Kungs, pie Israēla pulku tūkstošiem!" (4. Moz. 10:34,35)

Tikai vienpadsmit dienu ceļojums šķīra Sinaju no Kadešas, kas atradās uz Kānaānas robežām; un ar izredzēm drīz nokļūt Apsolītajā zemē Israēla pulki atkal uzsāka gājienu, kad padebesis beidzot deva zīmi doties uz priekšu. Jehova bija darījis brīnumus, izvedot viņus no Ēģiptes, un kāpēc gan lai tie negaidītu tālākas svētības tagad, kad formāli bija slēguši derību, apsoloties pieņemt Viņu kā savu vienīgo Valdnieku, un tika atzīti kā Visaugstākā izredzētie ļaudis?

Daudzi šo vietu tomēr atstāja ar nepatiku, jo, tik ilgi tur uzturoties pie tās bija pieraduši un gandrīz vai sāka uzskatīt par savām mājām. Granīta sienu aizsardzībā Dievs bija sapulcinājis savus ļaudis, atšķirtus no visām citām tautām, lai atkārtotu tiem savus svētos likumus. Tie labprāt lūkojās uz svēto kalnu, virs kura robotām galotnēm un kailajām klintīm tik bieži bija atklājusies dievišķā godība. Šī aina tik dziļi saistījās ar Dieva un svēto eņģeļu klātbūtni, ka tā viņiem likās pārāk svēta, lai to labprāt un bez kādas apdomāšanās varētu atstāt.

Tomēr, atskanot bazūnes signālam, visa nometne atkal devās ceļā, nesot savā vidū saiešanas telti, un ikkatra cilts gāja tai norādītajā vietā, zem sava karoga. Visas acis ar rūpēm raudzījās, lai uzzinātu, uz kuru pusi padebesis viņus vadīs. Kad tas pagriezās pret rītiem, kur priekšā bija redzami vienīgi tumši neapdzīvoti kalnu masīvi, daudzās sirdīs iezagās skumjas un šaubas.

Ejot uz priekšu, ceļš kļuva arvien grūtāks. Viņu gājiens virzījās caur akmeņainām aizām un kailiem neauglīgiem līdzenumiem. Tiem visapkārt pletās lielais tuksnesis — "tuksnešaina un bedraina zeme", "izkaltusi un nāves ēnas zeme", "zeme, kur neviens negāja cauri un kur neviens cilvēks nedzīvoja". (Jer. 2:6) Tuvu un tālu klinšu aizās tagad drūzmējās vīri, sievas un bērni, lopi un rati, garas rindas ar lielo un sīko lopu ganāmpulkiem. Tāpēc, gluži dabīgi, uz priekšu viņi virzījās tikai lēnām un ar grūtībām; lielie ļaužu pulki pēc ilgās dzīves nometnē nebija sagatavoti ceļa briesmām un grūtībām.

Pēc triju dienu ceļošanas atskanēja atklāta sūdzēšanās. Tā nāca no dažādo līdzgājēju puses, kur daudzi nebija vienprātīgi ar Israēlu un vienmēr meklēja iemeslu kurnēšanai. Sūdzību ierosinātāji nevarēja samierināties ar izvēlēto maršrutu, jo tie vienmēr atrada kādu iebildumu pret ceļu, pa kuru Mozus tos veda, lai gan viņi labi zināja, ka Mozus, tāpat kā viņi, tikai sekoja padebeša vadībai. Un, tā kā neapmierinātība ir lipīga, tā drīz vien izplatījās pa visu nometni.

Tie atkal sāka kliegt pēc gaļas. Lai gan bagātīgi apgādāti ar mannu, viņi tomēr nebija apmierināti. Dzīvodami Ēģiptes verdzībā, israēlieši bija spiesti iztikt ar visvienkāršāko un parastāko barību, kur trūkuma un smagā darba radītais izsalkums to padarīja pavisam garšīgu. Bet starp viņiem tagad atradās daudzi ēģiptieši, kas bija pieraduši pie bagātīga uztura, tie arī bija pirmie kliedzēji. Īsi pirms Israēla ierašanās pie Sinaja Kungs, atbildot uz viņu protestiem, reizē ar mannu bija devis arī gaļu, bet tā tika sagādāta tikai vienai dienai.

Dievs būtu varējis tos apgādāt ar gaļu tāpat kā ar mannu, bet ierobežojums tika uzlikts viņu pašu labā. Kungs bija plānojis tos nodrošināt ar barību, kas viņu vajadzībām atbilstu labāk nekā uzbudinošais uzturs, pie kā daudzi bija pieraduši Ēģiptē. Izdabāšanu samaitātajai ēstgribai vajadzēja apmainīt pret kaut ko veselīgāku, lai tie ar baudu varētu ēst barību, kas cilvēkiem tika nolemta jau pašā sākumā, — zemes augļi, kurus Dievs

Ādamam un Ievai deva Ēdenē. Šī iemesla dēļ gaļas lietošana uzturā israēliešiem lielā mērā tika ierobežota.

Sātans viņus kārdināja šos ierobežojumus uzskatīt par netaisniem un nežēlīgiem. Viņš pamudināja iekārot aizliegtās lietas, jo zināja, ka nesātība viņos atmodinātu jutekliskas kaislības un ar šo līdzekli viņš varētu ļaudis vieglāk iegūt savā varā. Visu slimību un ciešanu autors vienmēr cilvēkiem uzbruks tieši tur, kur cer iegūt vislielākos panākumus. Ar kārdināšanām ēstkāres jomā viņš lielā mērā ļaudis ir ierāvis grēkā jau kopš tā laika, kad pamudināja Ievu ņemt aizliegto augli. Izlietodams šo pašu līdzekli, viņš tagad uzkūdīja Israēlu kurnēt pret Dievu. Nesātība ēšanā un dzeršanā, vadot cilvēkus, kā tas parasti notiek, pie zemākām tieksmēm, sagatavo ceļu visu tikumisko noteikumu neievērošanai. Un, ja tad uzbrūk kārdināšanas, tiem ir pavisam maz spēka tām pretoties.

Nodaļa 33 - Divpadsmit izlūki

Vienpadsmit dienas pēc tam, kad tie bija atstājuši Horeba kalnu, ebreju pulki apmetās Kadešā, Pāranas tuksnesī, kas atradās netālu no Apsolītās zemes robežām. Šeit ļaudis ierosināja sūtīt izlūkus, lai apskatītu zemi. Mozus nesa šo nodomu Kunga priekšā un saņēma atļauju ar norādījumu, lai šim nolūkam no katras cilts tiktu izmeklēts viens virsnieks. Vīrus izraudzīja, kā bija norādīts, un Mozus tiem pavēlēja iet un zemi izlūkot: kāda tā, kāds tās stāvoklis un dabiskās priekšrocības; kādi ļaudis tur dzīvo, vai tie ir stipri vai vāji, vai viņu daudz vai maz, kā arī iepazīties ar augsnes raksturu, zemes auglību un paņemt sev līdzi no tur izaugušajiem augļiem.

Izlūki devās ceļā un pārstaigāja visu zemi, ieiedami no dienvidu puses un turpinādami apskati līdz pat ziemeļu robežai. Pēc četrdesmit dienu prombūtnes tie atgriezās. Israēla tauta loloja lielas cerības un viņus sagaidīja ar sevišķu interesi. Par izlūku atgriešanos paziņoja no cilts uz cilti un tos apsveica ar lielu prieku. Ļaudis steidzās ārā vēstnešiem pretī, kuri neskarti bija izgājuši cauri visām briesmām to bīstamajā pasākumā. Izlūki atnesa augļu paraugus, kas liecināja par augsnes ražību. Tieši tad bija vīnogu ienākšanās laiks, tādēļ tie bija paņēmuši kādu vīnogu ķekaru, tik lielu, ka to nesa divi vīri. Tāpat tika rādītas arī vīģes un granātāboli, kas tur auga lielā pārpilnībā.

Ļaudis priecājās, ka viņiem būs jāiemanto tik lieliska zeme un Mozum sniegto ziņojumu klausījās tik uzmanīgi, ka neviens vārds negāja zudumā. “Tiešām mēs nogājām tai zemē, kurp tu mūs sūtīji,” izlūki iesāka savu stāstu, “un patiesi, tur tek piens un medus, un šie ir tās zemes augļi.” (4. Moz. 13:17-33; 14.) Ļaudis bija sajūsmā. Tie nepacietīgi vēlējās paklausīt Kunga balsij un doties ceļā, lai tūlīt ieņemtu šo zemi. Bet, kad izlūki bija aprakstījuši zemes auglību un skaistumu, tie visi, izņemot divus, sāka gari un plaši spriest par briesmām un grūtībām, kas sagaida Israēlu, ja tas gribētu Kānaānu iekarot. Tie uzskaitīja dažādajos apgabalos dzīvojošās varenās nācijas, un teica, ka pilsētas tur apjoztas bieziem mūriem un ir ļoti lielas, un tur mītošie ļaudis tik stipri, ka tos nebūs iespējams uzvarēt. Tāpat tie pastāstīja, ka redzējuši milžus, Anaka dēlus, un ka nav ko domāt par zemes ieņemšanu.

Tagad aina krasi mainījās. Sūtņiem izsakot savu neticīgo siržu domas, kurās izpaudās sātana iedvestā mazdūšība, cerības un drosmes vietā iestājās gļēvs izmisums. Viņu neticība meta tumšu ēnu pār visu draudzi, un Dieva varenais spēks, kas tik bieži bija atklājies izredzētās tautas labā, tika pilnīgi aizmirsts. Ļaudis vairs neko negribēja pārdomāt, tie negribēja saprast, ka Tas, kas viņus vadījis līdz šejienei, noteikti ievedīs arī šajā zemē; tie negribēja atcerēties, cik brīnišķīgi Dievs viņus bija atbrīvojis no apspiedējiem, sataisīdams ceļu cauri jūrai un iznīcinādams tiem sekojošos faraona pulkus. Tie vairs nerēķinājās ar Dievu un rīkojās tā, it kā viss būtu atkarīgs vienīgi no ieroču spēka.

Savā neticībā tie ierobežoja Dieva varu un neuzticējās rokai, kas tos līdz šim bija tik droši vadījusi. Tie atkal atkārtoja savu iepriekšējo kļūdu, kurnot pret Mozu un Āronu. "Tad tādas ir beigas visām mūsu cerībām," tie sacīja, "tātad šī ir tā zeme, kuras dēļ mēs gājām visu ceļu no Ēģiptes, lai to iemantotu." Tagad tie savus vadoņus apvainoja ļaužu piekrāpšanā un Israēla ievešanā nelaimē.

Vīlušies cerībās un izmisuma nomākti, ļaudis kļuva neprātīgi. Atskanēja izmisīga raudāšana, kurai cauri jaucās kurnošu balsu neskaidrais troksnis. Kālebs aptvēra situāciju un, aizstāvēdams Dieva Vārdu, droši darīja visu iespējamo, lai iznīcinātu savu neticīgo biedru ļauno iespaidu. Kādu acumirkli ļaudis apklusa, lai uzklausītu viņa cerības pilnos un iedrošinošos vārdus attiecībā uz Apsolīto zemi. Viņš nerunāja pretī jau iepriekš teiktajam: mūri bija augsti un kānaānieši stipri. Tomēr visu to Israēlam bija apsolījis Dievs. "Celsimies un ieņemsim šo zemi, jo mēs to tiešām pārspēsim," aicināja Kālebs.

Bet viņu pārtrauca desmit pārējie, attēlodami visus šķēršļus vēl tumšākās krāsās nekā iepriekš. Tie paskaidroja: "Tā zeme, ko mēs kā izlūki esam pārstaigājuši, ir zeme, kas aprij savus iedzīvotājus, un visi ļaudis, ko mēs tur esam redzējuši, ir vīri milzīgā augumā. Un tur mēs arī esam redzējuši milžus, Anaka dēlus, no milžu cilts; mēs bijām savās acīs kā siseņi, un tādi paši mēs bijām arī viņu acīs."

Reiz iesākuši iet pa nepareizo ceļu, šie vīri stūrgalvīgi nostājās pret Kālebu un Jozuu, pret Mozu un pret Dievu. Katrs tālākais solis darīja tos vēl stūrgalvīgākus. Viņi bija apņēmušies apšaubīt jebkurus centienus iegūt Kānaānas zemi. Tie pat sagrozīja patiesību, lai vēl vairāk pastiprinātu savu samaitājošo iespaidu. Tagad tie sacīja: "(..) zeme aprij savus iedzīvotājus". Tā bija ne tikai ļauna, bet arī nepatiesa ziņa. Tā runāja pretī visam iepriekš teiktajam. Izlūki bija stāstījuši, ka zeme ir auglīga un bagāta un cilvēki tur ir milzīga auguma, kas nebūtu iespējams, ja klimats būtu tik neveselīgs, lai varētu teikt, ka "zeme aprij savus iedzīvotājus". Bet, ja cilvēki atdod savas sirdis neticībai, tad tie nostājas zem sātana varas un neviens nespēj pateikt, cik tālu viņš tos aizvedīs.

"Un visa draudze pacēla savu balsi un deva tai vaļu, un tauta raudāja to nakti." Drīz sākās dumpošanās un atklāta sacelšanās, jo sātans bija guvis pilnīgu virsroku, un šķita, ka ļaudis ir zaudējuši prātu. Tie nolādēja Mozu un Āronu, aizmirsdami, ka Dievs dzird visu ļauno valodu un mākoņu stabā tītais Eņģelis, kuram vienmēr ir pieeja pie Dieva, redz viņu briesmīgās dusmas. Savā sarūgtinājumā tie kliedza: "Kaut Ēģiptes zemē mēs būtu nomiruši! Jeb kaut labāk nomirstam te šinī tuksnesī!"

Tad viņu dusmas vērsās pret Dievu: "Kāpēc tas Kungs mūs ved uz šo zemi, lai mums liktu krist no zobena, kādēļ arī mūsu sievām un mūsu mazajiem bērniem būs jākrīt par laupījumu? Vai mums nebūtu labāki, ka mēs grieztos atpakaļ uz Ēģipti?" Un tie runāja cits uz citu: "Celsim sev vadītāju un iesim atpakaļ uz Ēģipti!" Tādā veidā tie apvainoja krāpšanā ne tikai Mozu, bet arī Dievu, kuri apsolījuši tādu zemi, ko viņi nav spējīgi

ieņemt. Tie aizgāja pat tik tālu, ka izvēlēja sev virsnieku, kas tos vestu atpakaļ uz viņu ciešanu un verdzības zemi, no kuras tie bija atbrīvoti ar Visvarenā stipro roku.

Pazemojumā un lielās bēdās "Mozus un Ārons krita uz savu vaigu visas Israēla draudzes sapulces priekšā", nezinādami, ko darīt, lai tos atturētu no viņu pārsteidzīgā un neapdomātā lēmuma. Kālebs un Jozua mēģināja troksni apklusināt. Par zīmi bēdām un sašutumam tie, dodoties ļaužu drūzmā, saplēsa savas drēbes , un viņu skaļās balsis pārspēja sacelšanās troksni un vaimanājošo kliegšanu: "Zeme, ko mēs esam pārstaigājuši, to izlūkodami, šī zeme ir varen laba zeme! Ja tas Kungs būs mums labvēlīgs, tad Viņš mūs arī ievedīs tanī zemē un dos mums tādu zemi, kurā piens un medus tek. Tikai jūs paši nesacelieties pret to Kungu un nebīstieties zemes iedzīvotājus; tie mums būs kā maizes kumoss. Viņu patvērums ir tos atstājis, bet tas Kungs ir ar mums; nebīstieties no tiem!"

Kānaāniešu ļaunuma mērs bija pilns un Kungs vairs negribēja viņus ilgāk paciest. Kad Viņš no tiem atņēma savu apsardzību, tie varēja kļūt par vieglu laupījumu. Saskaņā ar Dieva derību, zeme bija nodrošināta Israēlam. Tomēr tie tagad pieņēma neuzticīgo izlūku nepatieso ziņojumu, kā rezultātā tika piekrāpta visa draudze. Nodevēji savu darbu bija paveikuši. Ja sliktās ziņas būtu atnesuši tikai divi vīri, bet pārējie desmit būtu ļaudis uzmudinājuši Kunga Vārdā ieņemt zemi, arī tad savas neticības dēļ tie priekšroku dotu šo divu un nevis desmit ziņojumam. Bet tagad tikai divi aizstāvēja patiesību, kamēr desmit nostājās dumpinieku pusē.

Neuzticīgie sūtņi kliedzot apsūdzēja Kālebu un Jozuu, un pacēlās balsis, ka viņi jānomētā akmeņiem. Trakojošais pūlis sagrāba metamos, lai nonāvētu šos uzticīgos vīrus. Ārprātīgi kaukdami tie metās uz viņiem, bet pēkšņi akmeņi izkrita no to rokām, iestājās klusums un tie sāka bailēs drebēt. Lai aizkavētu tautas ļauno nodomu, bija iejaucies Dievs. Saiešanas telti apspīdēja Viņa godības klātbūtnes liesmojošais spožums. Visi ļaudis redzēja šo Kunga zīmi. Te sevi bija atklājis kāds par tiem varenāks, un neviens vairs neuzdrošinājās turpināt pretošanos. Izlūki, kas nesa ļauno vēsti, bailēs sarāvās un ar aizturētu elpu uzmeklēja savas teltis.

Tad Mozus piecēlās un iegāja saiešanas teltī. Kungs viņam paziņoja: "Es tos sitīšu ar mēri un tos izdeldēšu, bet tevi Es darīšu par tautu, kas būs lielāka un stiprāka nekā viņi!" Bet Mozus atkal aizlūdza par saviem ļaudīm. Viņš nevarēja pieļaut, ka tie visi tiktu izdeldēti un viņš pats kļūtu par varenu tautu. Atsaukdamies uz Dieva žēlastību, viņš teica: "Bet nedari tā, liec savam spēkam augt, ak Kungs, kā Tu esi apsolījis, sacīdams: "Tas Kungs ir pacietīgs un bagāts žēlastībā; (..) Tā piedod, — lūdzams, šīs tautas pārkāpumus pēc savas lielās žēlastības un tā, kā Tu šai tautai esi piedevis no Ēģiptes laikiem, tā dari līdz šim!"

Kungs apsolīja saudzēt Israēlu no tūlītējas bojāejas, bet viņu neticības un gļēvuma dēļ Viņš nevarēja tiem atklāt savu spēku, dodot uzvaru pār ienaidniekiem. Iesakot vienīgo drošo notikumu atrisinājumu, Viņš tiem savā žēlastībā pavēlēja griezties atpakaļ uz Sarkanās jūras pusi.

Sacelšanās uztraukumā ļaudis bija saukuši: "Ak, kaut mēs būtu miruši Ēģiptes zemē vai šinī tuksnesī!" Tagad šī lūgšana tika uzklausīta. Kungs paziņoja: "Es tā jums darīšu, kā jūs Manās ausīs esat runājuši! Šinī tuksnesī kritīs jūsu augumi no visiem jūsu skaitītiem pēc jūsu pašu skaita, tas ir no tiem, kas divdesmit gadu veci un vecāki, kas ir pret Mani kurnējuši. (..) Jūsu bērnus, par kuriem jūs teicāt, ka tie kritīšot par laupījumu, — tomēr Es tos ievedīšu, un viņi iepazīsies ar to zemi, ko jūs nicinādami esat atmetuši." Un par Kālebu Viņš teica: "Bet savu kalpu Kālebu, tādēļ ka viņam bija cits gars un tas ir Man sekojis, to Es gan ievedīšu tanī zemē, kur viņš jau ir bijis, un viņa pēcnācēji to iemantos." Kā izlūki ceļā bija pavadījuši četrdesmit dienas, tā tagad Israēla pulkiem vajadzēja četrdesmit gadus staigāt pa tuksnesi.

Nodaļa 34 - Koraha sacelšanās

Sodība, kas piemeklēja Israēlu, kādu laiku iegrožoja kurnēšanu un nepaklausību, bet sacelšanās gars vēl arvien mājoja sirdīs un beidzot nesa savus visrūgtākos augļus. Iepriekšējie nemieri bija tikai parasta ļaužu dumpošanās, kas radās pēkšņā pūļa satraukumā, bet tagad veidojās dziļāka sazvērestība ar nolūku gāzt paša Dieva iecelto vadoņu autoritāti.

Šīs kustības vadītājs, Korahs, bija levīts no Kehata dzimtas, Mozus brālēns. Viņš bija spējīgs un iespaidīgs vīrs. Kaut gan nozīmēts kalpošanai saiešanas teltī, viņš tomēr nebija mierā ar savu stāvokli un tīkoja pēc priestera goda. Tas, ka priestera amats, ko agrāk mantoja katras ģimenes pirmdzimtais, tika uzticēts Āronam un viņa namam, deva iemeslu greizsirdībai un neapmierinātībai, un Korahs jau ilgāku laiku slepeni darbojās pret Mozus un Ārona autoritāti, kaut arī vēl neuzdrošinājās pret tiem nostāties atklāti. Beidzot viņš ķērās pie pārdroša lēmuma — gāzt gan pilsonisko, gan reliģisko autoritāti. Atrast domu biedrus tam nesagādāja nekādas grūtības. Netālu no Koraha un kehatiešu teltīm, saiešanas telts dienvidu pusē, atradās Rūbena cilts nometne ar Dātana un Abirāma teltīm, kuri bija šīs cilts lielkungi un labprāt pievienojās viņa godkārīgajiem plāniem. Kā Jēkaba vecākā dēla pēcnācēji tie sev prasīja pilsonisko autoritāti, tādēļ nolēma dalīties ar Korahu priesteru godā.

Ļaužu noskaņojums Koraha nodomam bija labvēlīgs. Vilšanās sarūgtinājumā atgriezās agrākās šaubas, skaudība un naids, un tie atkal izvirzīja apsūdzības pret savu pacietīgo vadoni. Israēlieši pastāvīgi aizmirsa patiesību, ka viņus vada Dievs. Tie aizmirsa, ka viņu neredzamais Vadonis ir Derības Eņģelis, ka ļaužu priekšā pastāvīgi atrodas padebesī tērpta Kristus klātbūtne un Mozus visus norādījumus saņem no Viņa.

Tauta negribēja samierināties ar briesmīgo lēmumu, ka tiem jāmirst tuksnesī, un tāpēc labprāt pieķērās katram ieganstam, ka viņus vada nevis Dievs, bet Mozus un ka viņš ir tas, kas pār tiem izteicis šo spriedumu. Zemes vislēnprātīgākā vīra vislabākās pūles nespēja klusināt šo ļaužu nevēlēšanos paklausīt un, lai gan Dieva nepatikas zīmes par viņu agrāko nepaklausību vēl arvien bija redzamas to sarukušajās rindās, tie tomēr neņēma pie sirds Viņa mācības. Tie atkal padevās kārdināšanai.

Mozus vienkāršā gana dzīve bija daudz mierīgāka un laimīgāka, nekā pašreizējais vadoņa stāvoklis šajā nesavaldīgo garu lielajā pulkā. Bet Mozus neuzdrošinājās izvēli ņemt savās rokās. Gana spieķa vietā viņam bija dots varas zizlis, ko nevarēja nolikt, pirms Dievs viņu no tā nebija atbrīvojis.

Tas, kurš lasa ikkatras sirds noslēpumus, zināja Koraha un viņa biedru nodomus un bija nodrošinājis saviem ļaudīm tādus brīdinājumus un pamācības, kas tiem deva iespēju izvairīties no šo viltīgo vīru maldiem. Tie bija redzējuši Dieva sodību, ko savas skaudības

un apsūdzību dēļ pret Mozu saņēma Mirjama. Kungs bija paskaidrojis, ka Mozus ir lielāks nekā pravietis. "Es ar viņu runāju muti pret muti." Un vēl Viņš piebilda: "Kāpēc tad jūs nebīstaties runāt pret Manu kalpu Mozu?" (4. Moz. 12:8) Šie norādījumi nebija domāti tikai Āronam un Mirjamai, bet gan visam Israēlam. Korahs un viņa līdzdalībnieki bija vīri, kurus Dievs bija sevišķi pagodinājis ar savas varas un spēka atklāsmi. Viņi bija starp tiem, kas kopā ar Mozu kāpa kalnā un redzēja Dieva godību. Bet kopš tā laika bija notikusi pārmaiņa. Kārdināšana, kas sākumā bija pavisam niecīga, atrada patvērumu viņu sirdī un pamazām, rodot sev atbalstu, tur nostiprinājās, līdz viņu domas tagad pilnīgi pārvaldīja sātans, un tie uzdrošinājās ķerties pie sava slimīgā nodoma īstenošanas. Izrādot šķietamu interesi par tautas labklājību, tie sākumā savu neapmierinātību iečukstēja viens otram un pēc tam Israēla vadošajiem vīriem. Viņu slepenos norādījumus uzņēma tik labprāt, ka tie uzdrīkstējās iet vēl tālāk, līdz beidzot tiešām domāja, ka deg par Dieva godu.

Tiem izdevās sev līdzi novērst divsimt piecdesmit cilšu virsniekus, vīrus, kam draudzē bija laba slava. Ar tik stipriem un iespaidīgiem palīgiem tie droši cerēja izvest radikālas pārmaiņas pārvaldes iekārtā un jūtami labot Mozus un Ārona ieviesto administratīvo kārtību.

Greizsirdība deva iemeslu skaudībai, un skaudība — sacelšanās darbam. Viņi daudz sprieda par Mozus tiesībām uz tik lielu autoritāti un godu, kamēr beidzot nāca pie atziņas, ka viņš pats ir piesavinājies šo apskaužamo amatu, kuru arī katrs no tiem tikpat labi varētu pildīt. Tie pievīla sevi un viens otru, domādami, ka Mozus un Ārons paši ieņēmuši tās vietas, kurās viņi tagad atradās. Savā neapmierinātībā tie sprieda, ka minētie vadoņi paši paaugstinājušies pār Kunga draudzi, uzurpēdami priesterības un pārvaldes tiesības, lai gan viņu nami nav pilnvaroti stāvēt Israēlā augstāk par citiem. Tie nav svētāki par citiem ļaudīm, un pietiktu, ka viņi nostātos vienā līmenī ar saviem brāļiem, kuri tāpat ir pagodināti ar Dieva sevišķo klātbūtni un apsardzību.

Tālākās slepeno sazvērnieku pūles jau skāra visu tautu. Tiem, kuri atrodas maldos un pelnījuši norāšanu, nav nekā patīkamāka kā saņemt līdzjūtības apliecinājumus un uzslavu. Tā Korahs un viņa biedri iemantoja draudzes uzmanību un atbalstu. Norādījumu, ka Dieva dusmas pār tautu ir izsaukusi ļaužu kurnēšana, tie izskaidroja kā nepareizu. Viņi teica, ka draudze nav vainīga, jo tā neko citu nav vēlējusies, kā tikai to, kas tai pienākas, bet, lūk, Mozus ir pārāk valdonīgs vadītājs, kas nosaucis ļaudis par grēciniekiem, kaut gan tie ir svēta tauta un Kungs ir viņu vidū.

Korahs atgādināja viņu kopējo ceļojumu tuksnesī, kur tie bija nonākuši grūtībās un daudzi kurnēšanas un nepaklausības dēļ aizgāja bojā. Viņa klausītāji sāka domāt, ka tie tagad visu saprot daudz skaidrāk un būtu izvairījušies no grūtībām, ja Mozus būtu rīkojies savādāk. Tie nolēma, ka visās nelaimēs un bēdās vainojams Mozus, ka viņu izslēgšana no

Kānaānas radusies Mozus un Ārona nepareizās vadības dēļ; ja Korahs būtu bijis viņu vadonis, tos iedrošinādams , runājot par viņu labajiem darbiem, nevis norājot grēkus, tad viss ceļojums izvērstos daudz mierīgāks un sekmīgāks. Tai vietā, lai šurp un turp maldītos pa tuksnesi, tie jau būtu iegājuši Apsolītajā zemē.

Šajā neapmierinātībā starp draudzes ķildīgajiem elementiem valdīja daudz lielāka vienprātība, nekā jebkad agrāk. Koraha panākumi pie ļaudīm vairoja viņa paļāvību un nostiprināja pārliecību, ka nelikumīgā varas piesavināšanās no Mozus puses, ja tā netiks apstādināta, kļūs liktenīga Israēla brīvībai. Viņš arī paziņoja, ka šo lietu tam atklājis Dievs un ir pilnvarojis viņu pārvaldes sistēmā izdarīt pārmaiņu, kamēr vēl nav par vēlu. Tomēr daudzi negribēja pieņemt Koraha apvainojumus pret Mozu. Tie atcerējās Mozus pacietīgo, pašuzupurīgo darbošanos, un viņu sirdsapziņa kļuva nemierīga. Tāpēc bija nepieciešams Mozus dziļajai interesei par Israēlu atrast kādus savtīgus motīvus, un tā tika atkārtota vecā apsūdzība, ka viņš Israēlu izvedis, lai tie aizietu bojā tuksnesī, bet pats varētu piesavināties viņu īpašumus.

Kādu laiku šo darbu veica slepenībā. Bet, tiklīdz visa kustība bija kļuvusi pietiekoši spēcīga, lai varētu pastāvēt atklāti, tā Korahs parādījās šīs grupas priekšgalā un atklāti apvainoja Mozu un Āronu, ka tie patvaļīgi sagrābuši varu savās rokās, uz ko būtu tiesības arī Koraham un viņa biedriem. Tālāk tie izvirzīja apvainojumu, ka tautai tiek nolaupīta brīvība un neatkarība. “Lai nu jums pietiek!” teica sazvērnieki, jo “visa draudze tagad ir svēta, jo pats tas Kungs ir viņas vidū; kādēļ tad jūs vēl gribat būt par virsaišiem un valdīt pār tā Kunga draudzi?” (Sk. 4. Moz. 16. nod.)

Mozus nebija gaidījis šo dziļi skarošo sitienu un, kad viņš pēkšņi izprata tā briesmīgo nozīmi, tad klusā aizlūgšanā pakrita uz sava vaiga Dieva priekšā. Viņš piecēlās vēl noskumis, bet mierīgs un apņēmības pilns. Viņam bija apsolīta dievišķa vadība. “Rītu agri, “ viņš teica, “tad tas Kungs parādīs, kas Viņam pieder un cik ir svētu un kas var viņam tuvoties, un kuru Viņš sev izvēlēs, tas varēs Viņam tuvoties.” Pārbaudei vajadzēja notikt nākamajā dienā, lai visiem būtu laiks pārdomām. — Tad tiem, kas pretendēja uz priestera amatu, vajadzēja nākt katram ar savu kvēpināmo trauku un draudzes klātbūtnē pienest kvēpināmo upuri pie saiešanas telts. Likums noteikti prasīja, ka svētajā vietā drīkst kalpot tikai tie, kas šim svētajam darbam ir izraudzīti. Pat priesteri Nadabs un Abija tika iznīcināti, kad bija uzdrošinājušies pretēji Dieva pavēlei pienest “svešu uguni”. Tādēļ Mozus aicināja savus sāncenšus nest šo lietu Dieva priekšā, ja viņi uzdrošinās celt tik bīstamu apsūdzību.

Atšķirdams Korahu un viņa biedrus, viņš teica: “Vai tas jums vēl par maz, ka Israēla Dievs jūs ir izraudzījis no Israēla draudzes, lai jūs Viņam tuvotos, lai piedalītos tā Kunga mājokļa aprūpes darbos un nostātos draudzes priekšā, to pārvaldīdami? Viņš tevi līdz ar visiem taviem brāļiem, Levija dēliem, licis pie sevis tuvu nākt; un nu jūs pat meklējat sev

priestera amatu? Tādēļ tu esi nācis kopā ar savu baru, lai saceltos pret to Kungu, jo kas ir Ārons, ka jūs pret to kūdāt?”

Dātans un Abirams nebija tik pārdroši uzstājušies kā Korahs, un, cerēdams, ka viņi šajā sazvērestībā tikai ievilkti un nav pilnīgi samaitāti, Mozus tos uzaicināja pie sevis, lai uzklausītu viņu sūdzību. Bet tie negribēja nākt un apvainojoši liedzās atzīt viņa autoritāti. Visas draudzes priekšā viņi atklāti paziņoja: “Vai tad nepietiek, ka tu mūs esi izvedis no tās zemes, kurā piens un medus tek, lai mums liktu mirt tuksnesī? Kā tad tu vēl tagad sevi turi mums par valdnieku? Tu mūs, patiesi, neesi ievedis zemē, kurā piens un medus pāri plūst, nedz arī mums devis iemantot laukus vai vīna kalnus, — vai tu šeit gribi tautai smiltis acīs kaisīt? — Nē! Mēs neiesim!”

Nodaļa 35 - Tuksnesī

Gandrīz četrdesmit gadus Israēla bērni skatam it kā izgaisa tuksneša tumsā. "Tad nu laika sprīdis," saka Mozus, "cik ilgi esam gājuši no Kadeš-Barneas, līdz kamēr esam pārgājuši pār Zeredas upi, bija trīsdesmit astoņi gadi, tiekams visa karavīru audze bija gājusi bojā tuksnesī, kā tas Kungs to bija, uz tiem zīmējoties, ar zvērestu apsolījis. Savukārt arī tā Kunga roka bija pret viņiem, viņus izdeldējot no nometņu ļaužu vidus līdz pēdējam vīram." (5. Moz. 2:14,15) Šo gadu laikā ļaudīm vienmēr tika atgādināts, ka tie atrodas zem dievišķa nopēluma. Saceļoties Kadešā, tie atmeta Dievu, un Dievs uz laiku atmeta viņus. Tā kā tie bija kļuvuši neuzticīgi Kunga derībai, tad nevarēja saņemt ar apgraizīšanu ieviesto derības zīmi. Viņu vēlēšanās atgriezties verdzības zemē bija atklājusi, ka tie nav brīvības cienīgi, tādēļ Pasā svētkus, kas tika iecelti, lai atcerētos atbrīvošanos no verdzības, tie nevarēja svētīt.

Tomēr kalpošanas turpināšanās svētnīcā norādīja, ka Dievs savu tautu nav pilnīgi atmetis. Kungs vēl arvien rūpējās par ļaužu vajadzībām. Runādams par viņu klejojumu gaitām, Mozus teica: "Jo Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis visos tavos pasākumos, Viņš zina tavas gaitas šinī lielajā tuksnesī; šos četrdesmit gadus tas Kungs, tavs Dievs, ir bijis ar tevi; tev nekā nav trūcis." (5. Moz. 2:7) Un levītu slavas dziesma, kuru uzrakstījis Nehemija, skaidri pierāda Dieva rūpes par Israēlu pat šajos soda izciešanas un trimdas gados. "Tomēr pēc savas lielās sirds žēlastības Tu tos neesi atstājis tuksnesī un Tavs padebeša stabs neatstājās no tiem dienā, vezdams pa ceļu, ne arī uguns stabs naktī, spīdēdams uz ceļa, kur tie gāja. Tu devi savu labo Garu, lai viņus pamācītu, un Tavu mannu neesi atrāvis viņu mutei; Tu devi ūdeni, kad tiem slāpa. Četrdesmit gadus Tu par viņiem esi rūpējies tuksnesī (..), viņu drēbes nekļuva vecas un viņu kājas neuztūka." (Nehem. 9:9-21, pēc Glika tulk.)

Klejošana tuksnesī nebija tikai kā sods nemierniekiem un kurnētājiem, bet arī audzināšanas līdzeklis nākamajai paaudzei, kuru vajadzēja sagatavot ieiešanai Apsolītajā zemē. Mozus viņiem paskaidroja: "Kungs, tavs Dievs, tevi pārmāca tā, kā tēvs pārmāca savu dēlu." "Tev ir jāpiemin viss tas ceļš, pa kuru tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir vadījis tuksnesī visus šos četrdesmit gadus, lai tevi pazemotu un lai tevi pārbaudītu, lai Viņš zinātu, kas ir tavā sirdsprātā, vai tu Viņa baušļus turēsi, vai ne. Un Viņš tevi pazemoja, lika tev badu ciest un ēdināja tevi ar mannu, ko tu vēl nepazini un ko tavi tēvi nebija pazinuši, lai liktu tev atzīt, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet ka cilvēks dzīvo no visa tā, kas iziet no tā Kunga mutes." (5. Moz. 8:5,2,3)

"Viņš to atrada tuksnešainā zemē, klajumā, plēsīgu zvēru briesmīgu kaucienu vidū; Viņš to apkampa pasargādams, Viņš to pieņēma pie sevis, Viņš to sargāja kā acuraugu." (5. Moz. 32:10] "Visās viņu bēdās Viņš bija ar tiem, un Viņa vaiga eņģelis tos izglāba.

Savā mīlestībā un centienos viņus taupīt Viņš tos izglāba, Viņš tos atbalstīja un nesa uz savām rokām jau kopš seniem laikiem.” (Jes. 63:9)

No ļaužu dzīves tuksnesī tomēr aprakstīti ir vienīgi tie gadījumi, kur viņi sacēlās pret Kungu. Koraha dumpis prasīja četrpadsmit tūkstošu israēliešu bojāeju. Arī vēlāk tie vēl atsevišķos gadījumos parādīja to pašu nicinošo attieksmi pret dievišķo Autoritāti.

Tā kādreiz viens ēģiptieša un israēliešu sievas dēls, no jauktā pūļa vidus, kas Israēlam nāca līdzi no Ēģiptes, atstāja savu vietu nometnē un iegāja israēliešu daļā, apgalvodams, ka viņam esot tiesības tur uzcelt savu telti. Dievišķais likums to aizliedza, jo ēģiptiešu pēcnācēji no draudzes bija šķirti līdz trešajam augumam. Starp viņu un kādu israēlieti izcēlās strīds, un, lietai nonākot pie tiesnešiem, to atzina par vainīgu.

Saniknots par tādu spriedumu, tas lādēja tiesnesi un dusmu karstumā zaimoja Dieva Vārdu. Viņu tūlīt aizveda pie Mozus. Pastāvēja likums: “Kas nolād savu tēvu vai māti, tas sodāms ar nāvi” (3. Moz. 21:17) , bet šādiem gadījumiem nebija nekādu norādījumu. Noziegums šķita tik briesmīgs, ka ļaudis izjuta vajadzību vaicāt Kungu pēc īpaša norādījuma. Vīru paturēja apcietinājumā, kamēr tiks noskaidrots Kunga prāts. Un Dievs arī izteica savu spriedumu; pēc Viņa pavēles zaimotāju izveda aiz nometnes un nomētāja akmeņiem. Grēka tiešie liecinieki uzlika savas rokas uz tā galvas, ar to svinīgi apliecinot pret viņu izvirzītās apsūdzības patiesumu. Tad tie meta pirmos akmeņus, un pēc tam sprieduma izpildē piedalījās citi klātesošie.

Tā pēc likuma izziņošanas, līdzīgos gadījumos rīkojās arī vēlāk: “Bet Israēla bērniem tu saki, teikdams: Ikvienam, kas lād Dievu, tam jānes savs grēks. Un kas zaimo tā Kunga vārdu, tam noteikti jāmirst, tas visai draudzei ir jānomētā ar akmeņiem, vai viņš ir svešinieks, vai iedzimtais; kas vien zaimo tā Kunga vārdu, tam būs mirt.” (3. Moz. 24:15,16)

Ir cilvēki, kas cenšas apšaubīt Dieva mīlestību un taisnību, tik smagi sodot par dusmu karstumā izteiktiem vārdiem. Bet tiklab Dieva mīlestība kā taisnība prasa parādīt, ka ļaunprātīgos nolūkos pret Dievu izteiktie vārdi ir liels grēks. Pirmā Dieva apvainotāja sodīšanai vajadzēja būt kā brīdinājumam citiem, ka Dieva vārds ir godājams. Ja šī vīra grēku atstātu nesodītu, tad arī citi demoralizētos un beidzot būtu jāupurē daudzu cilvēku dzīvības.

Jauktais pūlis, kas israēliešiem nāca līdzi no Ēģiptes, bija pastāvīgu kārdinājumu un nepatikšanu avots. Tie gan apliecināja, ka ir atsacījušies no kalpošanas elkiem un pielūdz patieso Dievu, bet viņu agrākā audzināšana un dzīvesveids bija uzspiedis savu zīmogu raksturam un ieradumiem, un tos lielākā vai mazākā mērā bija skāris elku pielūgšanas demoralizējošais iespaids. Visbiežāk tieši viņi bija tie, kas izraisīja ķildas un

neapmierinātu sūdzēšanos, tā saraudzējot nometni ar saviem elkudievīgajiem paradumiem un kurnēšanu pret Dievu.

Drīz pēc atgriešanās tuksnesī notika kāds Sabata pārkāpšanas gadījums, pie tam tādos apstākļos, kas šo grēku darīja jo sevišķi smagu. Kunga paziņojums, ka Israēls nevar iemantot Apsolīto zemi, izsauca sevišķu pretošanās garu. Sadusmots, ka tam nebūs lemts ieiet Kānaānā, un apņēmies spītēt Dieva likumiem, kāds no ļaudīm uzdrošinājās atklāti pārkāpt ceturto bausli, iziedams Sabatā lasīt malku. Ceļojuma laikā tuksnesī uguns kurināšana septītajā dienā bija stingri aizliegta. Šis aizliegums gan neattiecās uz Kānaānas zemi, kur bargā klimata dēļ bieži bija nepieciešams uguns siltums, bet tuksnesī tas nebija vajadzīgs. Šī vīra rīcība bija izaicinoša un pārdomāta ceturtā baušļa pārkāpšana, — ne neapdomības vai nezināšanas grēks, bet apzināti pārdroša rīcība.

Viņu noķēra nozieguma vietā un atveda pie Mozus. Jau agrāk bija paskaidrots, ka Sabata pārkāpšana sodāma ar nāvi, bet nebija norādīts, kā sodu izpildīt. Mozus nesa šo lietu Kunga priekšā un saņēma atbildi: "Šim vīram jāmirst; lai visa draudze to nomētā ar akmeņiem ārpus nometnes." (4. Moz. 15:35) Dieva zaimošana un apzināta Sabata pārkāpšana saņēma vienādu sodu, jo tās abas izpaužas Dieva autoritātes nicināšanā.

Šodien daudzi atmet radīšanas Sabatu kā jūdiem domātu rīkojumu un apgalvo, ka, ja to tur svētu, tad Sabata pārkāpšana arī tagad sodāma ar nāvi, bet mēs redzam, ka Dieva zaimošana saņēma tādu pašu sodu, kā Sabata pārkāpšana. Vai mums tādēļ jāsecina, ka arī trešais bauslis ir atcelts kā vienīgi jūdiem domāts? Bet ar nāves sodu saistītais arguments taču uz trešo, piekto un gandrīz uz ikkatru no desmit baušļiem attiecināms tikpat labi kā uz ceturto bausli. Lai gan Kungs tagad Viņa likumu pārkāpējus nesoda laicīgi, tomēr Viņa Vārds liecina, ka grēka nopelns ir nāve, un pēdējās tiesas dienā atklāsies, ka nāve ir visu Viņa svēto priekšrakstu pārkāpēju daļa.

Visu četrdesmit gadu laikā tuksnesī ar brīnišķīgo mannas sagādi ļaudīm ik nedēļas tika atgādināts Sabata svinēšanas svētais pienākums. Tomēr arī tas viņus neveda pie paklausības. Kaut arī tie neuzdrošinājās Sabatu pārkāpt tik pārdroši un atklāti, kā nāves soda saņemšanas gadījumā, tomēr ceturtā baušļa ievērošanā pastāvēja liela vaļība. Dievs savam pravietim vēlāk lika paziņot: "Tie ļoti sagānīja manas svētās dienas." (Ec. 20:13-24, pēc Glika tulk.) Tas bija viens no iemesliem, kāpēc pirmā paaudze tika izslēgta no Apsolītās zemes. Tomēr arī viņu bērni šo mācību nepieņēma. Četrdesmit gadu ceļojuma laikā viņi pret Sabatu izturējās tik nolaidīgi, ka Kungs, lai gan neliedza tiem ieiet Kānaānā, tomēr bija spiests paziņot, ka pēc apmešanās Apsolītajā zemē viņi tiks izkaisīti starp pagāniem.

No Kadešas Israēla bērni atgriezās tuksnesī, bet viņu klejojumu gaitām beidzoties, visa draudze vēlreiz nonāca "Cina tuksnesī, un ļaudis apmetās Kadešā." (4. Moz. 20:1)

Šeit nomira un tika apglabāta Mirjama. No līksmās ainas Sarkanās jūras krastos, kad Israēls ar dziesmām un dejām svinēja Jehovas lielo uzvaru, līdz kapam tuksnesī, kur beidzās visa mūža gājums, — tāds bija miljonu liktenis, kuri ar lielām cerībām kādreiz izgāja no Ēģiptes. Svētību biķeri no viņu lūpām bija atrāvis grēks. Vai nākamā paaudze ņems vērā šo mācību?

"Tomēr viņi grēkoja joprojām un neticēja Viņa brīnuma darbiem. (..) Kad Viņš tos žņaudza, tad tie vaicāja pēc Viņa, atgriezās un meklēja Dievu. Un atcerējās, ka Dievs ir viņu klints, ka Dievs Visaugstākais ir viņu atsvabinātājs." (Ps. 78:32-35) Tomēr tie neatgriezās no visas sirds. Kaut arī ienaidnieka dzīti, tie meklēja palīdzību pie Kunga, kurš vienīgais spēja tos atbrīvot, tomēr "viņu sirds nebija cieši saistīta pie Viņa, un tie neturējās uzticīgi pie Viņa derības. Taču Viņš bija žēlsirdīgs, piedeva noziegumu un viņus neizdeldēja, bet daudzkārt novērsa savas dusmas un nelika pamosties visai savai bardzībai (..), jo Viņš ņēma vērā to, ka tie ir miesa, vēja pūsma, kas aizskrien un vairs neatgriežas." (Ps. 78:37-39)

Nodaļa 36 - Sistā klints

Lai Israēlu tuksnesī atspirdzinātu, pirmo reizi dzīvinoša ūdens straume izplūda no Horebā sistās klints. Un tā visa ceļojuma laikā, kad vien radās vajadzība, tie tika apgādāti ar veldzi, pateicoties Dieva žēlastības brīnumam. Tomēr ūdens visu laiku neturpināja plūst no Horeba. Kur vien bija nepieciešams, tur tas iztecēja no klinšu plaisām blakus viņu nometnei.

Tas bija Kristus, kas sava vārda spēkā lika nākt atsvaidzinošai straumei Israēla labā. "Tie visi ir dzēruši no garīgās Klints, kas gāja līdz, un šī Klints bija Kristus." (1. Kor. 10:4) Viņš bija visu laicīgo un garīgo svētību Avots. Kristus, patiesā Klints, bija ar tiem visos viņu ceļojumos. "Tie nebija izslāpuši, kad Viņš tos vadīja pa tuksnesi. Ūdenim Viņš lika plūst no klintīm, Viņš pāršķēla klinti, un iztecēja ūdens." "(..) un plūda pa tuksnesi straumēm." (Jes. 48:21; Ps. 105:41)

Sistā Klints norādīja uz Kristu, un ar šo simbolu mums tiek mācītas visdārgākās garīgās patiesības. Kā dzīvību uzturošais ūdens plūda no sistās klints, tā no "Dieva sasistā", "mūsu pārkāpumu dēļ ievainotā" un "mūsu grēku dēļ sagrauztā" Kristus pazudušās cilvēces labā šodien plūst pestīšanas straume. (Jes. 53:4,5) Kā klints tika sista tikai vienreiz, tā arī Kristus ir "vienreiz upurēts daudzu cilvēku grēkus atņemt (..)." (Ebr. 9:28) Mūsu Pestītājs nav upurējams otru reizi; tiem, kas meklē Viņa žēlastības svētības, tikai jālūdz Jēzus Vārdā un jāatklāj savas sirds vēlmes grēkus nožēlojošā lūgšanā. Šāda lūgšana Debesu pulku Pavēlniekam norādīs uz Jēzus rētām, un tūlīt no jauna plūdīs dzīvību dodošās asinis, ko Israēlam ainoja dzīvā ūdens straume.

Pēc nostiprināšanās Kānaānā ūdens plūšanu no klints tuksnesī israēlieši atcerējās un atzīmēja ar līksmām svinībām. Kristus zemes dzīves laikā šīs svinības bija izvērtušās par visiespaidīgāko ceremoniju. Tās iekļāvās Lieveņu svētkos, kad ļaudis no visām zemes malām sanāca kopā Jeruzālemē. Katrā no septiņām svētku dienām, mūzikas un levītu kora pavadīti, priesteri ar zelta trauku devās ārā smelt ūdeni no Siloas avota. Viņiem sekoja Dieva pielūdzēju pulki, tik lielā skaitā, cik vien bija iespējams izvietoties gar straumi, lai no tās padzertos. Līksmās melodijās izskanēja vārdi: "Ar prieku jūs smelsiet ūdeni no pestīšanas avotiem." (Jes. 12:3) Tā iegūto dārgo veldzi priesteri nesa uz templi, bet visapkārt bija dzirdama mūzika un svinīga dziesma: "Mūsu kājas stāvēs tavos vārtos, ak Jeruzāleme." Tad gavilējošo ļaužu pulku, visdažādāko mūzikas instrumentu un dzidri skanošu bazūņu pavadībā ūdeni izlēja uz dedzināmo upuru altāra.

Pestītājs šo simbolisko kalpošanu izmantoja, lai ļaužu domas pievērstu Viņa sagādātajām svētībām. Pēdējā lielajā svētku dienā tempļa pagalmos atskanēja Viņa balss: "Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! Kas man tic, kā Rakstos sacīts: No tā miesas plūdīs dzīva ūdens straumes." "To," kā apliecina Jānis, "Viņš sacīja par Garu, ko

vēlāk dabūja tie, kas viņam ticēja (..).” (Jāņa 7:37-39) Sausā un izkaltušā zemē plūstošais atsvaidzinošais ūdens, kas tuksnesī lika uzplaukt ziediem un izlauzās uz āru, lai saglabātu dzīvību bojā ejošajiem ļaudīm, norāda uz dievišķo žēlastību, ko var dot vienīgi Kristus, kas kā dzīvais ūdens šķīsta, atspirdzina un stiprina dvēseli. Ja kāda cilvēka sirdī Kristus ir ņēmis pastāvīgu mājvietu, tad viņā atrodas neizsīkstošs žēlastības un spēka avots. Jēzus dara priecīgu dzīvi un apgaismo ejamo taku visiem tiem, kas Viņu patiesi meklē. Viņa mīlestība, uzņemta sirdī, atklāsies labos darbos uz mūžīgu dzīvību. Tā svētīs ne tikai dvēseli, kurā ir uzplaukusi, bet dzīvību dodošā straumē izliesies vārdos un taisnības darbos, atspirdzinot ap sevi visus slāpstošos.

Sarunā ar samariešu sievu pie Jēkaba akas Pestītājs izlietoja šo pašu ainojumu: “Bet kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam ne mūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.” (Jāņa 4:14) Kristus sevī apvieno divus simbolus. Viņš ir Klints un Viņš ir Dzīvības ūdens.

Līdzīgi skaisti un izteiksmīgi salīdzinājumi ir atrodami visā Bībelē. Daudzus gadsimtus pirms Kristus atnākšanas Mozus jau norādīja uz Viņu kā uz Israēla pestīšanas Klinti. (5. Moz. 32:15) Dziesminieks, dziedot par Viņu, lietoja izteicienus “mans Pestītājs”, “mana stipruma Klints”, “par mani augstākā Klints”, “mana Klints un mana Pils”, “manas sirds Klints”, “patvēruma Klints”. Dāvida dziesmās Kristus žēlastība attēlota arī kā vēss, “palēns ūdens” zaļās ganībās, kur Debesu Gans vada savu ganāmpulku. Un sastopams arī tāds salīdzinājums: “Tu tos dzirdini no Tava prieka upēm, jo pie tevis ir dzīvības avots.” (Ps. 19:15; 62:8; 61:2; 71:3; 73:26; 94:22; 23:2; 36:8-10) Gudrais vīrs, savukārt, paskaidro: “(..) īstenās atziņas avots ir kā plata un strauja upe.” (Sal. pam. 18:4) Jeremijam Kristus ir “Dzīvā ūdens Avots”, Cakarijam — “pieejams Avots (..) pret grēku un nešķīstību”. (Jer. 2:13; Cak. 13:1)

Jesaja par Viņu raksta kā par “laikmetu Klinti”, par “lielas klints ēnu sausā zemē”. (Jes. 26:4; 32:2) Viņš piemin dārgus apsolījumus, iespaidīgā kārtā likdams atcerēties dzīvā ūdens straumi, kas plūda Israēla labā: “Cietēji un nabagi meklē ūdeni un neatrod, viņu mēle ir izslāpusi un iztvīkusi; Es, tas Kungs, tos paklausīšu, Es, Israēla Dievs, tos neatstāšu.” (Jes. 41:17). “Es liešu ūdeni uz iztvīkušiem un straumes uz izslāpušiem”, “tad tuksnesī plūdīs ūdeņi un straumes klajumos”. (Jes. 44:3; 35:6, pēc Glika tulk.) “Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens, un kam nav naudas, nāciet, pērciet un ēdiet!” (Jes. 55:1) Un vēl pašās pēdējās Svētā Vārda lappusēs mēs dzirdam šī aicinājuma atbalsi. Dzīvā ūdens straume, “skaidra kā kristāls”, iztek no Dieva troņa un no Jēra, un cauri visiem laikmetiem turpina skanēt žēlastības pilnais piedāvājums: “Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.” (Atkl. 22:1,17)

Tieši pirms tam, kad ebreju pulki sasniedza Kadešu, dzīvā ūdens straumes, kas tik ilgus gadus bija plūdušas blakus viņu nometnei, pārstāja tecēt. Kungs bija nodomājis

vēlreiz pārbaudīt savu tautu. Viņš gribēja redzēt, vai tie uzticēsies dievišķai aizgādībai, vai arī atdarinās savu tēvu neticību.

Tagad viņi jau spēja saskatīt Kānaānas pakalnus. Tikai nedaudzu dienu ceļojums tos varēja novest pie Apsolītās zemes robežām. Tie atradās pavisam netālu no Ēdoma teritorijas, kas piederēja Ēzava pēcnācējiem, caur kuru veda nospraustais ceļš uz Kānaānu. Mozus bija saņēmis pavēli: "Griezieties pret ziemeļiem. Un tautai pavēli, sacīdams: Jūs iesit savu brāļu, Ēzava pēcnācēju, robežām cauri, kas dzīvo Seīrā; tie no jums bīsies, bet esiet ļoti uzmanīgi (..). Pārtiku pērciet no viņiem par naudu, lai jums būtu ko ēst, arī ūdeni pērciet no viņiem par naudu, ka jums būtu ko padzerties." (5. Moz. 2:3-6)

Šiem norādījumiem vajadzēja pietiekošā mērā izskaidrot, kāpēc izbeigusies viņu ūdens apgāde. Ejot taisni uz Kānaānu, tiem tūlīt jāšķērso ūdeņiem bagāta auglīga zeme. Dievs viņiem bija apsolījis netraucētu pārvietošanos cauri visai Ēdoma teritorijai, kā arī iespēju pirkt barību un ūdeni visu pulku pietiekošai apgādei. Brīnumainās ūdens plūsmas pārtraukšanai tāpēc vajadzēja kļūt par iemeslu līksmībai, jo tā bija zīme, ka arī viņu ceļojums pa tuksnesi nu reiz ir galā. Ja neticība tos nebūtu padarījusi aklus, tie noteikti šo lietu aptvertu. Tomēr tas, kam vajadzēja liecināt par Dieva apsolījumu piepildīšanos, tika pārvērsts par iemeslu šaubām un kurnēšanai. Ļaudīm šķita, ka jāatsakās no visām cerībām, ka Dievs viņus ievedīs Kānaānā, un tie kliedza pēc tuksneša svētībām.

Pirms Kungs atļāva ieiet Kānaānā, tiem vajadzēja pierādīt, ka viņi tic Dieva apsolījumiem. Ūdens izsīka pirms Ēdoma robežām. Šeit tiem bija izdevība uz īsu laiku staigāt ticībā un ne skatīšanā. Tomēr jau pirmais pārbaudījums tautā izsauca tādu pašu nemiera un nepateicības garu, kādu bija parādījuši viņu tēvi. Tiklīdz nometnē atskanēja saucieni pēc ūdens, tā tie aizmirsa gādīgo roku, kas tik ilgus gadus bija rūpējusies par viņu vajadzībām, un, kur viņiem vajadzēja meklēt palīdzību pie Dieva, tie ar savu izmisīgo kliegšanu pret Viņu kurnēja: "Ak, kaut mēs būtu gājuši bojā, kad mūsu brāļi nomira Kunga priekšā." (4. Moz. 20:1-13) Tas nozīmēja, ka viņi gribēja būt to skaitā, kuri tika iznīcināti Koraha sacelšanās gadījumā.

Kliegšana bija vērsta pret Mozu un Āronu: "Kāpēc jūs esat veduši tā Kunga draudzi šinī tuksnesī, ka mums un mūsu lopiem te jānobeidzas? Un kāpēc jūs mūs esat izveduši no Ēģiptes un noveduši šinī posta vietā? Te nav sējas lauku, nav vīģu koku, nedz vīna koku vai granātābolu koku vieta, te pat nav ūdens, ko dzert!"

Vadoņi devās pie saiešanas telts durvīm un krita uz sava vaiga. Atkal parādījās "Kunga Godība" un Mozus saņēma pavēli: "Ņem zizli un sasauc draudzi, tu un tavs brālis Ārons, un runājiet uz klinti, kas viņu acu priekšā, un tā izdos ūdeni (..)." (4. Moz. 20:8)

Abi brāļi nāca ļaužu priekšā, un Mozum rokā bija Dieva zizlis. Tagad viņi jau bija veci vīri. Tie ilgi bija pacietuši Israēla dumpīgo noskaņojumu un stūrgalvību, bet nu beidzot pat Mozum zuda pacietība. "Klausieties jel, jūs pārgalvji! Vai mēs jums nedabūsim ūdeni no šīs klints?" (Pēc Glika tulk.) Un runāšanas vietā, kā Dievs viņam bija pavēlējis, tas klinti divas reizes sita ar zizli.

Ūdens iztecēja papilnam, lai apmierinātu visu ļaužu pulku. Tomēr tika pieļauta liela kļūda. Mozus bija runājis uztraukumā, viņa vārdi vairāk pauda cilvēciskas dusmas, nevis svētu sašutumu par negodbijību pret Dievu. "Klausieties jel, jūs pārgalvji!" viņš bija teicis. Šī apsūdzība bija pareiza, bet pat patiesību nedrīkst izteikt dusmīgi vai nepacietīgi. Kad Kungs kādreiz Mozum bija pavēlējis pārmest Israēlam tautas dumpīgo sacelšanos, tad viņam tādi vārdi šķita sāpīgi un grūti panesami, tomēr Dievs tam palīdzēja sniegt šo vēsti. Bet kad tagad Mozus pats no sevis tos apsūdzēja, viņš apbēdināja Dieva Garu un ļaudīm nodarīja tikai ļaunu. Atklājās viņa pacietības un pašsavaldīšanās trūkums, kas tiem deva iemeslu apšaubīt, vai viņu pagātnē ir vadījis Dievs, kā arī attaisnot pašiem savus grēkus. Līdzīgi tiem, Mozus bija apbēdinājis Dievu. Ļaudis sāka runāt, ka Mozus izturēšanās jau no sākuma ir bijusi peļama un zem katras kritikas, un tagad tiem bija izdevīgs iemesls, lai atmestu visus rājienus, kurus Kungs tiem bija sūtījis, izmantojot savu kalpu.

Nodaļa 37 - Ceļošana apkārt Ēdomam

Israēla nometne Kadešā atradās pavisam netālu no Ēdoma robežām, un kā Mozus, tā arī visa tauta ļoti vēlējās turpināt ceļu uz Apsolīto zemi, šķērsojot šo teritoriju; tādēļ viņi, kā Dievs to bija norādījis, izsūtīja vēstnešus, lai ēdomiešu ķēniņam pateiktu: "Tā saka tavs brālis Israēls: Tu zini visas tās bēdas, kādās mēs atrodamies, ka mūsu ciltstēvi bija izgājuši uz Ēģipti, ka mēs ilgu laiku esam dzīvojuši Ēģiptē un ka ēģiptieši mums un mūsu senčiem ir ļaunu darījuši. Tad mēs brēcām uz to Kungu, un Viņš paklausīja mūsu balsi un sūtīja eņģeli, un tas mūs izveda no Ēģiptes, un redzi, tā mēs tagad atrodamies Kadešā, pilsētā tavā pierobežā. Ļauj mums iziet tavai zemei cauri! Mēs neiesim pa tīrumiem, nedz arī pa vīna kalniem, mēs nedzersim ūdeni no akām, kas ir izraktas; mēs iesim tikai pa lielceļu, kas ir ķēniņa ceļš, un mēs nenogriezīsimies ne pa labi, ne pa kreisi, tiekams būsim izgājuši cauri tavam robežgabalam." (4. Moz. 20:14-20)

Laipnais lūgums tika atbildēts ar draudošu noliegumu: "Mēs neļausim iet caur mūsu robežām, citādi es tev iziešu pretim ar zobenu."

Pārsteigti par šo noraidošo atbildi, Israēla vadītāji ķēniņam nosūtīja vēl otru lūgumu ar apsolījumu: "Mēs iesim pa ceļa uzbērumu, un ja mēs vai mūsu lopi dzersim no tava ūdens, tad mēs par to dosim pietiekamu samaksu; mēs cita nekā negribam, kā kājām iziet caur tavu zemi."

"Tev nebūs doties manai zemei cauri!" skanēja atbilde, un bruņoti ēdomiešu pulki jau nostājās grūti pārejamajās vietās, tā kā miermīlīga virzīšanās uz priekšu nebija iespējama, un varu lietot ebrejiem bija aizliegts. Tiem tagad nācās mērot garāko ceļu apkārt Ēdoma zemei.

Ja tauta, kad tā tika pārbaudīta, būtu uzticējusies Dievam, tad Kunga karapulku Virsnieks būtu to vadījis cauri Ēdomam un zemes iedzīvotāji būtu no tiem baidījušies, tā ka naida vietā izrādītu labvēlību. Bet israēlieši kavējās rīkoties pēc Dieva norādījuma, un, kamēr tie vaimanāja un kurnēja, zelta izdevība jau bija zudusi. Kad tie beidzot bija gatavi lūgt ķēniņu, tad šis lūgums tika noraidīts. Visu laiku, kamēr tie bija atstājuši Ēģipti, sātans nemitīgi pūlējās likt viņiem ceļā šķēršļus un kārdināšanas, lai tie neiemantotu Kānaānu. Un savā neticībā tie viņam atkārtoti bija atvēruši durvis, radot izdevības darboties pretī Dieva nodomam.

Ir svarīgi ticēt Dieva vārdam un rīkoties pēc tā ātri, kamēr Viņa eņģeļi gaida, lai mums palīdzētu. Ļaunie eņģeļi vienmēr ir gatavi kavēt katru mūsu nākamo soli. Un, kad Kungs tālredzīgi pavēl saviem bērniem doties uz priekšu, kad Viņš to labā gatavs darīt lielas lietas, sātans viņus kārdina izturēties nenoteikti un ar vilcināšanos izsaukt pār sevi Dieva nepatiku; ļaunais cenšas iekvēlināt strīda garu vai arī pamodināt aizdomas un neticību, tādā veidā nolaupot svētības, kuras Dievs tiem vēlējies dot. Kunga kalpiem

jābūt apņēmīgiem un noteiktiem ļaudīm, vienmēr gataviem doties uz priekšu, tiklīdz Dieva aizgādība ir atvērusi ceļu. Katra vilcināšanās no viņu puses atvēl sātanam laiku darboties viņu sakāves labā.

Sākumā Mozum dotajā norādījumā attiecībā uz viņu ceļojumu caur Ēdomu, pēc paskaidrojuma, ka ēdomieši baidīsies no Israēla, Kungs savai tautai bija aizliedzis pret tiem izmantot šīs priekšrocības. Dieva spēkam darbojoties Israēla labā un ēdomiešiem izjūtot bailes no Israēla, tie varēja kļūt par vieglu laupījumu, tāpēc ebrejiem nebija ļauts tos aplaupīt. Viņiem tika dota pavēle: "Jūs iesit savu brāļu, Ēzava pēcnācēju, robežām cauri, kas dzīvo Seīrā; tie no jums bīsies, bet esiet ļoti uzmanīgi, ka jūs ar tiem nesākat karot, jo Es jums no viņu zemes nedošu ne pēdas platumu, kur varētu nostāties, jo Es esmu piešķīris Seīra kalnus Ēzava bērnu īpašumā." (5. Moz. 2:4,5) Ēdomieši bija Ābrahāma un Īzāka pēcnācēji, un šo savu kalpu dēļ Dievs Ēzava bērniem parādīja žēlastību. Viņš tiem par mantojumu bija devis Seīra kalnus, un tos nedrīkstēja iznīcināt, ja vien viņu grēki tos nenostādīs aiz dievišķās žēlastības sniedzamības robežām. Ebrejiem vajadzēja atņemt zemi un iznīcināt kānaāniešus, kuru ļaunuma mērs bija pilns, bet ēdomiešiem vēl bija pārbaudes laiks un tāpēc ar tiem pienācās rīkoties žēlsirdīgi. Dievam patīk žēlastība un, pirms apbēdina ar sodu, Viņš parāda līdzcietību. Viņš israēliešiem mācīja saudzēt ēdomiešus, pirms prasīja no tiem kānaāniešu iznīcināšanu.

Ēdoma un Israēla senči bija brāļi, un starp tiem vajadzēja pastāvēt brālīgai laipnībai un pieklājībai. Israēlam, pat visos nākamos laikos, bija aizliegts atriebties par pārestību sakarā ar noraidījumu ceļot caur šo zemi. Viņi nedrīkstēja cerēt, ka iemantos kādu daļu no Ēdomam piederošās teritorijas. Kaut arī israēlieši bija Dieva izredzētā un Viņa mīlētā tauta, tiem tomēr nācās ievērot Kunga uzliktos ierobežojumus. Dievs tiem bija apsolījis bagātīgu mantojumu, bet tie nedrīkstēja domāt, ka viņiem vieniem pašiem ir tiesības dzīvot uz Zemes un ka tie drīkstētu citus izstumt. Tiem bija noteikts, lai visā savā saskarē ar ēdomiešiem tie viņiem nedarītu nekādu netaisnību. Tie varēja ar viņiem tirgoties un iegādāties vajadzīgās lietas, tūlīt par visu samaksājot. Lai Israēls vairāk uzticētos Dievam un klausītu Viņa vārdam, tiem tika atgādināts: "Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis (..), ka tev nekas nav trūcis." Tiem nevajadzēja izjust atkarību no ēdomiešiem, jo viņiem blakus bija Dievs ar saviem bagātajiem palīdzības avotiem. Tie ne ar varu, ne ar viltu nedrīkstēja tiekties iegūt kaut ko, kas piederēja ēdomiešiem, bet visā savā satiksmē ar viņiem un par priekšzīmi citiem, vajadzēja ievērot dievišķo likumu: "Mīli savu tuvāku kā sevi pašu."

Ja tie būtu šķērsojuši Ēdoma teritoriju, kā Dievs to bija nodomājis, tad šis gājums būtu kļuvis par svētību ne tikai viņiem pašiem, bet arī šīs zemes iedzīvotājiem, jo tas tiem dotu iespēju iepazīties ar Dieva tautu un viņu dievkalpošanu un redzēt, ka Jēkaba Dievs piešķir veiksmi tiem, kas Viņu mīl un bīstas. Bet Israēla neticība tam visam pārvilka svītru. Atbildot uz ļaužu kliegšanu, Kungs tiem gan deva ūdeni, bet atļāva, lai viņu neticībai

sekotu sods. Tiem atkal vajadzēja doties cauri tuksnesim un dzesēt slāpes pie brīnumainā kārtā plūstošā Avota, kas nebūtu nepieciešams, ja tie būtu paļāvušies uz Dievu.

Tādēļ Israēla pulki atkal pagriezās uz dienvidiem, kur ceļš tiem gāja cauri neauglīgiem tuksnešiem, kas pēc ieskatīšanās zaļajās zemes strēlēs starp Ēdoma kalniem un lejām šķita pavisam izkaltuši. Virs kalnu grēdas, kas raudzījās uz šo tuksnesi, pacēlās Hora virsotne, kurai vajadzēja kļūt par Ārona nāves un kapa vietu. Kad israēlieši nonāca pie šī kalna, Mozus saņēma dievišķu pavēli:

"Ņem Āronu un viņa dēlu Ēleāzaru un ved tos Hora kalnā. Tur novelc Āronam viņa drēbes un uzvelc tās viņa dēlam Ēleāzaram, jo Ārons tur tiks piepulcināts un nomirs." (4. Moz. 20:22-29)

Abi vecie vīri kopā ar jaunāko devās grūtajā ceļā uz kalna virsotni. Mozus un Ārona galvas simts divdesmit gadu laikā bija kļuvušas baltas kā sniegs. Viņu garo un notikumiem bagāto dzīvi raksturoja vissmagākie pārbaudījumi un augstākie pagodinājumi, kādus jebkad saņēmuši cilvēki. Tie bija vīri ar lielām dabiskām dotībām, un visi viņu spēki bija attīstījušies satiksmē ar Mūžīgo, kļūdami cēlāki un cienījamāki. Viņu dzīve bija aizvadīta nesavtīgā darbā Dieva un līdzcilvēku labā; viņu sejas liecināja par lielu garīgo spēku, noteiktību, nodomu cēlumu un jūtu dziļumu.

Daudzus gadus Mozus un Ārons rūpēs un pienākumos bija stāvējuši viens otram blakus. Kopīgi viņi bija griezuši krūtis pretī neskaitāmām briesmām un kopīgi saņēmuši sevišķas Dieva svētības. Bet tagad bija pienācis laiks šķirties. Uz priekšu tie virzījās pavisam lēnām, jo tiem bija dārgs katrs acumirklis, ko vēl varēja pavadīt kopā. Kāpšana bija stāva un nogurdinoša, un, tā kā bieži vajadzēja apstāties, lai atpūstos, tad sarunas risinājās gan par pagātni, gan nākotni. Cik vien tālu sniedzās skats, to priekšā atklājās tuksneša ceļojuma ainas. Lejā, līdzenumā atradās Israēla pulku nometne, kuriem šie izredzētie vīri bija ziedojuši labākos mūža gadus, par kuru labklājību viņi tik ļoti interesējās un kuru dēļ tik daudz bija upurējuši. Kaut kur aiz Ēdoma kalniem atradās ceļš, kas veda uz Apsolīto zemi, uz zemi, kuras labumus Mozum un Āronam nebija ļauts baudīt. Nekādas sacelšanās jūtas neatrada vietu viņu sirdī, nekāda kurnēšana nenāca pār viņu lūpām; tomēr viņu sejās iezīmējās svinīgas skumjas, atceroties to, kas viņus izslēdza no tēvu mantojuma.

Ārona darbs Israēla labā bija pabeigts. Pirms četrdesmit gadiem, astoņdesmit triju gadu vecumā, Dievs viņu bija aicinājis pievienoties Mozum lielā un svarīgā pasākumā. Viņš sadarbojās ar savu brāli, izvedot Israēla bērnus no Ēģiptes. Viņš bija atbalstījis lielā vadoņa rokas, kad ebreju karaspēks cīnījās ar Amaleku. Viņam bija ļauts uzkāpt Sinaja kalnā, tuvoties Dieva klātbūtnei un redzēt dievišķo Godību. Kungs Ārona ģimenei bija piešķīris priestera amatu un viņu pagodinājis ar svēto augstā priestera svaidījumu. Viņš to bija apstiprinājis svētajā amatā Koraha un viņa pulka briesmīgajā iznīcināšanas laikā,

jo tieši ar Ārona starpniecību tika novērsta mocība. Kad sakarā ar Dieva skaidro pavēļu neievērošanu tika nonāvēti viņa divi dēli, viņš nesacēlās un pat nekurnēja. Un tomēr šī vīra cēlās dzīves stāsts bija aptraipīts. Ārons izdarīja smagu grēku, padodoties ļaužu prasībām un veidojot zelta teļu pie Sinaja kalna un tad, kad kopā ar Mirjamu bija kurnot apskauduši Mozu. Un arī Kadešā tie kopā ar Mozu apbēdināja Kungu, nepaklausot pavēlei vienīgi runāt uz klinti, lai tā dotu ūdeni.

Dievs gribēja, lai šie tautas lielie vadoņi būtu Kristus pārstāvji. Ārons uz krūtīm nesa Israēla cilšu vārdus. Viņš tautai ziņoja par Dieva gribu un salīdzināšanas dienā "ne bez asinīm" iegāja vissvētākā vietā kā visa Israēla starpnieks. Pēc šī darba viņš iznāca, lai svētītu draudzi, līdzīgi tam, kā Kristus nāks aplaimot savus gaidošos ļaudis, beidzoties Viņa salīdzināšanas darbam. Tieši svētā amata izcilais raksturs, kuru viņš ieņēma kā mūsu Lielā Augstā Priestera pārstāvis, Ārona grēku Kadešā padarīja tik smagu.

Nodaļa 38 - Basanas iekarošana

Nonākuši dienvidos no Ēdoma teritorijas, israēlieši pagriezās uz ziemeļiem un atkal sāka iet Apsolītās zemes virzienā. Viņu ceļš tagad veda pāri kādai plašai augstienei, kur pūta dzestrs un atspirdzinošs kalnu vējš. Tā bija patīkama pārmaiņa pēc saulē izdegušajām ielejām, kurām viņi tikko bija gājuši cauri, tādēļ tagad tie uz priekšu devās enerģiskāki un cerību apgaroti. Pārgājuši pāri Zeredas upei, tie pagriezās uz rītiem no Moāba zemes, jo tiem bija pavēlēts: "Nenodari pārestību Moābam un nekaro ar viņu, jo Es nedošu tev par īpašumu neko no viņu zemes, tāpēc ka Es jau esmu piešķīris Lata bērniem Āru par īpašumu." (5. Moz. 2. nod.) Tāda pati pavēle bija dota attiecībā uz amoniešiem, jo arī tie bija Lata pēcnācēji.

Vēl arvien virzīdamies uz ziemeļiem, israēliešu pulki sasniedza amoriešu zemi. Šī stiprā, kareivīgā tauta sākumā dzīvoja Kānaānas dienvidu daļā, bet, to skaitam vairojoties, tie pārgāja pāri Jordānai un sāka karot pret moābiešiem, iegūstot sev daļu no viņu teritorijas. Te tie bija apmetušies un neierobežoti valdīja pār visu apgabalu, sākot no Arnonas uz ziemeļiem līdz Jabokai. Ceļš uz Jordānu, kur israēliešiem bija jāiet, veda tieši caur šo apgabalu, tādēļ Mozus Sihonam, amoriešu ķēniņam, nosūtīja laipnu vēsti: "Ļauj man iziet caur tavu zemi! Mēs iesim pa ceļu vien un nenogriezīsimies ne pa labi, ne pa kreisi. Pārdod mums par naudu pārtiku, ka mums ir ko ēst, un pārdod mums par naudu ūdeni, ka mums ir ko dzert; mēs gribam tikai kājām iet cauri." (5. Moz. 2:26-28) Atbilde bija pilnīgi noraidoša, un amoriešu armija gatavojās stāties pretī iebrucējiem. Šī varenā armija iedvesa israēliešiem bailes, jo tie bija slikti sagatavoti sadursmei ar tik labi bruņotu un disciplinētu karaspēku. Kas attiecas uz izveicību karā, tad viņu ienaidniekiem bija nenoliedzamas priekšrocības. Cilvēciski spriežot, israēliešus gaidīja pilnīga sakāve.

Bet Mozus turpināja lūkoties uz padebeša stabu un iedrošināja ļaudis, norādot, ka Dieva klātbūtnes zīme vēl arvien atrodas pie viņiem. Tajā pašā laikā viņš tiem lika darīt visu, kas ir cilvēku spēkos, lai sagatavotos karam. Viņu ienaidnieki ilgojās pēc kaujas un bija pilnīgi pārliecināti, ka šos nesagatavotos israēliešus vienkārši noslaucīs no zemes virsas. Bet Israēla vadonis saņēma pavēli no visu zemju īpašnieka: "Celieties, ejiet un brieniet pāri Arnonas upei! Redziet, Es nodošu jūsu rokā amorieti Sihonu, Hešbonas ķēniņu, un viņa zemi; iekaro, pakļauj to, brūc tam virsū! Un es šodien sākšu no tevis iedvest bailes un izbīšanos visām tautām, kas zem debesīm; lai tās, kaut vai tikai izdzirdušas par tevi, būtu uztraukumā un tavā priekšā drebētu!" (5. Moz. 2:24,25)

Ja tautas pie Kānaānas robežām nebūtu pretojušās Israēla progresam un nebūtu nostājušās izaicinoši pret to, ko bija teicis Dievs, tās tiktu saudzētas. Kungs pret šīm tautām bija izturējies visai lēnprātīgi un bija parādījis tām lielu mīlestību un žēlastību. Kad Ābrahāmam atklāsmē rādīja, ka viņa sēkla, Israēla bērni, četrsimts gadus būs piedzīvotāji kādā svešā zemē, Kungs viņam apsolīja: "Bet ceturtai paaudzei būs

atgriezties šurp, jo amoriešu grēku mērs vēl nav pilns.” (1. Moz. 15:16) Lai gan amorieši kalpoja elkiem un savas lielās bezdievības dēļ tiešām bija pelnījuši nāvi, Dievs tomēr viņus saudzēja četrsimts gadus, lai tiem dotu nepārprotamu pierādījumu, ka Viņš ir vienīgais patiesais Dievs, Debesu un Zemes Radītājs. Tiem bija zināmi visi brīnumi, ko Kungs bija darījis, izvedot Israēlu no Ēģiptes. Pierādījumi bija pietiekoši; tie varēja saprast patiesību, ja vien būtu bijuši labprātīgi atteikties no izlaidīgās dzīves un kalpošanas elkiem. Bet tie atmeta gaismu un pieķērās saviem dieviem.

Kad Kungs savus ļaudis otrreiz noveda pie Kānaānas robežām, šīm pagānu tautām par Viņa varu jau bija doti papildus pierādījumi. No uzvaras pār Aradu un kānaāniešiem un dzirdot par brīnumu sakarā ar čūsku sakosto glābšanu no nāves, tie varēja saprast, ka Israēlu vada Dievs. Lai gan israēliešiem bija atteikta iziešana caur Ēdoma zemi un tie bija spiesti uzņemties garo un grūto ceļu gar Sarkano jūru, tomēr visā savā ceļojumā un apmešanās vietās, ejot garām Ēdoma, Moāba un Amona zemēm, tie nekur nebija izrādījuši nekādu naidu un nebija darījuši ļaunu ne ļaudīm, ne to īpašumam. Nonākot pie amoriešu robežām, israēlieši tikai lūdza atļauju šķērsot šo zemi un apsolīja ievērot tādus pašus noteikumus, kādus tie līdz šim bija ievērojuši attiecībā pret citām tautām. Kad amoriešu ķēniņš šo laipno lūgumu noraidīja un izaicinoši sapulcināja savu karaspēku kaujai, viņu netaisnības mērs bija pilns, un Kungs tagad izmantoja savu varu viņus iznīcinot.

Israēlieši pārgāja pāri Arnonas upei un devās pretī ienaidniekam. Notika kauja, kurā uzvarēja Israēla pulki, un, izmantodami iegūtās priekšrocības, drīz vien savā īpašumā ieguva amoriešu zemi. Tas bija Kunga karapulku Pavēlnieks, kas sakāva viņa tautas ienaidniekus, un Viņš to būtu darījis jau pirms trīsdesmit astoņiem gadiem, ja vien Israēls būtu Viņam uzticējies.

Cerības un drosmes apgarota, Israēla armija devās tālāk un, vēl arvien virzīdamās uz ziemeļiem, drīz vien sasniedza zemi, kas bija piemērota, lai pārbaudītu ļaužu bezbailību un uzticību Dievam. Viņu priekšā atradās varenā biezi apdzīvotā Basanas valsts ar savām lielos akmeņos nocietinātajām pilsētām, kas vēl šodien izraisa pasaules apbrīnu. “Sešdesmit pilsētas (..) ar augstiem mūriem un divviru vārtiem un dzelzs aizšaujamiem, kā arī daudz mūriem neiežogotu miestu.” (5. Moz. 3:1-11)

Mājas bija celtas no vareniem, savos apmēros tik milzīgiem melniem akmeņiem, ka šīs būves tajos laikos bija pilnīgi neieņemamas ikviena uzbrucēja spēkiem, kas vien pret tām vērstos. Zeme bija kā nosēta ar neskaitāmam alām, stāvām kalnu kraujām, atvērtiem bezdibeņiem un klinšu cietokšņiem. Paši šī apvidus iedzīvotāji bija kādas milžu cilts pēcnācēji, pārsteidzoši lieli augumā un spēkā un tik pazīstami ar saviem varas darbiem un nežēlību, ka radīja bailes visās apkārtējās tautās, bet zemes ķēniņš Ogs ar savu milzīgo augumu un drosmi ieņēma izcilu vietu pat šajā milžu ciltī.

Tomēr padebeša stabs devās uz priekšu un, sekodami viņa vadībai, ceļā devās arī ebreju pulki līdz pat Edrejai, kur tos sagaidīja milzu ķēniņš ar savu karaspēku. Ogs bija izraudzījies sev ļoti izdevīgu kaujas vietu. Edrejas pilsēta atradās kādas kalnu augstienes malā, ievērojami paceļoties pāri visai apkārtnei, un to ietvēra robotas, vulkāniskas izcelsmes klintis. Pilsētai varēja tuvoties tikai pa šaurām, stāvām un grūti pārvaramām takām. Sakāves gadījumā viņa karaspēks varēja atrast patvērumu mežonīgajās klintīs, kur svešiniekiem nebija iespējams tam izsekot.

Pārliecināts par uzvaru, ķēniņš ar savu vareno karaspēku iznāca atklātā līdzenumā, bet no plakankalnes augšā, kur varēja redzēt triecienam gatavus šķēpu tūkstošus, atskanēja izaicinoši izsaucieni. Raugoties uz šī milžu milža lielo augumu, kas pacēlās pāri savas armijas karavīru stāviem, redzot ap viņu stāvošos lielos pulkus un domājot par šķietami neieņemamajiem cietokšņiem, aiz kuriem bija nostiprinājušies neredzami karotāju tūkstoši, daudzu israēliešu sirdis drebēja bailēs. Bet Mozus bija kluss un mierīgs. Kungs par Basanas ķēniņu bija teicis: "Nebīsties no viņa, jo Es esmu viņu pašu, ir visu viņa tautu, ir visu viņa zemi nodevis tavās rokās, un tev ar viņu būs rīkoties tāpat, kā tu esi rīkojies ar amoriešu ķēniņu Sihonu, kas dzīvoja Hešbonā." (5. Moz. 3:2)

Vadoņa mierīgā ticība iedvesmoja ļaudis paļauties uz Dievu. Tie pilnīgi uzticējās Viņa visvarenajai rokai, kas nelika tiem vilties. Ne varenie milži, ne mūriem apņemtās pilsētas, ne bruņotie pulki, ne klinšu cietokšņi nevarēja pastāvēt Kunga karapulku Virspavēlnieka priekšā. Kungs pats vadīja armiju; Kungs apklusināja ienaidniekus; Kungs uzvarēja Israēla labā. Milžu ķēniņš un viņa karapulki tika iznīcināti, un israēlieši drīzi vien ieņēma visu zemi. Tā tika noslaucīta no zemes šī savādā tauta, kas bija nodevusies netaisnībai un negantai elkukalpībai.

Gileādas un Basanas iekarošanā daudzi atcerējās notikumus, kas gandrīz pirms četrdesmit gadiem Kadešā notiesāja Israēlu uz ilgajiem klejojumiem tuksnesī. Tie redzēja, ka izlūku ziņas par Apsolīto zemi visumā bija patiesas. Pilsētas bija visai lielas, mūriem apņemtas, un tajās dzīvoja milži, salīdzinot ar kuriem ebreji bija tikai pundurīši. Bet tagad tie saprata, ka tēvu liktenīgā kļūda slēpās viņu neticībā Dieva spēkam. Tikai tas tiem liedza ieeju labajā zemē.

Pirmajā reizē gatavojoties ieņemt Kānaānu, šis pasākums būtu bijis daudz vieglāks nekā tagad. Dievs saviem ļaudīm bija apsolījis, ka tad, ja tie paklausīs Viņa balsij, Viņš ies to priekšā un cīnīsies par tiem; un Viņš arī siseņus sūtīs, kas izdzīs zemes iedzīvotājus. Tautu bailes tad vēl nebija pamodinātas, un ļoti maz bija darīts, lai pretotos Israēla progresam. Bet tagad, kad Kungs pavēlēja Israēlam doties uz priekšu, tiem vajadzēja iet pretī modram un varenam ienaidniekam un cīnīties ar lielu un labi apmācītu karaspēku, kas bija sagatavojies tiem pretoties.

Cīņā ar Ogu un Sihonu ļaudis tika pakļauti tam pašam pārbaudījumam, kuru tik nožēlojamā kārtā neizturēja viņu tēvi. Tikai šis pārbaudījums tagad bija daudz lielāks nekā tad, kad Dievs pirmo reizi pavēlēja Israēlam doties uz priekšu. Kopš tie bija atteikušies paklausīt Kunga pavēlei, grūtības viņu ceļā bija daudzkārt vairojušās. Tā Dievs vēl arvien pārbauda savu tautu. Ja tā šo pārbaudījumu neiztur, tad Viņš to atgriež tajā pašā vietā, bet otrreiz pārbaudījums jau ir vairāk jūtams un stingrāks, nekā iepriekšējais. Tā tas turpinās, līdz pārbaudījums tiek izturēts, vai arī Dievs atņem savu gaismu un atstāj to tumsā, ja tā vēl arvien turpina Viņam pretoties.

Tagad ebreji atcerējās, kā kādreiz agrāk, ejot kaujā, viņu pulki tika sakauti un tūkstoši aizgāja bojā. Bet toreiz viņi bija izgājuši tieši pretēji Dieva pavēlei. Tie bija gājuši bez Mozus, Dieva nozīmētā vadoņa, un bez padebeša staba, Dieva klātbūtnes simbola, kā arī bez Derības šķirsta. Tagad Mozus bija ar viņiem un stiprināja viņu sirdis ar ticības un cerības pilniem vārdiem. Viņu priekšā, padebesī tīts, gāja Dieva Dēls, un tos pavadīja svētais Derības šķirsts. Šis notikums sniedz mācību mums. Varenais Israēla Dievs ir arī mūsu Dievs. Mēs varam uz viņu paļauties, un, ja paklausīsim Viņa prasībām, tad Viņš darbosies mūsu labā tikpat redzamā veidā, kā toreiz savas senās tautas labā. Katram, kas gribēs iet pa pienākuma ceļu, pa laikam uzbruks šaubas un neticība. Ceļš liksies aizsprostots šķietami nepārvaramiem šķēršļiem, ka sirds, kas padosies mazdūšībai, zaudēs cerību. Bet tādiem Dievs saka: Ejiet uz priekšu! Izpildiet savu pienākumu par katru cenu. Grūtības, kas liekas tik briesmīgas, kas jūsu dvēseli pilda ar bailēm, izzudīs, līdz ko jūs, pazemīgi uzticoties Dievam, iesiet uz priekšu pa paklausības taku.

Nodaļa 39 - Bileāms

Atgriezušies pie Jordānas pēc Basanas iekarošanas, israēlieši apmetās pie upes - augšpus tās ietekai Nāves jūrā, tieši pretī Jērikas līdzenumam, lai sagatavotos pilnīgai Kānaānas ieņemšanai. Tas atradās pie Moāba robežām, tā ka šīs zemes iedzīvotāji bija ļoti izbijušies iebrucēju tiešā tuvuma dēļ.

Israēlieši gan moābiešuas nebija apgrūtinājuši, tomēr tie ar tumšām nojautām bija sekojuši visam, kas notika apkārtējās zemēs. Amoriešus, kuru priekšā viņiem vajadzēja atkāpties, ebreji tagad bija uzvarējuši, un apgabals, ko kādreiz amorieši atņēma moābiešiem, atradās Israēla rokās. Basanas karapulkus pārspēja kāda noslēpumaina vara, kuru ietina padebeša stabs, un ebreji iegāja milzu cietokšņos. Moābieši neuzdrošinājās tiem uzbrukt, jo ar ieročiem stāties pretī pārdabiskiem spēkiem, kas karoja par ebrejiem, būtu bezcerīgs pasākums. Bet tie, tāpat kā faraons, nolēma ņemt palīgā buršanu, lai tā pretotos Dieva darbam. Tie vēlējās panākt Israēla nolādēšanu.

Gan reliģiskā, gan nacionālā ziņā moābieši bija cieši saistīti ar midianiešiem. Un Balaks, Moāba ķēniņš, sev radniecīgajā tautā atmodināja baiļu izjūtu un nodrošināja tās līdzdarbību pret Israēlu ar ziņojumu: “Tagad šis pulks aprīs visu mums apkārt kā vērsis apēd zāli uz lauka.” (4. Moz. 22.-24. nod.) Kādam Mezopotāmijas iedzīvotājam, Bileāmam, tika piedēvētas pārdabiskas spējas, un viņa slava bija izpaudusies arī Moāba zemē, tādēļ nolēma to aicināt palīgā. Šajā nolūkā izsūtīja vēstnešus, “moābiešu un midianiešu vecākos”, kuriem vajadzēja panākt, lai viņa zīlēšanas un buršanas spējas vērstos pret Israēlu.

Sūtņi tūlīt devās garajā ceļā pāri kalniem un tuksnešiem uz Mezopotāmiju un, Bileāmu atraduši, vērsās pie viņa ar ķēniņa vēstījumu: “Redzi, tauta ir iznākusi no Ēģiptes un apklāj visu zemes virsu. Tagad nāc, nolādi tos manis labā; varbūt, ka tad es spēšu pret tiem karot un tos izdzīt.” Bet Dievs Bileāmam sacīja: “Tev nebūs iet kopā ar viņiem, un tev nebūs nolādēt šo tautu, jo tā ir svētīta!”

Bileāms kādreiz bija labs cilvēks un Dieva pravietis, bet tad atkrita un padevās mantkārībai, tomēr vēl arvien sevi sauca par Visaugstākā kalpu. Tas nebija neziņā par Dieva darbu Israēla labā, un, kad sūtņi nāca ar savu vēsti, viņš labi saprata, ka tam ir pienākums Balaka piedāvāto atalgojumu noraidīt un sūtņus atlaist. Bet viņš uzdrošinājās tīksmināties ar kārdinājumu un spieda sūtņus palikt pie viņa šajā naktī, paskaidrodams, ka nevarot dot noteiktu atbildi, pirms neesot prasījis padomu Kungam. Bileāms zināja, ka viņa lāsti Israēlam nevar kaitēt. Ar tiem bija Dievs, un, kamēr tie paliek Viņam uzticīgi, nekāda pretēja vara ne virs zemes, ne ellē nespēja tos pārvarēt. Bet viņa lepnumam glaimoja sūtņu vārdi, kad tie teica: “Ko tu svētī, tas ir svētīts, un ko tu nolādi, tas ir nolādēts.” Vīra iekāri satrauca arī atnestais kukulis — dārgās dāvanas un slavas izredzes.

Viņš alkatīgi pieņēma piedāvātos dārgumus un mēģināja izpildīt Balaka vēlēšanos, apliecinādams, ka noteikti grib paklausīt Dieva gribai.

Naktī Dieva eņģelis nāca pie Bileāma ar vēsti: " Tev nebūs iet kopā ar viņiem, un tev nebūs nolādēt šo tautu, jo tā ir svētīta."

No rīta Bileāms negribīgi atlaida sūtņus, bet neteica tiem, ko Kungs bija sacījis. Aizkaitināts, ka pēkšņi izgaisušas cerības uz peļņu un godu, viņš īgni izsaucās: "Eita atpakaļ uz savu zemi, jo tas Kungs man ir aizliedzis un neļauj iet ar jums."

Bileāms "mīlēja netaisnības algu". (2. Pēt. 2:15) Mantkārības grēks, ko Dievs apzīmē kā kalpošanu elkiem, spieda to izdabāt cilvēkiem, un šīs vienas kļūdas dēļ sātans pār viņu bija ieguvis pilnīgu varu. Tā viņu aizveda bojā. Lai novērstu cilvēkus no kalpošanas Dievam, kārdinātājs vienmēr piedāvā pasaulīgus ieguvumus un pasaulīgu godu. Viņš saka, ka tie ir pārlieku apzinīgi un tādēļ nevar sasniegt sev atbilstošu turību. Tā daudzi tiek pavedināti novērsties no stingra godīguma ceļa. Viens nepareizs solis atvieglina nākamo, un tie kļūst arvien pārdrošāki. Ja tie reiz sevi būs padevuši mantrausībai un varas kārei, tad darīs un iedrošināsies darīt visbriesmīgākās lietas. Daudzi sev glaimo, ka viņi dažu pasaulīgu priekšrocību dēļ var atļauties uz laiku nogriezties no stingra godīguma ceļa, jo, mērķi sasnieguši, savu rīcību pēc patikas varēs atkal izmainīt. Tie paši sasaistās sātana valgos un reti kad pēc tam vairs izglābjas.

Kad sūtņi Balakam paziņoja pravieša atteikšanos nākt viņiem līdzi, tie nenojauta, ka to ir aizliedzis Dievs. Domādams, ka Bileāms vilcinās tikai tāpēc, lai saņemtu lielāku atalgojumu, ķēniņš sūtīja vēl vairāk un ievērojamākus lielkungus, kā pirmo reizi. Viņš lika tiem solīt vēl lielāku godu un pilnvaroja izpildīt visus noteikumus, kādus vien Bileāms prasītu. Spiedošā Balaka vēsts pravietim tagad skanēja tā: "Lūdzams, neliedzies nākt pie manis! Jo es tevi augsti godināt godināšu, un visu, ko tu man teiksi, to es izdarīšu; bet lūdzams nāc un nolādi man šo tautu!"

Bileāms tika pārbaudīts vēl otru reizi. Atbildot sūtņiem, viņš izrādīja lielu apzinīgumu un godīgumu, apgalvodams, ka nekāds zelta vai sudraba daudzums nevar to piespiest rīkoties pret Dieva gribu. Tomēr viņš ilgojās izpildīt ķēniņa vēlēšanos; lai gan tam jau reiz bija skaidri paziņots Dieva prāts, viņš tomēr sūtņiem lika palikt, lai atkal varētu jautāt Dievam, it kā Mūžīgais būtu cilvēks, kuru var pierunāt.

Naktī Kungs parādījās Bileāmam un teica: "Ja tie vīri ir nākuši tevi aicināt, tad celies un ej ar viņiem, bet tikai to vārdu, ko Es tev teikšu, to pildi." Ja jau viņš tik ļoti gribēja, tad tik daudz Kungs Bileāmam atļāva darīt pēc sava prāta. Bileāms nemeklēja darīt Dieva prātu, bet izvēlējās pats savu ceļu un tad mēģināja tam iegūt Kunga piekrišanu.

Arī šodien ir ļaužu tūkstoši, kas rīkojas līdzīgā veidā. Tiem nenāktos grūti izprast savu pienākumu, ja tas saskanētu ar viņu tieksmēm. Bībelē tas ir skaidri izteikts, vai arī

apstākļi un saprāts dod nepārprotamus norādījumus. Bet tā kā šie norādījumi runā pretī viņu vēlmēm un tieksmēm, tad tie bieži vien cenšas tos neievērot un uzdrošinās nākt pie Dieva, lai uzzinātu, kāds ir viņu pienākums. Ar šķietami lielu apzinīgumu tie ilgi un nopietni lūdz pēc gaismas. Bet Dievs neļaujas apsmieties. Bieži vien Kungs arī atļauj šiem cilvēkiem sekot savām tieksmēm un ciest attiecīgās sekas. "Bet Mana tauta neklausīja Manu balsi, Israēls Mani negribēja. Tad Es viņus pametu viņu cietsirdībā, lai viņi staigā pēc sava prāta." (Ps. 81:12,13) Ja kāds skaidri redz savu pienākumu, tad lai neuzdrošinās iet pie Dieva ar lūgumu atvainot viņu par tā nepildīšanu. Tādam cilvēkam labāk vajadzētu pazemīgā un padevīgā garā lūgt dievišķo spēku un gudrību, lai tas spētu saskaņoties ar minētā pienākuma prasībām.

Moābieši bija samaitāta, elkus pielūdzoša tauta, bet pēc gaismas, ko tie bija saņēmuši, viņu grēks Debesu acīs nebija tik liels kā Bileāma. Viņš uzdevās par Dieva pravieti, un visi pieņēma, ka tas, ko viņš runā, ir nācis no dievišķās Autoritātes. Tāpēc viņš nedrīkstēja runāt, kā pats gribēja, bet viņam bija jāpasludina Dieva dotā vēsts. Kungs viņam pavēlēja: "Tikai to vārdu, ko Es tev teikšu, to pildi. "

Bileāms saņēma atļauju doties līdzi Moāba sūtņiem, ja tie no rīta viņu aicinātu. Bet, viņa vilcināšanās aizkaitināti un sagaidīdami jaunu liegšanos, tie devās ceļā uz mājām bez tālākām pārrunām. Līdz ar to bija novērsta katra aizbildināšanās, lai piekristu Balaka lūgumam. Tomēr Bileāms bija apņēmies iegūt piedāvāto atalgojumu un no rīta, paņēmis ēzelieni, uz kuras tas bija pieradis jāt, steigšus devās ceļā. Viņš baidījās, ka tikai tam netiek atņemta dievišķā atļauja, tādēļ ātri traucās uz priekšu, lai nezaudētu kāroto atlīdzību.

Bet "Kunga eņģelis nostājās viņam ceļā, lai būtu viņam par naidīgu pretinieku". Lopiņš redzēja Dieva sūtni, ko cilvēks nemanīja, un nogriezās tīrumā. Ar briesmīgiem sitieniem Bileāms to izvadīja atpakaļ uz ceļa, bet kādā šaurā, klinšu sienu ieskautā vietā eņģelis parādījās atkal, un, mēģinādama izvairīties no draudošā svešinieka, ēzeliene sava pavēlnieka kāju piespieda pie sienas. Bileāms bija palicis akls pret Debesu iejaukšanos un nesaprata, ka Dievs viņam tā aizšķērso ceļu. Tas kļuva nesavaldīgs un dusmās, nežēlīgi sitot, dzina ēzelieni uz priekšu.

"Un tā Kunga eņģelis virzījās joprojām uz priekšu un nostājās kādā šaurā spraugā, kur nebija vietas, lai atkāptos nedz pa labi, nedz pa kreisi." Tur atkal tas draudoši parādījās, tā ka bailēs drebošais lops apstājās un metās pie zemes zem sava jātnieka. Bileāma dusmām vairs nebija robežu un viņš sita savu lopu ar spieķi vēl briesmīgāk nekā pirms tam. Tad Dievs tam atdarīja muti, un "mēmais nastu nesējs lops runāja cilvēka balsī un apturēja pravieša neprātīgo nodomu". (2. Pēt. 2:16) "Ko es tev esmu darījis, ka tu mani trīs reizes esi sitis?" tas teica.

Saskaities, ka ir aizkavēts nodomātajā ceļā, Bileāms lopam atbildēja tā, it kā runātu ar kādu saprātīgu radījumu: “Tāpēc ka tu mani esi kaitinājusi! Ja man būtu bijis zobens rokā, es tevi nokautu!” Šeit kāds, kas sevi sauca par gaišreģi, bija devies ceļā, lai nolādētu veselu tautu, vēlēdamies paralizēt tās spēku, kaut gan viņam nebija varas nonāvēt pat savu lopu, uz kura tas jāja.

Tagad Bileāma acis tika atvērtas un tas ieraudzīja Dieva eņģeli stāvam ar izvilktu zobenu rokā, gatavojoties viņu nogalināt. Izbijies “viņš klanījās un nometās uz savu vaigu”. Eņģelis sacīja: “Kāpēc tu savu ēzelieni esi tā trīs reizes sitis? Redzi, es tev nostājos par pretinieku, lai tevi atturētu, jo tavs ceļš ir ļauns un pret manu gribu. Bet pat ēzeliene mani bija ieraudzījusi, un tā trīs reizes ir šeit no manis nost virzījusies, un ja viņa nebūtu varējusi novirzīties, tad es tiešām tevi būtu nositis un viņu būtu atstājis dzīvu.”

Nodaļa 40 - Atkrišana pie Jordānas

Ar priecīgu sirdi un atjaunotu ticību Dievam uzvarošie Israēla karapulki atgriezās no Basanas. Tie jau bija ieguvuši vērtīgu apgabalu un pārliecinoši ticēja, ka drīz ieņems visu Kānaānu. Tikai Jordāna atradās starp viņiem un Apsolīto zemi. Tieši pretī, pāri upei bija kāds bagāts, zaļumiem klāts, daudzu strautu un neizsīkstošu avotu slacināts, palmām apēnots līdzenums. Līdzenuma rietumu pusē pacēlās Jērikas torņi un pilis. Tur atradās daudzas palmu birzis, tāpēc to dažreiz sauca par "palmu pilsētu".

Arī Jordānas austrumu krastā, starp upi un augsto plakankalni, kurai tie bija gājuši cauri, atradās līdzenums, dažus kilometrus plats, un stiepās kādu gabalu līdztekus upei. Šajā no vējiem aizsargātajā ielejā valdīja tropu klimats; te ziedēja sitimkoks jeb akācija, no kā viss līdzenums bija dabūjis savu nosaukumu — Sitima ieleja. Tieši šeit bija apmetušies israēlieši, atrodot sev patīkamu patvērumu upmalas akāciju birzīs.

Bet šajā pievilcīgajā apkārtnē tiem vajadzēja sastapties ar ļaunumu, kas bija nāvīgāks nekā varenie bruņoto vīru pulki vai tuksneša plēsīgie zvēri. Šo bagāto, dabiskām priekšrocībām apveltīto zemes stūrīti sagānīja tās vietējie iedzīvotāji. Visiem pieejamajā Baāla pagodināšanā, kas bija iedzīvotāju augstākā dievība, pastāvīgi atklājās vispazemojošākās un noziedzīgākās ainas. Visur varēja atrast vietas, kas iezīmējās ar kalpošanu elkiem un izvirtību, tā ka pat šo vietu nosaukumi atgādināja tautas netikumību un samaitātību.

Apkārtne atstāja aptraipošu iespaidu uz israēliešiem. Viņu prātam pastāvīgi uzmācās zemiskas domas, vieglā un bezrūpīgā dzīve atstāja savu samaitājošo iespaidu uz tikumību un, gandrīz pašiem nemanot, tie novērsās no Dieva, nonākdami stāvoklī, kur tie viegli varēja krist par upuri kārdinātājam.

Apmešanās laikā pie Jordānas Mozus sāka gatavoties Kānaānas ieņemšanai. Lielo vadoni pilnīgi aizņēma šis uzdevums, bet tautai neziņas un gaidīšanas laiks izvērtās ļoti pārbaudošs, un, pirms vēl bija pagājušas vairākas nedēļas, viņu vēsture tika aptraipīta ar visnejēdzīgāko atkāpšanos no tikumības un godīguma.

Sākumā israēlieši reti kad satikās ar saviem pagānu kaimiņiem, bet pēc kāda laika nometnē sāka iezagties midianiešu sievietes. Viņu parādīšanās neradīja nekādu trauksmi, un tās turpināja īstenot savu plānu tik mierīgi, ka Mozus tam nepievērsa nekādu vērību. Šo sieviešu nolūks satiksmē ar ebrejiem izpaudās viņu vilinājumos pārkāpt Dieva likumus un pievērst uzmanību pagānu tikumiem un ierašām, kā arī pavedināt kalpot elkiem. To visu rūpīgi slēpa zem draudzības izkārtnes tā, ka pat ļaužu uzraugiem neradās nekādas aizdomas.

Uz Bileāma ierosinājumu Moāba ķēniņš rīkoja lielus svētkus par godu saviem dieviem, un pastāvēja slepena noruna, ka Bileāms pamudinās tajos piedalīties arī israēliešus. Tā kā tie viņu uzskatīja par Dieva pravieti, tad šim vīram nenācās grūti sasniegt savu mērķi. Liela daļa ļaužu kopā ar viņu devās noraudzīties šajos svētkos. Tie uzdrošinājās nostāties uz aizliegtās zemes un sapinās sātana valgos. Deju un mūzikas apburti un pagānu jaunavu skaistuma savaldzināti, tie atteicās no uzticības Jehovam. Piedaloties līksmajos sarīkojumos un dzīrēs, vīna baudīšana aptumšoja viņu prātu un nolauza pašsavaldīšanās barjeras. Kaislībām tika dota pilna brīvība un, aptraipījuši savu sirdsapziņu kārībās, tie ļāvās pierunāties un locīja ceļus elku priekšā. Viņi pienesa upurus uz pagānu altāriem un piedalījās vispazemojošākajās ceremonijās.

Nepagāja ilgs laiks, līdz inde kā nāvīga sērga izplatījās pa visu Israēla nometni. Tos, kuri kaujās bija uzvarējuši savus ienaidniekus, tagad pārvarēja pagānu sievietes. Ļaudis šķita kā apmāti. Virsnieki un vadošie vīri atradās starp pirmajiem pārkāpējiem, un apgrēkojās tik daudz ļaužu, ka atkrišana šķita pārņemam visu tautu — " Israēls bija pieķēries Baālam Peoram". (Skat. 4. Moz. 25. nod.) Kad Mozus beidzot ievēroja šo ļaunumu, ienaidnieka plāni jau bija guvuši tādus panākumus, ka israēlieši ne tikai piedalījās izlaidīgajās ceremonijās Peora kalnā, bet pagānu rituāli tika praktizēti pat Israēla nometnē. Sirmo vadoni pārņēma sašutums, un iedegās arī Dieva dusmas.

Israēla noziedzīgā rīcība panāca to, ko nespēja Bileāma burvības - viņi paši šķīrās no Dieva, bet ātri sekojošais sods atmodināja ļaudīm atziņu par sava grēka lielumu. Nometnē izcēlās briesmīgs mēris, kuram par upuri krita desmit tūkstoši cilvēku. Dievs pavēlēja soģiem nogalināt visus atkritušos vadoņus. Šī pavēle tika tūlīt izpildīta. Vainīgo līķus pakāra visa Israēla acu priekšā, lai draudze izjustu, cik riebīgs Dievam ir viņu grēks, un baidītos no Viņa dusmām, redzot, cik bargi Viņš izturējies pret tautas vadoņiem. Visi saprata, ka sods ir taisnīgs, un ļaudis steidzās uz saiešanas telti, ar asarām un dziļā pazemībā atzīdami savu pārkāpumu. Tā raudot Dieva priekšā pie saiešanas telts, kamēr sērga vēl arvien darīja savu nāvējošo darbu un soģi pildīja briesmīgo uzdevumu, nometnē pārdroši ienāca Simrijs, dižciltīgs israēlietis, kādas midianiešu netiklas sievietes pavadībā, kas bija no augstas kārtas un piederēja pie vienas no ievērojamākajām midianiešu ģimenēm. Viņš to veda uz savu telti. Nekad vēl netikumība nebija izpaudusies tik bezkaunīgi un uzstājīgi. No vīna iesilis, Simrijs plātījās ar savu grēku "kā Sodoma" un lielījās, nepazīdams kaunu. Kad priesteri un vadoņi bēdās un pazemojumā bija nometušies pie zemes, raudādami "starp priekškaru un altāri" un lūgdami Kungu saudzēt savus ļaudis un neatstāt kaunā savu mantojumu, šis Israēla lielkungs visas sapulces priekšā lielījās ar grēku, it kā ignorējot Dieva atriebību un izsmejot tautas soģus. Tad Pinehass, augstā priestera Ēleāzara dēls, cēlās no sapulces un, satvēris šķēpu, "gāja šim israēliešu vīram pakaļ teltī" un tos abus nodūra. Tā mocība tika apturēta un priesteris, kas izpildīja Dieva sodu, tika pagodināts visa Israēla priekšā, un viņam un tā namam priestera

amatu piešķīra uz mūžīgiem laikiem. “Pinehass ir novērsis manu dusmu kvēli no Israēla bērniem ar to, ka viņš iedegās savā dusmu kaislībā viņu vidū; tāpēc, neskatoties uz manu dusmu kvēli, Es neesmu pilnīgi iznīcinājis Israēla bērnus.”

Sods, kas piemeklēja Israēlu viņu grēku dēļ Sitimā, aizveda nāvē pēdējos ļaudis no to vidus, kuri gandrīz pirms četrdesmit gadiem paši par sevi bija izteikuši spriedumu, ka “tiem jāmirst tuksnesī”. Pēc Dieva pavēles Jordānas līdzenumā notikusī ļaužu skaitīšana rādīja, ka vairs “nebija neviena vienīga vīra no to skaita, ko Mozus un priesteris Ārons bija skaitījuši Sinaja tuksnesī. (..) No tiem vairs neviens nebija atlicies, kā vienīgi Kālebs, Jefunnas dēls, un Jozua, Nūna dēls.” (4. Moz. 26:64,65)

Dievs bija sodījis israēliešus, tāpēc ka tie padevās midianiešu vilinājumiem, bet arī pavedinātāji nedrīkstēja izbēgt dievišķās taisnības dusmām. Amalekieši, kas bija uzbrukuši Israēlam, nogalinādami vājos un atpalikušos, savu sodu saņēma tikai daudz vēlāk, bet midianiešiem, kas viņus bija pavedinājuši uz grēku, kā daudz bīstamākiem ienaidniekiem Dieva sodu vajadzēja izjust tūlīt.

“Atriebies midianiešiem Israēla bērnu dēļ,” Dievs pavēlēja Mozum, “tad tu tapsi piepulcināts saviem ļaudīm.” Šis uzdevums tūlīt tika izpildīts. No katras cilts izraudzīja tūkstoš vīrus un Pinehasa vadībā nosūtīja kaujā. “Un tie karoja pret midianiešiem, kā Kungs bija pavēlējis Mozum, un nokāva visus vīriešus. Kopā ar citiem tie nokāva arī midaaniešu ķēniņus, tas ir (..) piecus midianiešu ķēniņus. Tie nokāva Bileāmu, Beora dēlu, ar zobenu.” Pēc Mozus pavēles, netika saudzētas arī sagūstītās sievietes kā visvainīgākās un bīstamākās Israēla ienaidnieces.

Tāds bija gals tiem, kas izdomāja un centās īstenot šo ļauno plānu pret Dieva tautu. Dziesminieks saka: “Pagānu tautas ir nogrimušas bedrē, ko pašas rakušas; tīklā, ko viņas izlikušas, sapinusies viņu pašu kāja.” (Ps. 9:16) “Jo Kungs neatstums savu tautu un neatstās savu mantojumu. Un pie taisnības atgriezīsies Viņa tiesa (..).” “Viņš liks krist viņu bezdievībai atpakaļ uz viņiem pašiem, tiešām, tas Kungs, mūsu Dievs, viņus izdeldēs.” (Ps. 94:14,15,23)

Aicināts nolādēt ebrejus, Bileāms ar visiem saviem burvju vārdiem nespēja tiem sagādāt nekādu ļaunumu, jo Kungs neredzēja “ļaunumu Jēkabā un nekādu noziegumu Israēlā”. (4. Moz. 23:21,23) Bet, kad tie, padodamies kārdināšanai, pārkāpa Dieva likumus, Viņa apsardzība tos atstāja. Ja Dieva tauta ir uzticīga Kunga baušļiem, tad “zīlēšana neder pret Jēkabu un buršana pret Israēlu”. (23.p.) Tāpēc visi sātana spēki un visi viņa uzbrukumi vērsti uz to, lai ļaudis pavedinātu grēkot. Kad tie, kas sevi atzīst par Dieva likumu ievērotājiem, šos priekšrakstus pārkāpj, tie līdz ar to šķiras no Dieva un vairs nav spējīgi pretoties saviem ienaidniekiem.

Israēlieši, kurus nespēja uzvarēt ar ieročiem un midianiešu burvībām, krita par laupījumu viņu netiklajām sievietēm. Tāda ir sātana kalpībā esošas sievietes vara, kuru tā izlieto, lai savaldzinātu un pazudinātu dvēseles. "Jo daudzus viņa ir nāvīgi ievainojusi un gar zemi gāzusi, un visāda veida varenie ir no viņas nožņaugti (..)." (Sal. pam. 7:26) Tā Seta bērni tika pavedināti novērsties no taisnības, kā rezultātā degradējās svētais dzimums. Tā tika kārdināts Jāzeps. Tādā veidā Simsons savu spēku, kas aizsargāja Israēlu, nodeva filistiešu rokās. Te klupa Dāvids. Un gudrais ķēniņš Salamans, kas trīs reizes nosaukts par Dieva mīluli, kļuva par kaislību vergu un upurēja taisnību tai pašai valdzinošajai varai.

"Un tas viss viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika robežām. Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt." (1. Kor. 10:11,12) Sātans labi pārzina katra rakstura vājās vietas, kur tas visvieglāk ievainojams, jo viņš to ar velnišķīgu dedzību ir mācījies gadu tūkstošiem ilgi. Un nākamajās paaudzēs, lai starp Israēla lielkungiem nogāztu visstiprākos vīrus, viņš izmantoja tās pašas kārdināšanas, kuras tik sekmīgi pielietoja Baāla Peorā. Ejot cauri visiem gadsimtiem, sastopami rakstura vraki, kur ļaudis piedzīvojuši bojāeju, saduroties ar juteklisko baudu klinti. Tagad, kad mēs tuvojamies laika noslēgumam un Dieva tauta atrodas tuvu Debesu Kānaānas robežām, sātans, tāpat kā toreiz, ar divkāršu spēku centīsies aizkavēt tās ieiešanu jaukajā zemē. Savas cilpas viņš izliek ikvienai dvēselei. No viņa jāsargās ne tikai nezinātājiem un neizglītotajiem; viņš gatavos kārdinājumus arī tiem, kas atrodas visaugstākajos amatos, vissvētākajā darbā. Ja viņam izdosies tos pavedināt aptraipīt savas dvēseles, tad viņš ar šo cilvēku iespaidu varēs iznīcināt daudzus. Sātans izmanto tos pašus ieročus, ko izmantoja pirms trīstūkstoš gadiem. Ar pasaulīgu draudzību, ar kairinošu skaistumu, izpriecu meklēšanu, izlaidību, dzīrēm vai vīna kausu viņš pavedina cilvēkus pārkāpt septīto bausli.

Nodaļa 41 - Baušļu atkārtošana

Dievs paziņoja Mozum, ka ir pienācis noteiktais laiks Kānaānas ieņemšanai; un, stāvot kalnu augstumos un skatoties uz Jordānu un Apsolīto zemi, sirmais pravietis ar lielu interesi vēroja savas tautas mantojumu. Vai varētu būt, ka par viņa grēku Kadešā pret viņu teiktais spriedums būtu atcelts? Dziļā nopietnībā viņš lūdza: "Ak, Kungs, mans Dievs, Tu jau sen esi sācis rādīt savam kalpam ir savu varenību, ir savu stiprumu; jo kur ir tāds stiprs Dievs debesīs un virs zemes, kas ir darījis tādus darbus kā tos, ko tu esi darījis, un ar tādu spēku, kā Tu? Ļauj, lūdzams, man celties pāri un skatīt labo zemi viņpus Jordānas, tās zemes skaistos kalnus, bet it īpaši Libanona kalnāju!" (5. Moz. 3:24-27)

Atbilde bija pietiekoši skaidra: "Lai tev pietiek! Nerunā vairs par šo lietu ar Mani! Kāp augšā uz Pizgas kalna virsotni un pacel savas acis pret vakariem un pret ziemeļiem, pret dienvidiem un pret rītiem un apskati to zemi ar savām acīm, jo tu neiesi pāri Jordānai."

Mozus bez kurnēšanas padevās Dieva lēmumam. Tagad viņa rūpes saistījās vienīgi ar Israēlu. Kas interesēsies par tautas labklājību, kā viņš to bija darījis? Ar visdziļāko līdzjūtību viņš izteica lūgšana: "Lai Kungs, visu radīto dzīvību Dievs, ieceļ draudzei vienu vīru par priekšnieku, kas viņu priekšā var iziet un viņu priekšā ienākt, un kas lai tos izvestu ārā un lai ievestu iekšā, lai tā Kunga draudze nebūtu kā avis bez gana!" (4. Moz. 27:16-23)

Kungs uzklausīja sava kalpa lūgšanu un atbildēja: "Ņem Jozuu, Nūna dēlu, vīru, kam ir gars, un liec savu roku uz viņu; un noved to priestera Ēleāzara un visas draudzes priekšā un dod tam savas pavēles viņu klātbūtnē. Un piešķir viņam kaut ko no sava diženuma, lai visa Israēla bērnu draudze tam klausa." Jozua jau ilgi bija darbojies kopā ar Mozu, tāpēc kā gudrs, spējīgs un ticīgs vīrs tika izredzēts par viņa pēcnācēju.

Ar Mozus roku uzlikšanu, ko pavadīja augstākā mērā iespaidīgs norādījums par viņa uzdevumu, Jozua tika svinīgi nošķirts par Israēla vadoni. Viņš jau arī līdz šim bija piedalījies tautas pārvaldīšanā. Jozuam dotos Kunga norādījumus Mozus paziņoja draudzei: "Un viņš lai nostājas priestera Ēleāzara priekšā, un tas lai iztaujā Urimu par viņu tā Kunga priekšā; pēc tā pavēles lai tie iziet, un pēc tā pavēles lai viņi ienāk, — viņš un visi Israēla bērni, un visa šī draudze."

Pirms Mozus atstāja savu posteni kā redzamais Israēla vadonis, viņam bija norādīts atgādināt ļaudīm par tautas atbrīvošanos no Ēģiptes un par ceļojumu tuksnesī, kā arī no jauna atkārtot Sinajā pasludinātos likumus. Kad bauslība toreiz tika dota, tikai nedaudzi no pašreizējās draudzes bija tik veci, lai aptvertu visa notiekošā ārkārtējo svarīgumu. Tā kā tiem drīz vajadzēja iet pāri Jordānai un ieņemt Apsolīto zemi, Dievs gribēja, lai tie

saprastu Viņa likumu prasības, un vēlējās piekodināt paklausību kā turpmākās labklājības pirmo priekšnoteikumu.

Mozus nostājās ļaužu priekšā, lai vēl pēdējo reizi brīdinātu un pamācītu. Viņa seja staroja svētā spožumā. Mati bija kļuvuši balti no lielās gadu nastas, bet stāja palikusi taisna un viss izskats liecināja par nenovājinātas veselības spēku; acis bija skaidras un neaptumšotas. Tas bija svinīgs notikums; dziļi izjusti viņš tiem stāstīja par Visuvarenā Aizstāvja žēlastību un mīlestību.

"Papētī jel atpakaļ pagājušos laikos, kas bijuši pirms tevis kopš tās dienas, kad Dievs radīja cilvēku virs zemes, un vaicā debesis no viena gala līdz otram, vai kādreiz un kur kāda tik svarīga lieta kā šī būtu notikusi, vai vispār kas tamlīdzīgs būtu dzirdēts? Vai kāda tauta būtu dzirdējusi Dieva balsi runājam no uguns liesmām, kā tu to esi dzirdējis un palicis dzīvs? Jeb vai kāds dievs jebkad būtu mēģinājis iet un izraudzīt sev vienu tautu kādas citas tautas vidū ar pārbaudījumiem, zīmēm un brīnumiem, ar kariem, ar spēcīgu elkoni un augsti paceltu roku un ar šausmu apdvestiem varoņdarbiem, kā tieši visu to tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir darījis jūsu acu priekšā Ēģiptē? Tev tas rādīts, lai tu zini, ka tas Kungs ir vienīgais Dievs, cits neviens, kā Viņš vienīgi." (5. Moz. 4:32-35)

"Nevis tāpēc, ka jūsu pulks būtu lielāks par visām pārējām tautām, nē, tas Kungs jums ir bijis labvēlīgs un ir jūs izredzējis, - jūs jau esat vismazākā no visām tautām. Bet taisni tāpēc vien, ka Viņš jūs ir mīlējis un jums tur solījumu, ko Viņš jūsu tēviem ar zvērestu ir apstiprinājis, tāpēc tas Kungs jūs ir izvedis ar stipru roku un izglābis no kalpības nama, no faraona, Ēģiptes ķēniņa, varmācības. Tad nu tev būs atzīt, ka tas Kungs, tavs Dievs, ir Dievs, kas ir uzticīgs Dievs un kas derību tur un dara žēlastību tiem līdz tūkstošam augumam, kuri Viņu mīl un tur Viņa baušļus." (5. Moz. 7:7-9)

Kādreiz Israēla tauta visās savās neveiksmēs bija gatava apvainot Mozu, bet tagad aizdomas par viņa lepnību, augstprātību vai godkāri bija izklīdušas, un tie paļāvīgi klausījās viņa vārdos. Mozus tiem uzticīgi atgādināja tautas kļūdas un tēvu pārkāpumus. Garajā tuksneša ceļojumā tie bieži vien bija neiecietīgi un dumpīgi, un tā nebija Dieva vaina, ka Kānaānas ieņemšana tik ilgi tika atlikta. Kungs bija vairāk apbēdināts nekā viņi, kad tos tūlīt nevarēja ievest Apsolītajā zemē, lai visām tautām atklātu savu vareno spēku Israēla atbrīvošanā. Ar tādu lepnību un neuzticību Dievam tie vienkārši nebija gatavi ieiet Kānaānā. Tie nevarēja pārstāvēt tautu, kuras Dievs ir Kungs, jo viņu raksturā trūka šķīstības, laipnības, labprātības. Ja viņu tēvi ticībā būtu pakļāvušies Dieva norādījumiem, vadoties no Viņa sodībām un staigājot pēc Viņa pavēlēm, tad tie jau sen dzīvotu Kānaānā kā ziedoša, svēta un laimīga tauta. Fakts, ka ieiešana labajā zemē tik ilgi bija jāatliek, apkaunoja Dievu, un apkārtējo nāciju acīs samazinājās priekšstats par Viņa godību.

Mozus, kas izprata Dieva bauslības raksturu un vērtību, apgalvoja ļaudīm, ka nevienai citai tautai nav tik gudru, taisnu un žēlsirdīgu likumu kā ebrejiem. Viņš teica: "Redziet,

es esmu jums mācījis likumus un tiesu noteikumus, kā tas Kungs, mans Dievs, ir man pavēlējis, lai jūs tos arī tā pildītu tai zemē, uz kuru jūs dodaties, lai to sev iemantotu. Turiet un pildiet tos, jo tā būs jūsu gudrība un lietu izpratne citu tautu acu priekšā, kuras, kad tās dzirdēs visus šos likumus, teiks: "Tiešām, gudri un saprātīgi ļaudis ir šī lielā tauta!"" (5. Moz. 4:5,6)

Mozus ļaužu uzmanību pievērsa dienai, kad tie stāvēja pie Horeba, "Kunga, viņu Dieva priekšā". Viņš pie ebreju pulkiem griezās ar vārdiem: "Jo kur gan ir vēl cita kāda liela tauta, kurai Dievs stāvētu tik tuvu, kā tas Kungs, mūsu Dievs, mums, tiklīdz mēs viņu piesaucam? Un kur ir vēl citai lielai tautai tik taisnīgi likumi un tik laba tiesiska iekārta kā visa šī bauslība, ko es jums šodien lieku priekšā?" (5. Moz. 4:10,7,8) Mūsdienu Israēlam varētu atkārtot šo pašu uzsaukumu. Likumi, ko Dievs devis savai senajai tautai, bija gudrāki, labāki un humānāki nekā pasaules viscivilizētākajām nācijām. Tautu likumi nes neatjaunotas sirds, vājuma, kaislību un cietsirdības pazīmes, bet Dieva likumiem ir dievišķīgs zīmogs.

"Bet jūs tas Kungs ir pieņēmis un jūs ir izvedis no dzelzs kausējamās krāsns, no Ēģiptes," paziņoja Mozus, "lai jūs būtu Viņa īpaša tauta, kā tas arī šodien ir". (5. Moz. 4:20) Pēc tam tika vispusīgi raksturota zeme, kurā tiem drīz vajadzēja ieiet, un kuru tie varēja paturēt tikai ar noteikumu, ka paklausīs Dieva baušļiem. Ak, cik aizkustinātām vajadzēja būt Israēla ļaužu sirdīm, dzirdot šos vārdus un saprotot, ka tas, kas tiem tik dedzīgi stāsta par Apsolītās zemes svētībām, viņu grēku dēļ ir izslēgts no piedalīšanās savas tautas mantojumā.

"Jo tas Kungs, tavs Dievs, tevi vada uz auglīgu zemi", "Jo šī zeme, uz kurieni tu ej, lai to iemantotu, nav tāda, kāda ir Ēģiptes zeme, no kurienes jūs esat iznākuši, ko tu apsēji ar savu sēklu un tad to aplaistīji ar kājām kā sakņu dārzu. Bet tā zeme, uz kuru tu dodies pāri, lai to iegūtu īpašumā, tā ir zeme ar kalniem un ar ielejām, kas tiek slacīta ar debess lietus ūdeni, zeme, par ko tas Kungs, tavs Dievs, rūpējas, uz kuru tā Kunga, tava Dieva, acis bez mitēšanās skatās no gada iesākuma līdz gada beigām." "Uz zemi, kur ir kvieši un mieži, vīna stādi un vīģu koki un granātābolu koki, uz olīvu koku zemi, kurā tek eļļa un medus. Uz zemi, kur tu maizi vairs neēdīsi trūkumā, kur tev nekā netrūks, uz zemi, kuras akmeņos ir dzelzs un no kuras kalniem tu vari izcirst varu." (5. Moz. 11:10-12; 8:7-9)

"Un kad nu tas Kungs, tavs Dievs, tevi ievedīs tai zemē, ko Viņš ar zvērestu ir apsolījis taviem tēviem - Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, lai tev to dotu ar lielām un skaistām pilsētām, ko jūs neesat cēluši. Un arī namus, kas pilni ar visādiem labumiem, kurus tu neesi sakrājis, un ar klintīs izcirstām ūdens tvertnēm, ko tu pats neesi izcirtis, un vīna kalnus un olīvu koku dārzus, ko tu neesi dēstījis, — un kad tu tad ēdīsi un būsi paēdis, tad sargies, ka tu neaizmirsti to Kungu, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes, no kalpības nama!" "Tad nu sargieties, ka neaizmirstat Kunga, sava Dieva, derību (..), un ja

darīsit ļaunu tā Kunga, sava Dieva, acīs, Viņu ar to apkaitinādami, (..) jūs galīgi pazudīsit no tās zemes virsus, uz kuru jūs iesit pāri Jordānai, lai to iegūtu par savu īpašumu." (5. Moz. 6:10-12; 4:23-26)

Nodaļa 42 - Mozus nāve

Visā Dieva rīcībā ar Viņa ļaudīm redzama liela mīlestība un žēlsirdība, kas savienotas ar uzkrītošiem Viņa stingrās un bezpartejiskās taisnības pierādījumiem. Tas skaidri atklājas ebreju tautas vēsturē. Dievs piešķīra Israēlam lielas svētības. Visai aizkustinoši aprakstīta Viņa maigā mīlestība: "Kā ērglis, kas savu perējumu vedina un lidinās pār saviem bērniem, kas izpleš sargādams savus spārnus pār viņiem, ņem viņus pie sevis un nes uz saviem spārniem. Tā tas Kungs viens pats ir viņus vadījis, un sveša dieva nebija ar Viņu." (5. Moz. 32:11,12) Un tomēr, cik ātri un stingri tiem tika atmaksāts par viņu pārkāpumiem!

Dieva bezgalīgā mīlestība atklājas Viņa vienpiedzimušā Dēla nāvē, lai atpestītu pazudušo cilti. Kristus nāca uz šo zemi, lai cilvēkiem atklātu sava Tēva raksturu, un Viņa dzīve bija pilna dievišķās laipnības un līdzcietības darbiem. Un tomēr pats Kristus paskaidro: "Tiekams debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, tiekams viss notiek." (Mat. 5:18) Tā pati balss, kas pacietīgi un lūdzoši aicina grēcinieku nākt pie Viņa, lai saņemtu piedošanu un mieru, tiesas dienā Viņa nicinātājiem pavēlēs: "Ejiet nost no Manis, jūs nolādētie (..)." (Mat. 25:41) Visā Bībelē Dievs attēlots ne tikai kā maigs Tēvs, bet arī kā taisns Soģis. Kaut arī Viņš ir žēlsirdīgs un piedod noziegumus, "pārkāpumus un grēkus", tomēr nekad "nepamet nesodītus". (2. Moz. 34:7)

Lielais tautu Valdnieks bija paziņojis, ka Mozus neievedīs Israēlu labajā zemē, un Viņa kalpa nopietnais lūgums šo spriedumu nevarēja mainīt. Tas zināja, ka viņam jāmirst, tomēr savu aizgādību Israēlam neatrāva ne acumirkli. Viņš visu laiku bija uzticīgi centies sagatavot draudzi apsolītā mantojuma saņemšanai. Pēc Dieva pavēles Mozus un Jozua tagad devās uz saiešanas telti, kamēr padebeša stabs nostājās pār telts ieeju. Šeit ļaudis svinīgi tika nodoti Jozuas vadībai. Mozus kā Israēla vadoņa, darbs bija beidzies, bet viņš joprojām, rūpējoties par tautu, aizmirsa sevi. Sapulcējušos ļaužu priekšā Mozus Dieva vārdā uzrunāja savu pēcnācēju, izsakot tam svētu paskubinājumu: "Esi stiprs un drošs! Jo tev ir jāieved Israēla bērni tanī zemē, ko Es esmu viņiem ar zvērestu apsolījis, Es būšu ar tevi." (5. Moz. 32:23) Tad viņš vērsās pie tautas vecākajiem un amatpersonām ar svinīgu aicinājumu uzticīgi paklausīt norādījumiem, kurus viņš tiem no Dieva bija darījis zināmus. Raugoties uz šo veco vīru, kurš tik drīz tiks no viņiem atņemts, tie ar jaunu un dziļāku atzinību atcerējās viņa tēvišķo maigumu, viņa gudros padomus un nenogurstošās pūles. Cik bieži, kad tie bija grēkojuši un tā izsaukuši taisnu Dieva atmaksu, Mozus lūgšanas bija uzvarējušas un tie tika saudzēti. Viņu skumjas pavairoja sirdsapziņas pārmetumi. Ar dziļu nožēlu tie atcerējās, ka viņu pašu nepareizā rīcība izaicināja Mozu uz grēku, kura dēļ viņam tagad jāmirst.

Mīļotā vadoņa atņemšanai Israēla dzīvē vajadzēja kļūt par daudz stiprāku pārmetumu, nekā jebkurš cits rājiens, kas pār tiem varētu nākt, ja viņa dzīve un darbs turpinātos. Dievs gribēja, lai ļaudis saprastu, ka sava nākamā vadoņa dzīvi tie nedrīkst padarīt tik grūtu, kādu tie bija darījuši Mozus dzīvi. Dievs runā uz savu tautu, dodams tiem svētības; un, ja tās netiek vērtētas, tad Viņš runā uz to, šīs svētības atņemdams, lai tie apzinātos savus grēkus un atgrieztos pie Viņa no visas sirds.

Tajā pašā laikā Mozus saņēma pavēli: "Kāp Abirama kalnājā Nebo kalna virsotnē, kas atrodas Moāba zemē pretī Jērikai, un skati Kānaāna zemi, ko Es došu Israēlam par dzimtas īpašumu." (5. Moz. 32:49,50) Paklausot dievišķam aicinājumam, Mozus bieži bija atstājis nometni, lai satiktos ar Kungu, bet tagad viņam bija jāiet ar kādu jaunu noslēpumainu uzdevumu. Viņam bija jāiet, lai savu dzīvi padevīgi nodotu Radītāja rokās. Mozus zināja, ka tam jāmirst vientulībā; neviens no šīs pasaules draugiem nedrīkstēja kalpot viņa dzīves pēdējās stundās. Priekšā stāvošie notikumi bija tīti noslēpumainā un bijīgā svinīgumā, liekot nodrebēt viņa sirdij. Visgrūtākais pārbaudījums bija šķiršanās no viņa mīlestības un rūpju "bērna", Israēla tautas, — no tautas, ar kuru tik ilgi saistījās viņa dzīve un intereses. Bet viņš bija mācījies uzticēties Kungam un paļāvīgā ticībā sevi un savu tautu novēlēja Dieva mīlestībai un žēlsirdībai.

Pēdējo reizi Mozus stāvēja ļaužu sapulces priekšā. Atkal uz viņu dusēja Dieva Gars; viscēlākā un aizkustinošākā valodā viņš izteica pār katru cilti kādu svētību un beidza to ar vispārēju svētīšanu.

"Neviens nav kā Ješurūna Dievs, kas brauc pa debesīm, lai tev palīdzētu, un savas varas augstumos pa mākoņiem. Mūžīgais Dievs ir tavs patvērums, un zem debesīm pār tevi ir izplestas mūžīgas rokas; un Viņš izdzīs ienaidniekus tavā priekšā un tev pavēl: "Iznīcini!" Tad Israēls dzīvos atsevišķi viens, — drošs par sevi; Jēkaba aka atradīsies labības un vīna zemē, un viņa debesis pilinās rasu. Svētīgs tu esi, Israēl! — Kas ir tāds kā tu? Tu Dieva Kunga izglābta tauta! Viņš ir tavas palīdzības vairogs, un Viņš ir tavas slavas uzticamais zobens (..)." (5. Moz. 33:26-29)

Pēc sanāksmes Mozus viens pats klusēdams devās uz kalna nogāzi. Viņš gāja uz Nebo kalnu, "uz Pizgas virsotni". (5. Moz. 34:1) Šajos vientulīgajos augstumos viņš stāvēja un ar neaptumšotām acīm raudzījās uz plašo ainavu savā priekšā. Tālu uz vakariem gulēja lielās jūras zilie ūdeņi; ziemeļos pret debesīm slējās Harmona kalns; pret rītiem atradās Moāba līdzenums un aiz tā Basana, Israēla uzvaras vieta; bet dienvidos stiepās tuksnesis, kur viņi tik ilgi bija klejojuši.

Šajā vientulībā Mozus atskatījās uz savu pārmaiņām bagāto un grūtību pilno dzīvi, kopš viņš bija pagriezis muguru ķēnišķīgā galma godam un izredzēm Ēģiptes valstī, lai savu likteni savienotu ar Dieva izredzētās tautas gaitām. Viņš atsauca atmiņā garos gadus, ko bija pavadījis tuksnesī pie Jetrus ganāmpulkiem, eņģeļa parādīšanos degošajā ērkšķu

krūmā un aicinājumu atbrīvot Israēlu. Viņš atkal redzēja varenos brīnumus, ko Dieva spēkā veica izredzētās tautas labā. Neskatoties uz visu, ko Dievs viņiem bija darījis, neskatoties uz viņa paša lūgšanām un pūlēm, tikai divi no lielā pieaugušo pulka, kas atstāja Ēģipti, bija atrasti tik uzticīgi, ka drīkstēja ieiet Apsolītajā zemē. Kad Mozus pārlūkoja savas darbības iznākumu, viņa grūtā un uzupurīgā dzīve tam likās gandrīz veltīga.

Viņš tomēr nenožēloja, ka ir nesis šīs nastas. Mozus zināja, ka viņa uzdevumu un darbu bija nozīmējis pats Dievs. Kad viņu pirmo reizi aicināja atbrīvot Israēlu no verdzības, tas izbijies atraidīja lielo atbildību, bet, kad viņš šo nastu bija uzņēmies, tad to vairs nenolika. Pat tad, kad Kungs piedāvāja viņu no tās atbrīvot un izdeldēt dumpīgo Israēlu, viņš tam nespēja piekrist. Lai gan viņa pārbaudījumi bija ļoti smagi, tomēr to iepriecināja sevišķā Dieva labvēlība; kopējā ceļojuma laikā tuksnesī, Dieva mīlestības apņemts un skatot Viņa spēka un godības atklāsmes, tas bija sakrājis bagātīgus piedzīvojumus; viņš saprata, ka bija pareizi izšķīries, izvēlēdamies labāk ciest grūtības kopā ar Dieva tautu, nekā baudīt īslaicīgus grēcīgus priekus.

Pārbaudot savus piedzīvojumus, tas redzēja, ka viņu kā Dieva tautas vadoni aptraipīja viens slikts darba ieraksts. Ja šo kļūdu varētu izdzēst, viņš juta, ka tad no nāves nebūtu bail. Viņš bija pārliecināts, ka nožēla un ticība apsolītajam Upurim ir viss, ko Dievs prasa; un Mozus vēlreiz izsūdzēja savu grēku un lūdza piedošanu Jēzus vārdā.

Un tad kā panorāmā viņa acīm pavērās Apsolītās zemes ainavas. Tā priekšā atklājās katrs zemes apgabals, ne neskaidri vai miglā tītā tālumā, bet krāšņs un viņa sajūsmas pilnajam skatam skaidri uztverams. Viņam nerādīja zemi tādu, kāda tā izskatījās toreiz, bet tādu, kāda tā, Dieva svētīta, būs kā Israēla īpašums. Mozum šķita, ka redz otru Ēdeni. Tur bija Libanona ciedriem klātie kalni, ar olīvu birzīm un smaržīgiem vīna kokiem rotātās nogāzes, plaši, zaļi, puķēm piekaisīti un ļoti auglīgi līdzenumi; tur bija tropu palmas, tad atkal viļņojoši kviešu un miežu lauki, saulainas ielejas, kur, līdzīgi mūzikai, strautu burbuļošana jaucās kopā ar putnu dziesmām; lepnas pilsētas un krāšņi dārzi, ezeri, pilni ar "jūras bagātībām", ganāmpulki kalnu pakājē un to klinšaino sienu plaisās lauku bišu sakrātās medus bagātības. Tā patiešām bija tāda zeme, kādu Mozus, Dieva Gara iedvesmots, bija attēlojis Israēla bērniem. "Tā Kunga svētīta lai ir viņa zeme (475) ar jaukām debess dāvanām, ar rasu un ar ūdens dzelmēm, kas dus apakšā, un ar vislabākām devām, kas ienākas saulē, (..) ar pašu visdārgāko no vecu veco kalnu galotnēm, un ar dāvanām, ko sniedz mūžīgās augstienes; tāpat arī ar vislabākiem zemes un tās pilnuma augļiem (..)." (5. Moz. 33:13-16)

Mozus redzēja Israēla tautu dzīvojam Kānaānā, katru cilti savā īpašumā. Viņš varēja vērot tautas vēsturi pēc apmešanās Apsolītajā zemē. Viņam tika parādīts arī Israēla atkrišanas garais un bēdīgais stāsts līdz ar sekojošo sodu. Viņš redzēja, kā tie savu grēku

dēļ tiek izkaisīti starp pagāniem un godība aiziet no Israēla; viņu skaistās pilsētas guļ drupās un iedzīvotāji kā gūstekņi tiek aizvesti uz svešām zemēm; pēc tam tie atkal pārnāk savu tēvu zemē un beidzot tiek pakļauti zem Romas pārvaldības.

Viņš drīkstēja ieskatīties laika straumē un vērot Pestītāja pirmo atnākšanu. Tas redzēja Jēzu kā bērniņu Betlēmē. Dzirdēja, kā eņģeļu pulki priecīgi dziedāja par Dieva godu un mieru virs zemes. Redzēja zvaigzni pie debesīm, kas gudros no Austrumu zemes vadīja pie Jēzus, un tā apziņu caurstrāvoja spoža gaisma, atceroties pravietiskos vārdus: "Zvaigzne ņems sev ceļu no Jēkaba, un no Israēla celsies scepteris (..)." (4. Moz. 24:17) Mozus iepazinās ar Jēzus vienkāršo dzīvi Nācaretē, ar Viņa mīlestības kalpošanu, līdzcietību un dziedināšanu, kā arī ar Viņa atmešanu no lepnās, neticīgās tautas. Pārsteigts tas klausījās uz viņu lielīgo Dieva likumu cildināšanu, nicinot un noraidot To, kurš šos likumus bija devis. Viņš redzēja Jēzu Eļļas kalnā, kad Tas raudot teica ardievas savai mīļotajai pilsētai. Kad Mozus skatīja šīs tautas galīgo atmešanu, ko Debesis bija tik ļoti svētījušas, — tās tautas, kuras dēļ viņš bija tik daudz strādājis, lūdzis un uzupurējies, kuras dēļ bija gatavs pat, lai viņa paša vārdu izdzēstu noDzīvības grāmatas; kad viņš dzirdēja briesmīgos vārdus: "Redzi, jūsu nams jums taps atstāts postā" (Mat. 23:38), viņa sirds sažņaudzās sāpēs un, jūtot līdzi Dieva Dēla ciešanām, tas rūgti raudāja.

Nodaļa 43 - Pāri Jordānai

Israēlieši rūgti apraudāja savu mirušo vadoni, un par godu viņa piemiņai trīsdesmit dienas notika īpaši atceres pasākumi. Nekad agrāk, kamēr viņš tiem vēl nebija atņemts, tie nebija tā atzinuši viņa gudrā padoma, tēvišķā maiguma un nesatricināmās ticības vērtību. Ar jaunu un dziļāku cieņu tie tagad atcerējās mācības, kuras viņš tiem bija devis, vēl pie tiem atrodoties. Tagad Mozus bija miris, bet viņa iespaids nemira līdz ar viņu. Tas dzīvoja un arvien atjaunojās tautas sirdī. Šīs svētās, nesavtīgās dzīves piemiņu tiešām vajadzēja ilgi saglabāt, lai tā ar savu kluso, pārliecinošo varu veidotu pat to ļaužu dzīvi, kas neņēma vērā viņa vārdus tam dzīvam esot. Kā noejošas saules spožums apspīd kalnu virsotnes pēc tam, kad saule jau sen pazudusi aiz kalniem, tā šķīsto, svēto un labo cilvēku darbi vēl izlej gaismu pār pasauli, kaut arī paši darbinieki jau sen ir nogājuši no dzīves skatuves. Viņu darbi, viņu vārdi, viņu piemērs dzīvos mūžīgi. "Taisnais paliek mūžīgā piemiņā." (Ps. 112:6)

Lai gan tos pildīja sāpes par lielo zaudējumu, viņi tomēr apzinājās, ka nav atstāti vieni. Dienās pār saiešanas telti dusēja padebesis un naktīs uguns stabs, kā galvojums, ka Dievs vēl arvien būs viņu Vadonis un Palīgs, ja tie staigās Viņa bauslības ceļā.

Tagad par Israēla atzīto vadoni bija kļuvis Jozua. Viņš galvenokārt bija pazīstams kā karotājs, un viņa spējas un prasme bija sevišķi svarīgas tieši šajā tautas vēstures posmā. Drosmīgs, noteikts un izturīgs, ātrs, nelokāms un nenopērkams, nedomādams par sevi, bet par tiem, kas atradās viņa vadībā, un pāri visam, apgarots dzīvā ticībā Dievam — tāds bija šis vīrs, ko Kungs izredzēja, lai ievestu Israēla pulkus Apsolītajā zemē. Tuksneša ceļojuma laikā viņš bija darbojies kā pirmais Mozus palīgs, un ar savu mierīgo, nevainojamo uzticību, ar pastāvību, kad citi svārstījās, ar apņēmību apliecināt patiesību arī briesmās viņš pierādīja, ka ir spējīgs Mozus pēcnācējs, pat pirms Dieva balss viņu bija aicinājusi ieņemt šo atbildīgo vietu.

Uz priekšā stāvošo uzdevumu Jozua raudzījās ar lielām rūpēm un neuzticību pats sev, bet Dieva iedrošinājums izklīdināja viņa bailes: "Kā Es esmu bijis ar Mozu, tāpat Es būšu ar tevi: Es tevi neatstāšu, un Es tevi nepametīšu. (..) tad nu celies ar visu šo tautu un ej pāri par Jordānu turp uz to zemi, ko Es viņiem, Israēla bērniem, gribu dot. Visas vietas, kur jūs savu kāju pēdas liksit, Es esmu jums devis, kā Es to esmu Mozum solījis." (Joz. 1:1-5) Līdz Libanona augstumiem tālumā, līdz lielās jūras krastiem un līdz pat Eifratas upei austrumos — visam vajadzēja piederēt viņiem.

Šim apsolījumam tika pievienota pavēle: "Esi stiprs un drošsirdīgs, stingri izšķīries jo nopietni ievērot visus bauslības norādījumus, ko mans kalps Mozus tev ir uzlicis par pienākumu." Kunga norādījums bija: "Lai tava mute nepamet šo bauslības grāmatu, bet

apdomā dienām un naktīm, ka tu vari turēt un darīt visu tā, kā tas tur ir uzrakstīts; tad tavi ceļi tev labi izdosies un tev viss laimēsies."

Israēlieši vēl arvien atradās nometnē Jordānas austrumu pusē, un šī upe bija pirmais šķērslis Kānaānas iekarošanai. "Tad nu celies," skanēja Dieva pirmais norādījums Jozuam, "un ej pāri šai Jordānai, tu un visi šie ļaudis uz to zemi, ko Es tiem dodu." Attiecībā uz ceļu, pa kuru tiem vajadzēja iet pāri Jordānai, netika doti nekādi norādījumi, tomēr Jozua zināja, ka, ja Kungs ko pavēl, tad Viņš arī sagatavos ļaudīm ceļu, un šādā ticībā bezbailīgais vadonis tūlīt sāka gatavoties, lai dotos uz priekšu.

Dažas jūdzes aiz upes, tieši pretī Israēla nometnei, atradās lielā un stipri nocietinātā Jērika. Tiešām, šī pilsēta bija visas zemes atslēga un tā varēja kļūt par grūti pārvaramu šķērsli Israēla tālākiem panākumiem. Tāpēc Jozua uz turieni aizsūtīja divus jaunekļus, lai ievāktu drošas ziņas par tās iedzīvotāju skaitu, uztura krājumiem un nocietinājumu stiprumu. Pilsētas iedzīvotāji, baiļu un aizdomu pilni, vienmēr bija ļoti modri, un sūtņi nonāca lielās briesmās. Tomēr viņus izglāba Rahaba, kāda Jērikas sieviete, kaut gan viņas pašas dzīvībai draudēja briesmas. Atbildot uz viņas laipnību, tie apsolījās to pasargāt tad, kad pilsēta tiks ieņemta.

Sūtņi atgriezās ar vēsti: "Tiešām, tas Kungs ir nodevis visu šo zemi mūsu rokās, un visi zemes iedzīvotāji jau tagad no mums izbijušies." Jērikā viņiem tika stāstīts: "Mēs esam dzirdējuši, ka tas Kungs ir licis izsīkt Niedru jūras ūdeņiem jūsu priekšā, kad jūs bijāt iznākuši no Ēģiptes, un ko jūs esat darījuši viņpus Jordānas tiem diviem amoriešu ķēniņiem, Sihonam un Ogam, kurus jūs, likdami lāstam nākt pār viņiem, esat iznīcinājuši. Un, to dzirdot, mūsu sirds ir kļuvusi bailīga, un neviena vīra drosme vairs nav pacēlusies pret jums, jo tas Kungs, jūsu Dievs, ir Dievs augšā debesīs un pār zemi, kas ir apakšā zem tām."

Tad tika dota pavēle sagatavoties gājienam. Ļaudīm bija jāpaņem pārtika trim dienām un karaspēkam jābūt kaujas gatavībā. Visi priecīgi piekrita vadoņa plāniem un apliecināja viņam savu uzticību un paļāvību: "Visu, ko tu mums esi pavēlējis, to mēs darīsim, un visur, kur vien tu mūs sūtīsi, mēs iesim. Tāpat kā mēs esam visās lietās klausījuši Mozum, tāpat arī mēs tev klausīsim, lai tikai tas Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi, kā Viņš ir bijis ar Mozu!"

Atstājis savu nometni akāciju koku birzīs Sitimā, viss pulks devās lejup uz Jordānas krastmalu. Tomēr viņi zināja, ka bez dievišķas palīdzības tiem nav cerību tikt pāri upei. Šajā gada laikā — pavasara sezonā — kūstošais kalnu sniegs tik ļoti paaugstināja Jordānas līmeni, ka tā izgāja no krastiem un parastajos braslos upei pāri pārkļūt bija neiespējams. Dievs gribēja, lai Israēla pāriešana pāri Jordānai izsauktu izbrīnu. Pēc dievišķās pavēles Jozua lika ļaudīm svētīties. Tiem vajadzēja atstāt savus grēkus un atbrīvoties arī no visas ārējās netīrības. "Svētījieties, jo rītu tas Kungs darīs jūsu vidū

brīnumus!" Derības šķirstam vajadzēja iet lielā pulka priekšgalā. Redzot priesteru nesto šķirstu atstājam savu vietu nometnes centrā un dodamies uz upi, arī ļaudīm vajadzēja atstāt savas vietas un tam sekot. Pāriešanas apstākļi tika pamatīgi izstāstīti, un Jozua teica: "Šai brīdī jūs paši nomanīsit, ka Dzīvais Dievs ir jūsu vidū, jo Viņš neatvairāmi izdzīs jūsu priekšā kānaāniešus (..). Redzi, visas pasaules valdītāja Kunga derības šķirsts ies jūsu priekšā pāri Jordānai."

Gājiens iesākās noteiktā laikā, un to ievadīja uz priesteru pleciem nestais Derības šķirsts. Ļaudīm bija pavēlēts mazliet atpalikt, tā ka starp viņiem un šķirstu atradās vairāk nekā pus jūdzi liels attālums. Visi ar lielāko interesi vēroja priesteru tuvošanos Jordānas krastam. Tie redzēja tos nemitīgi ejam uz priekšu pretim niknai, putojošai straumei, līdz nesēji ar kājām jau iekāpa ūdenī. Tad pēkšņi augšpusē esošā straume sāka atkāpties, bet lejas puses ūdeņi turpināja noplūst un upes gultne palika tukša.

Pēc dievišķās pavēles priesteri iegāja upes vidū un apstājās, kamēr viss pulks nokāpa lejā un pārgāja pretējā krastā. Tā Israēla prātā tika nostiprināta atziņa, ka Vara, kas apturēja Jordānas ūdeņus, ir tā pati, kas viņu tēviem pirms četrdesmit gadiem pāršķīra Sarkano jūru. Kad visi ļaudis bija pārgājuši, arī pašu šķirstu pārnesa rietumu krastā. Un tikai tad, kad tie bija sasnieguši drošu vietu "un kad priesteru kājas nāca sausumā", saistītie ūdeņi atbrīvojās un gāzās lejup, — kā nepārvarama straume, — atpakaļ savā dabiskajā gultnē.

Nākamā paaudze nedrīkstēja palikt bez jebkādas piemiņas par šo lielo brīnumu. Kamēr vēl priesteri, kas nesa Derības šķirstu, stāvēja Jordānas vidū, divpadsmit iepriekš izraudzītie vīri, kā pārstāvji no katras cilts, ņēma pa vienam akmenim no upes gultnes, kur stāvēja priesteri, un nonesa tos rietumu krastā. Šos akmeņus vajadzēja uzstādīt kā pieminekli pirmajā apmešanās vietā aiz upes. Ļaudīm pavēlēja stāstīt saviem bērniem un bērnu bērniem viņu brīnišķīgās atbrīvošanās stāstu, ko Dievs to labā bija darījis, kā Jozua teica: "Lai visas tautas virs zemes atzīst Kunga roku, cik tā varena, lai jūs vienmēr bītos Kungu, jūsu Dievu."

Šī brīnuma iespaidam bija liela nozīme tiklab kā pie ebrejiem, tā pie viņu ienaidniekiem. Israēls saņēma iedrošinājumu, ka Dievs pastāvīgi atrodas pie viņiem un tos apsargā, — pierādījumu, ka Viņš to labā sadarbosies ar Jozuu, tāpat kā bija sadarbojies ar Mozu. Šāds pierādījums bija ļoti vajadzīgs, lai stiprinātu viņu sirdis, kad tie dosies iekarot zemi — šajā varenajā uzdevumā, kura priekšā pirms četrdesmit gadiem sagrīļojās viņu tēvu ticība. Pirms Jordānas pāriešanas Kungs Jozuam bija paziņojis: "Šodien Es sākšu tevi paaugstināt visa Israēla acīs, lai tie zina, ka Es būšu ar tevi, kā Es esmu bijis ar Mozu." Un notikumu gaita piepildīja šo apsolījumu: "Tai dienā Kungs darīja Jozuu lielu visa Israēla priekšā un tie bijās viņu, kā tie bijās Mozu visā viņa dzīves laikā."

Šīs dievišķās varas atklāsmes Israēla labā bija domāts arī, lai vairotu bailes, ko izjuta apkārtējās tautas, tā sagatavojot ceļu viņu vieglākam un pilnīgākam triumfam. Kad amoriešu un kānaāniešu ķēniņus aizsniedza ziņa, ka Dievs Israēla bērnu priekšā apturējis Jordānas ūdeņus, viņu sirds bailēs vai pamira. Ebreji jau bija sakāvuši piecus midianiešu ķēniņus, vareno amoriešu ķēniņu Sihonu un Basanas Ogu, un tagad pārplūdušās, trakojošās Jordānas pāriešana visas apkārtējās tautas pildīja ar šausmām. Gan kānaāniešiem, gan visam Israēlam un arī pašam Jozuam bija dots neapšaubāms pierādījums, ka Dzīvais Debesu un Zemes Valdnieks ir savas tautas vidū un ka Viņš "tos neatstās un nepametīs".

Nodaļa 44 - Jērikas krišana

Ebreji bija ienākuši Kānaānas zemē, tomēr to vēl nebija iekarojuši, un, vadoties no cilvēciskās izpratnes, cīņai par zemes ieņemšanu vajadzēja būt garai un grūtai. To apdzīvoja varenas ciltis, kas bija gatavas stāties pretī jebkuram iebrukumam savā teritorijā. Baidoties no kopējām briesmām, dažas no tām bija noslēgušas savstarpēju savienību. Viņu zirgi, dzelzs kaujas rati, labās apvidus zināšanas un kareivīgums tiem sniedza ievērojamas priekšrocības. Turklāt zemi apsargāja cietokšņi, "lielas, līdz pat debesīm nocietinātas pilsētas". (5. Moz. 9:1) Tikai paļaujoties uz spēku, kas varenāks par viņu pašu centieniem, israēlieši varēja cerēt uz panākumiem turpmākajās cīņās.

Tieši viņu priekšā, netālu no nometnes Gilgalā, atradās viens no zemes stiprākajiem cietokšņiem — lielā un bagātā Jērikas pilsēta. Auglīga līdzenuma malā, kur pārpilnībā bija sastopami visdažādākie tropu augļi, šī lepnā pilsēta ar savām pilīm un tempļiem, greznības un netikumības vietām, slēpdamās aiz masīviem nocietinājumiem, it kā izaicināja Israēla Dievu. Jērika bija viena no elku kalpības galvenajiem perēkļiem, sevišķā kārtā veltīta tieši Astartei — Mēness dievietei. Šeit saplūda kopā viss, kas kānaāniešu reliģijā bija vispazemojošākais un nekrietnākais. Israēla tauta, kas vēl nebija aizmirsusi sava grēka briesmīgās sekas Bet-Peorā, šo pagānu pilsētu varēja uzlūkot tikai ar riebumu un šausmām.

Jozua uzskatīja, ka Jērikas ieņemšanai jābūt pirmajam solim Kānaānas iekarošanā. Bet vispirms tas meklēja dievišķās vadības nodrošinājumu, kas viņam arī tika dots. Izgājis netālu aiz nometnes un nodevies pārdomām un lūgšanām, lai Israēla Dievs ietu savas tautas priekšā, viņš ieraudzīja liela auguma apbruņotu un pavēloša izskata karavīru, kuram "rokā bija atvēzts zobens". Uz Jozuas jautājumu: "Vai tu esi mūsu cilvēks, vai esi mūsu pretinieks?" tas saņēma atbildi: "Nē, — bet es esmu tagad nācis kā tā Kunga karaspēka virsnieks." (Joz. 5:13-15) Noslēpumainā svešinieka patieso raksturu atklāja tā pati pavēle, ko kādreiz saņēma Mozus pie Horeba kalna: "Novelc no savām kājām kurpes, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta". Israēla vadoņa priekšā tagad atradās pats Kristus, varenais Pavēlnieks. Pārbijies Jozua nokrita uz vaiga pie zemes, Viņu pielūgdams, un dzirdēja apgalvojumu: "Redzi, Es esmu nodevis Jēriku, tās ķēniņu un tās varonīgos karavīrus tavā rokā". Turpat viņš saņēma arī norādījumus par pilsētas ieņemšanu.

Sekojot dievišķai pavēlei, Jozua sakārtoja Israēla karaspēku. Nekāds uzbrukums nebija paredzēts. Tiem vajadzēja vienīgi soļot ap pilsētu, nesot Dieva šķirstu, un pūst bazūnes. Vispirms gāja pulks izlasītu karavīru, šoreiz ne lai uzvarētu ar savu veiklību un varonību, bet ar paklausību Dieva norādījumiem. Tad sekoja septiņi priesteri ar bazūnēm. Pēc tam, dievišķās godības apņemts, nāca Derības šķirsts, ko nesa priesteri, ģērbti svētajam amatam norādītajā tērpā, un beidzot — visi Israēla pulki, katra cilts zem sava

karoga. Tāds bija gājiens, kas ielenca notiesāto pilsētu. Izņemot varenā pulka soļu troksni un svinīgo bazūnēšanu, kas atbalsojās apkārtējos kalnos un Jērikas ielās, nekāda cita skaņa nebija dzirdama. Gājienam beidzoties, visi ļaudis klusēdami atgriezās savā nometnē, un Derības šķirstu novietoja atpakaļ saiešanas teltī.

Ar izbrīnu un pieaugošu nemieru pilsētas sargi vēroja katru kustību, par to ziņojot saviem pavēlniekiem. Tie neizprata visas šīs izrādes nozīmi, bet katru dienu redzot vareno pulku soļojam ap viņu pilsētu, kopā ar priesteriem un svēto šķirstu, skata neatminamā noslēpumainība cietokšņa iemītnieku sirdis pildīja ar šausmām. Tie vēlreiz pārbaudīja savus stipros nocietinājumus, lai būtu droši, ka var sekmīgi pretoties visspēcīgākajiem uzbrukumiem. Daudzi pasmējās par domu, ka tāda neparasta demonstrācija tiem kaut kā varētu kaitēt. Citi izjuta godbijīgas bailes, redzot gājienu, kas katru dienu vijās apkārt pilsētai. Tie pieminēja, ka kādreiz šīs tautas priekšā bija atvērusies Sarkanā jūra un nupat viņiem ceļu bija pašķīrusi Jordāna. Tie nespēja aptvert, kādus tālākus brīnumus Dievs viņu labā nolēmis darīt.

Israēla pulki apkārt pilsētai gāja sešas dienas pēc kārtas. Pienākot septītajai dienai, Jozua Kunga karapulku sakārtoja jau rīta krēslā. Tagad tie saņēma norādījumus, ka ap Jēriku būs jāiet septiņas reizes un, atskanot spēcīgam bazūņu signālam, skaļā balsī jākliedz, jo Dievs tiem ir nodevis šo pilsētu.

Lielais pulks svinīgi soļoja ap bojāejai nolemtās pilsētas mūriem. Visur valdīja klusums; bija dzirdams tikai daudzo soļu vienmērīgais troksnis un pa reizei rīta klusumu pārtrauca bazūņu skaņas. Šķita, ka stipro akmeņu masīvie mūri tikai smejas par saviem aplencējiem. Cietokšņa sargi ar pieaugošām bailēm vēroja, kā pirmajam gājienam sekoja otrais, trešais, ceturtais, piektais un sestais. Kāds nolūks šai noslēpumainajai kustībai? Par kādiem vareniem notikumiem tā vēstīja? — Ilgi nenācās gaidīt. Kad bija beidzies septītais aplis apkārt pilsētai, garā procesija apstājās. Bazūnes, kas kādu brīdi bija klusējušas, tagad, šķita, izplūda tādās skaņās, no kurām pat zeme nodrebēja. Stiprie akmens mūri ar saviem iespaidīgajiem torņiem un nocietinājumiem sagrīļojās pašos pamatos un tad ar troksni sagāzās. Jērikas iedzīvotāji no bailēm sastinga, un Israēla pulki iegāja pilsētā un to ieņēma.

Israēlieši uzvaru nebija ieguvuši ar savu spēku; uzvara pilnībā piederēja Kungam, un pilsētu ar visu, kas tur atradās, kā tās zemes pirmos augļus vajadzēja pienest par upuri Dievam. Israēlam pienācās saprast, ka, iekarojot Kānaānu, tiem nav jācīnās par sevi, bet vienkārši kā ieročiem jāizpilda Dieva griba; tiem nav jādzenas pēc slavas vai bagātības, bet jāmeklē viņu Ķēniņa Jehovas gods. Pirms Jērikas ieņemšanas bija dota pavēle, lai pilsēta un viss, kas tur iekšā, tiek pilnīgi izdeldēts. "Tikai sargājaties no tā, kas ir padots iznīcības lāstam, ka jūs paši netopat par tādiem, kas ir izpostāmi, un ka jūs neņemat daļu sev un tā nepadarāt arī Israēla nometni par tādu, kas padota lāstam (..)."

Visus pilsētas iedzīvotājus ar visu, kas dzīvs, "vīrus un sievas, bērnus un sirmgalvjus, no vērša līdz sīklopam un ēzelim" — visu vajadzēja iznīcināt ar zobenu. Tikai uzticīgā Rahāba un viņas saime tika saudzēta saskaņā ar izlūku solījumu. Pati pilsēta tika nodedzināta — tās pilis, templi, lielās celtnes ar visu grezno iekārtu, dārgiem audumiem un krāšņajām drēbēm, — viss tika nodots liesmām. Ko nevarētu sadedzināt ar uguni, "viss sudrabs un zelts un vara dzelzs rīki lai ir svēti tam Kungam". Nolādēta tika pat pilsētas atrašanās vieta; Jēriku nekad vairs nedrīkstēja uzcelt kā cietoksni. Katram, kas uzdrošinātos atjaunot dievišķās varas sagāztos mūrus, draudēja sods. Visa Israēla klātbūtnē tika izteikts svinīgs paziņojums: "Nolādēts lai ir tas vīrs tā Kunga priekšā, kas uzcels un atjaunos šo pilsētu Jēriku! Pamatus lai viņš liek tai par sava pirmdzimušā un vārtus lai ieceļ tai par sava jaunākā dēla dzīvību!"

Pilnīga Jērikas ļaužu iznīcināšana bija tikai agrāk dotās Mozus pavēles izpildīšana attiecībā uz Kānaānas iedzīvotājiem: "Kad tas Kungs, tavs Dievs, tos būs nodevis tavā varā, ka tu tos sakauj, tad tos tev pavisam būs izdeldēt (..)." "No šo kaimiņu tautu pilsētām, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dos tavās rokās, tev neko nebūs atstāt dzīvu, kam vien ir dzīva dvaša." (5. Moz. 7:2, pēc Glika tulk.; 20:16) Daudziem šīs pavēles šķiet pretējas tam žēlastības un mīlestības garam, kas uzsvērts citās Bībeles daļās, tomēr tāda tiešām bija bezgalīgās gudrības un labvēlības griba. Dievs gatavojās Kānaānā nometināt Israēla tautu un izveidot tur tādu valsts iekārtu, kas liecinātu par Viņa valstību virs zemes. Tiem vajadzēja būt ne tikai patiesās reliģijas mantiniekiem, bet arī viņas principu izplatītājiem visā pasaulē. Kānaānieši bija nodevušies visriebīgākajam un zemiskākajam pagānismam, tādēļ zemi vajadzēja iztīrīt no visa, kas tik tiešām kavētu Dieva brīnišķā nodoma piepildīšanos.

Kānaānas iedzīvotājiem tika dotas bagātīgas iespējas atgriezties. Pirms četrdesmit gadiem notikušais gājiens pār Sarkano jūru un sodības, kas skāra ēģiptiešus, liecināja par Israēla Dieva varenību. Un tagad Midianas, Gileādas un Basanas ķēniņu uzvarēšana rādīja, ka Jehova ir pāri visiem Dieviem. Viņa rakstura svētums un Viņa riebums pret nešķīstību izpaudās sodībās, kas piemeklēja Israēlu par piedalīšanos pretīgajās Baāl-Peora ceremonijās. Visi šie notikumi Jērikas iedzīvotājiem bija zināmi; un tur bija daudzi, kas, līdzīgi Rāhabai, saprata, kaut arī atteicās paklausīt, ka Jehova, Israēla Dievs "ir Dievs augšā Debesīs un apakšā virs zemes". Līdzīgi pirmsplūdu laikmeta cilvēkiem, kānaānieši dzīvoja tikai, lai zaimotu Debesis un sagānītu zemi. Kā mīlestība, tā taisnība prasīja ātru izrēķināšanos ar šiem Dieva pretiniekiem un cilvēku ienaidniekiem.

Cik viegli Debesu karapulki sagrāva Jērikas, šīs lepnās pilsētas, mūrus, kuras nocietinājumi pirms četrdesmit gadiem tik ļoti izbiedēja neticīgos izlūkus. Israēla Varenais bija teicis: "Es Jēriku esmu devis tavā rokā." Pret šiem vārdiem cilvēciskais spēks bija nevarīgs.

"Ticības spēkā sabruka Jērikas mūri."(Ebr. 11:30) Kunga karapulku virsnieks bija runājis tikai ar Jozuu. Viņš neparādījās visai draudzei, un tiem bija atļauts ticēt Jozuas vārdiem vai arī tos apšaubīt; paklausīt Kunga vārdā dotajām pavēlēm, vai arī noliegt viņa autoritāti. Tie nevarēja redzēt eņģeļu pulkus, kas viņus pavadīja Dieva Dēla virsvadībā. Tie varēja domāt: "Kas tas par neprātīgu pasākumu, un cik tas ir smieklīgi — staigāt katru dienu ap pilsētas mūriem un pūst aunu ragu trompetes. Uz augstajiem mūriem taču tas nevar atstāt nekādu iespaidu." Bet tieši šīs ceremonijas vairākkārtējā atkārtošana pirms galīgās mūru sagrāves deva israēliešiem izdevību nostiprināties ticībā. Tiem vajadzēja iegūt pārliecību, ka viņu stiprums nepastāv cilvēciskā gudrībā, ne arī viņu spēkā, bet vienīgi viņus glābjošajā Dievā. Tā tiem vajadzēja pierast pie pilnīgas paļāvības uz savu dievišķo Vadoni.

Dievs vēlas darīt lielas lietas to labā, kas Viņam uzticas. Iemesls, kāpēc Dievu atzīstošajai tautai nav vairāk spēka, ir tas, ka tie pārāk paļaujas uz savu gudrību un nedod Kungam izdevību parādīt savu spēku viņu labā. Viņš grib palīdzēt saviem uzticīgajiem bērniem visās viņu lielajās vajadzībās, ja tikai tie pilnībā uz Viņu paļautos un Tam paklausītu.

Nodaļa 45 - Svētība un lāsts

Pēc sprieduma izpildes Ahanam, Jozua saņēma pavēli vēlreiz sakārtot karaspēku un doties pret Aju. Dieva spēks bija ar Viņa tautu, un drīz vien pilsēta atradās tās rokās.

Tad militārie pasākumi tika pārtraukti, lai viss Israēls varētu piedalīties kādā svinīgā reliģiskas kalpošanas pasākumā. Ļaudis ļoti ilgojās apmesties Kānaānā, tomēr viņu ģimenēm vēl līdz šim nebija ne māju, ne arī zemes, un, lai to iegūtu, tiem vajadzēja padzīt kānaāniešus; bet šis svarīgais darbs bija jāatliek, lai visu uzmanību veltītu kādam augstākam mērķim.

Pirms tie saņēma savu mantojumu, vajadzēja atjaunot uzticības derību Dievam. Mozus pēdējos norādījumos divas reizes bija dota pavēle sapulcināt visas ciltis Sihemā, Ēbala un Garicima kalnā, svinīgai Dieva likumu atzīšanai. Sekojot šiem norādījumiem, visa tauta atstāja nometni, — ne tikai vīri, bet arī "sievas, bērni un svešinieki, kas pie viņiem mita", un devās cauri ienaidnieku zemei uz Sihemas ieleju, tuvu zemes vidienei. (Joz. 8:30-35) Neuzveiktu ienaidnieku apņemti, tie tomēr jutās droši Dieva apsardzībā, kamēr palika Viņam uzticīgi. Tagad, tāpat kā Jēkaba dienās, "Dievs uzsūtīja bailes pār pilsētām, kas bija viņu apkārtnē", un ebrejus neviens netraucēja. (1. Moz. 35:5)

Svinīgajam dievkalpojumam norādītā vieta jau kādreiz bija iesvētīta, sakarā ar viņu tēvu gaitām senatnē. Šeit Ābrahāms uzcēla savu pirmo altāri Jehovam Kānaānas zemē. Šeit gan Ābrahāms, gan Jēkabs bija izvietojuši savas teltis. Te vēlāk tika pirkts zemes gabals, kur ciltīm vajadzēja apglabāt Jāzepa mirstīgās atliekas. Šeit atradās arī Jēkaba ierīkotā aka un ozols, zem kura tas apraka savas saimes elkus.

Izvēlētā vieta bija viena no visskaistākajām visā Palestīnā. Tā bija cienīga skatuve, lai tieši tur norisinātos šie lielie un iespaidīgie notikumi. Ar saviem zaļajiem laukiem un olīvu birzīm, ko veldzēja no avotiem izplūstoši spirgti strauti un rotāja savvaļā augošas puķes, šī ieleja apkārtējo kailo pakalnu vidū izskatījās ļoti pievilcīga. Atrodoties līdzenuma pretējās pusēs, Ēbala un Garicima kalni ar savām apakšējām nogāzēm, kas radīja dabīgus paaugstinājumus runātājam, gandrīz vai saskārās, un katrs uz viena kalna izteiktais vārds bija skaidri dzirdams arī uz otra, pie kam lēzenās kalnu nogāzes veidoja laukumus, ko varēja izlietot lielas sanāksmes nolūkiem.

Pēc Mozus norādījumiem Ēbala kalnā no lieliem akmeņiem uzcēla pieminekli. Uz šiem akmeņiem, kurus iepriekš attiecīgi pārklāja ar javu, uzrakstīja likumus, — ne tikai baušļus, kas bija pasludināti Sinajā un iekalti akmens plāksnēs, bet arī Mozus dotos likumus, kurus viņš bija ierakstījis grāmatā. Blakus šim piemineklim tika uzcelts altāris no neskaldītiem akmeņiem, lai tur varētu pienest upurus Kungam. Fakts, ka altāris tika celts Ēbala kalnā — kalnā, uz kura vajadzēja gulties lāstam, norādīja, ka, Israēlam

pārkāpjot Dieva baušļus un izsaucot pār sevi Viņa taisnās dusmas, tos tūlīt piemeklētu sods, ja nebūtu Kristus salīdzinošā darba, ko ainoja šis upura altāris.

Sešas ciltis, visas, kas cēlušās no Leas un Raheles, tika izvietotas Garicima kalnā, bet tās, kas cēlušās no kalponēm, kopā ar Rūbenu un Zebulonu nostājās uz Ēbala kalna, kamēr priesteri ar Derības šķirstu apmetās starp tām ielejā. Ar norunātu bazūnes skaņu pasludināja klusumu, un tad šinī dziļajā klusumā, visas lielās sapulces klātbūtnē, stāvot blakus svētajam šķirstam, Jozua lasīja svētību vārdus, kas piepildīsies, sekojot paklausībai Dieva likumiem. Visas ciltis uz Garicima atbildēja ar "Āmen". Pēc tam viņš nolasīja lāsta vārdus, un ciltis uz Ēbala līdzīgā kārtā izteica savu piekrišanu, tūkstošām balsīm šajā svinīgajā atbildē savienojoties it kā viena vīra saucienā. Tad sekoja Dieva baušļu lasīšana, līdz ar likumiem un tiesām, ko tiem bija nodevis Mozus.

Baušļus Israēls Sinajā bija saņēmis tieši no Dieva mutes, un svētie priekšraksti, rakstīti ar Viņa paša roku, vēl arvien glabājās Derības šķirstā. Bet tagad tie tika uzrakstīti tur, kur tos varēja lasīt visi. Ikvienam bija priekštiesība pašam iepazīties ar derības noteikumiem, kurus ievērojot tie varēja iegūt un paturēt Kānaānas zemi. Ikvienam vajadzēja apliecināt šo derības noteikumu pieņemšanu un atklāti piekrist svētībām vai lāstiem sakarā ar likumu ievērošanu vai neievērošanu. Likumi tika uzrakstīti ne tikai uz pieminekļa akmeņiem, bet Jozua pats tos vēl nolasīja, visiem ļaudīm dzirdot. Nebija pagājušas nemaz tik daudz nedēļas, kopš Mozus uzrunu veidā tautai bija devis visu piekto viņa vārdā nosaukto grāmatu, un tomēr jau tagad Jozua lasīja šos likumus vēlreiz.

Ne vien Israēla vīri, bet arī sievas un bērni klausījās likumu atkārtošanā, jo bija svarīgi, lai viņi zinātu un pildītu savu pienākumu. Attiecībā uz saviem likumiem Dievs Israēlam bija pavēlējis: "Un visus šos vārdus ņemiet pie sirds, un ierakstiet tos savās dvēselēs, un sieniet tos par zīmi uz savām rokām; tie lai jums ir par piemiņas zīmēm starp jūsu acīm. Un māciet tos saviem bērniem (..), lai jūsu mūža dienas un jūsu bērnu mūža dienas tiktu paildzinātas tai zemē, ko tas Kungs ar zvērestu ir apsolījis piešķirt jūsu tēviem tik ilgi, kamēr debesis vēl stāv pāri zemei." (5. Moz. 11:18-21)

Visus šos likumus Israēla draudzes priekšā pēc Mozus pavēles vajadzēja lasīt ikkatrā septītajā gadā: "Ik pa septiņiem gadiem, kārtējā atlaidu gadā Lieveņu svētku laikā, kad viss Israēls nāks rādīties tā Kunga, tava Dieva, priekšā tanī vietā, ko Viņš pats sev izvēlēs, tad tev būs šo bauslību skaļi priekšā lasīt visam Israēlam, ka visi to dzird. Un sapulcini, sasaucot tautu, vīrus un sievas, mazos bērnus un svešiniekus, kas mīt tavos vārtos, lai viņi dzird un lai viņi mācās, un lai viņi bīstas to Kungu, jūsu Dievu, un lai viņi saglabā atmiņā un pilda visus šīs bauslības vārdus. Un lai arī viņu bērni, kas vēl to nezinātu, dzird un mācās bīties to Kungu, jūsu Dievu, visu to laiku, kamēr vien jūs dzīvosit tajā zemē, kur jūs būsit nonākuši, ejot pāri Jordānai, lai to iegūtu īpašumā." (5. Moz. 31:10-13)

Sātans vienmēr strādā, cenšoties pārgrozīt visu, ko Dievs ir runājis, lai padarītu neskaidras domas un aptumšotu izpratni, un tādā veidā ievestu cilvēkus grēkā. Šī iemesla dēļ Kungs dod tik sīkus norādījumus un izsaka savus aicinājumus tik skaidri, lai nevienam nebūtu jāmaldās. Dievs pastāvīgi cenšas vilkt cilvēkus sev tuvāk un ietvert tos savas apsardzības robežās, lai sātans pie tiem nevarētu pielietot savu briesmīgo, pavedinošo varu. Viņš parādīja labvēlību, runājot uz tiem ar savu paša balsi un uzrakstot šos dzīvības pamatlikumus ar savu roku. Un šie svētie Vārdi, pilni dzīvības un apgaismojošas patiesības, ir nodoti cilvēkiem kā visdrošākais vadonis. Tā kā sātans vienmēr ir gatavs aizraut domas citā virzienā un novērst mūsu uzmanību un mīlestību no Kunga apsolījumiem un Viņa prasībām, tad šo likumu nopamatošanai atmiņā un uzņemšanai sirdī ir nepieciešama sevišķa uzcītība.

Tādēļ reliģijas skolotājiem ļaužu izglītošanai Bībeles vēsturiskajos notikumos un tās mācībās, kā arī Kunga doto brīdinājumu un prasību ievērošanai jāpievērš daudz lielāka uzmanība. Viss jāpasniedz vienkāršā valodā, kas piemērota bērnu saprašanai. Sludinātājiem un vecākiem jāziedo daļa sava laika, lai pārliecinātos par jaunatnes Svēto Rakstu zināšanām.

Vecāki var un tiem nepieciešams savus bērnus ieinteresēt dažādajās atziņās, kas atrodamas svētajās lappusēs. Tomēr, ja tie grib to panākt, tad tiem pašiem jāinteresējas par Dieva Vārdu. Tiem jāpazīst Rakstos ietvertās patiesības, kā Dievs to pavēlēja Israēlam; par tām jārunā "savā namā sēžot un pa ceļu staigājot, apgulstoties un pieceļoties". (5. Moz. 11:19) Kas vēlas, lai viņu bērni mīlētu un godātu Dievu, tiem jārunā par Viņa laipnību, varenību un spēku, kā tas viss ir atklāts Viņa Vārdā un radīšanas darbos.

Katra nodaļa un katrs Bībeles pants ir Dieva vēstījums cilvēkiem. Mums šie priekšraksti jāsien kā zīme pie mūsu rokas un kā pieres saite starp mūsu acīm. Ja šos priekšrakstus pētītu un tiem sekotu, tad tie Dieva tautu šodien vadītu tā, kā israēliešus kādreiz vadīja padebesis dienā un uguns stabs naktī.

Nodaļa 46 - Derība ar gibeoniešiem

No Sihemas israēlieši atgriezās savā nometnē Gilgalā. Šeit viņus drīz vien apmeklēja dīvaini sūtņi, kas vēlējās ar tiem slēgt derību. Sūtņi teica, ka nākuši no kādas tālas zemes, un to, šķiet, apstiprināja viņu ārējais izskats. Drēbes bija vecas un saplīsušas, apavi salāpīti, pārtika sapelējusi un ādas maisi, kas tiem kalpoja kā vīna trauki, bija saplaisājuši un sasieti, it kā tie ceļā būtu steigšus lāpīti.

Viņu tālajā zemē - šķietami ārpus Palestīnas robežām - ļaudis, kā tie teica, esot dzirdējuši par brīnumiem, ko Dievs darījis savas tautas labā, un tie esot sūtīti, lai derētu ar Israēlu derību. Ebreji sevišķā kārtā bija brīdināti neslēgt nekādu derību ar Kānaānas elkus pielūdzošajām tautām, un vadoņu sirdīs radās šaubas par svešinieku stāsta patiesumu. "Varbūt, ka jūs dzīvojat mūsu vidū?" tie jautāja. Sūtņi atbildēja: "Mēs esam tavi kalpi." (Joz. 9:7,8) Bet, kad Jozua viņiem tieši jautāja: "Kas jūs esat un no kurienes jūs nākat?" tad tie atkārtoja jau agrāk sacīto un, lai pierādītu savu taisnību, piebilda: "Šeit ir mūsu maize, mēs to siltu paņēmām līdzi no savām mājām ceļam tanī dienā, kad mēs izgājām, lai dotos pie jums, bet nu redziet, cik tā ir sakaltusi un sapelējusi. Un šie ādas vīna trauki, ko mēs piepildījām, tie bija pilnīgi jauni, bet tagad tie ir saplaisājuši gabalos, kā jūs to redzat, un mūsu drēbes un mūsu sandales ir galīgi nolietotas pārāk tālajā ceļā." (Joz. 9:12,13)

Šie pierādījumi uzvarēja: ebreji "neprasīja tā Kunga gribu". "Un Jozua noslēdza ar viņiem mieru un noslēdza ar tiem derību, ka viņš tos atstās dzīvus; un saieta virsaiši nodeva tiem zvērestu." Tā tika panākta vienošanās, bet pēc trim dienām atklājās patiesība. "(..) tie dzirdēja, ka viņi esot to kaimiņi, jo dzīvojot to vidū." Zinādami, ka nav iespējams ebrejiem pretoties, gibeonieši, lai glābtu sev dzīvību, bija ķērušies pie viltības.

Liels bija israēliešu sašutums, kad tie saprata pret viņiem pielietoto viltību. Un ļaužu nepatika pieauga vēl vairāk, kad jau pēc trim dienām tie sasniedza gibeoniešu pilsētas, kas atradās tuvu zemes vidienei. "Visa draudze kurnēja pret virsaišiem", bet tie kavējās lauzt līgumu, lai gan tas bija panākts viltus ceļā, jo tie bija zvērējuši "pie Kunga, Israēla Dieva". Un "Israēla bērni tos nenokāva." Gibeonieši bija apsolījuši atstāt elku pielūgšanu un kalpot Jehovam, tā ka viņu dzīvības saglabāšana nebija Dieva pavēles pārkāpšana, kas lika izdeldēt elkus pielūdzošos kānaāniešus. Tāpēc ar savu zvērestu ebreji nebija apsolījušies darīt grēku. Lai gan zvērests bija panākts ar krāpšanu, to tomēr nedrīkstēja neievērot. Pienākums, kuru kāds uzņemas, dodot savu vārdu, ir jāuzskata par svētu, ja vien tas nespiež darīt grēku. Nekādi peļņas, atriebības vai savu interešu apsvērumi nekādā veidā nedrīkst iespaidot dotā zvēresta vai svinīgā solījuma neaizskaramību. "Nepatiesas pļāpu rīkles šķiet tam Kungam negantība." "Kas drīkst kāpt tā Kunga kalnā, un kas stāvēs Viņa svētajā vietā?" - "Kas negroza zvērestu, ja tas viņam par nastu." (Sal. pam. 12:22; Ps. 24:3; 15:4)

Gibeoniešiem atļāva dzīvot, bet tie tika nozīmēti par kalpiem dažādos darbos pie svētnīcas. “Lai tie paliek dzīvi, bet tiem jākļūst par malkas cirtējiem un ūdens nesējiem visai mūsu kopai.” Šos noteikumus tie pieņēma ar pateicību, apzinoties savu vainu un priecājoties, ka var izpirkt dzīvību, vienalga ar kādiem noteikumiem. “Redzi, mēs esam tavā rokā,” tie sacīja Jozuam, ”dari ar mums tā, kā tas ir labi un taisnīgi tavās acīs.” Gadsimtiem ilgi viņu pēcnācēji bija saistīti ar kalpošanu pie svētnīcas.

Gibeoniešu apgabals sevī ietvēra četras pilsētas. Tautu nepārvaldīja ķēniņš, bet gan vecākie vai senatori. Gibeona, ievērojamākā no viņu pilsētām, bija visai liela, “kā jau viena no ķēniņa valsts pilsētām (..), un visi tās vīri bija drošsirdīgi karotāji”. Šis ir uzkrītošs piemērs par bailēm, kādas israēlieši bija iedvesuši Kānaānas iedzīvotājiem, ja šādas pilsētas iemītnieki ķeras pie tik pazemojoša līdzekļa, lai glābtu savu dzīvību.

Tomēr gibeoniešiem būtu klājies labāk, ja tie pret Israēlu būtu izturējušies godīgi. Dzīvību tiem glāba padošanās Jehovas varai, bet krāpšana sagādāja tikai kaunu un kalpību. Dievs bija gādājis, lai visi, kas atsakās no pagānisma un pievienojas Israēlam, dalītos ar tiem visās derības svētībās. Uz viņiem attiecās norādījums: “Svešinieks, kas pie jums mājo”, un, ar retiem izņēmumiem, šī šķira baudīja tās pašas svētības un priekšrocības kā Israēls. Kungs bija pavēlējis :

“Bet ja jūsu zemē pie jums piemājo svešinieks, tad jums nebūs viņu apspiest. Lai jums būtu svešinieks, kas jūsu vidū piemīt, kā viens no jums pašiem iedzimtajiem; tev viņu būs mīlēt kā sevi pašu.” (3. Moz. 19:33,34) Arī attiecībā uz Pasā un upuru pienešanu bija noteikts: “Visai draudzei ir vienāds likums, kā jums pašiem, tā arī svešiniekam, kas piemīt jūsu vidū (..), tādi paši, kā jūs esat, ir arī svešinieki tā Kunga priekšā.” (4. Moz. 15:15)

Tādi bija pamatnoteikumi, ar kuriem arī gibeoniešus varēja pieņemt, ja nebūtu notikusi šī krāpšana. Ķēnišķīgās pilsētas iedzīvotājiem, kur visi “vīri bija drošsirdīgi karotāji”, nemaz nebija tik viegli tā pazemoties, lai uz paaudžu paaudzēm kļūtu par malkas cirtējiem un ūdens smēlējiem. Viņi maldināšanas nolūkā sev bija uzvilkuši nabadzības tērpu, tādēļ tas tiem kā pastāvīgas kalpības zīme tika atstāts arī turpmāk. Viņu kalpu stāvoklis visām nākamām paaudzēm liecināja par to, cik ļoti Dievs ienīst nepatiesību.

Gibeonas padošanās israēliešiem Kānaānas ķēniņos radīja apjukumu un bailes. Tūlīt tika sperti attiecīgi soļi, lai atriebtos tiem, kas bija slēguši mieru ar iebrucējiem. Adonisedeka, Jeruzālemes ķēniņa, vadībā pieci Kānaānas ķēniņi sāka kampaņu pret Gibeonu. Tie rīkojās visai ātri. Gibeonieši nebija sagatavojušies karam un sūtīja vēstnešus pie Jozuas uz Gilgalu. “Neatrauj savu roku no saviem kalpiem! Bet nāc steigšus, izglāb mūs un palīdzi mums! Jo pret mums jau ir sapulcējušies visi amoriešu ķēniņi, kas dzīvo kalnos.” Briesmas draudēja ne tikai Gibeonas iedzīvotājiem, bet arī

Israēlam. Šī pilsēta pārvaldīja ceļus uz vidējo un dienvidu Palestīnu un, ja gribēja ieņemt zemi, tad to vajadzēja noturēt savās rokās.

Jozua tūlīt gatavojās doties palīgā Gibeonai. Aplenktās pilsētas iedzīvotāji vēl baidījās, ka viņš tos neuzklausīs iepriekš pielietotās viltības dēļ, bet, tā kā tie bija padevušies Jehovas virsvaldībai un apņēmušies godāt Dievu, Jozua uzskatīja par savu pienākumu tos aizstāvēt. Šoreiz viņš neko neuzsāka bez dievišķā padoma, un Kungs viņu šim pasākumam iedrošināja. "Nebīsties no viņiem, jo Es tos esmu nodevis tavā rokā: neviens pats no tiem nepastāvēs tavā priekšā." "Tad Jozua līdz ar visu karaspēka saimi, visi varonīgie karotāji, cēlās no Gilgalas un devās uz turieni."

Ejot visu nakti, viņš ar savu karaspēku Gibeonu sasniedza no rīta. Sabiedrotie valdnieki tik tikko bija izkārtojuši savas armijas ap pilsētu, kad Jozua tiem jau uzbruka. Tas noveda pie pilnīgas aplencēju sakāves. Milzīgais pūlis bēga no Jozuas pāri kalniem uz Bet-Horonu un, aizsnieguši virsotni, tie metās lejā pa stāvo nogāzi otrajā pusē. Šeit tos pārsteidza briesmīgs krusas negaiss. "Tad tas Kungs pats meta uz viņiem akmeņu lielumā krusas graudus no debesīm (..) un daudz vairāk nomira no krusas graudiem nekā no Israēla bērnu zobena."

Kamēr amorieši turpināja savu panisko bēgšanu, cerēdami atrast patvērumu kalnu stiprumos, Jozua, raugoties lejup no kādas virsotnes, redzēja, ka diena būs par īsu, lai šo darbu pabeigtu. Ja ienaidnieki netiks pilnīgi sakauti, tad tie drīzi vien atkal sapulcēsies, lai uzsāktu jaunu karu. Tādēļ "Jozua lūdza to Kungu (..) un izsaucās Israēla bērnu priekšā: "Saule, apstājies pār Gibeonu un tu, mēnesi, pār Ajalonas ieleju!" Tad saule palika mierā, un mēness apstājās, kamēr tauta atriebās saviem ienaidniekiem."

Pirms iestājās vakars, Dieva dotais apsolījums Jozuam bija piepildījies. Viss ienaidnieku pulks tika nodots viņu rokās. Šiem notikumiem ilgi vajadzēja saglabāties Israēla atmiņā, jo "nebija nevienas tādas dienas kā šī, ne pirms, ne pēc tās, kad Kungs paklausīja cilvēka balsij, jo Kungs karoja par Israēlu." "Saule un mēness paliek stāvam savās mājvietās, kad liesmo tavas lidojošās šautras un mirdz tavs spīguļojošais šķēps. Dusmās tu pārstaigā zemi, bardzībā Tu samin svešas tautas. Tu dodies uzbrukumā, lai gādātu glābiņu sava paša tautai, lai būtu klāt ar palīdzību savam Svaidītajam; tu notriec zelmini bezdievīgo namam un atsedz nama pamatus līdz klintij, uz kuras tas celts." (Habak. 3:11-13)

Jozuas lūgšanu iedvesmoja Dieva Gars, ka atkal tika dots pierādījums par Israēla Dieva varenību, tādēļ šī prasība no lielā vadoņa puses nebija nekāda pārdrošība. Jozua bija saņēmis apsolījumu, ka Dievs satrieks ienaidniekus, bet viņš pats arī pūlējās tā, it kā panākumi būtu atkarīgi vienīgi no Israēla karapulkiem. Viņš darīja visu, ko spēj cilvēka enerģija, un tad ticībā sauca pēc dievišķās palīdzības. Panākumu noslēpums meklējams dievišķā spēka un cilvēcisko pūļu vienotībā. Vislielākos panākumus gūst tie, kas

nešaubīgi uzticas Visvarenā rokām. Vīrs, kas pavēlēja: "Saule, apstājies pār Gibeonu un tu, mēnesi, pār Ajalonas ieleju", bija cilvēks, kas daudz stundu pavadīja lūgšanās, pakritis uz zemes Gilgalas nometnē. Lūgšanu vīri ir spēka vīri.

Šis varenais brīnums rāda, ka radība atrodas Radītāja varā. Sātans cilvēkiem cenšas apslēpt Dieva darbus fiziskajā pasaulē, lai novērstu viņu skatus no visu lietu iesācēja nenogurstošās darbošanās. Ar šo brīnumdarbu tiek norāti visi, kas dabu paaugstina pāri par dabas Dievu.

Dievs pats pēc sava prāta kārto dabas spēkus savu ienaidnieku satriekšanai, - "(..) uguns un krusa, sniegs un migla, vējš un auka" izpilda Viņa gribu." (Ps. 148:8) Kad pagāniskie amorieši apņēmās pretoties Dieva nodomam, Viņš iejaucās un lika lielai krusai krist "no debesīm" uz Israēla ienaidniekiem. Un mums ir ziņots par kādu vēl lielāku kauju, kas notiks pasaules vēstures beigās, kad "Kungs atslēgs savu ieroču noliktavu un izņems no turienes savu dusmu ieročus". (Jer. 50:25) Viņš jautā: "Vai tu esi varējis noiet līdz attālākām sniega krātuvēm, un vai tu esi apskatījis krusas krājumus, kādus Es esmu savācis piemeklējumu laikiem, cīņas un kara dienām?" (Īj. 38:22,23) Atklāsmes grāmatas sarakstītājs stāsta par iznīcību, kas iestāsies tad, kad stipra balss no Debesu tempļa paziņos: "Ir noticis." Viņš saka: "Liela krusa ar daudz mārciņu smagiem graudiem krita no debesīm uz cilvēkiem." (Atkl. 16:17,21)

Nodaļa 47 - Kānaānas dalīšana

Uzvarai Bet-Horonā drīz sekoja Kānaānas dienvidu daļas iekarošana.

“Tā Jozua pakļāva visu zemi (..), un visus šos ķēniņus un visu viņu zemi Jozua pakļāva sev vienā paņēmienā, jo tas Kungs, Israēla Dievs, pats karoja Israēla labā. Tad Jozua griezās atpakaļ, un viss Israēls līdz ar viņu, uz Gilgalas nometni.” (Joz. 10:40-43,11)

Izbijušies no šādiem panākumiem, kas pavadīja Israēla karaspēku, ziemeļu Palestīnas cilšu pārstāvji noslēdza savienību pret Israēlu. Kampaņu vadīja Hacoras ķēniņš Jabīns, kura apgabals atradās uz rietumiem no Meromas ezera. “Tā viņi izgāja cīņā un visas viņu kara pulku nometnes kopā ar viņiem.” Šis karaspēks bija daudz lielāks, nekā tās armijas daļas, kuras israēlieši līdz šim bija sastapuši Kānaānā, — “ar tik lieliem ļaužu pulkiem kā smiltis jūras malā” un ar ārkārtīgi daudziem zirgiem un kaujas ratiem. Kad visi šie ķēniņi bija sapulcējušies, tie devās ceļā un uzcēla savas teltis kopējā nometnē pie Meromas ūdeņiem, lai karotu pret Israēlu. (Joz. 11. nod.) Atkal Jozua saņēma uzmundrinošu vēsti: “Nebīsties no viņiem! Jo rītdien ap šo pašu laiku Es visus viņus nolikšu nokautus Israēlam pie kājām (..).”

Netālu no Meromas ezera viņš uzbruka sabiedroto nometnei un pilnīgi satrieca visu karaspēku. “Un Kungs tos nodeva Israēla rokā, un viņi tos sakāva un vajāja līdz Sidonai (..), un tos sakāva tik briesmīgi, ka neviena paša no tiem nepalika pāri.” Ratus un zirgus, kas bija kānaāniešu lepnums, israēlieši nedrīkstēja piesavināties, jo pēc Dieva pavēles ratus pienācās sadedzināt un zirgus padarīt klibus, karam nederīgus. Israēliešiem nevajadzēja paļauties uz ratiem vai zirgiem, bet gan uz “Kunga, sava Dieva, Vārdu”.

Vienu pēc otras ieņēma daudzas pilsētas un nodedzināja Hacoru, šo sabiedroto cietoksni. Karš ilga vairākus gadus, un, tam beidzoties, pār Kānaānu jau valdīja Jozua. “Tad zeme varēja atpūsties no kariem.”

Lai gan kānaāniešu spēki bija salauzti, viņu īpašumi tomēr vēl nebija pilnīgi atņemti. Rietumos vēl arvien auglīgais līdzenums gar jūras malu piederēja filistiešiem, bet ziemeļos pletās sidoniešu teritorija. Šai tautai piederēja arī Libanona, un dienvidos, iepretim Ēģiptei, zemi vēl arvien apdzīvoja citi Israēla ienaidnieki.

Tomēr Jozuam karu nevajadzēja turpināt. Lielajam vadonim, pirms viņš atstāja savu amatu, bija jāizpilda cits uzdevums. Visu zemi, tiklab jau iegūto daļu, kā arī vēl nepakļautos apgabalus, vajadzēja sadalīt ciltīm. Katrai ciltij tad pašai pienācās pilnīgi pakļaut savu mantojuma daļu. Ja ļaudis paliks uzticīgi Dievam, tad Viņš izdzīs visus ienaidniekus, jo Kungs tiem bija apsolījis dot vēl lielākus īpašumus, ja tikai tie būs uzticīgi Viņa derībai.

Zemes sadalīšana bija uzticēta Jozuam un Ēleāzeram, augstajam priesterim, kā arī cilšu virsniekiem, pie kam katras cilts vietu noteica lozējot. Mozus pats bija norādījis zemes robežas, kādai platībai jātop sadalītai starp ciltīm, kad Kānaāna būs iegūta, un no katras cilts bija nozīmējis vienu virsnieku, kam jāpiedalās sadalē. Tā kā Levija cilts bija veltīta kalpošanai svētnīcā, tad tā lozēšanā nepiedalījās, bet levītiem par mantojumu ierādīja četrdesmit astoņas pilsētas dažādās zemes daļās.

Pirms iesākās zemes dalīšana, savas cilts virsnieku atbalstīts, īpašu prasību izvirzīja Kālebs. Izņemot Jozuu, Kālebs tagad bija vecākais vīrs visā Israēlā. Kālebs un Jozua bija vienīgie izlūki, kas atnesa labas ziņas par Apsolīto zemi un iedrošināja ļaudis iet un Kunga Vārdā to ieņemt. Un Kālebs tagad Jozuam atgādināja toreiz doto apsolījumu, kam vajadzēja būt kā atalgojumam par viņa uzticību: "Patiesi, tā zeme, uz kuras tu esi spēris savu kāju, pa to staigādams, tā lai paliek tev un taviem bērniem kā īpašums uz mūžīgiem laikiem, jo tu tiešām esi pilnīgi klausījis tam Kungam, manam Dievam!" (Joz. 14:6-15) Tāpēc viņš lūdza, lai tam par īpašumu dotu Hebronu. Tur ilgus gadus sev mājvietu bija atraduši Ābrahāms, Īzāks un Jēkabs; un tur, Makpelas alā, tie bija apbedīti. Hebrona bija bailes iedvesošo ēnakiešu dzīves vieta, kuru milzīgie stāvi kādreiz radīja tādas šausmas izlūkos, ka viņu dēļ viss Israēls zaudēja drosmi. Šo vietu, vairāk nekā jebkuru citu, paļaudamies uz Dieva spēku, Kālebs tagad vēlējās iegūt savā īpašumā.

"Un nu tagad redzi: tas Kungs ir manu dzīvību uzturējis, kā Viņš man bija apsolījis; un no tā laika tagad ir pagājuši četrdesmit pieci gadi, kopš tas Kungs šo vārdu sacīja Mozum (..), un nu, redzi, es esmu šodien astoņdesmit piecus gadus vecs. Es esmu vēl šodien tikpat stiprs un tāds pats savā spēkā kā toreiz, kad Mozus mani izsūtīja, vai es eju karā, vai eju tīrumā, vai pārnāku mājās. Un tagad dod man šo kalnu zemi, par kuru tas Kungs toreiz runāja, jo tu jau arī tanī dienā dzirdēji, ka tur dzīvojot ēnakieši un ka tur esot lielas un nocietinātas pilsētas; varbūt tas Kungs būs ar mani, ka es tos spēšu izdzīt, kā tas Kungs ir apsolījis!" Šo prasību atbalstīja Jūdas ievērojamākie vīri. Kālebs jau bija izvēlēts no savas cilts piedalīties zemes sadalē, un tomēr viņš gribēja, lai Jūdas vīri atbalstītu viņa lūgumu, lai neliktos, ka viņš savu autoritāti grib izlietot savtīgos nolūkos.

Lūgumam tūlīt piekrita. Nevienam citam nebūtu drošāk uzticēt šo milžu cietokšņa iekarošanu. "Tad Jozua viņu svētīja un deva Kālebam, Jefunnas dēlam, Hebronu īpašumā", "jo viņš bija uzticīgi klausījis Kungam, Israēla Dievam". Kāleba ticība tagad bija tāda pati kā toreiz, kad viņa liecība nonāca krasā pretrunā ar izlūku ļaunajām vēstīm. Tas bija ticējis Dieva apsolījumam, ka Viņš ievedīs savus ļaudis Kānaānas zemē, un šajā lietā pilnīgi paļāvās uz Kungu. Kopā ar tautu viņš ilgi klejoja tuksnesī un dalījās ar vainīgajiem nepiepildītajās cerībās un grūtībās; tomēr nekad nesūdzējās, bet slavēja Dieva žēlastību, kas viņu nepameta tuksnesī, kad visi citi brāļi nomira. Visās tuksneša ceļojuma grūtībās, briesmās un mocībās, kā arī visos kara gados, kopš ieiešanas Kānaānā, Kungs viņu bija pasargājis, un tagad, kad tam jau bija pāri astoņdesmit gadiem, viņa

spēki nebija samazinājušies. Viņš neprasīja zemi, kas jau uzvarēta, bet gan to vietu, kuru kādreiz izlūki, vairāk nekā jebkuru citu, uzskatīja par neieņemamu. Ar Dieva palīdzību viņš tieši šo cietoksni gribēja izraut varenajiem milžiem, kuru spēka priekšā sagrīļojās Israēla ticība. Ne tieksme pēc goda vai slavas lika Kālebam izteikt šo lūgumu. Drosmīgais un daudz pieredzējušais karavīrs vēlējās ļaudīm rādīt piemēru, ar ko tiktu pagodināts Dievs un arī citas ciltis iedrošinātas ieņemt to zemi, kuru viņu tēvi uzskatīja par neuzvaramu.

Kālebs saņēma mantojumu, pēc kura viņa sirds bija tiekusies četrdesmit gadus, un paļaudamies, ka Dievs būs ar viņu, tas "izdzina no turienes (..) Ēnaka dēlus". (Joz. 15:14) Pēc īpašuma iegūšanas sev un savam namam viņa dedzība tomēr nemitējās; viņš neapmetās uz mierīgu dzīvi, lai baudītu sava mantojuma augļus, bet savas tautas labā un Dievam par godu devās tālākos iekarojumos.

Gļēvuļi un nepaklausīgie dumpinieki bija miruši tuksnesī, bet taisnie izlūki ēda Eškolas vīnogas. Katram tika dots pēc viņa ticības. Neticīgie redzēja piepildāmies to, no kā tie baidījās. Neskatoties uz Dieva apsolījumiem, tie ziņoja, ka Kānaānu nav iespējams ieņemt, un tie to arī neieņēma. Bet, kas paļāvās uz Dievu un tik daudz neskatījās uz priekšā stāvošajām grūtībām, bet gan uz sava Visvarenā Palīga spēku, tie iegāja labajā zemē. Ticībā šie senatnes varoņi ir "valstis uzvarējuši, taisnus darbus darījuši, apsolījumus saņēmuši, lauvu rīkles aizbāzuši, uguns spēku nodzēsuši, zobena asmenim izbēguši, pārvarējuši nespēku, karā stipri kļuvuši, svešus karapulkus piespieduši bēgt". (Ebr. 11:33,34) "Šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli — mūsu ticība." (1. Jāņa 5:4)

Tad tika izteikta vēl kāda prasība, kas bija pilnīgi pretēja Kāleba lūgumam. To iesniedza Jāzepa bērni, Ēfraima cilts un puse no Manases cilts. Ņemot vērā viņu lielo skaitu, šīs ciltis sev pieprasīja divkāršu tiesu. Pēc lozēšanas viņiem norādītais apgabals bija visbagātākais visā zemē un tajā ietilpa arī auglīgais Sāronas līdzenums, bet daudzas svarīgākās ielejas pilsētas vēl arvien piederēja kānaāniešiem, un abas ciltis baidījās no sava īpašuma iekarošanas grūtībām un briesmām, vēlēdamies, lai tām piešķir vēl kādu daļu no jau iekarotās zemes. Ēfraima cilts bija viena no lielākajām Israēlā, turklāt pie tās piederēja pats Jozua, tādēļ cilts locekļi domāja, ka viņiem dabīgi ir tiesības uz sevišķu ievērību. "Kādēļ tu mums par daļu esi meslojis tikai vienu tiesu un vienu zemes gabalu?" tie vaicāja. "Mēs esam kļuvuši par lielu tautu skaitliskā ziņā." (Joz. 17:13-18) Bet nelokāmais vadonis nenovērsās no stingrajiem taisnības principiem.

Viņš atbildēja: "Ja jūs esat tik liela tauta, tad ejiet mežos un nolīdiet tur sev laukus ferisiešu zemē un refajiešu novadā, kur dzīvot, ja jums Ēfraima kalni ir palikuši par pārāk šauriem!"

Viņu atbilde atklāja patiesos sūdzības iemeslus. Tiem pietrūka ticības un drosmes kānaāniešu izdzīšanai. Tie sacīja: “Kalni mūs gan neapmierinās; un bez tam visiem kānaāniešiem ir dzelzs kara rati.”

Israēlam bija apsolīta dievišķā spēka palīdzība, un, ja Ēfraima ļaudīm būtu bijusi Kāleba drosme un ticība, tad viņu priekšā nevarētu pastāvēt neviens ienaidnieks. Jozua stingri nostājās pret viņu skaidri izteikto vēlēšanos izvairīties no grūtībām un briesmām. Viņš sacīja: “Gan jau tu izdzīsi kānaāniešus, kaut arī viņiem ir dzelzs rati un kaut arī viņi ir stipri!” Tā viņu pierādījumi vērsās pret viņiem pašiem. Būdama tik liela tauta, kā tie to apgalvoja, viņi pilnībā spēja izlauzt sev ceļu, tāpat kā viņu brāļi. Paļaujoties uz Dieva palīdzību, tiem nevajadzēja baidīties no dzelzs ratiem.

Nodaļa 48 - Jozuas pēdējie vārdi

Iekarošanas cīņas bija beigušās un Jozua dzīvoja savas mājas klusajā vientulībā Timnat-Serā. "Pēc tam jau labu laiku vēlāk, kad tas Kungs bija Israēla bērniem devis mieru visapkārt no visiem viņu ienaidniekiem un Jozua bija kļuvis vecs un krietni jau padzīvojis gados, tad Jozua sasauca visu Israēlu, viņu vecajos, viņu tautas priekšniekus, viņu tiesnešus un viņu goda amatu izpildītājus (..)." (Sk. Joz. 23. un 24. nod.)

Bija pagājuši tikai daži gadi, kopš ļaudis dzīvoja savos īpašumos, bet jau varēja vērot nobriestam to pašu ļaunumu, kas agrākos laikos bija izsaucis sodības pār Israēlu. Kad Jozua redzēja tuvojamies vecuma nespēku un saprata, ka viņa uzdevums drīzi būs galā, to pārņēma rūpes par tautas nākotni. Vairāk nekā ar tēva ieinteresētību viņš uzrunāja ļaudis, kad tie vēlreiz sapulcējās pie sava gados vecā vadoņa. Viņš teica: "Jūs esat redzējuši visu, ko tas Kungs, jūsu Dievs, ir darījis visām šīm tautām jūsu priekšā, jo tas Kungs bija tas, kas pats par jums karoja." Lai gan kānaānieši bija pārvarēti, tie tomēr vēl aizņēma ievērojamu zemes daļu, kas bija apsolīta Israēlam, un Jozua pamācīja savus ļaudis neiekārtoties uz mierīgu dzīvi un neaizmirst Kunga pavēli — pilnīgi iznīcināt šīs elkus pielūdzošās tautas.

Ļaudis vispār vilcinājās izdzīt pagānus. Ciltis bija izklīdušas pa saviem īpašumiem, karaspēks atlaists, un kara atjaunošana šķita grūts un apšaubāms pasākums. Bet Jozua paskaidroja: "Tas Kungs, jūsu Dievs, pats tās izstums un liks tām jau papriekš iziet, un tad jūs iemantosit viņu zemi tā, kā tas Kungs, jūsu Dievs, jums to ir apsolījis. Bet esiet visai nelokāmi, ievērodami un arī izpildīdami visu to, kas ir rakstīts Mozus bauslības grāmatā, ka jūs no tā nenovēršaties ne pa labi, ne pa kreisi."

Tad Jozua uzaicināja pašus ļaudis par lieciniekiem, jo tik tālu, cik tie dzīvojuši saskaņā ar noteikumiem, Dievs ir pildījis viņiem dotos apsolījumus. Viņš teica: "(..) tad nu jūs no visas savas sirds un no visas savas dvēseles atzīstiet, ka nav palicis nepiepildīts neviens pats no visiem tiem labajiem vārdiem, kādus tas Kungs jums ir teicis, un no tiem svētības pilnajiem solījumiem, kādus tas Kungs jums devis; nē, visi tie ir jums īstenojušies, neviens nav palicis nepiepildījies." Viņš tiem paskaidroja, ka tieši tāpat, kā Kungs ir piepildījis apsolījumus, tāpat Viņš pildīs arī savus draudus. "Bet tāpat, kā tas viss ir noticis pie jums pēc apsolījuma vārdiem, ko tas Kungs, jūsu Dievs, par jums ir pasludinājis, un kā tas arī ir piepildījies, tāpat tas Kungs liks nākt pār jums arī draudu vārdam, tiekams Viņš nebūs jūs izdeldējis no šīs skaistās zemes, ko tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir devis."

Sātans daudzus pamudina ticēt patīkamajai teorijai, ka Dieva mīlestība uz Viņa ļaudīm ir tik liela, ka Viņš atvainos to grēkus; velns Dieva Vārda draudus attēlo kā tādus, kas kalpo zināmam mērķim Viņa morālajā pārvaldes sistēmā, bet kas tomēr nekad

burtiski netiks piepildīti. Tomēr visā rīcībā ar saviem radījumiem Dievs ir stipri turējies pie taisnības principa, atklādams grēku tā patiesajā būtībā, rādīdams, ka tā noteiktās sekas ir posts un nāve. Nekad nav bijusi un netiks dota grēku piedošana bez jebkādiem noteikumiem. Tāda piedošana rādītu, ka ir atmesti taisnības pamatlikumi, kas ir Dieva valdības tiešais pamats. Nekritušās pasaules tas pildītu ar briesmīgu apjukumu. Dievs vienmēr ir uzticīgi norādījis uz grēka sekām, un, ja šie brīdinājumi nebūtu patiesi, kā mēs varētu būt droši, ka piepildīsies Viņa apsolījumi? Tā sauktā labvēlība, kas nobīda pie malas taisnību, nav nekāda labvēlība, bet gan vājums.

Dievs ir dzīvības devējs. No iesākuma visi Viņa likumi stimulēja vienīgi dzīvību, bet, kad šajā Dieva nodibinātajā kārtībā ielauzās grēks, radās nesaskaņas. Cik ilgi pastāvēs grēks, tik ilgi nenovēršamas būs ciešanas un nāve. Tikai tāpēc Pestītājs mūsu labā nesa grēku lāstu, lai ikvienam cilvēkam būtu cerība izbēgt tā briesmīgajām sekām.

Paklausīdami Jozuas uzaicinājumam, cilšu virsnieki un pārstāvji vēlreiz pirms viņa nāves sapulcējās Sihemā. Neviena vieta visā zemē nesaistījās ar tik daudzām un svētām atmiņām, liekot tiem atcerēties Dieva derību ar Ābrahāmu un Jēkabu, kā arī viņu pašu svinīgos solījumus pie ieiešanas Kānaānā. Šeit atradās Ēbala un Garicima kalni, viņu zvēresta mēmie liecinieki, kuru atjaunot tie tagad bija sapulcējušies pie sava mirstošā vadoņa. Visapkārt varēja redzēt pierādījumus tam, ko Dievs viņu labā bija darījis, ka Viņš tiem ir devis zemi, ko tie nebija kopuši, un pilsētas, kuras nebija cēluši, vīnakalnus un olīvkoku dārzus, ko tie nebija dēstījuši. Vēlreiz Jozua atkārtoja Israēla vēsturi un stāstīja par Dieva brīnišķīgajiem darbiem, lai visi atzītu Viņa mīlestību un žēlastību un kalpotu Viņam "no sirds un patiesi".

Pēc Jozuas pavēles no Šilo atnesa Derības šķirstu. Notikums bija ļoti svinīgs un šim Dieva klātbūtnes simbolam vēl vairāk vajadzēja pastiprināt iespaidu, kādu viņš vēlējās atstāt uz ļaudīm. Norādīdams uz Dieva laipnību pret Israēlu, viņš tos Jehovas vārdā aicināja izvēlēties, kam tie grib kalpot. Vēl arvien zināmā mērā notika slepena elku pielūgšana, tādēļ Jozua tagad centās panākt izšķiršanos, lai šo grēku pilnīgi izmestu no Israēla. "Bet ja jums nepatiks tam Kungam kalpot, tad izvēlieties šodien paši sev, kam jūs kalposit!" Jozua vēlējās, lai tie Dievam kalpotu nevis piespiesti, bet labprātīgi. Reliģijas tiešais pamats ir mīlestība pret Dievu, jo kalpošana Viņam cerībā uz atalgojumu vai bailēs no soda neko nedod. Atklāta atkrišana Dievam nav pretīgāka par liekulību vai vienīgi formālu Viņa pielūgšanu.

Gados vecais vadonis lūdza ļaudis padomāt par viņa teikto vārdu nozīmi visdziļākajā izpratnē un tad izšķirties, vai viņi tiešām grib dzīvot tā, kā samaitātās, elkus pielūdzošās tautas to apkārtnē. Ja tiem nepatiktu kalpošana Jehovam, visa spēka un svētību Avotam, tad lai tie šodien izvēlas, kam viņi grib kalpot, vai "tiem dieviem", kuriem viņu tēvi bija kalpojuši, no kuriem Ābrahāms tika izaicināts, "vai amoriešu dieviem", kuru zemē tie

tagad dzīvoja. Šie pēdējie vārdi Israēlam bija smags pārmetums. Amoriešu dievi nebija spējuši pasargāt savus pielūdzējus. Viņu riebīgo un zemo grēku dēļ šīs bezdievīgās nācijas tika iznīcinātas un labā zeme, kas tiem reiz piederēja, atdota Dieva tautai. Kāda ģeķība tā būtu Israēlam, izvēlēties dievības, kuru godināšanas dēļ amorieši tika pakļauti iznīcībai. "Bet es un mans nams, mēs kalposim tam Kungam!" teica Jozua. Svētā degsme, kas apgaroja viņa sirdi, skāra arī ļaudis. Viņa aicinājums prasīja nekavējošu atbildi. "Lai tāla mums ir doma, ka mēs to Kungu varētu aizmirst un kalpot citiem dieviem!"

"Jūs nebūsit spējīgi kalpot tam Kungam, jo tas Kungs ir svēts Dievs; Viņš ir taisnīgs Dievs, Viņš nepiedos jūsu pārkāpumus un jūsu grēkus." Pirms varēja notikt stabila reforma, ļaudīm vajadzēja atzīt, ka tie paši no sevis nav spējīgi Dievam paklausīt. Tie bija pārkāpuši Viņa likumus, un tas viņus notiesāja kā grēciniekus, kam nav nekādas izglābšanās iespējas. Uzticoties saviem spēkiem un savai taisnībai, tiem nebija iespējams panākt grēku piedošanu. Tie nespēja apmierināt pilnīgo Dieva likumu prasības, un viņu apņemšanās kalpot Dievam bija veltīga. Tikai ticībā Kristum tie varēja saņemt grēku piedošanu un mantot spēku paklausīt Dieva likumiem. Ja viņi vēlējās, lai Dievs tos pieņemtu, tad tiem savas izglābšanās labā vajadzēja pārtraukt paļaušanos uz saviem spēkiem un visā pilnībā uzticēties apsolītā Pestītāja nopelnam.

Jozua centās panākt, lai viņa klausītāji labi apdomātu savus vārdus un atturētos no solījumiem, kuru pildīšanai tie vēl nav sagatavoti. Dziļā nopietnībā tie atkārtoja savu paziņojumu: "Nē, bet mēs kalposim Kungam." Svinīgi piekrītot pret viņiem teiktajai liecībai un apstiprinot, ka ir izvēlējušies Jehovu, tie vēlreiz atkārtoja savu uzticības solījumu: "Tam Kungam, mūsu Dievam, mēs gribam kalpot un klausīt Viņa balsij!" "Tā Jozua tajā dienā slēdza derību ar tautu, deva Israēla bērniem Sihemā likumus un iekārtoja viņiem taisnu tiesu." Uzrakstījis atskaiti par šo svinīgo notikumu, viņš to kopā ar likumu grāmatu nolika blakus Derības šķirstam. Un viņš tur uzcēla pieminekli, sacīdams: "Redziet, šis akmens lai ir mums par liecinieku, jo tas ir dzirdējis visus tā Kunga vārdus, ko tas Kungs ir ar mums runājis, un tas lai jums ir liecinieks, ka jūs nenoliegsit Dievu!" — Tā Jozua atlaida tautu, ikvienu savā īpašumā."

Jozuas darbs Israēla labā bija pabeigts. Viņš pilnībā bija "sekojis Kungam" un Dieva grāmatā ir nosaukts par "Jehovas kalpu". Viscēlākā liecība par viņa kā tautas vadoņa raksturu ir tās paaudzes vēsture, kas baudīja viņa darba augļus. "Un Israēls kalpoja tam Kungam visu Jozuas dzīves laiku un arī, kamēr vēl dzīvi bija tie vecaji, kas Jozuu pārdzīvoja vēl ilgus gadus (..)."

Nodaļa 49 - Desmitais un ziedojumi

Ebreju saimnieciskajā iekārtā ļaužu ienākumu viena desmitā daļa tika nodota atklāto dievkalpojumu atbalstīšanai. Tā Mozus paskaidroja Israēlam: “Un ikviena desmitās tiesas deva no zemes tīrumā sētās sēklas, kā arī no koku augļiem, pieder tam Kungam un ir tam Kungam svēta. (..) Un itin visiem, no kā desmitā tiesa tiek ņemta, — vai no lieliem vai no sīkiem lopiem (..), ir jābūt svētiem tam Kungam.” (3. Moz. 27:30,32) Tomēr desmitā iekārtojums nesākās ar ebrejiem kā tautu. Jau no seniem laikiem Kungs pieprasīja sev desmito daļu, un šī prasība tika atzīta un ievērota. Ābrahāms deva desmito Melhisedekam, Visaugstākā Dieva priesterim. (1. Moz. 14:20) Jēkabs, kā trimdinieks un ceļotājs nonācis Bētelē, deva Kungam solījumu: “No visa, ko Tu man dosi, es tiešām Tev došu desmito tiesu.” (1. Moz. 28:22) Pienākot laikam, kad israēlieši izveidojās par tautu, likumi par desmito no jauna tika apstiprināti kā Dieva iecelta kārtība, no kā ir atkarīga ļaužu labklājība.

Desmitā un ziedojumu sistēma tika ieviesta, lai cilvēku prātā nostiprinātu lielo patiesību, ka Dievs saviem radījumiem ir visu svētību Avots un ka Viņam pienākas cilvēku pateicība par aizgādību un visām labajām dāvanām. “(..) Viņš pats dod visiem dzīvību, elpu un visu.” (Ap. d. 17:25) “Jo Man pieder visi meža zvēri, visi kustoņi pa tūkstošiem kalnos.” (Ps. 50:10) “Man pieder sudrabs un Man pieder zelts (..).” (Hag. 2:8) Un Dievs ir tas, kas cilvēkiem dod spēku iegūt labklājību. (5. Moz. 8:18) Atzīstot, ka visas šīs lietas nāk no Viņa, Kungs ir pavēlējis, lai daļu no visām labajām veltēm ar dāvanām un ziedojumiem atkal atgrieztu Viņam, Viņa paša paredzētās dievkalpošanas sistēmas uzturēšanai.

“Visi desmitie (..) pieder Kungam.” Šeit pielietots tas pats izteiksmes veids kā Sabata bauslī. “Bet septītajā dienā ir Sabats, tā Kunga, tava Dieva dusēšana.” (2. Moz. 20:10) Dievs sev ir paturējis noteiktu daļu no laika un līdzekļiem, un neviens cilvēks negrēkojot to nevar izlietot savu interešu apmierināšanai.

Desmito vajadzēja nodot vienīgi levītu vajadzībām - ciltij, kas bija nošķirta kalpot svētajā vietā. Bet iemaksas reliģijas vajadzībām ar to vien vēl neaprobežojās. Saiešanas telti, tāpat kā vēlāk templi, pilnībā uzcēla tikai ar labprātīgajiem ziedojumiem un, lai segtu nepieciešamos remontdarbus un citus izdevumus, Mozus noteica, ka vienmēr, kad ļaudis tiek skaitīti, ikvienam vēl jādod pusseķelis “kalpošanai pie saiešanas telts”. Nehemijas laikā šīm vajadzībām naudu ievāca katru gadu. (2. Moz. 30:12-16; 2. Ķēn. 12:4,5; 2. Laiku 24:4-13; Nehem. 10:38) Laiku pa laikam Dievam pienesa grēku un pateicības upurus. Sevišķi bagātīgi tos ziedoja gadskārtējos svētkos. Un visaugstsirdīgākās rūpes apgādes ziņā baudīja trūcīgie.

Tomēr, pat pirms desmitā atlikšanas, vēl ņēma vērā citas Dieva prasības. Viņam svētīja visus pirmos nobriestošos zemes augļus. Pirmo vilnu, kad cirpa aitas; pirmo labību, kad kūla kviešus; Dievam atlika pirmo eļļu un pirmo vīnu. Tāpat visus lopu pirmdzimtos; un par pirmdzimto dēlu maksāja izpirkšanas naudu. Pirmos zemes augļus vajadzēja nonest Kunga priekšā svētnīcā, un pēc tam tos nodeva priesteru lietošanā.

Tā ļaudīm pastāvīgi atgādināja, ka Dievs ir viņu lauku, viņu sīko un liellopu ganāmpulku patiesais īpašnieks; Viņš ir sūtījis lietu un sauli sējas un pļaujas laikā, Viņš ir radījis visu, ko tie lieto, padarot tos par saviem namturiem.

Kad Israēla vīri, apkrāvušies ar lauku, dārzu un vīnakalnu augļu pirmajiem, sapulcējās pie saiešanas telts, tad tika rīkota atklāta Dieva laipnības atzīšana. Priesterim pieņemot ziedojumu, tā pienesējs it kā Jehovas klātbūtnē sacīja: "Mans tēvs bija aramiešu staigulis", un tad tālāk aprakstīja uzturēšanos Ēģiptē un bēdas, no kurām Dievs Israēlu atbrīvoja "ar stipru roku un ar izstieptu elkoni, ar baiļu apdvestu varu, ar zīmēm un ar brīnumiem," pēc tam piebilstot: "Viņš mūs ir novedis šinī vietā un mums ir devis šo zemi, — zemi, kurā piens un medus tek. Un nu tagad, redzi, es esmu atnesis pirmos augļus no tās zemes, ko tas Kungs man ir devis." (5. Moz. 26:5,8-11)

Reliģijas un labdarības mērķim no ebrejiem prasītās iemaksas sastādīja pilnu ceturto daļu no viņu ienākumiem. Varēja sagaidīt, ka tik smagi nodokļi no ļaužu ienākumiem novedīs tos nabadzībā, bet, tieši otrādi, uzticīga šo likumu ievērošana bija viens no viņu labklājības noteikumiem. Paklausot šiem norādījumiem, Dievs viņiem apsolīja:

"Un Es padzīšu, jums palīdzēdams, rijīgo postītāja kukaini no jūsu labības laukiem, lai viņš tos neizposta un lai koks jūsu vīna dārzā jums nebūtu neauglīgs! Lai visas pagānu tautas jūs daudzinātu par svētlaimīgiem, jo jums pašiem būs lielu labumu un augstas cieņas pilnai zemei būt." (Mal. 3:11,12)

Kādas sekas ir savtīgai kaut tikai labprātīgo ziedojumu atraušanai no Dieva lietas, uzkrītošā ainojumā parādās pravieša Hagajas dienās. Pēc viņu atgriešanās no Bābeles gūsta jūdi sāka atjaunot Kunga templi, bet, sastopoties ar stingru pretestību no ienaidnieku puses, darbu pārtrauca, un tad liels sausums, kas lika izjust patiesu trūkumu, tos it kā pārliecināja, ka tempļa būvi vispār nav iespējams pabeigt. "Vēl nav laiks celt Kunga namu," tie sacīja. Bet Kungs viņiem sūtīja vēsti ar pravieti Hagaju:

"Vai tad jums ir pienācis laiks, lai jūs dzīvotu ar ciedru koku plāksnēm grezni izrotātos namos, bet šim namam ir jāstāv drupās pamestam? Un nu," saka Kungs Cebaots, "palūkojieties, kā jums ir līdz šim klājies jūsu ceļos! Jūs sējāt bagātīgi, savācāt trūcīgi; jūs ēdāt gan, tomēr trūkst, lai jūs justos paēduši; jūs dzerat un tomēr nedzesējat slāpes; jums ir gan apģērbs, bet tas nedod pietiekami siltuma, un kas pelna algu, tas ber to caurā makā." (Hag. 1. nod.)

Kāpēc tā, to paskaidro tālākie vārdi:

"Jūs gan sagaidījāt daudz, un redzi, iznāca maz, un kad jūs to pārvedāt mājās, tad Es to tomēr izputināju. Kāpēc tā?" — jautā tas Kungs Cebaots. "Tāpēc, ka Mans nams stāv drupās, un ikviens dzenas tikai pēc sava nama. Tāpēc debess aizturēja pār jums savu veldzi, un zemes klēpis noslēdza jums savus augļus. Un Es sūtīju sausumu pār visu zemi un kalniem, pār labību, pār vīnu un eļļu, un pār visu, kas izaug no zemes, tāpat arī pār ļaudīm, lopiem un visiem ar rokām darāmiem darbiem."

"Ja kāds pienāca pie neizkultas labības kaudzes, kurā būtu bijis jābūt divdesmit mēriem, tad tur bija tikai desmit; un ja viņš pienāca pie vīna spaida, sagaidīdams saņemt piecdesmit spaiņu, tad patiesībā iznāca tikai divdesmit. Jo Es jūs piemeklēju ar sausumu, ar labības rūsu un dzelti un krusu ikvienā jūsu darbā."

Šo brīdinājumu satraukti, ļaudis ķērās pie Dieva nama būves. Tad nāca Kunga vārds: "Tad nu raugieties uz to, kas notiks turpmāk, skaitot no šīs dienas un vēl drusku atpakaļ, proti — sākot ar devītā mēneša divdesmit ceturto dienu, dienu, kad tā Kunga namam likts pamats; (..) ar šo dienu sākot Es gribu jums piešķirt svētību." (Hag. 2:17-20)

Gudrais vīrs saka: "Viens labprāt piešķir no savas mantas citam, un tomēr viņam arvien vairāk krājas; kāds cits ir sīksts pārlieku un tomēr kļūst arvien nabagāks." (Sal. pam. 11:24)

To pašu mācību sniedz apustulis Pāvils Jaunajā Derībā: "Kas sīksti sēj, tas arī sīksti pļaus; un kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību. Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvien ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekoši paliek pāri labiem darbiem." (2. Kor. 9:6,8)

Dievs vēlējās, lai Israēla ļaudis būtu gaismas nesēji visiem zemes iedzīvotājiem. Ar saviem atklātajiem dievkalpojumiem tie liecināja par dzīvā Dieva esamību un Viņa visvarenību. Un tiem pašiem bija priekštiesība šos dievkalpojumus atbalstīt, ar to izsakot savu mīlestību un uzticību Viņam. Kungs ir nolicis, ka gaismas un patiesības izplatīšana virs zemes ir atkarīga no to cilvēku pūlēm un ziedojumiem, kas ir Debesu dāvanu līdzdalībnieki. Viņš par savas patiesības vēstnešiem varēja izsūtīt eņģeļus; Viņš savu gribu varētu atklāt tā, kā pasludināja baušļus Sinajā, — pats ar savu balsi, bet Dieva bezgalīgajā mīlestībā un gudrībā izvēloties šim darbam cilvēkus, Viņš tos ir aicinājis kļūt par Viņa līdzstrādniekiem.

Israēla dienās desmitais un labprātīgie ziedojumi bija vajadzīgi dievišķās kalpošanas noteikumu ievērošanai. Vai šodien Dieva ļaudīm būtu jādod mazāk? Kristus mums ir atklājis, ka mūsu ziedojumiem jābūt proporcionāliem tai gaismai un tām priekšrocībām, kuras mēs baudām. "Kam daudz dots, no tā daudz tiks prasīts." (Lūk. 12:48) Kad Jēzus izsūtīja savus mācekļus, Viņš tiem sacīja: "Bez maksas esat dabūjuši, bez maksas

dodiet.” (Mat. 10:8) Tā kā mūsu svētības un priekšrocības ir pavairojušās, un pāri visam, mēs esam piedzīvojuši Dieva Dēla brīnišķo un nesalīdzināmo uzupurēšanos, — vai mūsu pateicībai nav jāizpaužas vēl bagātākās dāvanās, lai arī citiem tiktu pasniegta šī pestīšanas vēsts? Evaņģēlija darbam paplašinoties, tas savai pastāvēšanai pieprasa lielākus līdzekļus, nekā agrāk; tas desmitā un ziedojumu likuma ievērošanu padara vēl spiedošāku un nepieciešamāku tagad, nekā pie ebreju saimnieciskā iekārtojuma. Ja Dieva ļaudis bagātīgāk atbalstītu Viņa darbu ar savām labprātīgajām dāvanām un nenodotos nekristīgām un nesvētām metodēm savu īpašumu pavairošanā, tad tiktu pagodināts Dievs un Kristum būtu mantotas daudz vairāk dvēseles.

Mozus plāns attiecībā uz līdzekļu vākšanu saiešanas telts celtniecībai guva lielus panākumus. Nebija vajadzīga nekāda iespaidošana. Nebija vajadzīgi viltīgi izgudrojumi, kādus tik bieži baznīcas izmanto mūsu dienās. Viņš nerīkoja nekādus lielus svētkus. Neaicināja ļaudis uz vieglprātīgām izrādēm, dejām un vispārējām izpriecām; nebija nekādas loterijas, ne arī citu nesvētu pasaulīgu pasākumu, lai iegūtu līdzekļus Dieva telts iekārtošanai. — Kungs pavēlēja Mozum aicināt Israēla bērnus pienest dāvanas. Tās vajadzēja pieņemt no ikviena, kas tās deva labprātīgi un no sirds. Un šie ziedojumi sanāca tik lielā daudzumā, ka Mozus pavēlēja ļaudīm pārtraukt to pienešanu, jo bija jau savākts vairāk, nekā varēja izlietot.

Dievs cilvēkus ir darījis par savu mantu pārvaldniekiem. Īpašumi, ko Kungs licis viņu rokās, ir līdzekļi, kurus Tas paredzējis izlietot Evaņģēlija izplatīšanai. Tiem, kuri sevi pierādīs par uzticīgiem Viņa mantu pārziņiem, Dievs dāvās vēl lielākas vērtības. Kungs saka: “Kas Mani godā, to es godāšu.” (1. Sam. 2:30) “Priecīgu devēju Dievs mīl.” (2. Kor. 9:7) Un, kad Viņa ļaudis, “ne noskumuši, ne piespiesti”, bet ar pateicīgām sirdīm atnes savas dāvanas un ziedojumus, tad pār tiem nāk svētības tā, kā Viņš to ir apsolījis. “Nesiet pilnu desmito mantu namā, ka barība ir Manā namā, un pārbaudiet jel Mani tā, saka tas Kungs Cebaots: vai es jums neatvēršu debesu logus un jums nedošu svētības pārpārim?” (Mal. 3:10, pēc Glika tulk.)

Nodaļa 50 - Dieva gādība par trūcīgajiem

Lai veicinātu ļaužu pulcēšanos uz dievkalpojumiem, kā arī lai apgādātu trūcīgos, no visiem ienākumiem tika prasīts otrs desmitais. Par pirmo desmito Kungs paskaidroja: "Un Levija bērniem Es esmu nodevis Israēlā visas desmitās daļas tiesas par īpašumu (..)." (4. Moz. 18:21) Bet par otro desmito Viņš pavēlēja: "Un tev būs ēst tā Kunga, sava Dieva, priekšā tai vietā, ko Viņš tev izraudzīs, lai tur mistu Viņa vārds, ir no savas labības, ir no sava vīna sulas, ir no savas eļļas desmitās tiesas devām, ir no savu liellopu un sīklopu pirmdzimušiem, lai tu mācītos to Kungu, savu Dievu, bīties visu savu mūžu." (5. Moz. 14:23,29; 16:11-14)

Šo katru divu gadu laikā saglabāto desmito, vai tā atvietojumu naudā, vajadzēja nest uz to vietu, kur atradās svētnīca. Ziedojuši pateicības upuri Dievam un noteiktu daļu priesteriem, desmitā devēji atlikušo daļu varēja izlietot reliģiskām svinībām, uzaicinot piedalīties arī levītus, svešiniekus, bāreņus un atraitnes. Tā tika nolikti līdzekļi pateicības upuriem un svētku mielastiem gadskārtējos svētkos, un ļaudis tika iesaistīti priesteru un levītu sabiedrībā, lai tie viņus pamācītu un iedrošinātu kalpot Dievam.

Bet katra trešā gada desmito varēja izlietot mājās, pacienājot levītu un trūcīgo, kā Mozus bija teicis: "Lai tie ēd tavos vārtos un ir paēduši." (5. Moz. 26:12) Šis desmitais veidoja krājumus labdarības un viesmīlības nolūkiem.

Par nabagiem un trūcīgiem tika gādāts vēl vairāk. Pēc Dieva baušļu atzīšanas nav nekā tāda, kas vēl vairāk izceltu Mozum dotos likumus, kā pavēle ieturēt devīgu, saudzīgu un viesmīlīgu garu pret trūcīgajiem. Lai gan Dievs bija apsolījis ļoti svētīt savus ļaudis, tomēr Viņa nolūks nebija, lai tie nemaz nepazītu nabadzību. Viņš paziņoja, ka zemē nabagu nekad netrūks. Starp Viņa ļaudīm vienmēr būs tādi, kuru stāvoklis no citiem cilvēkiem prasīs parādīt pret tiem līdzjūtību, saudzīgu maigumu un labdarību. Tāpat kā tagad, arī toreiz bija ļaudis, kurus piemeklēja nelaimes, slimības un īpašuma zaudēšana; tomēr tik ilgi, kamēr tie paklausīja Dieva dotajiem norādījumiem, starp viņiem nebija neviena ubaga vai tāda, kam trūktu uztura. Dieva likums trūcīgajiem deva tiesības uz zināmu daļu no zemes augļiem. Ja kāds jutās izsalcis, tad tas varēja iet pie sava tuvinieka viņa tīrumā, augļu dārzā vai vīna kalnā un ēst graudus vai augļus sava izsalkuma apmierināšanai. Saskaņā ar šo atļauju, Jēzus mācekļi plūca vārpas un ēda graudus, kad viņi Sabatā gāja caur labības lauku.

Visi ražas pārpalikumi tīrumā, augļu dārzā un vīna kalnā pienācās nabagiem. "Kad tu labību pļausi savā tīrumā un aizmirsīsi kūlīti tīrumā, tad tev nebūs atgriezties, lai to paņemtu, bet lai tas paliek svešiniekam (..). Kad tu savu olīvu koku nopurināsi, tad tev nav zari otrreiz jāpārlūko (..). Un kad tu lasīsi ogas savā vīna kalnā, tad tev nebūs tās

vēlreiz lasīt, bet lai tās paliek svešiniekam, bārenim un atraitnei. Un piemini, ka tu pats esi bijis kalps Ēģiptes zemē (..). “ (5. Moz. 24:19-22; 3. Moz. 19:9,10)

It īpaši par trūcīgajiem tika gādāts katrā septītajā gadā. Sabata gads, kā to sauca, sākās pļaujas laika beigās. Sekojošajā sējas periodā, pēc iepriekšējās ražas novākšanas, ļaudis nedrīkstēja sēt; arī vīna dārzus tiem pavasarī nevajadzēja apkopt, jo šā gada lauka un vīna dārza augļi tiem nepienācās. Ēst gan varēja visu, ko zeme pati izaudzēja, kamēr tas bija svaigs, bet nedrīkstēja neko sakrāt šķūņos. Viss, kas izauga šajā gadā, bija atvēlēts svešinieku, bāreņu, atraitņu un pat lauka dzīvnieku uzturam. (2. Moz. 23:10,11; 3. Moz. 25:5)

Bet, ja nu zeme parasti izdotu tikai tik daudz, cik nepieciešams ļaužu vajadzību apmierināšanai, kā tad viņi iztiktu gadā, kad nekāda raža netika ievākta? — Par to bagātīgi gādāja Kunga apsolījumi: “Es likšu savai svētībai būt tik lielai sestajā gadā, ka tā dos ražu trijiem gadiem. Un kad jūs sēsit astotajā gadā, tad jūs ēdīsit no iepriekšējo gadu ražas — pat līdz devītajam gadam; tiekams ienāksies jaunā raža, jūs vēl ēdīsit iepriekšējo gadu augļus.” (3. Moz. 25:21,22)

Sabata gada ievērošanai vajadzēja nākt par labu kā zemei, tā cilvēkiem. Ja zeme palika vienu gadu neapstrādāta, tad pēc tam tā deva daudz bagātāku ražu. Ļaudis bija atbrīvoti no smagajiem lauku darbiem un, kaut arī bija dažādi citi pienākumi, ko šajā laikā varēja paveikt, visi tomēr baudīja vairāk brīvības, kas deva iespējas atjaunot fiziskos spēkus nākamo gadu vajadzībām. Tiem bija vairāk laika pārdomām un lūgšanām, vairāk iespējas iepazīties ar Kunga mācībām un prasībām, un arī laiks pamācīt savas ģimenes.

Sabata gadā pienācās atbrīvot visus ebreju tautības vergus, un tos nedrīkstēja atlaist neapgādātus. Kungs bija devis pavēli: “Un kad tu viņu atlaid brīvībā no savas saimes, tad neatlaid viņu tukšā. (..) ar ko tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis, no tā tev būs arī viņam dāvināt.” (5. Moz. 15:13,14)

Strādnieka algu vajadzēja samaksāt nekavējoties: “Neapspied bēdīgu nabaga algādzi, vai nu viņš ir no taviem ciltsbrāļiem, vai no taviem svešiniekiem, kas vien atrodas tavā zemē un tavos vārtos! Vēl tanī pašā dienā dod viņam viņa algu, iekams vēl saule nav norietējusi, jo viņš ir nabags un viņa dvēsele gaida uz to.” (5. Moz. 24:14,15)

Sevišķi norādījumi tika doti attiecībā uz tiem, kuri bija izbēguši no kalpības. “Neizdod kalpu, kas no sava kunga ir bēdzis un pie tevis paglābies, viņa kungam. Viņš lai paliek pie tevis, dzīvodams tanī vietā, ko viņš sev izraudzīs, kaut kur tavos vārtos, kur viņam vislabāk patīk; tev nebūs viņam darīt pāri!” (5. Moz. 23:16,17)

Trūcīgajiem septītais gads bija parādu atlaišanas gads. Ebrejiem tika piekodināts vienmēr palīdzēt saviem trūkumā esošajiem brāļiem, aizdodot viņiem naudu bez procentiem. Piedzīt augļus no nabaga bija stingri aizliegts. “Bet ja tavs brālis panīkst, un

viņa roka gurst un zemē noslīd tev līdzās, tad satver to stingri ar savu roku, un lai tas būtu vai svešinieks, vai piedzīvotājs, palīdzi viņam, ka viņš var dzīvot pie tevis. Un neņem no viņa augļus, nedz peļņu, bet bīsties savu Dievu, un lai tavs brālis dzīvo pie tevis. Neaizdod viņam savu naudu pret augļiem un neaizdod viņam barību pret peļņu." (3. Moz. 25:35-37)

Ja parāds palika nenomaksāts līdz atlaišanas gadam, tad aizdoto vairs nevarēja atprasīt. Ļaudis tika stingri brīdināti, lai tie šī iemesla dēļ neatrautu saviem brāļiem nepieciešamo palīdzību. "Kad tavā starpā būs kāds nabags vīrs, viens no taviem tautas brāļiem, kādos tavos vārtos tavā zemē, (..) tad neapcietini savu sirdi un neaizslēdz savu roku sava nabaga brāļa priekšā. (..) Sargies, ka tavā sirdī nav blēdības un ka tu nespriestu: "Septītais gads, atlaides gads ir tuvu!" Un lai tava acs nebūtu nenovīdīga uz tavu nabago brāli, ka tu viņam nekā nedod: tad viņš tevis dēļ brēks uz to Kungu, un tas tev būs par grēku! (..) jo tur, tanī zemē, netrūks arī nabagu, tāpēc es tev pavēlu un saku: Atvērdams atver savu roku savam brālim, kas top spaidīts un ir nabags tavā zemē!" "Bet atvērdams atver viņam savu roku un aizdodams aizdod viņam tik, cik tam vajag trūcībā." (5. Moz. 15:7-9,11,8)

Nevienam nevajadzēja baidīties, ka viņa labprātība dot to varētu novest trūkumā. Paklausība Dieva norādījumiem noteikti nesa labklājību. Viņš bija teicis: "Tu aizdosi daudzām tautām svētību, bet pats neaizņemsies, un tu gan valdīsi pār daudzām tautām, bet viņām pār tevi nebūs valdīt." (5. Moz. 15:6)

Pēc septiņiem sabata gadiem - "septiņreiz septiņiem gadiem " - nāca lielais atlaišanas gads — gaviļu gads. "Un gaviļu taures skaņa lai atskan septītā mēneša desmitā dienā; salīdzināšanas svētku dienā lai šo bazūni dzird visa zeme. Un jums jāsvētī piecdesmitais gads, un jāpasludina tanī zemē visiem tās iedzīvotājiem atlaišana brīvībā; tas lai jums ir gaviļu gads, un jūs ikviens atgūsit atpakaļ savu īpašumu, un ikviens atgriezīsies atpakaļ savā ciltī." (3. Moz. 25:9,10)

"Septītā mēneša desmitajā dienā, salīdzināšanas dienā" atskanēja gaviļu bazūnes. Visā zemē, kur vien dzīvoja jūdu tauta, bija dzirdama šī skaņa, kas aicināja Jēkaba bērnus apsveikt gaviļu gadu. Lielajā salīdzināšanas dienā tika salīdzināti Israēla grēki, un ļaudis ar priecīgu sirdi varēja apsveikt gaviļu gadu.

Tāpat kā sabata gadā, arī tad zemi nedrīkstēja ne apsēt, ne arī pļaut un viss, ko tā izdeva, tika uzlūkots kā pilntiesīgs trūcīgo īpašums. Zināma ebreju vergu šķira — visi, kas nebija atbrīvoti sabata gadā, tagad kļuva brīvi. Un kas jo īpaši izcēla gaviļu gadu, bija visu zemes īpašumu atdošana viņu sākotnējiem īpašniekiem. Pēc sevišķas Dieva pavēles zeme bija sadalīta lozējot, un neviens nedrīkstēja ar savu zemi tirgoties. To vispār nedrīkstēja pārdot, izņemot ārkārtēja trūkuma apstākļus, un, ja pārdeva, tad vienmēr, kad pārdevējs vai kāds no viņa radiniekiem vēlējās šo zemi izpirkt, pagaidu īpašnieks to

nedrīkstēja liegt. Ja tā netika atpirkta, tad gaviļu gadā tik un tā atkal nāca savu pirmo īpašnieku vai mantinieku piederībā.

Kungs paziņoja Israēlam: “Un zemi lai neviens nepārdod par dzimtīpašumu: zeme pieder Man, bet jūs esat svešinieki un piemājotāji pie Manis.” (3. Moz. 25:23) Ļaudīm vajadzēja ievērot, ka tā ir Dieva zeme, kuru viņiem atļauts uzskatīt par savu tikai kādu laiku, ka Viņš ir tās pilntiesīgais īpašnieks, kam zeme pieder jau no iesākuma, un ka Viņš vēlas, lai trūcīgajiem un nelaimīgajiem tiktu parādīta sevišķa uzmanība. Visiem vajadzēja skaidri saprast, ka nabagajiem ir tikpat daudz tiesību uz vietu Dieva pasaulē kā pārtikušajiem.

Nodaļa 51 - Gadskārtējie svētki

Trīs reizes gadā viss Israēls sapulcējās uz dievkalpojumiem pie svētnīcas. (2. Moz. 23:14-16) Kādu laiku šīs sanāksmes organizēja Šilo, bet vēlāk par tautas reliģiskās dzīves centru kļuva Jeruzāleme; tur tad uz lielajiem svētkiem kopā sanāca visas ciltis.

Israēlam visapkārt atradās nežēlīgas, kareivīgas tautas, kas ļoti gribēja piesavināties viņu zemes, un tomēr trīs reizes gadā visiem karot spējīgiem vīriem un visiem ļaudīm, kas vien varēja uzņemties ceļojumu, bija pavēlēts atstāt savas mājas un doties uz sapulcēšanās vietu tuvu zemes vidienei. Kas varēja aizkavēt ienaidniekus, lai tie neuzbruktu Israēla neapsargātajiem dzīvokļiem un tos neizpostītu ar zobenu un uguni? Kas varēja aizkavēt ārējos ienaidniekus iebrukt zemē un padarīt israēliešus par vergiem? — To darīt bija apsolījies pats Dievs: "Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj." (Ps. 34:8) Kamēr israēlieši gāja pielūgt Dievu, Viņa spēks savaldīja visus tautas ienaidniekus. Dievs bija teicis: "Es izvākšu svešas tautas tev pa priekšu, lai paplašinātu tavas robežas, un nevienam nebūs iekārot tavu zemi, kamēr tu rādies tā Kunga, sava Dieva, priekšā trīs reizes gadā." (2. Moz. 34:24)

Pirmie no šiem svētkiem - Pasā — un neraudzētās maizes svētki notika Abiba, jūdu gada pirmajā mēnesī, kas atbilst marta pēdējai daļai un aprīļa sākumam. Ziemas aukstums bija pagājis, lietus laiks pāri un visa daba priecājās pavasara svaigumā un skaistumā. Pakalnos un ielejās zaļoja zāle, un apkārtējos laukus rotāja savvaļas puķes. Gandrīz pilnais mēness vakarus darīja brīnišķi skaidrus. Tas bija svētā dziesminieka tik lieliski apdziedātais gadalaiks:

"Jo redzi, ziema ir pagājusi, lietus ir mitējies, un lietus posms ir galīgi izbeidzies! Zemes virsu pārklāj puķes, klāt ir dziesmu laiks - pavasaris, un ūbeles balss jau dzirdama mūsu zemē. Vīģes kokiem ir sariesušies mezglaini pumpuri, vīna koki ir izplaukuši un izdveš savu smaržu." (Augstā dz. 2:11-13)

Pa visu zemi svētceļnieku grupas devās uz Jeruzālemes pusi. Gani no saviem liellopu un avju pulkiem kalnos, zvejnieki no Galilejas jūras, zemkopji no laukiem un praviešu bērni no savām svētajām skolām, — visi gāja uz to vietu, kur atklājās Dieva klātbūtne. Tie devās uz priekšu īsos pārgājienos, jo daudzi ceļoja kājām. Karavānas pakāpeniski palielinājās un bieži, pirms sasniedza svēto pilsētu, tās izveidojās visai lielas.

Līksmā daba ļaužu sirdī modināja prieku un pateicību visu labo dāvanu Devējam. Ceļā dziedāja lieliskās ebreju garīgās dziesmas un stāstīja par Jehovas godību un varenību. Pēc attiecīga bazūnes signāla mūzikas instrumentu pavadībā, daudzām balsīm apvienojoties, izskanēja himna: "Es priecājos, kad man teica: "Iesim tā Kunga namā!" Mūsu kājas te nu stāv tavos vārtos, Jeruzāleme. Kurp, kalnā virzīdamās, dodas un kur pulcējas tautas ciltis, tā Kunga ciltis (..) slavēt tā Kunga vārdu. (..) Nesiet Jeruzālemei

miera sveicienu! Lai tiem labi klājas, kas tevi mīl!" (Ps. 122:1-6) Raugoties visapkārt uz kalniem, kur citkārt pagāni iededzināja savu altāru ugunis, israēlieši dziedāja: "Es paceļu savas acis uz kalniem: no kurienes man nāk palīdzība? — Mana palīdzība nāk no tā Kunga, kas radījis debesis un zemi." (Ps. 121:1,2)

"Kas uz to Kungu cer, tie nešaubīsies, bet mūžīgi stāvēs kā Ciānas kalns. Kā ap Jeruzālemi ir visapkārt kalni, tā ir tas Kungs ap savu tautu no šī laika mūžīgi." (Ps. 125:1,2)

Pacēlušies kalnu virsotnēs, kur varēja skatīt svēto pilsētu, tie ar godbijību noraudzījās uz lūdzēju pulkiem, kas jau devās augšup uz templi. Redzot paceļamies vīraka dūmus un dzirdot levītu bazūnes, kas ievadīja svēto dievkalpojumu, tos savā varā pārņēma dotās stundas svinīgums un visi dziedāja: "Liels ir tas Kungs un augsti teicams mūsu Dieva pilsētā Viņa svētajā kalnā. Diženi paceļas Ciānas kalns, visas zemes prieks, ziemeļu pusē — īsta lielā ķēniņa pilsēta." (Ps. 48:2,3) "Miers lai ir tavos mūros un labklājība tavās pilīs! " "Atdariet Man taisnības vārtus, Es ieiešu pa tiem un pateikšos tam Kungam!" "Es pildīšu tam Kungam savus solījumus visas Viņa tautas priekšā tā Kunga nama pagalmos, tavā vidū, Jeruzāleme! Alelujā!" (Ps. 122:7; 118:19; 116:18,19)

Svētceļņiekiem tika atvērtas visas Jeruzālemes mājas, kur tos gaidīja labi iekārtotas telpas. Tomēr ar tām vien visam lielajam pulkam nepietika, un tāpēc katrā brīvajā pilsētas laukumā un uz apkārtējiem pakalniem sacēla teltis.

Pasā svētki sākās Abiba mēneša četrpadsmitās dienas vakarā, un to svinīgajās, iespaidīgajās ceremonijās bija iemūžināta atcere par atbrīvošanos no Ēģiptes verdzības, norādot arī uz lielo upuri nākotnē, kam jāatbrīvo ļaudis no grēka verdzības. Kad Pestītājs Golgātā atdeva savu dzīvību, Pasā zaudēja nozīmi un tika ieviests svētais Vakarēdiens, lai atgādinātu notikumu, uz kuru Pasā svētki tikai norādīja.

Pasā svētkiem sekoja septiņas dienas neraudzētas maizes svētki. Pirmajā un septītajā dienā bija svētas sapulces, kad nedrīkstēja darīt nekādus darbus. Otrajā svētku dienā Dievam pienesa attiecīgā gada pirmos augļus. No labības augiem Palestīnā visagrāk ienācās mieži, tie sāka nogatavoties tieši uz šo svētku atklāšanas laiku. Vienu labības kūlīti priesteris līgoja Dieva altāra priekšā, ar to atzīstot, ka viss pieder Viņam. Pļauju drīkstēja sākt tikai pēc šīs ceremonijas.

Piecdesmit dienas pēc pirmo augļu ziedošanas sekoja Vasarsvētki, ko sauca arī par pļaujas svētkiem vai nedēļu svētkiem. Izrādot pateicību par uzturā sagatavoto labību, Dieva priekšā pienesa divus ar raugu ceptus maizes klaipus. Vasarsvētki ilga tikai vienu dienu, kura tika veltīta reliģiskai kalpošanai.

Septītajā mēnesī nāca Lieveņu jeb ražas novākšanas svētki. Tā tika atzīta Dieva devība augļu dārzos, olīvu birzīs un vīna kalnos. Tad notika vislielākā svētku sanāksme

gadā. Zeme bija devusi savu ražu, pļaujamais bija sakrāts šķūņos; bija savākti augļi, eļļa un vīns; atlikti arī pirmie augļi, un tagad ļaudis ar saviem pateicības ziedojumiem nāca pie Dieva, lai godinātu To, kas viņus tik bagātīgi svētījis.

Šie svētki galvenokārt bija veltīti priekam un līksmībai. Tie notika tieši pēc lielās Salīdzināšanas dienas, kad ļaudis saņēma nodrošinājumu, ka viņu grēki vairs netiek pieminēti. Samierināti ar Dievu, tie tagad tuvojās Viņam, atzīstot Viņa laipnību un pienesot slavu par saņemto žēlastību. Ražas novākšanas darbi bija pabeigti, bet jaunā gada rūpes vēl nebija sākušās; ļaudis bija brīvi no raizēm un varēja nodoties attiecīgā brīža svētajam un līksmajam iespaidam. Lai gan svētkos bija pavēlēts pulcēties tikai tēviem un dēliem, tomēr viņus, cik vien iespējams, pavadīja visa ģimene, un baudīt kopējo viesmīlību laipni ieaicināja arī kalpus, levītus, svešiniekus un trūcīgos.

Līdzīgi Pasā svētkiem, arī Lieveņu svētki bija domāti atcerei. Pieminot tuksneša ceļojumu, tautai vajadzēja atstāt mājas un dzīvot teltīs vai lapenēs, kuras gatavoja no zaļiem zariem, "skaistiem kokiem, palmu zariem, meijām un vītoliem". (3. Moz. 23:40,42,43)

Pirmajā dienā notika svēta sapulce, un septiņām svētku dienām pievienoja astoto, kuru ievēroja tādā pašā veidā.

Šajās gadskārtējās sanāksmēs jauno un veco sirdis tika iedrošinātas kalpot Kungam, kamēr satikšanās ar ļaudīm no visām zemes malām stiprināja saites, kas tos vienoja ar Dievu un savstarpēji. Arī mūsu dienās Dieva tautai — Viņa dāvāto svētību priecīgai atcerei — būtu labi tādi Lieveņu svētki. Kā Israēla bērni svinīgi pieminēja atbrīvošanos, kuru Dievs bija devis viņu tēviem, un Viņa brīnumdarbiem bagāto aizgādību visa ceļojuma laikā pēc iziešanas no Ēģiptes, tā mums ar pateicību vajadzētu atcerēties dažādos ceļus, pa kuriem Kungs mūs ir vadījis, lai izvestu no pasaules un maldu tumsas savā žēlastības un patiesības brīnišķajā gaismā.

Kas dzīvoja tālāk no saiešanas telts, tiem gadskārtējo svētku apmeklēšana aizņēma vairāk nekā mēnesi laika. Šāda priekšzīmīga nodošanās Dievam liek padomāt par reliģisko pienākumu vērtību un to, cik nepieciešams savus savtīgos, pasaulīgos nodomus pakļaut garīgajām un mūžīgajām interesēm. Mēs ciešam zaudējumu, ja neizmantojam priekštiesību sanākt kopā, kur, kalpojot Dievam, varam viens otru garīgi pamudināt un stiprināt. Līdz ar to Dieva Vārda patiesības mūsu apziņā zaudē savu svarīgo, dzīvinošo nozīmi. Mūsu sirdis vairs netiek apgaismotas un modinātas ar svētu iespaidu, un mēs garīgi panīkstam. Mēs kā kristieši daudz zaudējam savstarpējo simpātiju trūkuma dēļ. Kas noslēdzas sevī, tas neizpilda viņam no Dieva nozīmēto pienākumu. Mēs visi esam viena Tēva bērni un laimes ziņā viens no otra atkarīgi. Mums ir jārēķinās ar Dieva un cilvēces prasībām. Pareiza sabiedriska dzīve izveido līdzjūtīgas attiecības starp brāļiem, un pūles aplaimot citus dara laimīgus mūs pašus.

Lieveņu svētki bija domāti ne tikai atcerei, bet arī kā simbolisks norādījums. Tie ne tikai atgādināja pagājušo uzturēšanos tuksnesī, bet kā ražas novākšanas svētki lika domāt par zemes augļu sakrāšanu, norādot uz nākotni, uz pēdējās ražas novākšanas Lielo dienu, kad Pļaujas Kungs izsūtīs savus pļāvējus sasiet nezāles kūlīšos sadedzināšanai, bet kviešus sakrāt savos šķūņos. Tad tiks iznīcināti visi bezdievīgie. Tie būs "it kā nekad nebūtu bijuši". (Obadjas 16.p.) Un balsis visā Universā apvienosies priecīgā Dieva teikšanā. Atklāsmē sacīts: "Un es dzirdēju visu radību — debesīs, virs zemes, apakš zemes, jūrā un visus, kas tur ir, — sakām: "Tam, kas sēd goda krēslā, un tam Jēram lai ir pateicība, gods, slava un vara mūžu mūžos." (Atkl. 5:13)

Israēla tauta Lieveņu svētku laikā slavēja Dievu, atceroties Viņa žēlastību savu ļaužu atbrīvošanā no Ēģiptes verdzības, kā arī Viņa saudzīgo gādību ceļojuma laikā tuksnesī. Tie priecājās grēku piedošanas atziņā, ka Dievs visus atkal pieņem un laipni uzlūko sakarā ar tikko aizvadīto kalpošanu Salīdzināšanas dienā. Bet, kad Kunga atpestītie droši sanāks kopā Debesu Kānaānā, uz visiem laikiem atbrīvoti no grēka lāsta saitēm, zem kurām "visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes" (Rom. 8:22), tad tie līksmosies ar neizsakāmu un godības pilnu prieku. Tad būs pabeigts Kristus lielais salīdzināšanas darbs cilvēku labā un viņu grēki izdeldēti uz visiem laikiem.

Tad "priecāsies tuksnesis un izkaltušā nora, klajums līksmos un ziedēs kā puķu lauks! Tie ziedēs un līksmos priekā un ar gavilēm! Tiem ir dota Libanona godība, Karmela kalna košums un Saronas līdzenuma glītums; tie redzēs tā Kunga godību, mūsu Dieva jaukumu. (..) tad aklo acis atvērsies, un kurlo ausis atdarīsies. Tad klibais lēkās kā briedis un mēmo mēle gavilēs, jo ūdens izverd tuksnesī un strauti izkaltušā klajumā. (..) Un tur būs līdzens ceļš — ceļš, ko sauks par svēto ceļu. Nešķīstie tur nespers savu kāju, tas ir Viņa tautas ceļš, drošs ceļš, pat neprašas nevar tanī apmaldīties. Tur nebūs lauvu un plēsīgu zvēru, bet atsvabinātie pa to staigās. Tā Kunga atsvabinātie pa to atgriezīsies mājās un ar gavilēm pārnāks Ciānā; mūžīgs prieks staros pār viņu galvām; prieks un līksmība pildīs viņu sirdis, skumjas un bēdas aizies tiem secen." (Jes. 35:1,2,5-10)

Nodaļa 52 - Pirmie soģi

Apmetušās uz dzīvi Kānaānā, ciltis vairs sevišķi necentās pabeigt zemes iekarošanu. Apmierinoties ar jau iegūtajiem apgabaliem, ļaudis zaudēja agrāko dedzību, un karš vairs tālāk netika turpināts. “Bet vēlāk, kad Israēls pieauga spēkā, tad tas sev pakļāva kānaāniešus klaušu darbiem, bet izdzīt tos neizdzina.” (Soģu 1:28)

Kungs no savas puses bija uzticīgi pildījis Israēlam dotos solījumus. Jozua satrieca kānaāniešu varu un zemi izdalīja ciltīm. Tagad tām vairāk neko nevajadzēja kā, uzticoties dievišķai palīdzībai, pabeigt iesākto darbu un izdzīt zemes iedzīvotājus no viņu aizņemtajām teritorijām. Bet viņi to neizdarīja. Turklāt, slēgdami derību ar kānaāniešiem, viņi tieši pārkāpa Dieva pavēli un neizpildīja noteikumus, ar kādiem bija apsolīta Kānaānas zeme.

Jau pašos pirmajos norādījumos, ko Dievs tiem deva pie Sinaja, viņi tika brīdināti no elkudievības. Tūlīt pēc bauslības pasludināšanas ar Mozu tika sūtīta vēsts attiecībā uz Kānaānas tautām: “Nezemojies viņu dievu priekšā, nekalpo tiem un nedari tā, kā viņi mēdz darīt, bet nogāz tos un satriec viņu elku stabus. Bet tev būs kalpot tam Kungam, savam Dievam, tad Viņš svētīs tavu maizi un tavu ūdeni, un Es novērsīšu visas tavas slimības.” (2. Moz. 23:24,25) Tie saņēma apsolījumu, ka tik ilgi, kamēr būs paklausīgi, Dievs tiem pakļaus visus viņu ienaidniekus: “Savas briesmas Es sūtīšu tev pa priekšu un sacelšu izbailes ikvienā tautā, kuras vidū tu nāksi, un visiem taviem ienaidniekiem Es likšu bēgt. Un Es sūtīšu lapsenes tev pa priekšu, un tās iepriekš izdzīs hīviešus, kānaāniešus un hetiešus. Es tos neizdzīšu vienā gadā, lai zeme nebūtu izpostīta un nesavairojas meža zvēri. Pamazītiņām es tos izdzīšu ārā tavā priekšā, kamēr tu pieaugsi un varēsi iemantot zemi. (..) Es tā apgabala iedzīvotājus došu jūsu rokā, ka jūs tos izdzītu sev pa priekšu. Bet neslēdziet nekādu derību ne ar viņiem, nedz ar viņu dieviem. Viņi lai nedzīvo tavā zemē, ka nepamudina tevi grēkot pret mani, jo, ja tu kalposi viņu dieviem, tad tie kļūs tev par slazdu.” (2. Moz. 23:27-33) Pirms savas nāves Mozus šos likumus svinīgi atkārtoja, un tāpat to darīja arī Jozua.

Dievs savu tautu bija izvietojis Kānaānā kā kādu varenu aizsargvalni, lai aizturētu morālās samaitātības straumi, ka tā nepārplūdina pasauli. Ja Israēls paliktu uzticīgs, tas pēc Dieva nodoma ietu uz priekšu uzvarēdams un lai uzvarētu. Viņš tā rokās nodotu lielākas un varenākas nācijas par kānaāniešiem. Apsolījums skanēja: “Jo ja jūs apzinīgi glabāsit visus šos baušļus, ko es jums pavēlu turēt, mīlēdami to Kungu, savu Dievu, un staigādami visos Viņa ceļos, Viņam cieši pieķeroties, tad tas Kungs jau laikus izdzīs visas šīs tautas un liks tām izzust jūsu priekšā, un jūs izspiedīsit no viņu vietām gan lielākas, gan stiprākas tautas, nekā jūs esat. Visas vietas, kur jūsu kāju pēdas tiks liktas, tās jums piederēs, sākot no tuksneša līdz Libanonam, no lielās upes Eifratas straumes līdz jūrai rietumos lai sniedzas jūsu robežas. Neviens nevarēs pastāvēt jūsu priekšā; tas Kungs, jūsu

Dievs iedvesīs bailes un izbīšanos no jums visā zemes virsū, kur vien jūs savu soli spersit, kā Viņš jums to ir sacījis." (5. Moz. 11:22-25)

Tomēr, neskatoties uz savu augsto sūtību, viņi izvēlējās vieglāko ceļu un savu iegribu apmierināšanu; tie palaida garām piešķirto izdevību pabeigt zemes iekarošanu, tādēļ daudzu paaudžu laikā tiem visai lielas grūtības sagādāja šis elkus pielūdzošo tautu atlikums, kas pēc pravieša vārdiem bija kā "ērkšķi" viņu acīs un kā "dadži" viņu sānos. (4. Moz. 33:55)

Israēlieši "sajaucās ar pagānu tautām un piesavinājās viņu dzīvesveidu". Tie vienojās laulībās ar kānaāniešiem, un elkudievība līdzīgi mērim izplatījās pa visu zemi. "Tie kalpoja viņu elkiem, un tie kļuva viņiem par slazda valgu. Ir savus dēlus un savas meitas viņi upurēja ļauniem gariem (..). Tā tapa zeme negodā likta ar asins grēkiem."

"Tad iedegās tā Kunga dusmas pret Viņa tautu, un Viņam bija riebums pret savu mantojumu." (Ps. 106:35-38,40) Kamēr vēl nebija izmirusi paaudze, kas saņēma pamācības no Jozuas, tikmēr kalpošana elkiem izplatījās samērā lēnām, bet vecāki jau bija sagatavojuši saviem bērniem atkrišanas ceļu. Netika ievēroti ierobežojumi, ko Dievs prasīja no tiem, kas apmetās Kānaānā, un tā bija kā ļauna sēkla, kuras rūgtos augļus ievāca daudzas vēlākās paaudzes. Ebreju vienkāršais dzīvesveids tiem bija nodrošinājis fizisku veselību, bet satiksme ar pagāniem noveda pie nodošanās ēstkārei un kaislībām, kas pakāpeniski mazināja miesīgos spēkus un vājināja arī garīgumu un tikumību. Tā grēks israēliešus šķīra no Dieva. Kungs tiem vairs nenodrošināja savu atbalstu, un tie nespēja pretoties ienaidniekiem, līdz nonāca tieši to tautu padotībā, kuras ar Dieva palīdzību būtu varējušas pakļaut sev.

"Un viņi atstāja to Kungu, savu tēvu Dievu, kas viņus bija izvedis no Ēģiptes zemes" "un vadīja viņus kā ganāmo pulku tuksnesī". "Tie sarūgtināja Viņu ar saviem elku kalniem un sadusmoja Viņu ar kalpošanu augstienēs saviem elku tēliem". "Viņš pameta savu mājokli Šilo, savu telti, kur Viņš mājoja starp cilvēkiem. Viņš lika savas varas zīmei krist gūstā un nodeva savu godību ienaidnieka rokā." (Soģu 2:12; Ps. 78:52,58,60,61) Tomēr Kungs savus ļaudis pilnīgi neatstāja, jo vienmēr bija kāds mazs pulciņš, kas palika uzticīgs Jehovam. Laiku pa laikam Kungs modināja ticības pilnus un drosmīgus vīrus, kas apspieda kalpošanu svešiem dieviem un atbrīvoja tautu no viņas ienaidniekiem. Bet, kad atsvabinātājs nomira un ļaudis vairs nesaistīja viņa autoritāte, tie atkal pamazām atgriezās pie saviem elkiem. Un tā vienmēr no jauna atkārtojās stāsts par atkrišanu un sodu, par grēku nožēlu un atbrīvošanos.

Mezopotāmijas ķēniņš, Moāba ķēniņš, pēc viņiem filistieši un Hacoras kānaānieši Sisera vadībā pēc kārtas kļuva par Israēla apspiedējiem. Ļaužu atbrīvošanai tika pamodināti Otniēls, Šamgars, Ehuds, Debora un Baraks. Bet pēc tam atkal "Israēla bērni darīja ļaunu Kunga priekšā, — un tad Kungs viņus nodeva midianiešu rokā". (Soģu 6.-8.

nod.) Līdz tam brīdim apspiedēju roka vēl bija samērā viegla pār ciltīm, kas dzīvoja uz austrumiem no Jordānas, bet pašreizējā piemeklējumā tie cieta pirmie.

Kānaānas dienvidos dzīvojošie amalekieši, tāpat kā midianieši pie austrumu robežām un tālāk tuksnesī, bija nesamierināmi Israēla ienaidnieki. Mozus dienās pēdējo no šīm tautām israēlieši gandrīz iznīcināja, bet pēc tam tā ļoti savairojās un atkal kļuva liela un varena. Tā slāpa pēc atriebības, un tagad, kad Israēlam bija atrauta Dieva sargājošā roka, tiem pavērās gaidītā izdevība. No viņu postījumiem cieta ne tikai ciltis Jordānas austrumos, bet visa zeme. Mežonīgie un nežēlīgie tuksneša iemītnieki ar saviem liellopiem un aitām nāca "kā liels siseņu bars". (Soģu 6:5) Kā briesmīgs mēris tie izplatījās pa visu zemi no Jordānas līdz filistiešu līdzenumam. Tie ieradās, tikko raža bija nogatavojusies, un palika, kamēr ievāca pēdējos zemes augļus. Viņi notīrīja visu, kas izauga uz lauka, aplaupīja un apspieda iedzīvotājus un pēc tam atgriezās tuksnesī. Atklātā apvidū dzīvojošie israēlieši bija spiesti atstāt savas mājas un sapulcēties aiz pilsētu mūriem, meklēt patvērumu cietokšņos vai pat alās un kalnu klinšu nocietinājumos. Šī apspiešana vilkās septiņus gadus, un, kad pēc tam ļaudis savās bēdās ņēma vērā Kunga norādījumus un nožēloja grēkus, Dievs atkal pamodināja tiem kādu palīgu.

Gideons bija Joasa dēls no Manases cilts. Cilts daļa, pie kuras piederēja šī ģimene, neieņēma nekādu izcilu stāvokli, tikai Joasa nams izcēlās ar savu drosmi un taisnīgumu. Par viņa dēliem teikts: "Tie bija (..) ikviens savā izskatā kā ķēniņa dēls." (Soģu 8:18) Tie visi, izņemot vienu, bija krituši cīņās ar midianiešiem, tā ka no viņu vārda iebrucēji tagad baidījās. Gideons saņēma dievišķu aicinājumu atbrīvot tautu. Tieši tajā brīdī viņš kūla kviešus. Viņš bija paslēpis nedaudz labības un, neuzdrošinādamies to izkult uz klona, bija aiznesis uz vīna spaidu. Tā kā vīnogu ievākšanas laiks vēl bija tālu, tad vīnakalnam neviens nepievērsa uzmanību. Strādādams klusumā un slepenībā, Gideons nobēdājies domāja par Israēla stāvokli un prātoja, kā viņa tauta varētu nokratīt šo apspiedēju jūgu.

Pēkšņi viņam parādījās "Kunga eņģelis" un to uzrunāja ar vārdiem: "Tas Kungs ir ar tevi, tu stiprais, varenais vīrs!"

Gideons viņam sacīja: "Piedod man, mans kungs, bet vai tas Kungs tiešām ir ar mums? Kāpēc tad mums visas šīs bēdas ir uznākušas? Un kur ir visi šie brīnuma darbi, par kuriem mūsu tēvi ir stāstījuši, sacīdami: "Tas bija tas Kungs, kas mūs ir izvedis no Ēģiptes!" — Bet tagad tas Kungs mūs ir atstūmis un nodevis Midiana rokās."

Debesu sūtnis atbildēja: "Ej ar šo savu spēku un izglāb Israēlu no Midiana rokas! Patiesi, Es tevi tagad sūtu!"

Tad Gideons prasīja kādu zīmi kā pierādījumu tam, ka ar viņu runā Derības Eņģelis, kas senos laikos bija darbojies Israēla labā. Dieva eņģeļi, kas apmeklēja Ābrahāmu, reiz palika pie viņa un baudīja tā viesmīlību; un arī Gideons tagad vēlējās, lai Debesu sūtnis

būtu viņa viesis. Iesteidzies mājoklī, viņš no sava pieticīgā krājuma sagatavoja kazlēnu un neraudzētas maizes, ko visu cēla savam Viesim priekšā. Bet eņģelis viņam atbildēja: "Ņem gaļu un neraudzētās maizes un liec tās šeit uz šīs klints, bet viru izlej zemē!" Gideons tā darīja un saņēma zīmi, ko tik ļoti vēlējās: kad eņģelis ar zizli, kas bija viņa rokā, aizskāra gaļu un neraudzēto maizi, no klints izlauzusies liesma aprija viņa upuri. Tad eņģelis pazuda no Gideona acīm.

Nodaļa 53 - Simsons

Vispārējās atkrišanas vidū uzticīgie Dieva pagodinātāji turpināja Viņu lūgt par Israēla atbrīvošanu. Kaut arī šķita, ka tie netiek uzklausīti un apspiedēju vara gadu no gada arvien smagāk gulstas pār zemi, tomēr Dievs jau gatavoja jaunu palīdzību. Tieši pirmajos filistiešu spaidu gados piedzima kāds bērns, ar kuru Dievs bija nodomājis pazemot šo spēcīgo ienaidnieku varu.

Kalnu zemē, kas robežojās ar filistiešu līdzenumu, atradās Coras pilsētiņa. Šeit dzīvoja Manuas ģimene no Dana cilts, viena no nedaudzajām saimēm, kas vispārējās atkrišanas vidū bija palikusi uzticīga Jehovam. Manuas sievai, kurai nebija bērnu, parādījās "Kunga eņģelis" ar vēsti, ka viņai būs dēls, kuru Dievs izlietos, lai sāktu atbrīvot Israēlu. Sakarā ar to eņģelis viņu pamācīja par tās dzīvesveidu un arī par bērna audzināšanu: "(..) nedzer vīnu, nedz stiprus reibinošus dzērienus un neēd neko tādu, kas ir nešķīsts (..)." (Soģu 13. nod.) Tas pats aizliegums jau no paša sākuma attiecās arī uz bērnu ar tālāku norādījumu, ka nedrīkst apgriezt viņa matus, jo tam jau no dzimšanas kā nazīram jābūt svētītam Dievam.

Sieva uzmeklēja vīru un pastāstīja par eņģeļa apmeklējumu un viņa doto vēsti. Baidoties, ka tā šajā svarīgajā tiem uzticētajā darbā ir kaut ko pārpratusi, vīrs lūdza Dievu: "Ak Kungs, es Tevi lūdzu, lai tas Dieva vīrs, ko tu biji sūtījis, vēlreiz atnāk pie mums un pamāca mūs, kā mēs ar to zēnu, kam ir jāpiedzimst, lai rīkojamies!"

Kad eņģelis pēc tam atkal parādījās, Manua norūpējies jautāja: "Ja tavs vārds piepildītos, kā tad vajadzētu rīkoties ar šo zēnu, un kas viņam būs jādara?" Eņģelis atkārtoja iepriekšējo pamācību: "Šī sieva lai atturas no visa tā, ko es viņai esmu minējis. Neko, kas izaug no vīna koka, viņai nebūs ēst, un viņai nebūs dzert ne vīnu, ne stipru reibinošu dzērienu, un viņai nebūs neko tādu ēst, kas ir nešķīsts; visu, ko es esmu viņai pavēlējis, to lai viņa ievēro."

Manuam apsolītajam bērnam Dievs bija paredzējis svarīgu darbu, un, lai viņam būtu uzdevuma izpildei nepieciešamās īpašības, tad kā mātei, tā bērnam, vajadzēja rūpīgi regulēt savus ieradumus. Pēc eņģeļa pavēles Manuas sieva nedrīkstēja dzert ne vīnu, ne stiprus dzērienus un nedrīkstēja lietot nešķīstu barību. Turklāt tai vēl tika piekodināts: "Visu, ko es esmu viņai pavēlējis, to lai viņa ievēro." Mātes ieradumi iespaido bērnu vai nu uz labu, vai uz ļaunu. Ja tā vēl savam bērnam labu, tad viņai jāvadās no pamatlikumiem un jāievēro sātība un pašaizliedzība. Neprātīgi padomdevēji kādreiz varbūt vēlēsies iestāstīt, ka tai jāapmierina katra sava iegriba un katra iedoma; bet tādi uzskati ir nepareizi un ļauni. Ar Dieva pavēli mātei tiek uzlikts vissvinīgākais pienākums — vienmēr kontrolēt savu rīcību.

Arī tēviem šajā ziņā ir tāda pati atbildība kā mātēm. Abi vecāki uz bērniem pārnes savas garīgās un miesīgās īpašības, savas tieksmes un iekāres. Vecāku nesātības dēļ bērniem bieži trūkst miesīgā, garīgā un tikumiskā spēka. Dzērāji un tabakas cienītāji var nodot un arī nodod saviem bērniem nekad neapmierināmas iekāres, satrauktas asinis un uzbudinātus nervus. Izlaidīgi cilvēki bieži bērniem kā mantojumu atstāj savas nesvētās iegribas un pat riebīgas slimības. Tā kā bērniem ir mazāk spēka pretoties kārdinājumiem, nekā viņu vecākiem, tad katra nākamā paaudze grimst arvien dziļāk un dziļāk. Vecāki lielā mērā ir atbildīgi ne tikai par spēcīgajām kaislībām un bērnu samaitātajām tieksmēm, bet arī par tūkstošiem aklo, slimīgo vai prātā vājo piedzimušo bērnu trūkumiem.

Katram tēvam un mātei jājautā: "Kā lai mēs izturamies pret šo bērnu, kas tagad dzims?" Daudzi pārāk mazu vērību velta dažādo iespaidu ietekmei pirms bērna dzimšanas, bet pamācība, ko Debesis sniedza šiem ebreju vecākiem un kuru divas reizes skaidri un svinīgi atkārtoja, rāda, kā uz to skatās mūsu Radītājs.

Un nepietika ar to vien, ka bērns jau no vecākiem saņēma labu iedzimtību, vajadzēja notikt arī rūpīgai apmācībai un pareizu ieradumu veidošanai. Dievs pavēlēja, lai nākamais soģis un Israēla atbrīvotājs jau no agras bērnības tiktu audzināts pēc stingri sātīgiem principiem. Viņam no dzimšanas vajadzēja būt nazīram, ar ko uz visiem laikiem bija aizliegts lietot vīnu un stiprus dzērienus. Bērnam jau no zīdaiņa vecuma bija jāsniedz mācības par sātību, pašaizliedzību un savu ieradumu kontroli.

Eņģeļa aizliegums sevī ietvēra visas "nešķīstās lietas". Atšķirība starp šķīsto un nešķīsto barību nebija tikai tukšs ceremoniāls vai patvaļīgs iekārtojums, bet dibinājās uz veselības saglabāšanas pamatlikumiem. Šīs atšķirības ievērošana lielā mērā veicinājusi brīnišķo dzīvotspēju, ar ko gadu tūkstošiem ilgi izceļas jūdu tauta. Sātības principi jāsaprot daudz plašāk, nekā tikai attiecībā uz reibinošiem dzērieniem. Kairinošas un nesagremojamas barības lietošana veselībai ir tikpat kaitīga un daudzos gadījumos ir kā sēkla dzeršanas ieraduma veidošanā. Patiesa sātība mūs māca atturēties no visa, kas kaitīgs, un lietot saprātīgi to, kas veselīgs. Tikai nedaudziem ir pareiza izpratne par to, cik daudz viņu ēšanas ieradumi iespaido veselību, raksturu, viņu lietderību šajā pasaulē, kā arī mūžīgo likteni. Ēšanas kārei vienmēr jāatrodas morāles un saprāta pakļautībā. Miesai jākalpo garam, un nekad otrādi.

Manuam dotais dievišķais apsolījums piepildījās noteiktajā laikā, piedzimstot dēlam, kuru nosauca par Simsonu. Kad zēns paaugās, skaidri varēja redzēt, ka tas ir apdāvināts ar ārkārtīgu fizisku spēku. Simsons un viņa vecāki labi zināja, ka tas nav atkarīgs no viņa labi sapītajām bizēm, bet gan no nazīra solījuma pildīšanas, par ko simboliski liecināja garie mati. Ja Simsons Dieva pavēlēm būtu palicis tikpat uzticīgs kā viņa vecāki, tad tam par daļu būtu daudz cēlāks un laimīgāks liktenis. Bet viņu samaitāja satiksme ar elku kalpiem. Tā kā Coras pilsēta atradās tuvu pie filistiešu robežām, tad Simsons ar tiem

ielaidās draudzīgās attiecībās. Tā viņam jau jaunībā izveidojās jutekliski ieradumi, kuru iespaids aptumšoja visu tālāko dzīvi. Simsonam iepatikās kāda jauna sieviete, kas dzīvoja filistiešu pilsētā Timnā, un viņš nolēma to ņemt sev par sievu. Dievbijīgajiem vecākiem, kas viņu centās atrunāt no šī nodoma, tas vienkārši atbildēja: "(..) viņa ir manām acīm patīkama." (Soģu 14. — 16. nod.) Vecāki beidzot pakļāvās viņa iegribai, un notika kāzas.

Tieši tad, kad viņš nāca vīra gados, laikā, kad viņam vajadzēja izpildīt dievišķo aicinājumu, laikā, kad tam vairāk nekā jebkad agrāk vajadzēja būt Dievam uzticīgam, Simsons pats savienojās ar Israēla ienaidniekiem. Viņš nejautāja, vai, saistot sevi ar paša izraudzīto personu, varēs labāk pagodināt Dievu, vai arī nonāks tādā stāvoklī, kur nespēs izpildīt viņam norādīto dzīves uzdevumu. Visiem, kas vairāk par visu grib pagodināt Kungu, Dievs ir apsolījis dot gudrību, bet tiem, kas kāro izpatikt sev, nav nekādu apsolījumu.

Cik daudzi rīkojas tāpat kā Simsons! Cik bieži tiek noslēgtas laulības starp dievbijīgiem un bezdievīgiem, kad vīra vai sievas izvēli nosaka tieksmes! Tie neprasa padomu no Dieva, ne arī meklē Viņa godu. Kristietībai uz laulības attiecībām vajadzētu atstāt noteicošu iespaidu, bet pārāk bieži motīvi, kas virza uz šo savienību, nemaz nesaskan ar kristīgajiem pamatlikumiem. Sātans pastāvīgi tiecas nostiprināt savu varu pār Dieva ļaudīm, pamudinot tos uz savienību ar saviem pavalstniekiem, un, lai to sasniegtu, viņš cenšas uzkurt sirdī nesvētas kaislības. Tomēr Kungs savā Vārdā ir skaidri norādījis, lai Viņa ļaudis nesaistītos ar tiem, kuros nevalda Viņa mīlestība. "Kā Kristus savienojams ar Beliaru, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? Kas kopējs ir Dieva namam ar elkiem?" (2. Kor. 6:15,16)

Savās kāzu svinībās Simsons nonāca tuvās attiecībās ar tiem, kas ienīda Israēla Dievu. Ikviens, kas labprātīgi uzņemas tādu radniecību, būs spiests sajust, ka viņam zināmā mērā jāpiemērojas sava dzīvesbiedra ieradumiem un dzīvesveidam. Tā pavadītais laiks atstāj ļaunāku iespaidu, kā ja būtu vienkārši izšķiests. Tiek ierosinātas domas un runāti vārdi, kas cenšas noārdīt pamatlikumu stiprumus un vājināt dvēseles cietoksni.

Sieviete, kuras dēļ Simsons pārkāpa Dieva pavēli, izrādījās neuzticama, vēl pirms beidzās kāzu svinības. Sadusmots par tādu nodevību, Simsons viņu uz laiku atstāja un devās uz mājām Corā. Kad viņš vēlāk nomierinājies atgriezās pēc savas līgavas, tā jau bija apprecējusies ar citu. Viņa atriebība visu filistiešu lauku un vīnadārzu izpostīšanā tos tik ļoti sadusmoja, ka tie Simsona sievu nogalināja, kaut gan paši bija spieduši viņu izdarīt šo krāpšanu, ar ko iesākās visa nelaime. Simsons jau bija parādījis savu spēku, kailām rokām nonāvējot jaunu lauvu un nosizdams trīsdesmit Askolonas vīrus. Tagad, satracināts par sievas mežonīgo nogalināšanu, viņš "varenā kautiņā sadragāja to plecus un gurnus". Un tad, meklēdams drošu patvērumu no saviem ienaidniekiem, viņš aizgāja pie Jūdas cilts un "dzīvoja Ētama kalna aizā".

Uz turieni tam sekoja liels filistiešu karaspēks, un Jūdas iedzīvotāji lielās bailēs nekrietni piekrita viņa izdošanai. Pie viņa ieradās apmēram trīs tūkstoši vīru no Jūdas. Tomēr, neskatoties uz savu lielo pārspēku, tie neuzdrošinājās viņam tuvoties, jo nebija pārliecināti, ka savas zemes ļaudīm tas neko ļaunu nedarīs. Simsons piekrita, lai viņu saistītu un izdotu filistiešiem, tikai Jūdas vīriem bija jāapsola, ka tie viņam neuzbruks, lai viņš nebūtu spiests tos nogalināt. To sasēja ar divām jaunām virvēm, un, ienaidniekiem par lielu prieku, noveda viņu nometnē. Bet, kamēr kalnos vēl atbalsojās filistiešu prieka saucieni, pār Simsonu "nāca Kunga Gars". Viņš jaunās stiprās virves sarāva gabalos kā uguns apsvilinātus pavedienus un pēc tam, satvēris pirmo pagadījušos ieroci, lai gan tas bija tikai ēzeļa žokļa kauls, kas viņa rokās kļuva par varenāku rīku nekā zobens vai šķēps, sita filistiešus, līdz tie šausmās bēga, atstājot kaujas laukā tūkstoš kritušo.

Nodaļa 54 - Bērns Samuēls

Elkana, levīts no Ēfraima kalniem, bija pārticis un iespaidīgs vīrs, kas mīlēja un bijās Kungu. Viņa sieva Anna — dziļi dievbijīga sieviete, maiga un atturīga, raksturā nopietna un ar izprotošu ticību.

Šim dievbijīgajam pārim pietrūka tās svētības, pēc kuras tik ļoti ilgojās katrs ebrejs; namu neiepriecināja bērnu balsis, un vēlēšanās turpināt savu dzimtu lika vīram, kā tas bieži notika līdzīgos gadījumos, — ņemt sev otru sievu. Bet šis solis, ko izraisīja ticības trūkums Dievam, neatnesa laimi. Dēli un meitas ģimenē vairojās, bet Kunga svētā iekārtojuma prieks un skaistums bija aptraipīts un mājas miers zudis. Jaunā sieva, Penīna, bija skaudīga un šaursirdīga un izturējās lepni un izaicinoši. Annai šķita zudušas visas cerības un dzīve kļuvusi par nastu, tomēr viņa šo pārbaudījumu panesa klusā lēnprātībā.

Elkana uzticīgi ievēroja Dieva norādījumus. Šilo vēl arvien notika dievkalpojumi, bet, tā kā tie bija neregulāri, tad kalpošanu svētnīcā, kur tam kā levītam vajadzētu piedalīties, no viņa neprasīja. Tomēr viņš turp devās, lai noteiktajās sanāksmēs kopā ar ģimeni pielūgtu Dievu un pienestu upurus.

Ļaunais gars, kas bija apstājis viņa māju, iespiedās pat svētajās svinībās, kas saistījās ar šiem dievkalpojumiem. Kad bija pienesti pateicības upuri, visa ģimene pēc sena ieraduma sapulcējās svinīgam, bet tomēr priecīgam svētku mielastam. Šajos gadījumos Elkana deva daļas savu bērnu mātei un katram dēlam un meitai, un, parādīdams cieņu Annai, viņš tai piešķīra divkāršu daļu, liekot saprast, ka mīl to tāpat, it kā tai būtu kāds dēls. Degdama greizsirdībā, otrā sieva šīs priekšrocības prasīja sev kā vienīgai Dieva svētītai, un dzēlīgi pārmeta Annai viņas neauglību, uzsverot to kā Dieva nepatikas zīmi. Tas atkārtojās no gada gadā, līdz Anna to vairs ilgāk nevarēja panest. Nespēdama noslēpt savas bēdas, viņa nevaldāmi raudāja un atrāvās no svētkiem. Vīrs to velti pūlējās iepriecināt. “Anna, kāpēc tu raudi? Un kāpēc tu neēd? Un kāpēc tava sirds ir noskumusi? Vai es tev neesmu vairāk vērts nekā desmit dēli?” (1. Sam. 1; 2:1-11)

Anna neko nepārmeta. Nastu, kurā tā nevarēja dalīties ne ar vienu šīs zemes draugu, tā nodeva Dieva rokās. Tā nopietni lūdza, lai viņas kauns tiktu novērsts un tai kā dārgu dāvanu piešķirtu dēlu, kuru varētu audzināt Dievam. Ja lūgšana tiktu uzklausīta, viņa svinīgi solījās bērnu tūlīt no dzimšanas svētīt Dievam. Tā šī sieviete bija nonākusi pie saiešanas telts ieejas un savās dvēseles bēdās “lūdza un raudāja”. Viņa sarunājās ar Kungu klusēdama, skaļi neizsakot nevienu vārdu. Tajos ļaunajos laikos šādas lūgšanas reti kad varēja novērot. Negodbijīgi mielasti un dzeršana nebija nekas neparasts pat reliģiskos svētkos, un, kad augstais priesteris, Ēlis, ieraudzīja Annu, viņš domāja, ka tā ir piedzērusies. Cerēdams izteikt pelnītu pārmetumu, viņš bargi sacīja: “Cik ilgi tu būsi sava dzēruma varā? Lai no tevis atstājas dzēriena skurbums!”

Sāpināta un izbiedēta, Anna pieklājīgi atbildēja: “Ak, nē, mans kungs, es esmu nelaimīga sieva! Es neesmu ne vīnu, nedz reibināmu dzērienu dzērusi, bet es esmu savu dvēseli izkratījusi Kunga priekšā. Neturi savu kalponi par tik negodīgu sievieti, jo es esmu tikai līdz šim vaļu ļāvusi savām lielajām bēdām un savas sirds skumjām.”

Augstais priesteris jutās dziļi aizkustināts, jo viņš bija Dieva vīrs, un rājiena vietā tagad izteica svētību: “Ej ar mieru, lai Israēla Dievs piepilda tavu lūgšanu, ko tu esi no Viņa lūgusi!”

Annas lūgšana tika uzklausīta. Viņa saņēma dāvanu, pēc kuras tik nopietni bija saukusi. Uzlūkojot savu bērnu, viņa to nosauca par Samuēlu — “Es to esmu izlūgusies no Kunga”. Līdz ko mazais bija pietiekoši liels, lai tiktu atšķirts no mātes, tā izpildīja savu solījumu. Bērnu viņa mīlēja ar viskvēlāko mātes mīlestību, un, raugoties uz viņa pieaugošajiem spēkiem, kā arī dzirdot zēna čalošanu, tā viņam pieķērās arvien vairāk. Samuēls bija viņas vienīgais dēls, sevišķā Debesu dāvana, bet viņa to bija saņēmusi kā Dievam svētītu mantu un negribēja to atraut tās Devējam.

Vēlreiz Anna kopā ar vīru ceļoja uz Šilo un Dieva vārdā nodeva priesterim dārgo dāvanu, sacīdama: “Es lūdzu pēc šī zēna, un tas Kungs man to ir devis, ko es esmu no Viņa lūgusi. Tādēļ es arī to tam Kungam kā izlūgtu esmu novēlējusi uz visu mūžu, kamēr tas dzīvos, — viņš ir no tā Kunga izlūgts!” Ēli dziļi aizkustināja šīs dievbijīgās sievas ticība un nodošanās Dievam. Pats būdams pārāk iecietīgs tēvs, viņš izjuta godbijību un pazemojumu, redzot šīs mātes lielo upuri, kas šķīrās no sava vienīgā bērna, lai to svētītu kalpošanai Dievam. Viņš jutās norāts par savu savtīgo mīlestību un pazemībā un godbijībā nometās Kunga priekšā, lai Viņu pielūgtu.

Mātes sirds priecājās un slavēja Dievu, un viņa vēlējās Tam izteikt savu pateicību. Pār viņu nāca iedvesmas gars, un Anna lūdzot sacīja: “Mana sirds ir līksma par to Kungu, mans rags ir augstu pacelts tā Kunga spēkā; mana mute ir atvērta pret maniem ienaidniekiem, jo es priecājos par Tavu pestīšanu. Nav neviena, kas ir svēts, kā vienīgi tas Kungs, jo nav neviena, izņemot vienīgi Tevi, un nav citas klints kā tikai mūsu Dievs. Nerunājiet pārspīlētu, lepnu valodu, lai no jūsu mutes neiziet nekautrīgi vārdi! Jo tas Kungs ir Dievs, Visuzinātājs, Viņš sver darbus. (..) tas Kungs nokauj, un Viņš dara dzīvu, Viņš nogrūž lejā ellē un atkal uzved augšā. Tas Kungs dara nabagu un dara bagātu, Viņš pazemo, un Viņš liek piecelties. Viņš no putekļiem pieceļ nabagu, un bēdīgos Viņš paceļ augšā no dubļiem, likdams tiem kopā sēdēt ar ķēniņa dēliem, ļaudams tiem iemantot godības krēslu, jo zemes pamati pieder tam Kungam: uz tiem Viņš arī ir cēlis pasauli. Tā kājas, kas paļaujas uz Viņu, Viņš pasargā, bet bezdievīgie dabū galu tumsā, jo ne ar paša spēku cilvēks iegūst uzvaru. Tas Kungs liek salūzt saviem pretiniekiem, Viņš liek pār tiem debesīs rūkt pērkonam. Tas Kungs tiesās zemes galus, un Viņš dos spēku savam ķēniņam, un Viņš pacels sava svaidītā pestīšanas ragu.”

Annas vārdi bija pravietiski attiecībā uz Dāvidu, kam vajadzēja kļūt par Israēla ķēniņu, un arī uz Mesiju, Kunga Svaidīto. Runājot vispirms par kādas nekaunīgas un strīdīgas sievietes lielīšanos, dziesma pēc tam stāsta par Dieva ienaidnieku bojāeju un beidzot par Dieva atpestītās tautas galīgo uzvaru.

No Šilo Anna klusi atgriezās mājās Rāmā, atstājusi Samuēlu Kunga namā, augstā priestera audzināšanā un vadībā, lai viņu sagatavotu kalpošanai svētnīcā. Līdz ar pirmā saprāta rašanos, viņa bija mācījusi dēlu mīlēt un godāt Dievu un uzlūkot sevi kā Kunga īpašumu. Ar katru viņam pazīstamu lietu, kas atradās tā tuvumā, Anna centās pievērst tā domas Radītājam. Kaut arī viņa tagad bija šķirta no sava bērna, tomēr mātes mīlestība nemitējās par to rūpēties. Katru dienu viņa par to lūdza. Katru gadu viņa pati savām rokām gatavoja zēnam kalpošanai vajadzīgo tērpu un, kad tā ar vīru gāja uz Šilo Dievu lūgt, viņa tur pasniedza šo savu mīlestības atgādinājumu. Katrs pavediens mazajā uzvalciņā bija ieausts ar lūgšanu, lai viņas dēls būtu šķīsts, cēls un uzticīgs. Tā savam dēlam nelūdza pasaulīgu stāvokli, bet sirsnīgi prasīja, lai viņš sasniegtu lielumu, ko vērtē Debesis, — lai viņš godātu Dievu un būtu par svētību citiem cilvēkiem.

Un, ak, kādu algu Anna par to saņēma! Kādu iedrošinājumu ticībā sniedz viņas piemērs! Katrai mātei ir uzticētas nenovērtējami dārgas izdevības, bezgalīgi vērtīgas intereses. Vienkāršu pienākumu atkārtotu pildīšanu, ko sievietes sākušas uzlūkot par nogurdinošu darbu, vajadzētu vērtēt kā lielu un cēlu priekštiesību. Mātei ir iespēja izlietot savu iespaidu pasaulei par svētību, un šī uzdevuma izpilde ielīksmos viņas pašas sirdi. Māte var nolīdzināt bērna kājām ceļu, kas caur saulstariem un ēnām ved uz godības pilnām virsotnēm augstībā. Bet tikai tad, ja tā pati savā dzīvē cenšas staigāt pēc Kristus mācībām, viņa drīkst cerēt, ka varēs izveidot sava bērna raksturu pēc dievišķās līdzības. Pasaule ir pilna ar samaitājošiem iespaidiem. Mode un dažādi ieradumi atstāj savu ietekmi uz jaunatni. Ja māte neizpildīs savus pamācīšanas, vadīšanas un ierobežošanas pienākumus, tad viņas bērni dabīgā kārtā piesavināsies ļauno un novērsīsies no labā. Lai katra māte bieži griežas pie sava Pestītāja ar lūgumu: "Kā lai mēs bērnu pamācām un ko lai mēs viņam darām?" Lai viņa ņem vērā norādījumus, kādus Dievs devis savā Vārdā, tad saņems gudrību, kad tā viņai būs vajadzīga.

"Bet bērns Samuēls pieauga, būdams patīkams Kungam un cilvēkiem." Lai gan savu jaunību Samuēls pavadīja svētnīcā, viņš tomēr nebija pasargāts no ļauniem iespaidiem vai grēcīga piemēra. Ēļa dēli nebijās Dievu un arī negodāja savu tēvu, bet Samuēls nemeklēja viņu sabiedrību, ne arī atdarināja viņu ļaunos ieradumus. Viņš pastāvīgi pūlējās kļūt tāds, kādu to vēlējās redzēt Dievs. Katram jaunietim ir dota tāda priekštiesība. Dievam patīk, ja pat mazi bērni svētījas Viņa kalpošanas darbam.

Samuēls atradās Ēļa aizgādībā, un viņa piemīlīgais raksturs sirmajā priesterī modināja siltas izjūtas. Samuēls bija laipns, augstsirdīgs, paklausīgs un godbijīgs. Savu stūrgalvīgo

dēlu apbēdināts, Ēlis mazā audzēkņa klātbūtnē ieguva mieru, prieku un svētības. Samuēls bija izpalīdzīgs un sirsnīgs, un neviens tēvs nav maigāk mīlējis savu bērnu, kā Ēlis šo jaunekli. Tās bija reti sastopamas attiecības, kas pastāvēja starp nācijas galveno soģi un vienkāršu bērnu. Izjūtot vecuma nespēku, rūpes un sirdsapziņas pārmetumus par savu dēlu netiklo rīcību, Ēlis mierinājumu meklēja pie Samuēla.

Nodaļa 55 - Ēlis un viņa dēli

Ēlis bija priesteris un soģis Israēlā. Viņš ieņēma augstāko un atbildīgāko vietu Dieva tautas vidū. Kā Dieva izredzēts vīrs svētajiem priestera pienākumiem un iecelts par augstāko juridisko autoritāti zemē, viņš tika uzlūkots kā priekšzīme, un tam bija liels iespaids visās Israēla ciltīs. Bet, lai gan viņš tika aicināts pārvaldīt tautu, tomēr nebija pārvaldnieks pats savā ģimenē. Ēlis bija pārāk izdabājošs tēvs. Mīlēdams mieru un ērtības, viņš neizlietoja savu autoritāti, lai izlabotu bērnu sliktos ieradumus un ļaunās iegribas. Tā vietā, lai nostātos pretī vai tos sodītu, viņš labāk padevās viņu gribai un ļāva tiem iet savu ceļu. Kur dēlu audzināšanu vajadzēja veikt ar vislielāko atbildību, viņš pret to izturējās visai nevērīgi. Israēla priesteris un soģis nebija atstāts tumsā attiecībā uz pienākumu, ka bērni, kurus Dievs nodevis viņa gādībā, ir jāiegrožo un jāsavalda. Bet Ēlis izvairījās no sava pienākuma, jo tas spiestu nostāties pretī dēlu gribai un izraisītu nepieciešamību tos sodīt un dažas lietas aizliegt. Neapsvērdams briesmīgās sekas, kādas izraisīs tāda rīcība, viņš atļāva saviem bērniem darīt, ko tikai tie vēlējās, un atstāja novārtā viņu sagatavošanu kalpošanai Dievam un dzīves pienākumiem.

Par Ābrahāmu Dievs bija teicis: “Es esmu viņu izredzējis, lai viņš saviem bērniem pavēl un tiem pēcnācējiem, kādi nāks pēc viņa, ka tie sarga tā Kunga ceļu, pildot taisnību un tiesas (..).” (1. Moz. 18:19) Bet Ēlis atļāva valdīt bērniem. Tēvs padevās bērniem. Pārkāpuma lāsts skaidri atklājās samaitātībā un ļaunumā, kas izpaudās viņa dēlu uzvedībā. Tiem nebija pareizas izpratnes par Dieva raksturu, ne arī par Viņa likumu svētumu. Kalpošana Dieva priekšā viņiem bija parasta lieta. Jau no bērnības tie bija pieraduši pie svētnīcas un tur veicamajiem pienākumiem; bet, kur tiem vajadzēja kļūt arvien godbijīgākiem, viņi pazaudēja katru sajūtu par šo lietu svētumu un to lielo nozīmi. Tēvs neko nebija darījis, lai izlabotu savu dēlu godbijības trūkumu pret tēva autoritāti un nebija savaldījis viņu necieņu pret svinīgo kalpošanu svētnīcā, tādēļ, sasniedzot vīra gadus, viņos jau pilnīgi bija redzami skepticisma un sacelšanās gara nāvīgie augļi.

Kaut gan tie nepavisam nebija piemēroti svētajam amatam, viņus tomēr iecēla par priesteriem svētnīcā, lai kalpotu Dieva priekšā. Attiecībā uz upurēšanu Kungs bija devis visnoteiktākos norādījumus, bet šie bezdievīgie vīri neņēma vērā ne Dieva autoritāti, ne likumus par upuriem, kurus vajadzēja pienest vissvinīgākā veidā. Upuri, kas norādīja uz Kristus nāvi, bija domāti, lai ļaužu sirdīs saglabātu ticību gaidāmajam Pestītājam, tāpēc bija ļoti svarīgi, ka attiecībā uz tiem tiktu ievērotas visas Kunga pavēles. Ēdamie upuri sevišķā veidā izteica pateicību Dievam. Pie šī upura uz altāra vajadzēja sadedzināt vienīgi taukus; zināma noteikta daļa tika atstāta priesteriem, bet lielāko vairumu atdeva atpakaļ upurētājam, ko tas kopā ar draugiem varēja izlietot kā barību upura pienešanas mielastā. Tā visu uzmanība ticībā un pateicībā tika pievērsta Lielajam Upurim, kam pasaule jāatbrīvo no grēka.

Bet Ēļa dēli, neievērodami kalpošanas svinīgo simboliku, domāja tikai par šī iekārtojuma izmantošanu savu iegribu apmierināšanai. Nebūdami mierā ar ēdamā upura daļu, kas tiem pienācās, viņi sev pieprasīja vairāk; līdz ar to upuru lielais skaits, ko pienesa gadskārtējos svētkos, priesteriem deva iespēju iedzīvoties uz tautas rēķina. Tie ne tikai pieprasīja sev vairāk par atļauto, bet arī negribēja gaidīt, kamēr tauki tiek sadedzināti par upuri Dievam. Viņi pastāvīgi sev izvēlējās tādu daļu, kāda tiem patika, un, ja kāds liedzās dot, draudēja atņemt ar varu.

Šāda priesteru necieņa drīz vien dievkalpojumiem laupīja svētumu un to svinīgo nozīmi, jo tie izturējās nievājoši "pret tā Kunga ēdamo upuri". (1. Sam. 2:12-36) Lielais Upuris, uz kuru norādīja šie iekārtojumi, palika neizprasts. "Šo abu jauniešu grēki tā Kunga acīs sakrājās ļoti lieli."

Tā neuzticīgie priesteri pārkāpa Dieva likumu un ar savu netiklo un pazemojošo rīcību aptraipīja svēto amatu, un tomēr turpināja ar savu klātbūtni sagānīt Dieva saiešanas telti. Hofnus un Pinehasa bezdievīgā rīcība daudzos radīja sašutumu, un tie vairs nenāca uz noteikto dievkalpojumu vietu. Tā kalpošana, kuru bija iecēlis pats Dievs, izpelnījās nicināšanu un tika atstāta novārtā, jo ar to saistījās šo bezdievīgo vīru grēki, bet tie, kuru sirdis tiecās uz ļaunu, tika vēl vairāk iedrošināti grēkot. Bezdievība, netiklība un pat kalpošana elkiem pieņēmās briesmīgos apmēros.

Ļaudams saviem dēliem kalpot svētajā amatā, Ēlis bija pieļāvis lielu kļūdu. Attaisnodams viņu izturēšanos ar vienu vai otru ieganstu, tas kļuva akls pret viņu grēkiem, tomēr beidzot pārkāpumi sasniedza tādu robežu, kur viņš vairs pret savu dēlu noziegumiem nevarēja tā vienkārši aizvērt acis. Ļaudis sūdzējās par viņu varas darbiem, un augstais priesteris jutās apbēdināts un sāpināts. Viņš vairs neuzdrošinājās ilgāk klusēt. Bet dēli bija audzināti nedomāt ne par vienu citu, kā tikai par sevi, tādēļ tie arī tagad ne par ko nebēdāja. Tie gan redzēja sava tēva bēdas, bet tas viņu cietās sirdis neaizkustināja. Tie dzirdēja viņa mīlīgās pamācības, bet tās uz tiem neatstāja nekādu iespaidu; arī brīdināti par grēka sekām, tie nevēlējās mainīt savu ļauno izturēšanos. Ja Ēlis būtu rīkojies taisnīgi, tad viņi tiktu atcelti no priestera amata un sodīti ar nāvi. Bet, baidīdamies izsaukt pār tiem atklātu kaunu un negodu, viņš tos paturēja vissvētākajos uzticības amatos. Viņš tiem atļāva savu samaitātību sajaukt ar svēto kalpošanu Dievam un tā pazemot patiesības lietu, ka pat daudzi gadi to vairs nespēja izlīdzināt. Kad nu Israēla soģis neizpildīja savu pienākumu, Dievs šo lietu ņēma pats savās rokās.

"Tad kāds Dieva vīrs nāca pie Ēļa un tam sacīja: "Tā saka tas Kungs: Es pats esmu atklādamies atklājies tava tēva — Ārona — dzimtai, kad viņi vēl bija Ēģiptē, faraona namā. Un Es esmu tas, kas viņu izraudzīja no visām Israēla ciltīm sev par priesteri, lai tas tuvotos manam altārim un tur iededzinātu kvēpināmo upuri un lai tas valkātu plecu segu Manā priekšā; un Es esmu tava tēva dzimtai novēlējis visus uguns upurus no visiem

Israēla bērniem. Kāpēc jūs minat kājām Manus kaujamos upurus un Manus ēdamos upurus, ko Es esmu pavēlējis nest Manā miteklī? Un kāpēc tu savus dēlus vairāk godā nekā Mani, ka jūs paši uzbarojaties no Manas tautas, Israēla pirmo augļu un pirmdzimušo dāvanu upuriem? Tādēļ šāds ir tā Kunga, Israēla Dieva, lēmums: Tiešām, Es biju pateicis, ka tavam un tava tēva dzimumam būs Manā priekšā staigāt mūžīgi. Bet tagad tā Kunga lēmums ir šāds: tas lai ir tālu no Manis! Bet to, kas Mani turēs godā, to arī Es pagodināšu, bet kas Mani nicina, tie tiks pazemoti. (..) Bet sev Es iecelšu uzticīgu priesteri; tas darīs pēc Mana sirdsprāta, un tas būs manai dvēselei tuvs, tam Es uzcelšu pastāvīgu namu, un viņš staigās Mana svaidītā priekšā vienmēr."

Dievs apsūdzēja Ēli, ka tas savus dēlus godā vairāk nekā Viņu. Ēlis labāk samierinājās, ka Israēlam kļūst riebīgi Dieva norādītie un tautai par svētību domātie upuri, nekā pieļāva savu dēlu apkaunošanu par viņu negodbijīgo un pretīgo izturēšanos. Kas tā vadās no savām personiskajām tieksmēm un aklā mīlestībā ļauj bērniem nodoties savu iegribu apmierināšanai, nepieprasīdami Dieva autoritātes ievērošanu, norājot grēkus un izlabojot ļaunos darbus, rāda, ka tie savus bezdievīgos bērnus mīl vairāk nekā Dievu. Viņi vairāk rūpējas par bērnu cieņas saglabāšanu nekā par Dieva pagodināšanu, vairāk vēlas izpatikt saviem bērniem nekā Kungam, pasargājot Viņam pienākošos kalpošanu no visa, kas liekas ļauns.

Dievs uzskatīja, ka Ēlis kā Israēla priesteris un soģis ir atbildīgs par Viņa ļaužu morālo un reliģisko stāvokli un jo sevišķi par savu dēlu raksturu. Sākumā viņam ļaunumu vajadzēja ierobežot saudzīgā veidā, bet, ja tas nepalīdzētu, tad nepareizo rīcību pienācās apspiest ar visstingrākajiem līdzekļiem. Nenorādams grēku un taisnīgi nesodīdams grēcinieku, Ēlis izsauca Dieva nepatiku. Uz viņu nevarēja paļauties, ka tas Israēla tautu varētu uzturēt tīru un skaidru. Kam ir pārāk maz drosmes nosodīt ļaunumu vai kas kūtruma vai interešu trūkuma dēļ nepieliek nekādas nopietnas pūles, lai darītu tīru un skaidru ģimeni vai draudzi, tie būs atbildīgi par ļaunumu, kas var rasties sakarā ar viņu neizpildīto pienākumu. Mēs esam tikpat atbildīgi par grēkiem, kurus ar vecākiem vai ganam piederošu autoritāti neesam noslāpējuši citos, it kā šos ļaunos darbus būtu darījuši paši.

Ēlis neveidoja savu ģimeni pēc tiem likumiem, kurus Dievs bija ieteicis nama pārvaldīšanai. Viņš vadījās pats no sava sprieduma. Maigais tēvs raudzījās pavirši uz savu dēlu kļūdām un grēkiem viņu bērnībā, glaimodams sev, ka ar laiku tie izaugs no savām ļaunajām tieksmēm. Tagad daudzi pieļauj tādu pašu kļūdu. Tie domā, ka viņiem ir labāki audzināšanas paņēmieni nekā tie, kādus Dievs norādījis savā Vārdā. Tie ļauj nostiprināties bērnu ļaunajām tieksmēm un, atvainodami sevi, droši saka: viņi ir par jauniem, lai tos sodītu, pagaidīsim, lai kļūst vecāki un var visu izprast. Tā sliktajiem ieradumiem ļauj nostiprināties, līdz tie kļūst par otru dabu. Bērni aug, neizjūtot nekādus

ierobežojumus, un viņu rakstura īpašības kļūst tiem par lāstu uz visu dzīvi un ir spējīgas atdzimt vēl citos.

Nav lielāka lāsta mājās kā tad, ja jauniešiem atļauj rīkoties pēc sava prāta. Kad vecāki izpilda katru bērna vēlēšanos un ļauj tiem darīt to, par ko zina, ka tas bērniem nebūs par labu, tad bērni drīz vien zaudē visu cieņu pret vecākiem, visu godbijību pret Dieva vai cilvēku autoritāti, un sātans tos pakļauj savai gribai. Vienas ģimenes iespaids, kurā nav nokārtotas locekļu savstarpējās attiecības, ir visai liels un iedarbojas postoši uz visu sabiedrību. Tā kļūst par ļaunuma straumi, no kā cieš pati ģimene, draudze un valsts.

Nodaļa 56 - Filistieši paņem derības šķirstu

Ēļa namam tika dots vēl kāds cits brīdinājums. Dievs nevarēja uzturēt sakarus ar šo augsto priesteri un viņa dēliem; viņu grēki kā tumšs mākonis tos šķīra no Svētā Gara klātbūtnes. Tomēr šī ļaunuma vidū Debesīm uzticīgs palika bērns Samuēls, un nosodījuma vēsts Ēļa namam tika uzticēta viņam kā Visaugstākā pravietim.

"Kad jauneklis Samuēls godam kalpoja tam Kungam priestera Ēļa acu uzraudzībā, tad tā Kunga atklāsme bija retums Israēlā: nekļuva zināmi nedz pravietojumi, nedz tika novērotas parādības. Un notika tanīs dienās, ka Ēlis bija atgūlies savā guļas vietā, bet viņš nevarēja vairs redzēt, jo acis tam bija jau metušās tumšas. Dieva gaismeklis vēl nebija izdzisis, un Samuēls gulēja tā Kunga svētnīcā, tur, kur atradās Dieva šķirsts. Tad tas Kungs sauca Samuēlu." (Skat. 1. Sam. 3.-7. nod.) Domādams, ka tā ir Ēļa balss, viņš steidzās pie priestera guļas vietas un teica: "Redzi, še es esmu, jo tu taču mani esi saucis." Bet tas sacīja: "Es neesmu tevi saucis; ej atkal gulēt!" Trīs reizes Samuēls tika saukts, un trīs reizes viņš tāpat atbildēja. Tad Ēlis pārliecinājās, ka šī noslēpumainā saukšana ir Dieva balss. Kungs bija pagājis garām sirmajam vīram, savam izredzētajam kalpam, lai runātu ar kādu bērnu. Tas jau pats par sevi bija rūgts, bet pelnīts rājiens Ēlim un viņa namam.

Ēļa sirdī nemodās ne skaudība, ne greizsirdība. Viņš Samuēlam norādīja, ka, ja to atkal sauks, tad lai viņš atbild: "Runā, Kungs, jo Tavs kalps klausās!" Kad vēlreiz atskanēja šī balss, bērns atbildēja: "Runā, jo Tavs kalps klausās!" Viņš bija tik izbijies no domām, ka lielais Dievs ar viņu runās, ka pilnīgi neatcerējās visus vārdus, ko Ēlis viņam bija pavēlējis teikt.

"Un tas Kungs sacīja Samuēlam: "Redzi, Es izdarīšu ko tādu Israēlā, ka visiem, kas vien to dzirdēs, abas ausis skanēs. Tanī dienā Es celšos pret Ēļa namu un visu, ko vien Es esmu pasludinājis pret viņa dzimumu, to Es izdarīšu; Es sākšu, un Es arī pabeigšu! Jo Es tam esmu darījis zināmu, ka Es būšu soģis uz laiku laikiem viņa namam to pārkāpumu dēļ, par kuriem tas zināja, proti — ka viņa dēli bija tie, kas paši lika pār sevi nākt lāstam, bet viņš pats neko nav darījis, lai viņus šai lietā aizkavētu. Un tādēļ Es, pie sevis zvērēdams, esmu nolēmis par Ēļa namu, ka Ēļa nama noziegumu ne mūžam nevar salīdzināt nedz ar kaujamiem, nedz ar ēdamiem upuriem!"

Pirms šīs Dieva vēsts saņemšanas "Samuēls vēl nepazina Kungu un Kunga Vārds viņam vēl nebija atklājies" — tas nozīmē, ka viņš vēl nepazina šādu tiešu Dieva klātbūtnes atklāšanos, kāda tika piešķirta praviešiem. Kungs tagad bija nolēmis atklāties šādā negaidītā veidā, lai Ēlis par to uzzinātu no zēna izbrīna pilnajiem jautājumiem.

Samuēls jutās izbiedēts un pārsteigts, ka viņam uzticēta tik briesmīga vēsts. No rīta viņš devās pildīt savu pienākumu kā parasti, tikai tagad nesot smagu nastu savā jaunajā

sirdī. Kungs viņam nebija pavēlējis atklāt šo briesmīgo, vainu uzrādošo vēsti, tāpēc viņš klusēja un, cik vien iespējams, izvairījās no satikšanās ar Ēli. Viņš drebēja, iedomājoties, ka kāds jautājums viņu piespiestu pasludināt Dieva sodu tam, kuru viņš mīlēja un godāja. Ēlis bija pārliecināts, ka vēsts noteikti ir par kādu lielu nelaimi viņam un tā namam. Viņš pasauca Samuēlu un pavēlēja tam teikt visu patiesību, ko Kungs atklājis. Zēns paklausīja, un sirmais vīrs noliecās pazemīgā padevībā zem šī šausmīgā sprieduma. "Viņš ir tas Kungs, lai Viņš dara, ko Viņš pats redz labu esam!"

Tomēr Ēlis neuzrādīja patiesas nožēlas un atgriešanās augļus. Viņš savu vainu gan atzina, bet grēku nenovērsa. Gadu no gada Kungs atlika piedraudēto sodu. Šajā laikā varēja daudz ko darīt, lai labotu pagātnes kļūdas, bet vecais priesteris neķērās ne pie kādiem iedarbīgiem pasākumiem, lai likvidētu ļaunumu, kas aptraipīja Kunga svētnīcu, vedot pretī bojāejai tūkstošiem cilvēku Israēlā. Dieva lēnprātība tikai apcietināja Hofnus un Pinehasa sirdi, un tie savos noziegumos kļuva vēl pārdrošāki. Šo brīdinājuma un nopēluma vēsti savam namam Ēlis paziņoja visai tautai, ar to cerēdams zināmā mērā stāties pretī savai agrāko gadu nolaidībai. Bet ļaudis tikpat maz ievēroja brīdinājumus kā pašu priesteri. Apkārtējās tautas, kurām Israēla atklātie pārkāpumi nepalika noslēpums, kļuva arvien pārdrošākas savā noziedzīgajā rīcībā un kalpošanā elkiem. Tās nemaz nejutās vainīgas savos grēkos, bet tas tā nebūtu, ja Israēls būtu saglabājis savu taisnīgumu un godīgumu. Tagad tuvojās atmaksas diena. Dieva autoritāte bija pamesta novārtā, kalpošana Viņam atstāta un nicināta, un, lai uz priekšu Viņa Vārds tiktu godāts, Kunga iejaukšanās kļuva nenovēršama.

"Israēls devās karā pret filistiešiem un apmetās savās teltīs pie Eben-Ezera, bet filistieši bija savas teltis uzcēluši pie Afekas." Šo pasākumu israēlieši uzsāka, neprasot Dieva padomu un bez augstā priestera vai kāda pravieša līdzdalības. "Kad nu filistieši bija nostājušies kaujas gatavībā pret Israēlu un kauja bija izvērsusies jo plaša, tad Israēls tika sakauts, un filistieši nogalināja atklātā kaujas laukā ap četri tūkstoš vīru." Kad izkaisītais un pārbiedētais karaspēks atgriezās nometnē, "Israēla vecaji sacīja: "Kādēļ tas Kungs šodien ir ļāvis filistiešiem mūs sakaut?" Tauta bija nobriedusi Dieva sodam, un tomēr tā neredzēja, ka viņas pašas grēki bija šīs briesmīgās nelaimes iemesls. Ļaudis pie sevis sprieda: Ņemsim no Šilo Kunga Derības šķirstu, "lai tas iet mūsu vidū mums līdzi un lai izglābj mūs no mūsu ienaidnieku rokas." Kungs nebija viņiem devis nekādu pavēli, ne arī atļauju nest Derības šķirstu pie karaspēka; tomēr israēlieši pārliecināti ticēja, ka tagad, kad Ēļa dēli Derības šķirstu ienesa nometnē, tie noteikti uzvarēs, un tādēļ gavilējot skaļi kliedza.

Filistieši Derības šķirstu uzlūkoja kā pašu Israēla Dievu. Visi varenie darbi, ko Jehova bija darījis savas tautas labā, tika pierakstīti šķirsta spēkam. Un, dzirdot prieka saucienus šķirstam tuvojoties, tie sacīja: "Ko gan šī lielā gavilēšana ebreju nometnē nozīmē?" Un, kad tie uzzināja, ka tā Kunga Derības šķirsts ir ienests nometnē, tad filistieši sabijās, jo tie

sacīja: “Dievs ir pie viņiem nonācis nometnē!” Un tie domāja: “Bēdas mums, jo kaut kas tamlīdzīgs nekad nav atgadījies ne vakar, nedz aizvakar! Mums draud bēdas un briesmas! Kas mūs izglābs no viņu varenā Dieva rokas? Šī ir tā dievība, kas sagrāva ēģiptiešus tuksnesī ar visādām smagām nedienām un ciešanām! Esiet stipri un parādiet sevi kā vīrus, jūs, filistieši, lai jums nebūtu jākļūst par kalpiem ebrējiem, tāpat kā tie ir jums kalpojuši; jā, turieties kā vīri, dodamies kaujā!”

Filistieši izdarīja mežonīgu uzbrukumu, kam sekoja Israēla sakāve un lieli zaudējumi. Trīsdesmit tūkstoši vīru bija krituši kaujas laukā, tika paņemts Derības šķirsts un cīņā, to aizstāvot, nonāvēti abi Ēļa dēli. Tā vēlreiz vēstures lappusēs tika uzrakstīta liecība visām paaudzēm, ka Dieva tautas noziegumi nepaliks nesodīti. Jo skaidrāka ir Dieva gribas izpratne, jo lielāks noziegums tiem, kas to neņem vērā.

Israēlu bija skārusi vislielākā nelaime, kāda vien varēja notikt. Derības šķirsts bija nolaupīts un tagad atradās ienaidnieku rokās. Tiešām, godība bija atstājusi Israēlu, ja jau no viņu vidus tika atņemts Jehovas klātbūtnes un varas simbols. Ar svēto šķirstu saistījās visbrīnišķīgākās Dieva spēka un taisnības atklāsmes. Agrākajos laikos, kad vien tas parādījās, tika izcīnītas apbrīnojamas uzvaras. Pār to bija izstiepti zelta ķerubu spārni un Vissvētākajā vietā kā Visaugstākā redzamais simbols pastāvīgi atradās Dieva neizsakāmā godība. Bet tagad šķirsts nebija nesis uzvaru. Šajā gadījumā tas nebija devis nekādu aizsardzību, un visā Israēlā valdīja lielas sēras.

Viņi nespēja saprast, ka to ticība pastāv tikai vārdos un ir zaudējusi spēku cīnīties ar Dievu. Kā Kunga klātbūtnes simbols bija arī Viņa likumi, kas glabājās Derības šķirstā, bet tie pret baušļiem bija izturējušies necienīgi, noniecinot to prasības un apbēdinot Dieva Garu savā vidū. Kamēr ļaudis klausīja svētajiem priekšrakstiem, Kungs bija ar viņiem, lai darbotos viņu labā ar savu bezgalīgo spēku, bet kad tie raudzījās uz Derības šķirstu, neatkarīgi no Dieva, un nepagodināja Viņa atklāto gribu, paklausot likumiem, tad šķirsts tiem vairs nevarēja dot lielāku labumu par kuru katru citu parastu kasti. Tie tagad šķirstu uzlūkoja tā, kā elkiem kalpojošās nācijas savus nedzīvos dievus, it kā tam pašam par sevi būtu kāda vara un spēks izglābt. Tie pārkāpa likumus, ko tas saturēja, tāpēc Derības šķirsta pagodināšana vien tikai vairoja formālismu, liekulību un elku pielūgšanu. Grēki tos šķīra no Dieva, un Viņš tiem nevarēja sniegt uzvaru, pirms tie nebūs nožēlojuši un atstājuši savu netaisno rīcību.

Nepietika ar to, ka Derības šķirsts un svētnīca atradās Israēla vidū. Nepietika ar to, ka priesteri pienesa upurus un ļaudis tika saukti par Dieva bērniem. Kungs neievēro to lūgšanas, kas savā sirdī kopj netaisnību, jo ir rakstīts: “Kas novērš savu ausi, lai nebūtu jāuzklausa bauslības vārdi, tā lūgšana ir negantība.” (Sal. pam. 28:9)

Kad visa armija devās kaujā, neredzīgais un vecais Ēlis palika Šilo. Ar tumšām nojautām viņš gaidīja cīņas iznākumu, “jo viņa sirds bija ļoti nemierīga Dieva šķirsta

dēļ". Izmeklējis vietu ārpus saiešanas telts vārtiem, viņš turpināja tur dienu no dienas sēdēt ceļa malā, ar bailēm gaidot uz vēstneša ierašanos no kaujas lauka.

Beidzot kāds benjaminietis no armijas "nonāca tanī pašā dienā Šilo, drēbes viņam bija saplēstas, un uz viņa galvas bija zeme". Tas steidzīgi kāpa pa nogāzi augšup uz pilsētu. Nevērīgi paiedams garām vecajam vīram ceļa malā, tas iesteidzās pilsētā un paziņoja ziņkārīgajam pūlim sakāves un lielā zaudējuma vēsti.

Nodaļa 57 - Praviešu skolas

Israēla audzināšanu kārtoja pats Kungs. Viņa rūpes neaprobežojās tikai ar tautas reliģiskajām interesēm, bet Viņa aizgādībā un dievišķajos likumos tika ietverts viss, kas varēja ietekmēt garīgo vai fizisko labklājību.

Dievs ebrejiem bija pavēlējis mācīt saviem bērniem Viņa prasības un iepazīstināt tos ar Kunga izturēšanos pret sentēviem. Tas bija viens no īpašajiem visu vecāku pienākumiem, — uzdevums, kuru nevarēja uzticēt citiem. Ne svešām lūpām, bet mīlošajai tēva un mātes sirdij vajadzēja audzināt un izglītot savus bērnus. Domas par Dievu bija nepieciešams saistīt ar visiem ikdienas dzīves notikumiem. Israēliešu namos bieži bija jāatkārto stāsti par Dieva varenajiem darbiem Viņa ļaužu atbrīvošanā pagātnē, kā arī par nākotnē apsolīto Pestītāju, un attēlu un simbolu pielietošana palīdzēja sniegtās mācības stingrāk nostiprināt atmiņā. Jaunajos prātos vajadzēja iespiest lielās patiesības par Dieva aizgādību un nākamo dzīvi. Tos mācīja saskatīt Dievu kā dabā, tā arī Viņa vārdu atklāsmē. Debesu zvaigznes, koki un puķes uz lauka, augstie kalni un čalojošie strauti, — viss runāja par Radītāju. Gan svinīgā upuru pienešana, gan kalpošana svētnīcā un praviešu izteicieni, — viss bija kā Dieva atklāsme.

Tā Gošenes vienkāršajā un šaurajā būdiņā tika audzināts Mozus; tā uzticīgā Anna audzināja Samuēlu; tā Betlēmes kalnu namiņā auga Dāvids, un tā pirmās zināšanas apguva Daniēls, pirms gūstniecības gaitas to šķīra no dzimtenes un tēva. Un tādi bija arī Kristus pirmie gadi Nācaretē; tāda bija Timoteja audzināšana, kad tas vēl kā bērns mācījās Svēto Rakstu patiesības no mātes Eunikas un no savas vecmāmiņas Loidas.

Tālākā gādība par jauniešu izglītošanu izpaudās praviešu skolu dibināšanā. Ja jaunietis vēlējās vairāk iedziļināties Dieva Vārda patiesībās un meklēt gudrību no augšienes, lai kļūtu par skolotāju Israēlā, tad šīs skolas viņam pavēra savas durvis. Praviešu skolas izveidoja Samuēls, lai tās būtu kā barjera plaši izplatītajai samaitātībai, lai rūpētos par jauniešu tikumisko un garīgo attīstību un nodrošinātu visas tautas labklājību nākotnē, sagatavojot vīrus, kas ar dievbijīgu rīcību varētu vadīt ļaudis un sniegt tiem padomus. Tur Samuēls sapulcināja ticīgus, saprātīgus un zinātkārus jauniešus. Tos sauca par praviešu bērniem. Satiksme ar Dievu, kā arī Viņa Vārda un Viņa darbu dziļāka aplūkošana pie jauniešu dabīgajām spējām vēl pievienoja gudrību no augšienes. Skolotāji bija vīri, ne tikai labi dievišķo atziņu pazinēji, bet tādi, kas paši priecājās savienībā ar Dievu un bija saņēmuši Viņa Gara sevišķu svaidījumu. Tie baudīja ļaužu cieņu un uzticību kā savu zināšanu, tā arī dievbijīgās dzīves dēļ.

Samuēla dienās bija divas tādas skolas, — viena Rāmā, pravieša dzimtenē, un otra — Kirjat-Jearimā, kur tanī laikā atradās Derības šķirsts. Vēlākos gados tika nodibinātas vēl citas skolas.

Šo skolu audzēkņi uzturēja paši sevi ar zemes apstrādāšanu vai arī ar kādu amatnieka darbu. Israēlā tas nebija nekas neparasts vai pazemojošs, bet parasti kā noziegumu uzskatīja rīcību, kad bērnam ļāva uzaugt, to neiepazīstinot ar lietderīgu darbu. Pēc Dieva pavēles katru bērnu vajadzēja apmācīt kādā amatā, pat tad, ja viņu audzināja īpašam svētam pienākumam. Daudzi reliģijas skolotāji sevi uzturēja ar vienkāršu roku darbu. Pat apustuļu laikos Pāvils un Akvila netika mazāk godāti tāpēc, ka dzīves iztiku nopelnīja kā telšu gatavotāji.

Galvenais mācību priekšmets šajās skolās bija Dieva likumi līdz ar Mozus dotajām pamācībām, svētā vēsture un dzeja. Apmācības veids stipri atšķīrās no tā, kāds tas ir mūsdienu teoloģiskajos institūtos, kurus beidzot daudzi audzēkņi aiziet ar mazākām zināšanām par Dievu un reliģiskām patiesībām, nekā tās viņiem bija, mācības iesākot. Šajās seno laiku skolās visa audzināšanas sistēma pievērsās vienam galvenajam mērķim — uzzināt Dieva gribu un cilvēku pienākumu pret savu Radītāju. Svētās vēstures ziņojumi ļāva saskatīt Jehovas pēdas. Tika atklātas simbolos ietvertās lielās patiesības, un ticība varēja uztvert visas šīs sistēmas centrālo domu, — Dieva Jēru, kas atņem pasaules grēkus.

Tika kopts dievbijīgas nodošanās gars. Skolniekiem mācīja ne tikai lūgšanas pienākumu, bet arī kā lūgt, kā tuvoties savam Radītājam, kā vingrināties ticībā un kā izprast Viņa Gara mācības un tām paklausīt. Svētots prāts Dieva mantu namā atrada vecas un jaunas lietas, un Dieva Gars atklājās pravietojumos un svētās dziesmās.

Mūzikai vajadzēja kalpot svētiem mērķiem, lai vadītu domas pie visa, kas šķīsts, cēls un stiprinošs un lai pamodinātu dvēselē vēlēšanos pateikties un nodoties Dievam. Ak, kāda liela atšķirība starp senatnes ieradumiem mūzikas pielietošanā un to, kam tā visai bieži tiek veltīta tagad! Cik daudzi šo dāvanu izlieto sevis izcelšanai, bet ne Dieva pagodināšanai! Mīlestība uz mūziku nepiesardzīgajiem liek savienoties ar šīs pasaules mūzikas mīļotājiem dažādās izpriecu sanāksmēs, kur Dievs saviem bērniem ir aizliedzis iet. Tādā veidā tas, kas, pareizi pielietots, ir liela svētība, var kļūt par vienu no sātana vissekmīgākajiem ieročiem, lai novērstu prātu no pienākuma un mūžīgu lietu apceres.

Mūzika ir daļa no Dieva godināšanas Debesu pagalmos, un mums savās slavas dziesmās jācenšas, cik vien iespējams, tuvoties Debesu koru harmonijai. Pareiza balss izkopšana ir svarīga izglītības līnija, un to nevajadzētu atstāt novārtā. Dziedāšana kā reliģiskas kalpošanas daļa ir tikpat nozīmīga kā lūgšana. Lai dziesma varētu pareizi izskanēt, tad sirdij jāizjūt tās gars.

Ak, cik ļoti tās skolas, kurās mācījās Dieva pravieši, atšķīrās no mūsu modernajām izglītības iestādēm! Cik maz šodien var atrast skolu, kurās nevalda pasaules principi un ieradumi! Pastāv nožēlojams pareizu ierobežojumu un saprātīgas disciplīnas trūkums. Visur valdošā Dieva Vārda nepazīšana starp tiem, kas sevi sauc par kristiešiem, tiešām ir

uztraucoša. Dzirdama pavirša runāšana, tikai sentimentālisms un vienaldzība tikumisko un reliģisko mācību ziņā. Jauniešu prātos netiek nostiprināta atziņa par Dieva žēlastību un taisnību, par svētuma skaistumu un pareizas rīcības drošo algu, kā arī par grēka briesmīgo raksturu un tā neizbēgamajām drausmīgajām sekām. Ļaunas biedrības jauniešus ievada noziedzības ceļos, izšķērdībā un izvirtībā.

Vai senajās ebreju skolās nav nekā, ko mūsdienu audzinātāji varētu ņemt sev par paraugu? Viņš, kas radījis cilvēku, vienmēr ir rūpējies par tā miesas, gara un dvēseles attīstību. Tomēr patiesas sekmes audzināšanā ir atkarīgas no uzticības, ar kādu cilvēki īsteno dzīvē Radītāja plānu.

Patiesās audzināšanas uzdevums ir Dieva līdzības atjaunošana cilvēka dvēselē. Iesākumā Dievs radīja cilvēku pēc savas līdzības. Viņš tam piešķīra cēlas īpašības. Prāts bija līdzsvarots, un visi būtnes spēki darbojās saskanīgi. Bet grēkā krišana un tās iespaids šīs dāvanas samaitāja. Grēks sagānīja un gandrīz izdzēsa Dieva līdzību cilvēkā. Tās atjaunošanai tika izveidots atpestīšanas plāns un pārbaudei piešķirts dzīvības laiks. Vest cilvēku atpakaļ pie pilnības, kādā tas iesākumā tika radīts, ir dzīves lielais mērķis, kas sevī ietver visu citu. Vecāku un skolotāju uzdevums jaunatnes audzināšanā ir sadarbošanās ar dievišķo nodomu, un, to darīdami, tie kļūst par "Dieva darba biedriem". (1. Kor. 3:9)

Visas dažādās spējas, kādas vien ir cilvēkam, — prāta, dvēseles un miesas spēki — tam piešķirti no Dieva iespējami augstākas pilnības sasniegšanai. Bet tā nevar norisināties savtīgā un citus izslēdzoša veidā, jo Dieva raksturs, kura līdzībā mēs esam radīti, ir labvēlība un mīlestība. Katra spēja, katra īpašība, ar ko mūs apveltījis Radītājs, jāizlieto Viņam par godu un par svētību cilvēkiem. Un šajā darbā tās atradīs sev vistīrāko, cēlāko un laimīgāko attīstības iespēju.

Ja šiem principiem veltītu pienācīgu uzmanību, tad dažas vispār pieņemtas audzināšanas metodes izmainītos pašos pamatos. Lepnuma, savtīgas godkāres un sacensības gara pamodināšanas vietā skolotāji pūlētos atmodināt mīlestību pret krietnumu, patiesību un skaistumu, radot vēlēšanos iegūt izcilas rakstura īpašības. Tad skolnieki censtos attīstīt viņiem dotās Dieva dāvanas, ne lai pārspētu citus, bet lai piepildītu Radītāja nodomu un kļūtu Viņam līdzīgi. Tā vietā, lai pievērstos šīs zemes aprobežotajiem paraugiem vai lai rīkotos, vadoties no vēlēšanās sevi izcelt, kas cilvēku sakropļo un pazemo, domas tiktu vērstas uz Radītāju, lai Viņu iepazītu un Tam līdzinātos.

"Kunga bijāšana ir gudrības iesākums, un izprast, kas svēts, tā ir atzīšana." (Sal. pam. 9:10, pēc Glika tulk.) Dzīves lielais darbs ir rakstura veidošana, un Dieva atzīšana ir katras patiesas izglītības pamats. Mācīt šo atziņu un veidot raksturu saskaņā ar to, — tam vajadzētu būt skolotāja mērķim. Dieva likumi ir Viņa rakstura atspoguļojums. Tāpēc dziesminieks Dāvids saka: "(..) visi Tavi baušļi ir taisni" un "no Tavām pavēlēm es

mācos". (Ps. 119:172,104) Kungs mums ir atklājies savā Vārdā un radīšanas darbos. Zināšanas par Dievu mums jāiegūst no Viņa Gara iedvestā sējuma un dabas grāmatas.

Mūsu prātu pārvalda likums, ka tas pakāpeniski kļūst līdzīgs tam priekšstatam, pie kā pieradis kavēties. Nodarbojoties tikai ar seklām ikdienišķām lietām, tas paliek kropls un vājš. Ja prāts nekad netiks pievērsts grūtākām problēmām, tad pēc kāda laika gandrīz pilnīgi zaudēs savas attīstības spējas. Audzinoša spēka ziņā Bībele ir ārpus katras konkurences. Dieva Vārdā prāts atrod tēmas visdziļākajām pārdomām un viscēlākajiem domu lidojumiem. Bībele ir vispamācošākā vēsture, kāda vien cilvēkiem pieejama. Tā svaiga ir izplūdusi no mūžīgā patiesības Avota, un dievišķa roka tās skaidrību pasargājusi cauri visiem laikmetiem. Tā apgaismo vistālāko pagātni, kur velti cenšas iespiesties cilvēciskie meklējumi. Dieva Vārdā mēs sastopamies ar varu, kas likusi pamatu zemei un izplatījusi debesis. Tikai šeit mēs atrodam cilvēciska lepnuma vai aizspriedumu neaptraipītu mūsu cilts vēsturi. Šeit ir ziņas par cīņām, zaudējumiem un uzvarām, ko piedzīvojuši visizcilākie vīri, ko pasaule jebkad pazinusi. Šeit atklātas lielās pienākuma un mūsu likteņa problēmas. Priekškars, kas šķir redzamo pasauli no neredzamās, ir pacelts, un mēs varam vērot cīņu starp pretēji noskaņotiem labā un ļaunā spēkiem, sākot ar grēka ienākšanu un beidzot ar krāšņo taisnības un patiesības uzvaru; un tas viss ir tikai Dieva rakstura atklāsme. Viņa Vārdā sniegto patiesību godbijīga aplūkošana skolnieka prātu ved saskarē ar bezgalīgo saprātu. Šādas studijas ne tikai izdaiļos un darīs cēlu raksturu, bet nekad nekļūdīsies, attīstot un nostiprinot cilvēka prāta spējas.

Nodaļa 58 - Pirmais Israēla ķēniņš

Israēla pārvaldes sistēma ar dievišķu autoritāti bija noteikta Dieva Vārdā. Mozum, septiņdesmit vecajiem, valdītājiem un soģiem vajadzēja rūpēties vienīgi par Dieva doto likumu ieviešanu dzīvē; viņiem pašiem nebija nekādas varas dot tautai likumus. Šis iekārtojums bija un palika nosacījums, lai Israēls varētu pastāvēt kā tauta. Laika gaitā Dievs sūtīja inspirētus vīrus, lai pamācītu ļaudis un dotu tiem norādījumus par šo likumu īstenošanu dzīvē.

Kungs paredzēja, ka Israēls prasīs ķēniņu, bet Viņš negribēja mainīt pamatlikumus, uz kuriem valsts bija dibināta. Ķēniņam vajadzēja būt Visaugstākā nozīmētam zemes pārvaldniekam, Dievu vajadzēja atzīt kā tautas galvu un Viņa likumus kā zemes augstākos likumus. (Sk. — Pielikumā, 10. piezīmi.)

Tūlīt pēc apmešanās Kānaānā Israēls saglabāja teokrātiskas valdības principus, un tauta Jozuas vadībā piedzīvoja uzplaukumu. Bet līdz ar ļaužu skaita vairošanos un saskaršanos ar citām tautām radās pārmaiņa. Daudzi pieņēma pagāniskos kaimiņtautu ieradumus, un tā lielā mērā tika upurēts viņu pašu īpatnējais, svētais raksturs. Tie pakāpeniski zaudēja godbijību pret Dievu, un būt par Viņa izredzēto tautu vairs neuzskatīja par godu. Tos valdzināja pagānu monarhu greznība un apnika viņu pašu vienkāršība. Cilšu starpā radās greizsirdība un skaudība. Lai gan pastāvīgi draudēja pagānisko kaimiņu uzbrukumi, tautu novājināja iekšējās nesaskaņas. Un ļaudis sāka domāt, ka ciltis jāapvieno zem vienas stipras, centrālas valdības, tādā veidā saglabājot vietu starp citām tautām. Novēršoties no paklausības Dieva likumiem, ļaudis gribēja atbrīvoties arī no sava dievišķā Pavēlnieka pārvaldības, un tā Israēlā radās gandrīz vispārēja prasība pēc monarhijas.

Kopš Jozuas dienām zemes pārvaldīšana nekad nebija kārtota tik gudri un ar tādām sekmēm, kā Samuēla vadībā. Dievišķi apstiprināts trijos amatos — kā soģis, pravietis un priesteris — viņš Israēla labā bija strādājis ar nenogurstošu un nesavtīgu dedzību, un tauta viņa gudrajā vadībā piedzīvoja daudzus labklājības gadus. Tika atjaunota kārtība, augstāk pacelta dievbijība un uz laiku apklusināts neapmierinātības gars. Tomēr, tuvojoties vecumam, viņš bija spiests pārvaldes rūpēs dalīties ar citiem un par palīgiem nozīmēja savus divus dēlus. Samuēls turpināja pildīt pienākumus Rāmā, bet jaunekļus iekārtoja Bēršebā, tuvu zemes dienvidu robežām, lai tie spriestu taisnu tiesu starp ļaudīm.

Dēlus Samuēls iecēla amatā ar tautas vispārēju piekrišanu, bet tie izrādījās tēva izvēlētā darba necienīgi. Ar Mozu Dievs Israēlam bija devis īpašus norādījumus, lai ļaužu virsnieki spriestu godīgu tiesu, izturētos taisnīgi pret atraitnēm un bāreņiem un neņemtu kukuļus. Bet Samuēla dēli “dzinās pēc mantas, tie pieņēma dāvanas un grozīja tiesu”. Pravieša dēli nebija ņēmuši vērā tos priekšrakstus, kurus viņš tiem bija centies iemācīt.

Viņi neatdarināja sava tēva skaidro un nesavtīgo dzīvesveidu. Ēlim dotais brīdinājums nebija atstājis vajadzīgo iespaidu uz Samuēlu. Arī viņš zināmā mērā bija pārāk izdabājis saviem dēliem, un to raksturs un dzīve tagad atklāja šīs rīcības sekas.

Šo soģu netaisnība radīja lielu neapmierinātību un deva iemeslu pieprasīt izmaiņas, pēc kurām slepeni jau sen ilgojās. "Tad visi Israēla vecaji sanāca kopā un devās pie Samuēla uz Rāmu. Un viņi tam sacīja: "Redzi, tu esi kļuvis vecs, un tavi dēli nestaigā tavos ceļos; tādēļ iecel mums tagad ķēniņu, kas lai mūs tiesā, kā tas ir visām tautām." (Sk. 1. Sam. 8.-12. nod.) Par dēlu nepareizo izturēšanos pret ļaudīm Samuēlam nekas nebija stāstīts. Ja viņu ļaunā rīcība tam būtu zināma, viņš tos nekavējoši būtu atcēlis, bet ne jau to vēlējās šie lūdzēji. Samuēls redzēja, ka patiesais iemesls bija neapmierinātība un lepnums, ka lūgumu izraisījis apzināts un skaidrs nodoms. Pret Samuēlu netika celta nekāda sūdzība. Visi atzina viņa godīgumu un gudrību, kādā tika kārtotas pārvaldības lietas; bet vecais pravietis šajā lūgumā saskatīja pārmetumu sev un tiešu vēlēšanos viņu nobīdīt pie malas. Tomēr viņš neatklāja savas jūtas, neko nepārmeta, bet šo lietu lūgšanā izteica Kungam, padomu meklējot vienīgi no Viņa.

Un Kungs sacīja Samuēlam: "Paklausi tautas balsi, dari visu, ko tie tev sacīs! Nav jau viņi tevi nicinājuši, bet tie ir gan Mani atmetuši, lai Es vairs nebūtu viņu ķēniņš. Tā viņi ir arvien rīkojušies, sākot ar to dienu, kad Es tos izvedu no Ēģiptes; līdz pat šai dienai tie Mani ir atstājuši un kalpojuši citiem, svešiem dieviem; tā nu viņi arī tev tagad dara." Pravietis tika norāts sakarā ar personīgo aizvainojumu par ļaužu slikto izturēšanos pret viņu. Tomēr tie nebija parādījuši necieņu cilvēkam, bet Dieva autoritātei, kas bija nozīmējusi pārvaldnieku savai tautai. Kas nicina un atmet Dievam uzticīgu kalpu, tas parāda necieņu ne tikai cilvēkam, bet Kungam, kurš to ir sūtījis; atmesta tiek Kunga autoritāte.

Israēla vislielākās labklājības dienas bija tās, kad tauta par savu ķēniņu atzina Jehovu, kad tie Viņa dotos likumus un noteikto pārvaldes sistēmu vērtēja augstāk par citu tautu pārvaldības veidiem. Attiecībā uz Kunga baušļiem Mozus Israēlam bija paziņojis: "Turiet un pildiet tos, jo tā būs jūsu gudrība un lietu izpratne citu tautu acu priekšā, kuras, kad tās dzirdēs visus šos likumus, teiks: "Tiešām, gudri un saprātīgi ļaudis ir šī lielā tauta!" (5. Moz. 4:6) Bet, novēršoties no Dieva likumiem, ebreji nekļuva par tādu tautu, kādu Dievs vēlējās izveidot, un tad vainu par visu ļaunumu, kas bija viņu pašu grēku un nejēdzības sekas, uzvēla Dieva pārvaldes veidam. Lūk, cik pilnīgi tos bija apstulbojis grēks!

Kungs ar praviešu starpniecību jau iepriekš bija paziņojis, ka Israēlu pārvaldīs ķēniņš, bet tas nenozīmēja, ka šī pārvaldes forma viņiem būtu vislabākā vai arī ka tā saskanētu ar Viņa nodomu. Dievs atļāva ļaudīm rīkoties pēc sava prāta tāpēc, ka tie atteicās vadīties no Viņa padoma. Hozeja ziņo, ka Dievs tiem deva ķēniņu savās dusmās. (Hoz. 13:11) Kad cilvēki izvēlas paši savu ceļu, nemeklējot padomu no Dieva, vai arī pretēji Viņa

atklātajai gribai, tad bieži Viņš tiem arī piešķir to, ko tie vēlas, lai ar rūgtiem piedzīvojumiem, kas sekos šim izvēlētajam ceļam, tie beidzot saprastu savu ģeķību un nožēlotu grēkus. Cilvēciskais lepnums un cilvēciskā gudrība ir pierādījusies kā bīstams ceļa vadonis. Ko sirds iekāro pretēji Dieva gribai, tas beidzot izrādīsies kā lāsts un ne kā svētība.

Dievs vēlējās, lai Viņa ļaudis To uzlūkotu kā savu vienīgo Likumdevēju un Spēka Avotu. Izjūtot atkarību no Dieva, tie pastāvīgi justos vilkti Viņam tuvāk. Tie kļūtu arvien cēlāki un piemērotāki augstajam uzdevumam, kādam Viņš tos bija aicinājis kā savus izredzētos ļaudis. Bet, kad tronī tiek nosēdināts cilvēks, tas ļaužu domas novērsīs no Dieva. Tie vairāk gribēs uzticēties cilvēciskajam spēkam nekā dievišķajam un ķēniņa kļūdas pavedinās tos uz grēku un atšķirs no Dieva.

Samuēls saņēma norādījumu ievērot ļaužu lūgumu, iepriekš brīdinot viņus par Dieva nepatiku, kā arī darot zināmas tādas izvēles sekas. "Tad Samuēls visus tā Kunga vārdus sacīja tautai, kas prasīja no viņa ķēniņu." Viņš uzticīgi norādīja uz klaušām, kas tiem tiks uzliktas, un atklāja atšķirību starp šo atkarības stāvokli un viņu pašreizējo, salīdzinoši brīvo un laimīgo dzīvi. Viņu ķēniņš gribēs atdarināt citu monarhu greznību, bet, lai to sasniegtu, būs nepieciešami visai smagi nodokļi gan no cilvēkiem, gan no īpašumiem. Labākos tautas jaunekļus ķēniņš iesaistīs savā kalpībā, liekot tos uz kara ratiem un zirgiem un padarot par skrējējiem savā priekšā. Tiem vajadzēs aizpildīt viņa armijas rindas, apstrādāt viņa laukus, ievākt ražu un gatavot kara rīkus. Israēla meitas tas ņems par pavārēm un cepējām savam ķēnišķīgajam namam. Ķēniņa stāvokļa uzturēšanai tas izmantos viņu labākos laukus, kurus ļaudīm dāvājis pats Jehova. Viņš paņems arī vērtīgākos kalpus un lopus "un ar tiem darīs savu darbu". Bez visa tā ķēniņš prasīs desmito no visiem viņu ienākumiem, no viņu darba peļņas un zemes augļiem. "Un kad jūs tanī dienā brēksit sava ķēniņa dēļ, ko jūs paši būsit sev izvēlējušies, tad tas Kungs jums tanī dienā neatbildēs." Lai arī cik grūtas būs šīs prasības, tomēr reiz izveidoto monarhiju tie pēc savas patikas vairs grozīt nevarēs.

Bet ļaudis atbildēja: "Nē, lai tikai ķēniņš būtu pār mums! Tad arī mēs būsim kā visas citas tautas, un mūsu ķēniņš pats spriedīs tiesu pār mums, un viņš pats izies mūsu priekšā karā, un viņš vadīs mūsu karus."

"Kā visas citas tautas" — israēlieši nesaprata, ka šajā ziņā nebūt līdzīgiem citām tautām bija viņu īpašā priekšrocība un svētība. Dievs pats israēliešus bija atšķīris no citām tautām, lai tos darītu par savu sevišķu dārgumu. Bet, nicinādami šo augsto godu, tie tagad karsti vēlējās atdarināt pagānu priekšzīmi. Un tā līdz šai dienai starp tiem, kas sevi sauc par Dieva ļaudīm, pastāv vēlēšanās piemēroties pasaulīgai dzīvei un ieradumiem. Šķiroties no Kunga, tie sāk iekārot pasaulīgo peļņu un godu. Kristieši ir pastāvīgi centušies atdarināt to cilvēku dzīvi, kas kalpo šīs pasaules dievam. Daudzi atsaucas uz to,

ka, savienojoties ar pasaules cilvēkiem un piemērojoties viņu ieradumiem, tie bezdievīgos varot labāk iespaidot. Tomēr visi šī ceļa gājēji ar to šķiras no sava Spēka Avota. Kļūdami par pasaules draugiem, tie paliek Dievam par ienaidniekiem. Pasaules ievērības labā tie upurē neizsakāmo godu, kuram Dievs viņus ir aicinājis, — "lai jūs paustu tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā". (1. Pēt. 2:9)

Dziļi noskumis, Samuēls klausījās ļaužu vārdos, bet Kungs viņam sacīja: "Paklausi viņu balsij un iecel tiem ķēniņu!" Pravietis savu pienākumu bija izpildījis. Viņš uzticīgi bija izteicis brīdinājumu, bet tas tika atmests. Ar smagu sirdi viņš tagad atlaida ļaudis un pats devās sagatavot lielās pārmaiņas pārvaldes iekārtā.

Nodaļa 59 - Saula pārdrošība

Pēc sapulces Gilgalā Sauls atlaida mājās karaspēku, kas bija sanācis pēc viņa aicinājuma, lai karotu ar amoniešiem, paturot vienīgi divus tūkstošus vīru savā rīcībā Mikmašā un tūkstoš vīrus pie sava dēla Jonatāna Gibeā. Šeit tika pieļauta nopietna kļūda. Nesenā uzvara armiju pildīja ar cerību un drosmi, un, ja viņš tūlīt būtu devies pret citiem Israēla ienaidniekiem, tad tautas brīvības labā būtu izdarīts varens pavērsiens.

Pa to laiku rosīgi darbojās viņu kareivīgie kaimiņi — filistieši. Pēc sakāves Eben-Ēzerā tie vēl arvien savās rokās turēja dažus kalnu cietokšņus Israēla zemē un tagad sāka nostiprināties pašā zemes centrā. Dažādu iekārtojumu, ieroču un apbruņojuma ziņā filistieši atradās daudz labākā stāvoklī nekā Israēls. Ilgajā apspiešanas laikā ienaidnieki bija centušies nostiprināt savu varu, aizliedzot Israēlam kalēja darbus, lai tie nevarētu izgatavot kara ieročus. Arī pēc miera noslēgšanas, kad bija vajadzīgi tādi darbi, ebreji vēl arvien gāja uz filistiešu nometnēm. Ērtību mīlestības iespaidā un ilgajā apspiešanas laikā pierastā nevērtības gara dēļ Israēla vīri nepavisam nebija apgādāti ar kara ieročiem. Karā lietoja šaujamos lokus un lingas, jo tos varēja iegādāties, un, izņemot Saulu un viņa dēlu Jonatānu, nevienam no viņiem nebija ne šķēpa, ne zobena. (1. Sam. 13:22)

Tikai Saula otrā valdīšanas gadā tika mēģināts pakļaut filistiešus. Pirmo triecienu izdarīja ķēniņa dēls Jonatāns, uzbrūkot un pieveicot viņu garnizonu Gebā. Šīs sakāves sakaitināti, filistieši gatavoja steidzīgu uzbrukumu Israēlam. Tad Sauls ar bazūnēm lika izziņot karu pa visu zemi, aicinot vīrus sapulcēties Gilgalā, ieskaitot ciltis no Jordānas otra krasta. Ļaudis uzaicinājumam paklausīja.

Filistieši Mikmašā bija savākuši milzīgus spēkus — trīsdesmit tūkstoš ratu un sešus tūkstošus jātnieku, un tik daudz ļaužu kā smiltis jūrmalā. (1. Sam. 13:5) Šīm ziņām aizsniedzot Saulu un viņa armiju Gilgalā, ļaudis ļoti izbijās, domājot par kauju, kur viņiem būs jācīnās pret tik varenu armiju. Tie nebija sagatavoti sadursmei ar ienaidnieku, un daudzi kļuva tik mazdūšīgi, ka nemaz neuzdrošinājās iziet, lai pārbaudītu savu drosmi cīņā. Daži pārcēlās pāri Jordānai, citi apslēpās bedrēs, alās un starp klintīm, kuru šai apgabalā bija visai daudz. Tuvojoties sadursmes brīdim, dezertieru skaits ātri pieauga, un, kas neaizgāja no ierindas, tos mocīja ļaunas nojautas un briesmīgas bailes.

Kad Saulu sākumā svaidīja par ķēniņu, viņš no Samuēla saņēma skaidrus norādījumus, kā rīkoties šādās reizēs. Pravietis sacīja: “Bet tev būs noiet man pa priekšu uz Gilgalu, un redzi, arī es nākšu lejā pie tevis, lai nestu dedzināmos upurus. Bet tev tur jāgaida septiņas dienas, tiekams es pie tevis nonākšu un tev to darīšu zināmu, kas tev ir jādara.” (1. Sam. 10:8)

Sauls gaidīja dienu no dienas, bet nepielika nekādas nopietnas pūles, lai iedrošinātu ļaudis un iedvestu viņiem paļāvību uz Dievu. Pirms vēl pravieša noteiktais laiks bija

pagājis, viņš kļuva nepacietīgs par tik ilgu kavēšanos un visu grūto apstākļu dēļ arī pats kļuva mazdūšīgs. Tā vietā, lai ļaudis uzticīgi sagatavotu dievkalpojumam, kuru izpildīt nāca Samuēls, viņš nodevās neticībai un ļaunām priekšnojautām. Tuvošanās Dievam ar upuri bija ļoti svinīgs un svarīgs darbs, un Dievs prasīja, lai Viņa ļaudis pārmeklētu savas sirdis un nožēlotu grēkus, lai Viņš varētu upuri pieņemt un svētība pavadītu ļaužu pūles cīņā pret ienaidnieku. Bet Sauls bija palicis nemierīgs, un ļaudis, kuriem vajadzēja uzticēties Dieva palīdzībai, gaidīja uz izraudzīto ķēniņu, lai viņš tos vadītu un norīkotu.

Tomēr Kungs turpināja rūpēties par viņiem un tos neatstātu nelaimē, kas nāktu pār tiem, ja vārais miesīgais elkonis būtu palicis viņu vienīgais balsts. Viņš ļaudis noveda grūtībās, lai tie pārliecinātos, cik muļķīgi ir paļauties uz cilvēku, un lai tie atkal pievērstos Viņam kā vienīgajam Palīgam. Bija pienācis Saula pārbaudes laiks. Tagad tam vajadzēja pierādīt, vai viņš paļaujas uz Dievu vai nē, vai pacietīgi gaidīs saskaņā ar Kunga pavēli, atklājot sevi kā tādu, kuram Dievs grūtos apstākļos var uzticēties kā savu ļaužu pārvaldniekam, vai arī sāks svārstīties un parādīs sevi necienīgu tam uzticētajai svētajai atbildībai. Vai Israēla izraudzītais ķēniņš paklausīs visu ķēniņu Valdniekam? Vai viņš savu mazdūšīgo kareivju uzmanību pievērsīs Tam, kuram ir mūžīgs spēks un pestīšana?

Pieaugošā nepacietībā viņš gaidīja Samuēla ierašanos un visu sajukumu, postu un armijas dezertēšanu attiecināja uz pravieša prombūtni. Pienāca noteiktais laiks, bet Dieva vīrs vēl tūlīt neparādījās. Dieva aizgādība bija savu kalpu aizturējusi. Bet Saula nemierīgais, impulsīvais gars vairs nebija savaldāms. Saprazdams, ka kaut kas jādara ļaužu baiļu apklusināšanai, viņš nolēma sasaukt dievkalpojumu un pats ar upuri izlūgties dievišķo palīdzību. Kungs bija nolicis, ka upurēt Viņa priekšā var vienīgi tie, kas šim darbam iesvētīti. Bet Sauls pavēlēja: “Atnesiet šurp pie manis dedzināmo upuri (..).!” (1. Sam. 13. nod.) Un tāds, kāds viņš bija, ar bruņām un ieročiem, tas tuvojās altārim un pienesa upuri Dieva priekšā.

“Un notika, ka tikko kā viņš bija pabeidzis upurēt dedzināmo upuri, redzi, tad atnāca Samuēls. Un Sauls izgāja viņam pretī, lai viņu apsveiktu.” Samuēls uzreiz ievēroja, ka Sauls ir rīkojies pretēji tam dotajiem skaidrajiem norādījumiem. Izlietojot savu pravieti, Kungs bija teicis, ka Viņš šajā laikā darīs zināmu, kā Israēlam rīkoties krīzes brīdī. Ja Sauls būtu izpildījis nosacījumus, kur bija apsolīta dievišķā palīdzība, tad Kungs brīnišķā veidā būtu atbrīvojis Israēlu arī ar tiem nedaudzajiem ķēniņam uzticīgajiem ļaudīm. Bet Sauls tik ļoti bija apmierināts ar sevi un savu rīcību, ka izgāja pravietim pretī, it kā būtu pelnījis uzslavu un ne rājienu.

Samuēla sejas izteiksme pauda rūpes un nemieru. Uz viņa jautājumu: “Ko tu esi darījis?” Sauls savu pārdrošo rīcību aizbildināja, sacīdams: “Kad es redzēju, ka tauta klīst projām no manis, un tu noliktā laikā nenāci, un filistieši ir sapulcējušies Mikmašā, tad es domāju: tagad filistieši dosies pret mani uz Gilgalu uzbrukumā, — bet es vēl neesmu

paspējis tā Kunga priekšā izlūgties žēlastību — tā es iedrošinājos un nesu dedzināmo upuri."

Tad Samuēls sacīja Saulam: "Tu esi aplami darījis; tu neesi izpildījis tā Kunga, sava Dieva, bausli, ko Viņš tev bija pavēlējis; patlaban tas Kungs būtu tavu ķēniņa varu pār Israēlu apstiprinājis uz mūžīgiem laikiem, bet nu tagad tava ķēniņa valsts nepastāvēs. Tas Kungs jau ir izmeklējis sev vīru, kas ir pēc Viņa sirds prāta, un tas Kungs tam ir nolicis būt savai tautai par valdnieku, jo tu neesi izpildījis, ko tas Kungs bija tev pavēlējis." Tad Samuēls cēlās, devās projām no Gilgalas un gāja savu ceļu; bet atlikušie karavīri sekoja Saulam no Gilgalas uz Gibeu Benjamīna ciltī (..)."

Israēlam vai nu vajadzēja pārtraukt sevi uzskatīt par Dieva tautu, vai arī bija pienākums turēties pie tiem pamatlikumiem, uz kuriem dibināta tāda monarhija, lai pār ļaudīm varētu valdīt dievišķā vara. Ja tauta pilnībā nodotos Kungam, ja cilvēciskā un pasaulīgā griba tiktu pakļauta Kunga prātam, tad Viņš paliktu kā Israēla Pārvaldnieks. Kamēr ķēniņš un ļaudis visā savā rīcībā padotos Dievam, tik ilgi Dievs varētu būt viņu aizstāvis. Israēlā nevarēja attīstīties un pastāvēt nekāda tāda monarhija, kas visās lietās par visaugstāko neatzītu Dieva autoritāti.

Ja Sauls šajā pārbaudes brīdī būtu parādījis cieņu Dieva prasībām, tad Dievs viņu izlietotu savu nodomu īstenošanā. Bet viņa kļūda rādīja, ka tas tautas priekšā Kungu nevar pārstāvēt. Viņš Israēlu ievestu maldos. Noteicošais būtu viņa prāts un viņa griba, bet ne Dievs. Ja Sauls būtu palicis uzticīgs, viņa valdība tiktu apstiprināta uz visiem laikiem, bet, tā kā viņš tāds nebija, tad Dieva nodomu vajadzēja piepildīt kādam citam vīram. Israēla pārvaldīšana bija jāuztic tādam cilvēkam, kas pār ļaudīm valdītu saskaņā ar Debesu gribu.

Mēs nezinām, cik lielas intereses var būt liktas uz spēles, kad Kungs mūs pārbauda. Drošības nav nekur citur, kā vienīgi stingrā paklausībā tam, ko sacījis Dievs. Visi apsolījumi doti, vadoties no ticības un paklausības nosacījuma, un nesaskaņošanās ar Viņa pavēlēm pārtrauc Rakstu bagāto apsolījumu piepildīšanos mūsu dzīvē. Mēs nedrīkstam sekot impulsīvām iedomām, ne arī paļauties uz cilvēku spriedumu; mums jāņem vērā Dieva atklātā griba un jārīkojas saskaņā ar Viņa noteiktajām pavēlēm, lai arī kādi būtu apkārtējie apstākļi. Par sekām rūpēsies Dievs. Nešaubīgi paklausot Dieva Vārdam, mēs, nonākot grūtībās, cilvēkiem un eņģeļiem pierādīsim, ka kritiskos brīžos Kungs mums var uzticēties, lai īstenotu Viņa nodomus, pagodinātu Viņa Vārdu un sagādātu svētības Viņa ļaudīm.

Sauls bija kritis nežēlastībā pie Dieva un tomēr negribēja pazemoties grēku nožēlā. Patiesās dievbijības trūkumu viņš centās aizvietot ar dedzību reliģisko formu ievērošanā. Sauls nebija neziņā par Israēla sakāvi, kad Hofnus un Pinehass nometnē atnesa Derības šķirstu, un tomēr, visu to zinot, viņš nolēma sūtīt pēc svētā šķirsta un tur kalpojošā

priestera. Ja ar šo rīcību varētu iedvest ļaudīm ticību, tad viņš cerēja atkal sapulcināt izklīdušo armiju un iziet kaujā pret filistiešiem. Tad viņš varētu iztikt bez Samuēla klātbūtnes un atbalsta un tā atbrīvotos no nepatīkamās pravieša kritikas un nopēluma.

Saulam bija dots Svētais Gars, lai apgaismotu viņa saprašanu un mīkstinātu sirdi. No Dieva pravieša viņš bija saņēmis uzticīgus norādījumus un rājienus, un tomēr, cik milzīga bija viņa ietiepība! Pirmā Israēla ķēniņa dzīves stāsts sniedz bēdīgu liecību par agrāk piekopto slikto ieradumu spēku. Jaunībā Sauls nebijās un nemīlēja Kungu; viņa straujais gars, kas no bērnības nebija radināts pakļauties, vienmēr bija gatavs sacelties pret dievišķo autoritāti. Kas no jaunības mācās ar svētu godbijību raudzīties uz Dieva gribu un uzticīgi pildīt tiem uzliktos pienākumus, tie būs sagatavoti augstākam kalpošanas darbam vēlākā dzīvē. Bet cilvēki nevar gadiem ilgi nelietīgi izlietot tiem no Dieva dotās spējas un tad pēc patikas tās svaigas un neaptraipītas ieguldīt pilnīgi pretējā darbā.

Nodaļa 60 - Saula atmešana

Smagajos apstākļos Gilgalā Sauls neizturēja ticības pārbaudi un lika negodā noteikto dievkalpošanas kārtību; tomēr pieļautās kļūdas vēl nebija nelabojamas un Kungs viņam gribēja dot citu iespēju, kur Sauls varētu mācīties nešaubīgi uzticēties Dievam un paklausīt Viņa pavēlēm.

Saņēmis rājienu no pravieša, Sauls savā rīcībā tomēr nesaskatīja nekādu lielu grēku. Viņš domāja, ka pret to ir izturējušies netaisni, un centās sevi aizstāvēt un aizbildināt savu vainu. No tā laika viņš maz satikās ar pravieti. Samuēls mīlēja Saulu kā savu dēlu, un Sauls, būdams pārdrošs un straujš, savukārt uz pravieti bija raudzījies ar lielu cieņu. Tomēr viņu aizvainoja Samuēla rājiens un tādēļ, cik vien iespējams, viņš no tā izvairījās.

Tomēr Kungs sūtīja savu kalpu ar kādu vēsti pie Saula. Ar paklausību viņš vēl varēja pierādīt uzticību Dievam un apliecināt, ka ir cienīgs staigāt Israēla priekšā. Samuēls nāca pie ķēniņa un darīja viņam zināmu Kunga vārdu. Lai monarhs saprastu, cik svarīgi ir ievērot šo pavēli, Samuēls skaidri pateica, ka viņš runā dievišķā uzdevumā, pilnvarots no tās pašas autoritātes, kas Saulu bija aicinājusi tronī. Pravietis teica: “Es piemeklēšu Amaleku tās pārestības dēļ, ko tas ir nodarījis Israēlam, aizsprostodams viņam ceļu, kad Israēls nāca no Ēģiptes. Tādēļ ej tagad un sakauj Amaleku, iznīcini itin visu līdz pēdējam, kas vien tam pieder! Nesaudzē neviena no viņiem pašiem, nedz arī kaut ko no viņa kustoņiem: liec, lai aiziet nāvē gan visi vīri un sievas, gan bērni un zīdaiņi, vērši un visi sīklopi, kamieļi un ēzeļi!” (1. Sam. 15. nod.) Amalekieši pirmie bija cēlušies karā pret Israēlu tuksnesī, un šī grēka dēļ, kā arī viņu izaicinošās, pret Dievu vērstās rīcības un pazemojošās elku pielūgšanas dēļ Kungs jau Mozus dienās bija izteicis pār viņiem spriedumu. Pēc dievišķā rīkojuma viņu nežēlīgā izturēšanās pret Israēlu tika uzrakstīta līdz ar pavēli: “(..) amalekiešu piemiņu tev būs izdzēst no pasaules. To neaizmirsti!” (5. Moz. 25:19) Šī sprieduma realizēšana kavējās četri simti gadus, tomēr amalekieši neatteicās no saviem grēkiem. Kungs zināja, ka šī bezdievīgā tauta, ja vien tas būs iespējams, izdeldēs no zemes visus Viņa ļaudis un to reliģisko kalpošanu. Tagad bija pienācis laiks tik ilgi atliktā sprieduma izpildei.

Iecietība, kādu Dievs parāda bezdievīgajiem, cilvēkus iedrošina dzīvot pārkāpumos; tomēr ar soda ilgo atlikšanu tas nekļūst mazāk drošs vai mazāk briesmīgs. “Jo tas Kungs celsies kā pie Peracima kalna, Viņš iedegsies un trīcēs dusmās kā Gibeona ielejā, lai izpildītu savu nodomu, savu neparasto nodomu, lai padarītu savu darbu, savu savādo darbu.” (Jes. 28:21) Mūsu žēlsirdīgajam Dievam sodīšana ir dīvains darbs. “Tik tiešām, ka Es dzīvoju,” saka Kungs Dievs, “Man nav prieka par bezdievja nāvi, bet gan par to, ka bezdievis atgriežas no sava ļaunā ceļa un dzīvo.” “Tas Kungs, Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, ir pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā (..), bet arī neatstāj nevienu nesodītu (..).” (Ec. 33:11; 2. Moz. 34:6,7) Atriebība Viņu neiepriecina, tomēr savu

likumu pārkāpējus Viņš sodīs. Kungs ir spiests to darīt, lai zemes iedzīvotājus pasargātu no pilnīgas samaitātības un bojāejas. Lai citus glābtu, Viņam "jānogriež" tie, kas jau nocietinājušies grēkos. "Tas Kungs ir lēnprātīgs dusmās, taču varens spēkā, un nesodītu Dievs neatstās nevienu." (Nah. 1:3) Briesmīgā, nelokāmā taisnībā Viņš aizstāvēs savu kājām mīto likumu autoritāti. Un tieši šī Viņa nepatika pat taisnīgi sodīt liecina par grēka ārkārtējo ļaunumu, kas beidzot izsauc soda nepieciešamību, kā arī par atmaksas bardzību, kas gaida pārkāpējus.

Tomēr, pat sodu izpildīdams, Dievs neaizmirst žēlsirdību. Iznīcināt vajadzēja amalekiešus, bet bija jāsaudzē kenieši, kas dzīvoja viņu vidū. Šī tauta, kaut arī nebija pilnīgi brīva no kalpošanas elkiem, pielūdza Dievu un izturējās draudzīgi pret Israēlu. No šīs cilts nāca Mozus sievas brālis Obabs, kas Israēlu pavadīja ceļojumos caur tuksnesi un, pazīstot apkārtni, tiem varēja daudz palīdzēt.

Pēc filistiešu sakāves pie Mikmašas Sauls bija vedis karus pret Moābu, Amonu, Ēdomu un pret amalekiešiem un filistiešiem, un kur vien tas pielika savu roku, tur guva jaunas uzvaras. Saņēmis pavēli doties pret amalekiešiem, viņš tūlīt izsludināja karu. Viņa paša autoritātei tagad vēl pievienojās pravieša autoritāte, un pēc aicinājuma uz kauju zem viņa karoga sapulcējās Israēla vīri no visām zemes malām. Šajā karagājienā nevajadzēja doties slavas dēļ; israēlieši nedrīkstēja sev piesavināties ne godu par uzvaru, ne arī ņemt no ienaidnieka laupījumu. Karā tiem bija jādodas vienīgi paklausot Dievam, lai izpildītu Kunga spriedumu pie amalekiešiem. Dievs vēlējās, lai visas tautas redzētu šīs cilts likteni, kas nostājās pret viņa virsvaldību, un lai ievērotu, ka tos iznīcina tieši tie ļaudis, kurus viņi noniecināja.

"Sauls sakāva amalekiešus, sākot no Havilas līdz pašai Šuras pievārtei, kas atrodas austrumos no Ēģiptes. Un viņš sagūstīja dzīvu amalekiešu ķēniņu Agagu, bet visu tautu viņš pilnīgi iznīcināja ar zobena asmeni. Bet Sauls un karotāji apžēlojās par Agagu un par sīklopu izlasi, par nobarotiem liellopiem un trekniem, barotiem auniem un par itin visu, kas bija vērtīgs; un tie negribēja pie tiem izpildīt solījumu visu pilnīgi iznīcināt, bet tikai visu to, kas bija darbam nederīgs un panīcis, viņi iznīcināja pilnīgi."

Šī uzvara pār amalekiešiem bija spožākā, kādu vien Sauls jebkad bija guvis, un tā atkal ķēniņa sirdī aizdedza lepnumu, kas bija viņa vislielākās briesmas. Dievišķā pavēle, kas prasīja Dieva ienaidnieku pilnīgu iznīcināšanu, tika izpildīta tikai daļēji. Kārodams pie atgriešanās no uzvaras vairot savu godu ar karaliska gūstekņa klātbūtni, Sauls iedrošinājās atdarināt apkārtējo tautu ieradumu un paturēja dzīvu Agagu, nežēlīgo un kareivīgo amalekiešu ķēniņu. Ļaudis saglabāja labākos no liellopiem, avīm un nastu nesējiem dzīvniekiem, aizbildinādamies ar to, ka tie taupīti par upuri Kungam. Tomēr viņi vadījās tikai no domas, ka, izlietojot upurim šo aizvietojumu, necietīs viņu pašu ganāmpulki.

Saulam tas bija pēdējais pārbaudījums. Viņa pārdrošība Dieva gribas neievērošanā, atklājot apņēmību valdīt kā neierobežotam patvaldniekam, pierādīja, ka tam nevar uzticēt karalisku varu kā Kunga pārstāvim. Kad Sauls ar savu armiju uzvaras priekā soļoja mājup, pravieša Samuēla sirdi plosīja lielas sāpes. Viņš bija saņēmis vēsti no Kunga, kas nosodīja ķēniņa rīcību: "Man ir žēl, ka Es esmu iecēlis Saulu ķēniņa kārtā, jo viņš ir no Manis novērsies, Man neseko un nav izpildījis Manus vārdus." (1. Sam. 15:11) Pravietis ļoti bēdājās par nepaklausīgā ķēniņa rīcību un visu nakti raudāja un lūdza, kaut briesmīgais spriedums tiktu atsaukts.

Dieva nožēla nelīdzinās cilvēka nožēlai, jo "Israēla Dievs nemelo un nenožēlo, jo Viņš nav cilvēks, ka Viņam būtu ko nožēlot." (1. Sam. 15:29) Cilvēka nožēla sevī ietver prāta izmaiņu. Dieva nožēla sevī ietver apstākļu un attiecību izmaiņu. Cilvēks var izmainīt savas attiecības pret Dievu, saskaņojoties ar nosacījumiem, kas viņu nostāda dievišķās labvēlības lokā, vai arī ar savu rīcību nostāties ārpus šiem labvēlīgajiem apstākļiem, bet Kungs paliek tas pats "vakar, šodien un mūžīgi". (Ebr. 13:8) Saula nepaklausība izmainīja viņa attiecības ar Dievu. Bet nosacījumi, kad mēs Dievam kļūstam pieņemami, paliek nemainīgi, Dieva prasības paliek vienas un tās pašas, jo pie Viņa nav "nekādas pārmaiņas, nedz pārgrozības ēnas". (Jēk. 1:17)

Ar sāpošu sirdi pravietis otrā rītā devās pretī maldīgajam ķēniņam. Samuēls vēl cerēja, ka pārdomājot Sauls varbūt sapratīs savu grēku un ar nožēlu un pazemošanos atkal atgūs dievišķo labvēlību. Bet pēc pirmajiem soļiem pārkāpuma takā iešana pa to kļūst arvien vieglāka. Savas nepaklausības samaitāts, Sauls izgāja Samuēlam pretī ar meliem uz lūpām; viņš sacīja: "Esi tā Kunga svētīts! Es esmu izpildījis tā Kunga pavēles."

Skaņas, kas sasniedza pravieša ausis, bija krasā pretstatā nepaklausīgā ķēniņa apgalvojumam. Uz tiešo jautājumu: "Bet ko nozīmē šī avju blēšana manās ausīs, un kas tā ir par vēršu maušanu, ko es dzirdu?" Sauls Samuēlam atbildēja: "No amalekiešiem mūsu ļaudis tos ir atveduši, jo viņi ir pataupījuši treknākās avis un brangākos vēršus kā kaujamo upuri tam Kungam, tavam Dievam, bet pārējos mēs esam pilnīgi iznīcinājuši." Ļaudis bija paklausījuši Saula norādījumiem, bet sevis aizsargāšanas nolūkā viņš šo nepaklausības grēku gribēja uzkraut ļaudīm.

Vēsts par Saula atmešanu pravieša sirdij sagādāja neizsakāmas sāpes. To vajadzēja paziņot visas Israēla armijas priekšā, kas lepojās un priecājās par uzvaru, pierakstīdami to sava ķēniņa drosmei un karavadoņa mākslai, jo Sauls Israēla sekmes šajā cīņā nesaistīja ar Dievu, bet, kad pravietis redzēja pierādījumus par Saula dumpīgumu, viņu pārņēma sašutums, ka tas, par kuru Dievs tik ļoti bija rūpējies, ir pārkāpis Debesu pavēli un ievedis Israēlu grēkā. Ķēniņa atrunāšanās Samuēlu neapmānīja. Apbēdināts un sašutis, viņš paziņoja: "Pietiek! Es tev pateikšu, ko man tas Kungs ir teicis šo nakti." (..) "Vai tas tā nav? Kad tu pats izlikies niecīgs savās acīs, tad tu kļuvi par Israēla cilšu galvu, un tad tas

Kungs tevi svaidīja par ķēniņu pār Israēlu.” Viņš atkārtoja Kunga pavēli attiecībā uz Amaleku un prasīja, kāpēc ķēniņš nav paklausījis.

Sauls stūrgalvīgi centās sevi attaisnot. “Bet es esmu gan klausījis tā Kunga balsi un es esmu arī gājis pa to ceļu, pa kuru tas Kungs mani ir sūtījis, un es esmu atvedis Agagu, Amalekas ķēniņu, bet amalekiešus es esmu pilnīgi iznīcinājis. Tikai tauta ir no salaupītā paņēmusi sīklopus un liellopus, kuri bija vislabākie starp izdeldējamiem, lai tos nestu Gilgalā kā kaujamo upuri tam Kungam, tavam Dievam.”

Svinīgos un stingros vārdos pravietis noraidīja šo melīgo apgalvojumu un paziņoja neatsaucamu spriedumu: “Vai tad tam Kungam ir lielāka patika par dedzināmiem un kaujamiem upuriem nekā par paklausību tā Kunga balsij? — Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris, un padevība ir labāka nekā auna tauki, bet nepaklausība ir kā burvības grēks, un stūrgalvība ir līdzīga elku kalpošanai un dievekļu turēšanai mājās. Tādēļ ka tu esi atmetis tā Kunga vārdu, Viņš ir atmetis arī tevi, un tu vairs nevari būt ķēniņš!”

Nodaļa 61 - Dāvida svaidīšana

Nedaudz jūdžu uz dienvidiem no Jeruzālemes, "lielā Ķēniņa pilsētas", atrodas Betlēme, kur vairāk nekā tūkstoš gadus pirms Jēzus, kas tika guldīts silītē un ko pielūdza Austrumu zemju gudrie, piedzima Dāvids, Isajas dēls. Daudzus gadsimtus pirms Pestītāja nākšanas viņš agrā jaunībā sargāja avju pulkus Betlēmes pakalnos. Vienkāršais ganu zēns dziedāja paša sacerētās dziesmas un spēlēja uz arfas, veidojot patīkamu pavadījumu savas jaunās un spēcīgās balss radītajai melodijai. Kungs bija izvēlējies Dāvidu un vientuļajā dzīvē pie ganāmpulka sagatavoja darbam, ko gribēja tam uzticēt vēlākajos gados.

Kamēr Dāvids tā turpināja savu vienkāršo gana dzīvi, Kungs Dievs tajā pašā laikā runāja par viņu ar pravieti Samuēlu: "Cik ilgi tu būsi noskumis par Saulu, ka Es esmu to atmetis, lai viņš vairs ilgāk nebūtu ķēniņš pār Israēlu? Pildi savu ragu ar eļļu un sataisies ceļam; Es tevi sūtīšu pie Isaja, šī betlēmieša, jo no viņa dēliem Es esmu izraudzījis sev ķēniņu. (..) ņem sev līdzi jaunu teli no liellopiem un saki: Es esmu nācis nest kaujamo upuri tam Kungam. Un ielūdz arī Isaju upura mielastā, tad es tev darīšu zināmu, kas tev būs jādara, jo tev būs jāsvaida tas, kuru Es tev norādīšu." Un Samuēls darīja tā, kā Kungs viņam bija sacījis, un nogāja uz Betlēmi. Tur tam pretī iznāca pilsētas vecākie un satraukti jautāja: "Vai tu nāc mierīgos nolūkos?" Un viņš atbildēja: "Miera labad gan!" (1. Sam. 16. nod.) Vecākie piekrita piedāvājumam piedalīties pie upurēšanas, un Samuēls aicināja arī Isaju un viņa dēlus. Ēliābs bija vecākais un augumā un ārējā izskatā visvairāk atgādināja Saulu. Viņa skaistā seja un patīkami veidotais stāvs saistīja pravieša uzmanību. Raugoties uz viņa ķēnišķīgo izturēšanos, Samuēls domāja: "Tiešām, šis gan būs tas, kas tā Kunga priekšā ir Viņa svaidītais." Viņš jau gaidīja dievišķo piekrišanu, lai varētu to svaidīt. Tomēr Jehova neņēma vērā ārējo izskatu. Ēliābs nebijās Kungu. Ja viņš būtu aicināts uz troņa, tad būtu lepns un prasošs valdnieks. Kungs sacīja Samuēlam: "Neskaties uz viņa ārējo izskatu, nedz uz viņa garumu, nedz uz viņa augumu: viņu Es neesmu izraudzījis, jo Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet tas Kungs uzlūko sirdi." Nekāds ārējais skaistums nevar dvēseli ieteikt Dievam. Cilvēka patieso vērtību nosaka gudrība un krietnums, kas atklājas raksturā un uzvedībā; tas ir iekšējais skaistums un cēla sirds, kas mūs dara pieņemamus Kungam. Ak, cik dziļi mums vajadzētu izprast šo patiesību, spriežot par sevi un citiem! No Samuēla kļūdas mēs varam mācīties, cik aplams ir tāds vērtējums, kas vadās no patīkamas sejas izteiksmes vai staltas stājas. Mēs varam redzēt, cik nepamatota var būt cilvēka gudrība sirds noslēpumu izpratnē vai arī Dieva nodomu izdibināšanā bez sevišķa apgaismojuma no Debesīm. Dieva domas un ceļi attiecībā uz Viņa radījumiem stāv pāri mūsu ierobežotajam saprātam; tomēr mēs varam būt droši, ka Viņa bērni tiks aicināti tieši uz to vietu, kurai tie piemēroti, un tiks sagatavoti tieši tā darba veikšanai, kas viņiem uzticēts, ja vien tie savu gribu pakļaus Dievam, lai Viņa labos plānus neizjauktu cilvēka paša stūrgalvīgā nostāja.

Ēliābs vairs nesaistīja Samuēla uzmanību, un pravietis pēc kārtas vērīgi uzlūkoja sešus viņa brāļus, kas piedalījās dievkalpojumā, bet Kungs nevienam no tiem nedeva savu piekrišanas zīmi. Mokošā neziņā Samuēls bija noraudzījies uz pēdējo jaunieti un tagad jutās pavisam apmulsis. Viņš jautāja Isajam: "Vai visi jaunekļi ir še bijuši?" Un tēvs atbildēja: "Vēl tikai atlicies pats jaunākais, bet tas ir avju gans." Tad Samuēls sacīja Isajam: "Nosūti un liec viņu atvest šurp; mēs neapsēdīsimies, iekams viņš nebūs atnācis."

Vientuļo ganu pārsteidza sūtņa negaidītais aicinājums, kas viņam paziņoja, ka uz Betlēmi atnākušais pravietis ir sūtījis pēc viņa. Izbrīnījies tas apjautājās, kāpēc gan Israēla soģis un pravietis vēlas to redzēt, tomēr aicinājumam paklausīja bez kavēšanās. "Un tas bija iesārts, ar skaistām acīm un labu stāju." Pravietim ar prieku uzlūkojot skaisto, vīrišķīgo un kautrīgo ganu zēnu, Kunga balss tam sacīja: "Celies! Svaidi to, jo tas ir viņš!" Dāvids bija parādījis drosmi un uzticību vienkāršajā gana darbā, un tagad Dievs viņu bija izvēlējies par savu ļaužu virsnieku. "Tad Samuēls ņēma savu eļļas ragu, un viņš to svaidīja viņa brāļu vidū. Un tā Kunga Gars nāca ar spēku pār Dāvidu, no šīs dienas sākot, un palika arī turpmāk viņā." Pravietis bija paveicis tam uzdoto darbu un ar atvieglotu sirdi devās atpakaļ uz Rāmu.

Savas ierašanās tiešo nolūku Samuēls nevienam neteica, pat ne Isaja ģimenei, jo Dāvida svaidīšanas ceremonija bija notikusi slepenībā. Ar to jauneklis saņēma norādījumu par gaidāmo augsto stāvokli, lai nākamo gadu dažādo notikumu un briesmu vidū šī apziņa iedvesmotu viņu palikt uzticīgam attiecībā uz Dieva nodomu, kam jāpiepildās viņa dzīvē.

Lielais Dāvidam piešķirtais gods viņu nedarīja lepnu. Neskatoties uz augsto stāvokli, ko tam vajadzēja ieņemt nākotnē, viņš mierīgi turpināja savu darbu, gaidīdams uz Kunga plānu attīstību tiem nozīmētajā laikā un veidā. Pazemīgs un atturīgs, kā pirms savas svaidīšanas, ganu zēns atgriezās savos pakalnos un uzmanīja un sargāja ganāmpulku tikpat rūpīgi kā vienmēr. Tikai dziesmas tagad sacerēja un arfu spēlēja ar vēl lielāku iedvesmu. Viņa skatam bija pieejamas viskrāšņākās un bagātākās dabas ainavas. Saules staros zeltaini mirdzēja vīnogu ķekari. Vējā lēni šūpojās meža koki ar savām zaļajām lapotnēm. Viņš vēroja sauli, kas debesis pielēja ar gaismu, "kā līgavainim izejot no sava kambara un stipram vīram līksmi staigājot savu ceļu". Kalnu virsotnes lepni slējās pretī mākoņiem, un tālumā apvārsni ierobežoja Moāba kalnu kailā klinšu siena, bet pāri visam pletās gaiši zilā debess velve. Aiz tās mājoja Dievs. Dāvids To nevarēja redzēt, bet Viņa darbi Kungu slavēja it visās vietās. Dienas gaisma, zeltainie meži un kalni, pļavas un strauti, tas viss lika domām pacelties pie Gaismas Tēva, pie ikvienas labas un pilnīgas dāvanas Devēja. Radītāja rakstura un varenības atklāsmes ikdienas gaitās pildīja jaunā dziesminieka sirdi ar prieku un godbijīgu vēlēšanos Viņu pielūgt. Domājot par Dievu un Viņa darbiem, veidojās un nobrieda Dāvida apziņa un sirds izjūtas, sagatavojot to vēlākās dzīves pienākumiem. Ar katru dienu viņš nonāca arvien tuvākā un ciešākā savienībā ar

Radītāju. Prāts pastāvīgi tiecās pēc jauniem atziņu dziļumiem, meklējot iedvesmu dziesmai un arfai. Gaisā virmoja viņa balss radītās bagātās melodijas, atbalsojoties kalnos un it kā sasaucoties ar līksmo eņģeļu dziedāšanu Debesīs.

Kas var aptvert šo vientuļajos pakalnos, grūtā darbā un klejojumos pavadīto gadu rezultātus! Vienotībai ar dabu un Dievu, rūpēm par savu ganāmpulku, briesmām un saņemtajai palīdzībai, viņa vienkāršās dzīves priekiem un bēdām ne tikai vajadzēja veidot Dāvida raksturu un iespaidot viņa tālāko dzīvi, bet ar šī Israēla jaunā dziesminieka vārdiem arī visos nākamajos laikmetos iekvēlināt Dieva ļaužu sirdīs ticību un mīlestību, vadot tos arvien tuvāk tās Būtnes mīlošajai sirdij, kuras spēkā dzīvo visi Viņa radījumi.

Dāvids savas agrīnās vīrišķības skaistumā un spēkā sagatavojās ieņemt vietu starp zemes visdižākajiem vīriem. Viņa spējas kā dārgas Dieva dāvanas tika lietotas par godu dievišķajam Devējam. Laiks, kad varēja visu novērot un pārdomāt, viņam derēja tās gudrības un dievbijības attīstīšanai, kas to noveda tuvās attiecībās ar Dievu un eņģeļiem. Domājot par Radītāja pilnību, viņš arvien skaidrāk sāka izprast Dievu. Pār neskaidriem tematiem izlējās gaisma, sarežģītais kļuva izprotams, sajukums pārvērtās saskaņā, un ikkatrs jaunās gaismas stars izsauca jaunu prieku un Dieva un Pestītāja godam veltītas slavas dziesmas. Mīlestība, mokošās rūpes un sekojošās uzvaras — tas viss izraisīja dziļas pārdomas; un, vērojot Dieva mīlestību, kas atklājās visu viņa dzīves gaitu kārtošanā, tam sirdī atplauka arvien lielāka pateicība un godbijīga vēlēšanās pielūgt, bet balss izskanēja vēl spēcīgākās dziesmās un arfa vēl līksmākā priekā, tā ka ganu zēns gāja no spēka uz spēku, no atziņas uz atziņu, jo ar viņu bija Kunga Gars.

Nodaļa 62 - Dāvids un Goliāts

Kad ķēniņš Sauls saprata, ka Dievs viņu ir atmetis, un pilnībā aptvēra viņam adresēto pravieša vārdu apsūdzošo spēku, to pārņēma rūgts izmisums un vēlēšanās nepadoties. Nē, tā nebija patiesa grēku nožēla, kas tagad nolieca ķēniņa lepno galvu. Viņam trūka skaidras izpratnes par pārkāpuma aizvainojošo raksturu un sirdī nepamodās vēlēšanās reformēt savu dzīvi, bet domas nodarbināja šķietami netaisnā Dieva rīcība, kur viņam un tā pēcnācējiem tika atņemts Israēla tronis. Saulu pastāvīgi mocīja drūmas nojautas par bojāeju, kas tika izteikta pār viņu un viņa namu. Pēc viņa domām drosmei, kādu tas bija parādījis karā pret ienaidniekiem, bija jākompensē nepaklausības grēks. Dieva sodu viņš nepieņēma ar lēnprātību, jo augstprātīgais gars tam izmisīgi pretojās, līdz viņš pats nonāca uz saprāta zaudēšanas robežas. Padomdevēji tam ieteica meklēt laba mūziķa pakalpojumus, cerēdami, ka kāda patīkama mūzikas instrumenta skaņas nomierinās tā satraukto garu. Dieva tālredzībā pie ķēniņa tika atvests Dāvids, jo viņš labi spēlēja arfu. Viņa jaukās, debesu iedvesmotās melodijas atstāja vēlamo iespaidu. Smagā grūtsirdība, kas līdzīgi tumšam mākonim nomāca Saula garu, tika izklīdināta.

Kad viņa pakalpojumi Saula galmā nebija vajadzīgi, Dāvids atgriezās pie saviem ganāmpulkiem kalnos un savā garā un izturēšanās veidā bija tikpat vienkāršs kā vienmēr. Kad tikai ievajadzējās, viņu no jauna aicināja kalpot ķēniņa priekšā, lai nomierinātu valdnieka satrauktās domas, līdz ļaunais gars no viņa atstājās. Kaut gan Sauls atklāti izteica savu prieku par Dāvidu un viņa muzicēšanu, tomēr jaunais avju gans no ķēniņa nama uz savu ganību laukiem un pakalniem vienmēr gāja projām ar lielu prieku un atvieglojuma sajūtu.

Dāvids bija uzaudzis Dieva un cilvēku ieredzēts. Viņš tika apmācīts Kunga ceļos, un tagad Dieva prāta īstenošanai pievērsās vairāk, nekā jebkad agrāk. Viņa domām radās jauni temati. Viņš bija uzturējies ķēniņa galmā un iepazinies ar ķēniņa lielo atbildību, bija atklājis dažas no tām kārdināšanām, kas uzmācās Saulam, un spēja izprast atsevišķus Israēla pirmā valdnieka rakstura un rīcības noslēpumus. Viņš redzēja, ka ķēniņa labklājību aizēnoja tumšs bēdu mākonis, un konstatēja, ka Saula nams savā privātā dzīvē atradās tālu no laimes. Tas viss viņu nopietni uztrauca, viņu, kurš bija svaidīts par Israēla nākamo ķēniņu. Nogrimis dziļās pārdomās un rūpju nomākts, tas griezās pie visa laba Devēja, un tumšie mākoņi, kas it kā aizsedza nākotnes apvārsni, izklīda.

Dievs Dāvidu mācīja uzticēties. Kā Mozus tika audzināts savam darbam, tā Kungs sagatavoja Isajas dēlu, lai tas kļūtu par Viņa izredzētās tautas vadoni. Uzraugot ganāmpulkus, viņš bija iepazinies ar tām rūpēm, kādas lielais Gans izjuta attiecībā uz savām ganāmām avīm.

Vientuļajos kalnos un mežonīgajās aizās, kur Dāvids uzturējās ar saviem ganāmpulkiem, slēpās plēsīgi zvēri. Ne reti vien, izsalkuma mocīti, no Jordānas biezokņiem ganāmpulkam uzbruka lauvas vai arī no sava midzeņa kalnos iznāca lācis. Pēc tā laika ieraduma, Dāvida apbruņojumā bija vienīgi linga un gana spieķis, bet viņš jau agrā jaunībā pierādīja, ka ir stiprs un drosmīgs tam uzticētā īpašuma aizsargātājs. Vēlāk, šīs sadursmes aprakstot, viņš sacīja: "(..) un kad nāca lauva vai arī lācis un tie nesa projām kādu avi no ganāmā pulka, tad es devos tos vajāt, un es tos nogalināju, bet laupījumu es izglābu no viņu rīkles; kad nu lauva pret mani cēlās, tad es viņu it spēcīgi sagrābu pie krēpēm, to situ un nositu." (1. Sam. 17:34,35) Šie piedzīvojumi norādīja uz viņa bezbailību un attīstīja drosmi, izturību un ticību.

Pat pirms viņš tika aicināts Saula galmā, Dāvids jau bija izcēlies ar drosmīgiem darbiem. Ierēdnis, kas par viņu ziņoja ķēniņam, paskaidroja, ka tas ir "varonīgs jauneklis un karavīrs, pie tam gudrs vārdos un skaists augumā, un tas Kungs ir ar viņu".(1. Sam. 16:18)

Kad Israēls pieteica karu Filistijai, trīs Isajas dēli pievienojās armijai Saula vadībā, bet Dāvids palika mājās. Pēc kāda laika viņš tomēr devās uz Saula nometni. Tēva uzdevumā viņam kaut ko vajadzēja pateikt vecākajam brālim, nododot viņam dāvanu, un uzzināt, vai tie dzīvi un veseli. Bet, Isajam nezinot, jauneklīgais gans bija saņēmis kādu augstāku uzdevumu. Israēla armijai draudēja briesmas, un eņģelis Dāvidam bija uzdevis glābt savus ļaudis.

Tuvojoties nometnei, viņš dzirdēja satraukuma troksni, it kā tūlīt vajadzētu sākties kaujai, jo "filistieši sapulcināja savu karaspēku, lai dotos karā". (1. Sam. 17. nod.) Israēls un filistieši nostājās viens otram pretī, armija pret armiju. Dāvids steidzās pie karaspēka un piegājis sveicināja savus brāļus. Kamēr viņš vēl ar tiem runāja, iznāca Goliāts, filistiešu stiprākais vīrs, un apvainojoši izaicināja Israēlu, saukdams, lai israēlieši no savām rindām izvirza kādu vīru, kas divcīņā stātos tam pretī. Savu izaicinājumu viņš vēl atkārtoja, un, kad Dāvids redzēja, ka Israēls baidās, un uzzināja, ka filistietis šo izaicinājumu jau ir izsaucis vairākas dienas, bet neviens stiprs vīrs nav cēlies, lai apklusinātu šo lielībnieku, viņš ļoti uztraucās. Viņā pamodās karsta vēlēšanās aizsargāt dzīvā Dieva godu un savas tautas labo slavu.

Israēla armijas vīri jutās ļoti nomākti. Drosme tos atstāja. Tie sacīja viens otram: "Vai jūs arī esat redzējuši šo vīru, kas še nāk? Viņš nāk ar lamu vārdiem izaicināt Israēlu, lai tas sāktu cīņu." Apkaunots un saniknots Dāvids izsaucās: "Kas tad šis filistietis tāds ir, ka viņš, kurš ir neapgraizīts, uzdrošinās ar lamu vārdiem izaicināt dzīvā Dieva karapulku?"

Dzirdot šos vārdus, Dāvida vecākais brālis Ēliābs labi saprata izjūtas, kas plosīja jaunekļa dvēseli. Jau kā gans Dāvids bija parādījis reti sastopamu bezbailību, drosmi un spēku. Samuēla noslēpumainā nākšana uz viņu tēva mājām un aiziešana, neko nesakot,

brāļos bija pamodinājusi aizdomas par viņa apmeklējuma patieso nolūku. Redzot Dāvidu vairāk pagodinātu par viņiem, tie izjuta greizsirdību un neizturējās vairs pret to ar tādu cieņu un mīlestību, kas atbilstu Dāvida godīgumam un viņa brālīgajām izjūtām. Tie viņu uzskatīja par nenobriedušu ganu zēnu, un šo jautājumu tagad Ēliābs uztvēra kā sava gļēvuma nopelšanu, jo viņš neko nebija mēģinājis darīt, lai apklusinātu šo filistiešu milzi. Vecākais brālis sadusmots izsaucās: "Kādēļ tu esi nācis šurp? Un kā ziņā tu esi tuksnesī pametis savu mazo avju pulciņu? Es gan labi pazīstu tavu pārgalvību un tavu nodomu viltīgumu, jo tu esi atnācis, lai noraudzītos kara darbībā!" Dāvida atbilde bija godbijīga, bet arī noteikta: "Ko tad es tagad esmu izdarījis? Tas jau bija tikai jautājums."

Dāvida vārdi tika pateikti ķēniņam, kurš jaunekli aicināja pie sevis. Sauls pārsteigts klausījās avju gana vārdos: "Lai neviena vīra drosme nesaplok viņa dēļ! Tavs kalps noies un cīnīsies ar šo filistieti!" Sauls centās Dāvidu atrunāt no viņa nodoma, bet jauneklis nepadevās. Viņš atbildēja vienkārši, bez kādas augstprātības atstāstot savus piedzīvojumus, ganot tēva avis: "Tas Kungs, kas mani ir izglābis no lauvas un no lāča ķetnām, tas mani izglābs arī no šī filistieša rokas." Tad Sauls sacīja uz Dāvidu: "Ej tad arī! Tas Kungs lai ir ar tevi!" Četrdesmit dienas Israēla pulki bija drebējuši filistiešu milža augstprātīgā izaicinājuma priekšā. Viņu sirds pagura, raugoties uz tā vareno miesas uzbūvi, kura garums bija sešas olektis un viens sprīdis. Viņam galvā bija vara bruņu cepure, un krūšu bruņas, kurās tas bija ietērpies, svēra piecus tūkstošus seķeļu, un arī kājas sedza vara bruņas. Krūšu bruņas bija veidotas no vara platēm, kas pārklāja viena otru līdzīgi zivs zvīņām un savstarpēji bija tik cieši saistītas, lai nekāds šķēps vai bulta nevarētu izdurties cauri. Uz pleciem šis milzis nesa lielu vara šķēpu. "Viņa šķēpa kāts bija kā riestava, bet šķēpa uzgalis svēra seši simts seķeļu dzelzs; un viņa vairoga nesējs soļoja viņa priekšā."

Rītos un vakaros Goliāts panācās uz Israēla nometnes pusi un skaļā balsī sauca: "Kāpēc jūs esat nostājušies kaujas kārtībā? Vai es neesmu filistietis, bet jūs Saula kalpi? Izraugiet sev vienu vīru, un tas lai nāk lejā pie manis! Ja tas mani spēs cīņā pieveikt un mani nositīs, tad mēs esam ar mieru būt jums par kalpiem, bet ja es viņu pieveikšu un to nositīšu, tad jūs būsit mūsu kalpi un mums kalposit!" Un tad vēl piebilda: "Es esmu šodien zobodamies izaicinājis Israēla karaspēku: dodiet man vienu vīru, lai mēs cīnāmies viens ar otru!"

Kaut gan Sauls atļāva Dāvidam pieņemt Goliāta izaicinājumu, tomēr ķēniņš pavisam maz cerēja, ka šajā drosmīgajā pasākumā Dāvids gūs panākumus. Tika dota pavēle ietērpt jaunekli paša ķēniņa bruņās. Galvā viņam uzlika smagu vara bruņu cepuri, uz krūtīm bruņas un pie sāniem valdnieka zobenu. Tā apbruņojies, viņš devās pildīt savu uzdevumu, bet drīz vien griezās atpakaļ. Rūpju nomākto skatītāju pirmās domas bija, ka Dāvids nolēmis neriskēt ar savu dzīvību, tik nevienādā cīņā stājoties pretī šim nežēlīgajam ienaidniekam. Bet drosmīgajam jauneklim šādas domas nenāca ne prātā.

Nonācis pie Saula, viņš lūdza atļauju nolikt šo smago apbruņojumu, teikdams: “Tā es nevaru iet, jo es neesmu paradis.” Viņš novilka ķēniņa apbruņojumu un tā vietā paņēma rokā vienīgi savu spieķi, gana somu un vienkāršu lingu. Izvēlējies no strauta piecus gludus oļus, viņš tos ielika somā un ar lingu rokās tuvojās filistietim. Milzis lepni iznāca uz priekšu, cerēdams sastapt visvarenāko no Israēla karotājiem. Bruņu nesējs gāja tam pa priekšu, un viņš jutās kā tāds, kuram neviens nevar stāties pretī. Pienākot tuvāk Dāvidam, tas ieraudzīja jaunieti, kuru viņa jaunības dēļ vēl varēja saukt par zēnu. Dāvida sejā sārtojās veselība, un, bruņu neaizsargāts, viņa vingrais stāvs runāja tam par labu, tomēr starp viņa jauneklīgo augumu un filistieša masīvo uzbūvi bija liela atšķirība.

Nodaļa 63 - Dāvids kā bēglis

Pēc Goliāta nogalināšanas Sauls Dāvidu paturēja pie sevis un negribēja, ka tas atgrieztos sava tēva namā. Un notika, ka "Jonatāna sirds saistījās ar Dāvida sirdi, un tie viens otru iemīlēja; un Jonatānam viņš bija tikpat kā viņa paša dzīvība". (1. Sam. 18. — 22. nod.) Jonatāns un Dāvids slēdza derību dzīvot kā brāļi, un ķēniņa dēls "novilka savu mēteli, kas viņam bija mugurā, un viņš to deva Dāvidam, ir savas bruņas, ir savu zobenu, ir savu loku un savu jostu". Dāvidam tika uzticēti svarīgi un atbildīgi uzdevumi, tomēr viņš saglabāja savu vienkāršību un iemantoja tiklab ļaužu cieņu, kā ķēniņa nama mīlestību.

"Un Dāvids gāja visur, kur vien Sauls viņu sūtīja. Viņš arī visu saprātīgi izpildīja, un Sauls viņu iecēla par virsnieku karavīriem." Dāvids bija apdomīgs un uzticīgs, un varēja redzēt, ka viņu pavada Dieva svētības. Sauls atsevišķās reizēs atzina savu nepiemērotību būt par Israēla valdnieku un saprata, ka valstij būtu labāk, ja tam blakus atrastos kāds, kas norādījumus saņem no Kunga. Tādēļ Sauls cerēja, ka savienība ar Dāvidu sniegs drošību viņam pašam. Kamēr Kungs mīlēja un sargāja Dāvidu, tikmēr viņa klātbūtne varēja pasargāt arī Saulu, kad viņš kopā ar Dāvidu izgāja karā.

Tā bija Dieva aizgādība, kas Dāvidu saveda kopā ar Saulu. Dāvida stāvoklis galmā tam ļāva iepazīties ar valsts lietām, sagatavojot augstajam amatam nākotnē. Tas viņam deva iespēju iemantot tautas uzticību. Apstākļu nenoteiktība un grūtības, kas skāra viņu sakarā ar Saula naidīgo nostāju, mācīja izjust atkarību no Dieva un pilnīgi Tam uzticēties. Un arī Jonatāna draudzība pret Dāvidu bija Dieva aizgādība, lai pasargātu nākamā Israēla valdnieka dzīvību. Visās šajās lietās Dievs īstenoja savus žēlastības nodomus kā pie Dāvida, tā pie visas Israēla tautas.

Tomēr Saula draudzīgais noskaņojums pret Dāvidu turpinājās visai neilgi. Saulam un Dāvidam atgriežoties no kaujas ar filistiešiem, "sievas bija iznākušas no visām Israēla pilsētām, dziedādamas un dejodamas, lai sagaidītu ķēniņu Saulu ar bungām, prieka saucieniem". Viens pulks dziedāja: "Sauls ir nositis savu tūkstoti", bet otrs, uztverot melodiju, atbildēja: "Bet Dāvids savus desmit tūkstošus!" Un ķēniņa sirdī iezagās greizsirdības dēmons. Viņš dusmojās, ka Israēla sievu dziesmās Dāvids tika vairāk slavēts nekā viņš. Skaudības apspiešanas vietā tas atklāja sava rakstura vājumu un izsaucās: "Viņi Dāvidam piedēvējuši desmit tūkstošus, bet man tie devuši tikai tūkstoti: nu vēl tikai tam trūkst ķēniņa varas!"

Viens liels trūkums Saula raksturā bija mīlestība uz piekrišanu. Tā pārvaldoši ietekmēja visas viņa domas un rīcību; it viss tika pakļauts vēlmei sevi izcelt un saņemt uzslavu. Viņa taisnības un netaisnības standarts bija saistīts vienīgi ar ļaužu atzinību, tomēr neviens cilvēks nevar būt drošs, vēloties izpatikt ļaudīm un vispirms nemeklējot

atzinību no Dieva. Sauls godkārīgi vēlējās pievērst cilvēku uzmanību, un, atskanot šai slavas dziesmai, ķēniņa domās nobrieda pārliecība, ka Dāvids iemantos vispārēju uzticību un valdīs viņa vietā.

Tā Sauls savu sirdi atvēra greizsirdības garam, kas saindēja visu viņa dvēseli. Neskatoties uz mācībām, ko viņš bija saņēmis no pravieša Samuēla, ka Dievs izdarīs visu, ko vien gribēs, un ka neviens Viņu nespēs aizkavēt, ķēniņš tomēr parādīja, ka tam nav patiesas izpratnes par Dieva plāniem vai Viņa spēku. Israēla valdnieks savu gribu nostādīja pretī Mūžīgā gribai. Valdot pār Israēla valsti, Sauls nebija iemācījies savaldīt pats sevi. Viņš savu spriedumu ļāva pārvaldīt jūtu uzplūdiem, līdz tika ierauts briesmīgās dusmu lēkmēs. Šis paisums kādreiz sasniedza tādu niknumu, ka tas bija gatavs nonāvēt ikvienu, kas uzdrošinātos pretoties viņa gribai. Pēc tādiem dusmu uzliesmojumiem viņš atkal nonāca bezcerīgā izmisumā un sevis noniecināšanas stāvoklī, kur to ļoti mocīja sirdsapziņas pārmetumi.

Viņš labprāt klausījās Dāvida spēlēto arfu, un šķita, ka ļaunais gars uz laiku no tā atkāpjas, bet kādā dienā, jauneklim kalpojot ķēniņam un izvilinot no sava instrumenta brīnišķas mūzikas skaņas, ar ko viņš pavadīja slavas dziesmas Dievam, Sauls pēkšņi uz spēlētāju svieda šķēpu, gribēdams tam atņemt dzīvību. Dieva iejaukšanās Dāvidu pasargāja, un viņš neskarts izglābās no ārprātīgā ķēniņa dusmām. Naidam pret Dāvidu pieaugot, Sauls arvien biežāk meklēja izdevību to nonāvēt, bet neviens no viņa plāniem pret Kunga svaidīto neizdevās. Sauls ļāvās ļaunā gara vadībai, kas pār viņu valdīja, bet Dāvids uzticējās Tam, kas ir varens padomā un spēcīgs izglābt. "Kunga bijāšana ir gudrības iesākums." (Sal. pam. 9:10) Un Dāvids pastāvīgi lūgšanās griezās pie Dieva, lai varētu pareizi staigāt Viņa priekšā.

Vēlēdamies tikt vaļā no sava sāncenša klātbūtnes, ķēniņš "Sauls viņu atbrīvoja no kalpošanas sev, attālināja viņu no sevis un iecēla par virsnieku pār tūkstoš vīriem. (..) Bet viss Israēls un Jūda mīlēja Dāvidu". Ļaudis drīz vien ievēroja, cik izprotošs bija Dāvids un cik gudri un meistarīgi tika nokārtoti viņa rokām uzticētie pasākumi. Jaunekļa padomi bija piesardzīgi, un tiem droši varēja paklausīt, bet Saula spriedumi viesa nedrošību, un viņa lēmumi neizcēlās ar sevišķu gudrību.

Kaut arī Sauls pastāvīgi meklēja izdevību Dāvidu iznīcināt, tomēr viņš no tā baidījās, tāpēc ka Kungs tam palīdzēja redzamā veidā. Dāvida nevainojamais raksturs izsauca ķēniņa dusmas; viņš saprata, ka jaunekļa dzīve un klātbūtne to apkauno, jo ar savu kontrastu tā Saulu nostāda nelabvēlīgā gaismā. Tā bija skaudība, kas ķēniņu darīja tik nelaimīgu un nožēlojamu, apdraudot viņa troņa pazemīgo pavalstnieku. Ak, kādu neizsakāmu ļaunumu šī sliktā rakstura īpašība ir nodarījusi mūsu pasaulei! Saula sirdī valdīja tas pats naids, kas Kainam lika celties pret savu brāli Ābelu, tāpēc ka Ābela darbi bija taisni un Dievs to godāja, bet viņa paša darbi bija ļauni un Dievs viņu nevarēja svētīt.

Skaudība ir lepnības meita, un, ja to uzņem sirdī, tā noved pie naida un beidzot pie atriebības un slepkavības. Uzkurinot Saula naidu pret to, kas viņam nekad nebija darījis ļaunu, sātans atklāja savu raksturu.

Ķēniņš Dāvidu stingri uzmanīja, cerēdams uz kādu neapdomīgu vai pārsteidzīgu soli, kas dotu iemeslu viņa apkaunošanai. Viņš juta, ka nespēs atgūt mieru, kamēr nebūs atradis izdevību šo jaunekli nogalināt, un tomēr tā, lai tauta viņu attaisnotu šajā ļaunajā rīcībā. Viņš izlika cilpu Dāvida kājām, spiezdams to vest niknus karus pret filistiešiem, un kā atalgojumu par drosmi apsolīja tam savu vecāko meitu. Uz šo priekšlikumu Dāvids pazemīgi atbildēja: "Kas es esmu, un kas ir mana ģimene, mana tēva ģints Israēlā, lai es kļūtu ķēniņa znots!" Savu liekulību valdnieks drīz vien atklāja, atdodams princesi citam.

Saula jaunākās meitas, Mihalas, pieķeršanās Dāvidam sniedza Saulam jaunu izdevību kalt slepenus plānus pret savu sāncensi. Mihalas roku jauneklim apsolīja ar nosacījumu, ka tas atnesīs pierādījumu par kāda noteikta skaita nācijas ienaidnieku nogalināšanu. "Sauls domāja Dāvidu izdeldēt ar filistiešu roku", bet Dievs sargāja savu kalpu. Dāvids no kaujas atgriezās kā uzvarētājs, lai kļūtu par ķēniņa znotu.

"Mihala, Saula meita, iemīlēja Dāvidu", un valdnieks saniknots atskārta, ka viņa slepenie plāni galu galā ir paaugstinājuši to, kuru tas vēlējās iznīcināt. Viņš vēl vairāk pārliecinājās, ka tieši Dāvids ir tas vīrs, par kuru Kungs bija sacījis, ka tas ir labāks par Saulu un ka viņš Saula vietā valdīs uz Israēla troņa. Atmezdams visu maskēšanos, viņš pavēlēja Jonatānam un sava galma virsniekam nonāvēt šo cilvēku, kuru viņš ienīda.

Jonatāns atklāja Dāvidam ķēniņa nodomu un pavēlēja paslēpties, kamēr viņš vēl lūgs savu tēvu saudzēt Israēla atbrīvotāja dzīvību. Viņš ķēniņam norādīja, ko Dāvids ir darījis, lai pasargātu tautas godu un pat tās pastāvēšanu, un kāds briesmīgs grēks būtu tāda cilvēka noslepkavošana, kuru Dievs izlietojis nācijas ienaidnieku izklīdināšanai. Tas skāra ķēniņa apziņu, un viņa sirds kļuva jūtīgāka. "Tik tiešām, ka tas Kungs dzīvo, tam nebūs tikt nokautam!" Dāvidu atveda pie Saula, un viņš tam kalpoja tāpat kā agrāk.

Atkal tika izsludināts karš starp israēliešiem un filistiešiem, un Dāvids veda armiju pretī ienaidniekiem. Ebreji guva lielu uzvaru, un karaļvalsts pavalstnieki slavēja viņa gudrību un varonību. Tas Saulā no jauna atmodināja agrāko rūgtumu pret Dāvidu. Jauneklim spēlējot ķēniņa priekšā un jaukajām skaņām piepildot pili, Saulu pārņēma dusmas un viņš atkal svieda Dāvidam ar šķēpu, vēlēdamies spēlētāju piedurt pie sienas; bet nāvīgo ieroci Kunga eņģelis novērsa sānis. Dāvids izbēga un steidzās uz savām mājām. Bet Sauls izsūtīja spiegus, kuriem to vajadzēja satvert un nogalināt, līdzko viņš otrā rītā atkal parādītos.

Mihala atklāja Dāvidam sava tēva plānus. Viņa to spieda glābt dzīvību bēgot un nolaida viņu lejup pa logu, tā palīdzot aiziet. Dāvids bēga pie Samuēla uz Rāmu, un

pravietis, nebaidīdamies no ķēniņa nelabvēlības, šo bēgli laipni uzņēma. Samuēla māja, pretstatā Saula pilij, bija īstā miera vieta. Šeit kalnu vidū godātais Kunga kalps turpināja savu darbu. Pie viņa atradās kāds "redzētāju" pulks, rūpīgi pētot Dieva Vārdu un godbijīgi klausoties uz pamācībām, kas atskanēja no Samuēla mutes. No Israēla skolotāja Dāvids iemācījās dārgas atziņas. Dāvids domāja, ka Saula pulkiem netiks dota pavēle iebrukt šajā svētajā vietā, tomēr bezcerībā un izmisumā nonākušā ķēniņa aptumšotajā saprašanā neviena vieta vairs nelikās svēta. Dāvida attiecības ar Samuēlu radīja ķēniņam greizsirdīgas aizdomas, ka tas, kuru viss Israēls cienīja kā Dieva pravieti, neizlieto savu iespaidu par labu Saula sāncensim. Uzzinājis Dāvida atrašanās vietu, ķēniņš nosūtīja virsniekus, lai tie viņu atvestu uz Gibeu, kur Sauls bija paredzējis īstenot savu ļauno nodomu.

Sūtņi devās ceļā, apņēmušies atņemt Dāvidam dzīvību, tomēr tos vadīja kāds augstāks Valdnieks nekā Sauls. Tie sastapās ar neredzamiem eņģeļiem, kā kādreiz Bileāms, kad tas devās ceļā, lai nolādētu Israēlu, un sāka runāt pravietiskus vārdus attiecībā uz nākotnes notikumiem un slavēja Jehovas varenību un Viņa godu. Tā Dievs savaldīja cilvēka dusmas un parādīja savu spēku ļaunuma novēršanā, tajā pašā laikā savu kalpu nodrošinot ar eņģeļu sardzes mūri.

Nodaļa 64 - Dāvida augstsirdība

Pēc briesmīgās Kunga priesteru nogalināšanas "tikai viens vienīgs izglābās no Ahimeleha, Ahituba dēla, dēliem, vārdā Abjatārs, kas bēgdams pievienojās Dāvidam. Un Abjatārs izstāstīja Dāvidam, ka Sauls bija nogalinājis tā Kunga priesterus. Tad Dāvids sacīja Abjatāram: "Es jau to zināju tanī dienā, kad tur bija ēdomietis Doēgs, ka viņš visu sīki izstāstīs Saulam. Es vienīgais esmu vainīgs visu tavas dzimtas locekļu nāvē! Paliec pie manis. Nebīsties! Jo tas, kas meklē nokaut manu dvēseli, tas meklēs to pašu darīt arī tavai dvēselei, bet pie manis tev ir drošs patvērums!" (1. Sam. 22:20-23 un no 23. līdz 27. nod.)

Vēl arvien, ķēniņa vajāts, Dāvids nekur nevarēja atrast mieru vai drošību. Kegilā viņa drosmīgais pulks izglāba pilsētu no filistiešu gūsta, tomēr šie vīri nejutās droši pat starp ļaudīm, kuriem tikko bija palīdzējuši. No Kegilas tie devās uz Zifas tuksnesi.

Šajā laikā, kad Dāvida dzīvē bija tik maz gaišu mirkļu, viņu ar negaidītu apmeklējumu iepriecināja Jonatāns, kurš bija uzzinājis viņa slēpšanās vietu. Tie bija dārgi brīži, kurus abi draugi pavadīja kopā. Viņi viens otram atstāstīja savus dažādos piedzīvojumus, un Jonatāns Dāvidu iedrošināja, sacīdams: "Nebīsties! Mana tēva Saula roka tevi neaizsniegs, bet tu valdīsi pār Israēlu kā ķēniņš, un tad es būšu otrs pēc tevis; un to itin labi gan zina arī mans tēvs Sauls." Runājot par Dieva brīnišķīgajiem ceļiem Dāvida dzīvē, vajātā bēgļa sirds stipri atspirga. "Tad viņi abi noslēdza derību tā Kunga priekšā, un Dāvids palika dzīvot biezokņos, bet Jonatāns atgriezās savā namā."

Pēc Jonatāna apmeklējuma Dāvids savai dvēselei smēlās spēku slavas dziesmās, pavadot tās ar savu mūzikas instrumentu:

"Es tveros pie sava Kunga. Kā tad jūs sakāt uz mani: "Laidies savos kalnos līdzīgi putnam, jo redzi, tur ir bezdievīgie, viņi uzvelk savu stopu, liek savu bultu uz auklas, lai tumsā to izšautu uz tiem, kas skaidri savās sirdīs. Kad pamati grūst, ko darīs taisnais? Tas Kungs ir savā svētajā namā, tam Kungam debesīs ir goda krēsls, Viņa acis raugās uz zemi, Viņa skati pārbauda cilvēku bērnus. Tas Kungs pārbauda taisno un bezdievīgo, bet Viņa dvēsele ienīst to, kas dara varas darbus." (Ps. 11:2-6)

Zifas ļaudis, kuru mežonīgajos apgabalos apmetās Dāvids, nākdams no Kegilas, sūtīja vēsti Saulam uz Gibeu, ka tie zinot, kur Dāvids slēpjoties, un aizvedīšot ķēniņu uz viņa paslēptuvi. Bet Dāvids, brīdināts par šo nodomu, mainīja savu uzturēšanās vietu, meklēdams patvērumu kalnos starp Maonu un Nāves jūru.

Atkal Saulam ziņoja: "Dāvids esot Engedija tuksnesī." Tad Sauls ņēma trīs tūkstošus izlasītu vīru no visa Israēla un devās meklēt Dāvidu un viņa vīrus austrumu pusē no Meža kazu klints. " Dāvida pulkā bija tikai seši simti vīru, bet Sauls devās viņam pretī ar trīs

tūkstoš vīru lielu armiju. Kādā vientuļā alā Isajas dēls ar saviem vīriem gaidīja Dieva vadību attiecībā uz turpmākajām gaitām. Ejot kalnos uz priekšu, Sauls nogriezās sānis un viens pats iegāja tieši tajā alā, kurā ar saviem vīriem bija paslēpies Dāvids. To redzēdami, Dāvida ļaudis uzstāja, lai viņu vadonis Saulu nogalina. Apstākļus, kur ķēniņš tagad atradās viņu varā, tie uzskatīja kā drošu pierādījumu, ka pats Dievs šo ienaidnieku nodevis viņiem, lai to iznīcinātu. Dāvids izjuta kārdinājumu pievienoties viņu uzskatiem, tomēr sirdsapziņas balss tam sacīja: "Neaizskar Kunga svaidīto!"

Dāvida vīri tomēr negribēja atstāt Saulu mierā un savam pavēlniekam atgādināja Dieva vārdus: "Redzi, es tavu ienaidnieku nodošu tavā rokā, un tu viņam darīsi, kas tavām acīm labi patiks!" Tad "Dāvids piecēlās un slepeni nogrieza Saula virssvārku stūri, kas tam bija mugurā." Bet sirdsapziņa to vēlāk mocīja, ka viņš ir sabojājis ķēniņa drēbes.

Sauls piecēlās un izgāja no alas, lai turpinātu meklēšanu, un pēkšņi izdzirda kādu balsi: "Mans pavēlniek un ķēniņ!" Viņš pagriezās, lai redzētu, kas runā, un, redzi, tas bija Isajas dēls, vīrs, kuru viņš jau tik ilgi kāroja dabūt rokās, lai to nogalinātu. Dāvids paklanījās viņa priekšā, atzīdams to par pavēlnieku, un tad Saulu uzrunāja ar šādiem vārdiem: "Kāpēc tu klausi ļaužu valodām, kas saka: Redzi, Dāvids meklē tavu nelaimi? Redzi, šodien tavas acis redz, ka tas Kungs tevi šodien tanī alā bija nodevis manā rokā; un kaut gan kāds gribēja mani pierunāt, lai es tevi nokauju, bet es tevi žēloju un domāju: Es tomēr necelšu savu roku pret savu pavēlnieku, jo viņš ir tā Kunga svaidītais. Un nu, mans tēvs, skaties šurp! Tu redzi te sava mēteļa stūri manā rokā un redzi, ka es esmu gan nogriezis tava mēteļa stūri, bet tevi neesmu nogalinājis; tāpēc atzīsti un saproti, ka manā prātā nav nedz ļaunuma, nedz viltus un ka es neesmu pret tevi apgrēkojies, bet tu gan uzglūni manai dvēselei, lai man to atrautu."

Dzirdot Dāvida vārdus, Sauls jutās pazemots un varēja tikai atzīt šo vārdu patiesumu. Viņš jutās dziļi saviļņots, izprotot, cik pilnīgi bija atradies tā vīra rokās, kura dzīvību viņš meklēja. Dāvids stāvēja viņa priekšā, apzinādamies savu nevainību. Garā aizkustināts, Sauls izsaucās: "Vai šī nav tava balss, mans dēls Dāvid?" Un Sauls pacēla savu balsi un gauži raudāja. Un viņš sacīja Dāvidam: "Tu esi taisnāks nekā es, jo tu man esi labu darījis, bet es pret tevi esmu ļauns bijis. Un šodien tu esi savu mīlestību pret mani parādījis it sevišķi spēcīgi (..). Vai tad ir kāds, kas, savu ienaidnieku atradis, to atlaistu, novēlēdams viņam labu ceļu? Lai tas Kungs tev par to atmaksā ar labu, ko tu šodien esi man darījis! Un nu, redzi, tagad es zinu, ka tu tiešām valdīsi kā ķēniņš un ka tavās rokās pastāvēs Israēla ķēniņa valstība." Un Dāvids derēja derību ar Saulu, ka, šīm lietām notiekot, viņš žēlos Saula namu un neizdeldēs viņa vārdu.

Pazīdams Saula izturēšanos pagātnē, Dāvids nevarēja uzticēties ķēniņa apgalvojumam, ne arī cerēt, ka viņa nožēla tā ilgi turpināsies. Tāpēc, Saulam dodoties mājās, Dāvids palika kalnu cietokšņos.

Ienaidu, kuru pret Dieva kalpiem savās sirdīs uztur tie, kas padevušies sātana varai, reizēm nomaina samierināšanās izjūtas un labvēlība, tomēr šāda pārmaiņa ne vienmēr ir ilgstoša. Pēc tam, kad šie nekrietnie cilvēki ir runājuši un darījuši ļaunu Kunga kalpiem, viņus brīžiem pārņem dziļa pārliecība par savas rīcības nepareizību. Kunga Gars cīnās ar viņiem, un tie savu sirdi pazemo Dieva un to cilvēku priekšā, kuru iespaidu ir gribējuši iznīcināt, kā rezultātā var mainīties arī viņu izturēšanās. Bet tiklīdz tie atver durvis sātana iečukstējumiem, tā atkal atdzīvojas vecās šaubas, atmostas vecais naids un tie atsāk to pašu rīcību, ko bija nožēlojuši un uz laiku atstājuši. Tie atkal visrūgtākā veidā notiesā, apsūdz un izsaka ļaunas aizdomas tieši par tiem cilvēkiem, kuru priekšā vispazemīgākā veidā bija atzinuši savu vainu. Šādas dvēseles sātans var izlietot ar daudz lielāku spēku pēc tādas atzīšanās, nekā iepriekš, jo tās tagad ir grēkojušas pret lielāku gaismu.

"Samuēls nomira, un viss Israēls sapulcējās un viņu apraudāja; un viņu apraka tā dzimtenē Rāmā." Samuēla nāvi Israēla tauta uzskatīja kā neatgūstamu zaudējumu. Nāvei par upuri bija kritis liels un labs pravietis un augsts soģis, tādēļ ļaužu sāpes bija dziļas un izjustas. No agras jaunības Samuēls ar skaidru sirdi bija staigājis Israēla priekšā. Lai gan Saulu atzina par ķēniņu, tomēr Samuēla iespaids bija daudz spēcīgāks, jo viņa dzīvi raksturoja uzticība, paklausība un nodošanās Dievam. Mēs lasām, ka viņš Israēlu tiesāja visu mūžu.

Redzot lielo atšķirību starp Saula un Samuēla rīcību, ļaudis saprata, kādu kļūdu viņi ir izdarījuši, prasīdami sev ķēniņu, lai neatšķirtos no citām apkārtējām tautām. Daudzi ar šausmām raudzījās uz ļaužu stāvokli, ko arvien vairāk samaitāja neticība un bezdievība. Viņu valdnieka priekšzīme atstāja tālu ejošu iespaidu, tādēļ Israēlam tagad tiešām nācās sērot par Kunga pravieša nāvi.

Nācija bija zaudējusi savu svēto skolu dibinātāju un vadītāju, bet tas vēl nebija viss. Tā bija zaudējusi vīru, pie kura ļaudis parasti vērsās savās lielajās bēdās; zaudējusi cilvēku, kas kā vidutājs pastāvīgi aizrunāja pie Dieva savas tautas interešu labā. Samuēla aizlūgšanas deva drošības izjūtu, jo "daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā". Ļaudis tagad juta, ka Dievs viņus ir atstājis. Šķita, ka ķēniņš nav daudz labāks par ārprātīgu vīru. Taisnība bija sagrozīta, un kārtība pārvērtusies sajukumā.

Tieši tad, kad nāciju plosīja iekšēji strīdi un kad Samuēla klusais, dievbijīgais padoms šķita visvairāk vajadzīgs, Dievs savam sirmajam kalpam ļāva aiziet dusēt. Raugoties uz viņa kluso kapa vietu un atceroties savu ģeķību, kur tie viņu bija atmetuši kā pārvaldnieku, ļaudis tagad mocīja rūgtas pārdomas. Viņš bija uzturējis tik ciešu savienību ar Dievu un Debesīm, it kā ar Jehovas troni būtu savienota visa Israēla tauta. Samuēls bija mācījis mīlēt Dievu un Tam paklausīt; bet tagad, kad viņa vairs nebija, ļaudis saprata, ka ir atstāti ķēniņa žēlastībai, kas pats savienojies ar sātanu un vada tautu arvien tālāk prom no Dieva un Debesīm.

Dāvids nevarēja piedalīties Samuēla apbedīšanā, bet viņš pēc tā sēroja tik dziļi un izjusti, kā tikai uzticīgs dēls var skumt pēc sava mīļotā tēva. Viņš saprata, ka Samuēla nāve ir sarāvusi vēl vienu saiti, kas ierobežoja Saula rīcību, ka viņa drošībai tagad ir vēl mazāka garantija. Kamēr Saula uzmanība bija saistīta ar sērām par Samuēla nāvi, Dāvids izmantoja iespēju uzmeklēt sev drošāku patvēruma vietu; tā viņš nonāca Pāranas tuksnesī. Šeit tas sacerēja simt divdesmito un simt divdesmit pirmo dziesmu. Vientulīgajā apvidū, saprazdams, ka pravieša vairs nav un ka ķēniņš ir viņa ienaidnieks, Dāvids dziedāja:

Nodaļa 65 - Saula nāve

Atkal tika izsludināts karš starp Israēlu un filistiešiem. “Kad nu filistieši bija sapulcējušies, tad tie devās ceļā un apmetās nometnē pie Šunamas”, Jezreēles līdzenuma ziemeļu malā, bet Sauls ar savu karapulku izvietojās nedaudz jūdžu attālumā no tiem, Gilgoas pakalnos, līdzenuma dienvidu nomalē. Uz šī līdzenuma Gideons ar trīssimt vīriem bija licis bēgt midianiešu karapulkiem. Bet gars, kas toreiz iedvesmoja Israēla atbrīvotāju, stipri atšķīrās no tā gara, kas tagad darīja nemierīgu ķēniņa sirdi. Gideons bija izgājis stiprā ticībā varenajam Jēkaba Dievam, bet Sauls jutās viens un neaizsargāts, jo Dievs viņu bija atstājis. Raugoties uz filistiešu pulkiem, “viņš izbijās, un viņa sirdi pārņēma lielas bailes”. (Sk. 1. Sam. 28.-31. nod.)

Sauls bija uzzinājis, ka Dāvids ar saviem vīriem atrodas pie filistiešiem, un gaidīja, ka Isajas dēls izmantos izdevību, lai atriebtos par viņam nodarītajām pārestībām. Ķēniņš jutās ļoti nospiests. Viņa paša neprātīgās dusmas, kas to dzina meklēt Dieva izredzētā vīra bojāeju, tagad tautu bija novedušas šajās lielajās briesmās. Aizrāvies ar Dāvida vajāšanu, viņš bija aizmirsis domāt par valsts aizsardzību, un, izmantodami šo nolaidību, filistieši bija iespiedušies līdz pat zemes vidienei. Un tā, kamēr sātans skubināja Saulu izlietot savu enerģiju Dāvida vajāšanā, lai varētu to nonāvēt, tas pats ļaunais gars iedvesmoja filistiešus izmantot izdevību, lai iznīcinātu Saulu un pakļautu Dieva tautu. Cik bieži lielais ienaidnieks vēl tagad pielieto tādu pašu stratēģiju! Viņš liek kādai nesvētai sirdij iededzināt draudzē skaudību un strīdu, lai pēc tam, izmantojot Dieva ļaužu nevienprātību, uzkūdītu savus aģentus pilnīgai draudzes iznīcināšanai.

Nākamajā rītā Saulam vajadzēja doties kaujā pret filistiešiem. Arvien vairāk viņu apņēma draudošās nelaimes ēnas; viņš ilgojās pēc palīdzības un vadības. Tomēr veltīgi tas meklēja padomu no Dieva. “(..) tas Kungs viņam neatbildēja nedz ar sapņu, nedz ar priesteru — orākulu, nedz ar praviešu starpniecību.” Kungs nekad nav atraidījis kādu dvēseli, kas Viņam tuvojas pazemībā un patiesībā. Kāpēc tad Viņš atraidīja Saulu un tam neatbildēja? — Ķēniņš pats savas rīcības dēļ bija zaudējis tiesības jebkādā veidā jautāt pēc Dieva padoma. Viņš bija atmetis pravieša Samuēla norādījumus; viņš bija izraidījis Dāvidu, Dieva izredzēto vīru; viņš bija nokāvis Kunga priesterus. Vai viņš varēja sagaidīt, ka Kungs tam atbildēs, ja pats bija izpostījis Debesu iekārtoto sazināšanās iespēju? Viņš bija grēkojis pret laipno žēlastības Garu, vai tad vēl pastāvēja cerība uz sapņiem un atklāsmēm no Kunga? Sauls negriezās pie Dieva pazemībā un grēku nožēlā. Viņš nemeklēja grēku piedošanu un izlīgumu, bet tikai atbrīvošanu no saviem ienaidniekiem. Ar savu stūrgalvīgo un dumpīgo rīcību viņš pats bija šķīries no Dieva. Nevarēja būt nekādas atgriešanās, kā vien ar satriektu sirdi nožēlojot visus grēkus; bet lepnais monarhs savās lielajās bailēs un izmisumā nolēma meklēt palīdzību no cita avota.

Tad Sauls sacīja saviem kalpiem: “Atrodiet man kādu sievu, kurai ir vara pār mirušo gariem, es gribu pie tās doties un ar viņas starpniecību izjautāt likteni.” Saulam bija pilnīgi skaidra izpratne par mirušo vaicāšanas būtību. Kungs to bija stingri aizliedzis, un pār visiem, kas piekopa šo nesvēto praksi, bija izteikts nāves spriedums. Samuēla dzīves laikā Sauls bija pavēlējis nokaut visus burvjus un pareģus. Bet tagad neapdomīgā pārsteidzībā meklēja palīdzību tieši pie tā pareģošanas avota, kuru pats bija nosodījis kā negantību.

Ķēniņam teica, ka Endorā slepeni dzīvojot kāda sieva, kurai esot zīlnieces gars. Šī sieviete bija slēgusi derību ar sātanu, pakļaujoties viņa vadībai un izpildot viņa nodomus; un ļaunuma valdnieks no savas puses viņas labā darīja brīnumus un atklāja tai apslēptas lietas.

Sauls pārģērbās un tikai ar diviem pavadoņiem nakts laikā devās meklēt šīs zīlnieces slēptuvi. Cik nožēlojams skats! Sātans sagūstījis Israēla ķēniņu un vada to pēc sava prāta. Vai ir vēl tumšāks ceļš cilvēka kājām par šo, ko izvēlējās vīrs, kas pastāvīgi gribēja iet tikai savus ceļus, pretodamies Dieva Gara svētajam iespaidam? Vai ir briesmīgākas saites par tām, kurās tiek saistīts cilvēks, kas visu lietu pārvaldību nodevis visbriesmīgākajam tirānam — savam “es”? Uzticēšanās Dievam un paklausība Viņa prātam bija vienīgie nosacījumi, kurus ievērojot Sauls varēja būt par Israēla ķēniņu. Ja savas valdīšanas laikā viņš būtu pildījis šos norādījumus, tad viņa valstībai nedraudētu nekādas briesmas. Tad viņu vadītu Dievs, un Visvarenais tam būtu kā bruņas. Kungs ilgi cietās ar Saulu, un, kaut arī viņa dumpīgā nepaklausība un stūrgalvība gandrīz bija apklusinājusi dievišķo balsi dvēselē, tomēr viņam vēl bija iespēja nožēlot grēkus un atgriezties. Bet, kad viņš, briesmām tuvojoties novērsās no Dieva, lai meklētu gaismu pie sātana sabiedrotā, tad sarāva pēdējās saites, kas to vēl vienoja ar Radītāju; viņš pilnīgi atdevās dēmonisko spēku pārvaldībai, kas jau gadiem ilgi to iespaidoja un bija noveduši uz bojāejas robežas.

Nakts aizsegā Sauls ar saviem pavadoņiem devās pāri līdzenumam un, netraucēti pagājuši garām filistiešu pulkiem, pārvarēja kalnu grēdu un nonāca pie Endoras zīlnieces vientuļās mājvietas. Šeit bija paslēpusies sieviete ar zīlnieces garu, lai slepus turpinātu savu bezdievīgo nodarbošanos. Neskatoties uz pārģērbšanos, Saula lielais augums un ķēnišķīgā izturēšanās norādīja, ka viņš nav vienkāršs kareivis.

Sievietei pamodās aizdomas, ka viņas viesis varētu būt Sauls, un bagātās dāvanas vēl vairāk nostiprināja šo pārliecību. Uz Saula aicinājumu: “Lūdzu, nosaki man ar mirušo garu izsaukšanu nākotni un liec uznākt augšā tam garam, ko es tev nosaukšu,” — šī sieva viņam atbildēja: “Redzi, tu taču pats zini, ko Sauls ir izdarījis un ka viņš mirušo garu izsaucējus un burvjus ir šai zemē izskaudis. Kāpēc tu liec lamatas manai dzīvībai, lai mani nonāvētu?” Bet Sauls viņai zvērēja pie tā Kunga un sacīja: “Tik tiešām, ka tas

Kungs dzīvo, tev tas netiks pieskaitīts kā pārkāpums!" Un tad šī sieva jautāja: "Ko lai es tev izsaucu?" Viņš atbildēja: "Liec lai man parādās Samuēls!"

Pēc zīlēšanas priekšdarbu veikšanas viņa sacīja: "Tur kāpj augšā vecs vīrs, ietinies mētelī." Tad Sauls noprata, ka tas ir Samuēls, un viņš noliecās ar seju pie zemes un parādīja tam savu goddevību."

Tas nebija Dieva svētais pravietis, kas tagad parādījās zīlnieces darbības rezultātā. Samuēls neienāca šajā ļauno garu midzenī. Pārdabiskā parādība tika veidota tikai ar sātana spēku. Viņš tikpat viegli varēja pieņemt Samuēla izskatu, kā bija pārvērties par gaismas eņģeli, kad kārdināja Kristu tuksnesī.

Sievietes pirmie vārdi, atrodoties buršanas iespaidā, bija domāti ķēniņam: "Kāpēc tu mani esi pievīlis? Tu esi Sauls!" Ļaunais gars, kas parādījās kā Samuēls, vispirms slepeni brīdināja šo nekrietno sievieti no viltus, kas pašlaik tika pielietots pret viņu, bet šķietamais pravietis Saulam jautāja: "Kāpēc tu mani traucē manā mierā, likdams man nākt augšā?" Tad Sauls sacīja: "Es esmu lielās bailēs, jo filistieši ir uzsākuši karu pret mani, bet Dievs ir no manis atstājies, un Viņš man vairs nedod atbildi nedz ar praviešu vārdiem, nedz sapņiem. Tāpēc es esmu licis tevi izsaukt, lai tu man dotu padomu, ko lai es daru."

Kad Samuēls bija dzīvs, Sauls nicināja viņa padomu un apskaitās par tā rājieniem. Bet tagad, nelaimes un izmisuma brīdī, viņš saprata, ka pravieša vadība būtu viņa vienīgā cerība, tomēr, lai sazinātos ar Debesu sūtni, tas veltīgi gāja pie elles pārstāvja. Sauls bija pilnīgi atdevies sātana varai, un tas, kura vienīgais prieks ir sēt postu un iznīcību, tagad darīja visu iespējamo, lai panāktu šī nelaimīgā ķēniņa bojāeju. Atbildot uz Saula izmisumā teikto lūgumu, no šķietamā Samuēla lūpām atskanēja briesmīga vēsts:

"Kāpēc tad tu mani vaicā, kad tas Kungs ir jau no tevis novērsies un ir kļuvis tavs ienaidnieks? Tas Kungs taču ir tev darījis tikai to, ko Viņš ar manu starpniecību ir pasacījis: Tas Kungs ir valstību izrāvis no tavas rokas un to iedevis Dāvidam, tavam tuvākam. Tāpēc ka tu neesi klausījis tā Kunga balsi un arī neesi licis piepildīties Viņa dusmu bargumam pret Amaleku, tādēļ tas Kungs tev šodien to dara. Un tas Kungs nodos Israēlu līdz ar tevi filistiešu rokā (..)."

Visā viņa dumpīgās nepaklausības laikā sātans Saulam glaimoja un to krāpa. Tas ir kārdinātāja darbs — uzsvērt, cik nenozīmīgs ir grēks, izveidot pārkāpumu ceļu pēc iespējas vieglāku un pievilcīgāku un padarīt dvēseli aklu pret Kunga brīdinājumiem un draudiem. Sātans ar savu valdzinošo varu bija licis Saulam attaisnot sevi attiecībā uz Samuēla rājienu un brīdinājumu neievērošanu. Bet tagad, viņa lielās vajadzības brīdī, lai izmisumu vēl vairāk pastiprinātu, tas vērsās pret to, norādot uz viņa lielo grēku, kur nav

cerības gaidīt piedošanu. Neko labāku vispār nevarēja izdomāt, lai atņemtu Saulam drosmi, sajauktu viņa spriedumu vai iedzītu viņu izmisumā un pašnāvībā.

No fiziskās piepūles un neēšanas Sauls jutās noguris; viņu mocīja bailes un sirdsapziņas pārmetumi. Dzirdot briesmīgo pareģojumu, viņa stāvs sagrīļojās kā ozols pirms vētras, un viņš nogāzās zemē.

Zīlniece ļoti izbijās. Israēla ķēniņš gulēja viņas priekšā it kā bez dzīvības. Ja tas nomirs viņas mājvietā, kas tad notiks ar viņu? Tā lūdza ķēniņu piecelties un baudīt barību, spiedoši aizrādot, ka viņa ir riskējusi ar savu dzīvību, izpildot Saula vēlēšanos, un tagad ķēniņam jāizpilda viņas lūgums, lai glābtu savu dzīvību. Kad arī viņa kalpi pievienojās šim lūgumam, Sauls beidzot padevās, un sieviete tam pasniedza steigā sagatavotu barotu teļu un neraudzētas maizes. Kāds skats! — Mežonīgajā zīlnieces alā, kur nupat bija atbalsojušies liktenīgā sprieduma vārdi, sātana pārstāvja klātbūtnē viņš, kuru Dievs bija svaidījis par Israēla ķēniņu, apsēžas pie galda un ēd, domādams par nākamās dienas nāvīgo kauju.

Nodaļa 66 - Seno un jauno laiku maģija

Rakstu ziņojums par Saula vizīti pie Endoras sievas daudziem Bībeles pētniekiem ir bijis par iemeslu neizpratnei un apmulsumam. Daži nostājas par to, ka Samuēls tiešām piedalījies šajā sarunā ar Saulu, tomēr Bībele pati dod pietiekošu pamatojumu pilnīgi pretējam slēdzienam. Ja Samuēls, kā viņi to apgalvo, atradās Debesīs, tad to, vai nu ar Dieva vai sātana spēku, vajadzēja izsaukt no turienes, tomēr neviens pat uz brīdi nevar pieļaut domu, ka sātanam būtu bijusi vara izsaukt svēto Dieva pravieti no Debesīm, lai pagodinātu kādas pamestas sievietes buršanas mākslu. Tāpat nevaram pieņemt, ka Dievs viņam būtu licis nākt uz šīs pareģes alu, jo Kungs jau bija atteicies ar Saulu sazināties. Viņš neizlietoja ne praviešus, ne sapņus, ne Urim, bet noteikti nepaietu garām šiem līdzekļiem, lai sniegtu vēsti ar sātana aģentes starpniecību.

Un arī vēsts pati par sevi jau dod pietiekošu liecību par savas izcelsmes avotu. Tās mērķis nebija likt Saulam nožēlot savus grēkus, bet gan dzīt viņu tālākā pazušanā; tas nav Dieva, bet sātana darbs. Turklāt Saula rīcība, prasot padomu no zīlnieces, Rakstos ir minēta kā viens no iemesliem, kāpēc Dievs viņu atmeta un nodeva pazušanai: "Tā Sauls nomira savu ļauno darbu dēļ, ko viņš bija nodarījis pret to Kungu, — tā Kunga vārda dēļ, ko viņš nebija turējis, un arī tāpēc, ka viņš bija griezies pie mirušo garu izsaucējas un bija to izvaicājis, bet nebija jautājis to Kungu; tāpēc Viņš lika tam mirt un nodeva ķēniņa valsts varu Dāvidam Isajas dēlam." Šeit skaidri pateikts, ka viņš jautāja garu izsaucēju, bet ne Kungu. Viņš nesatikās ar Dieva pravieti Samuēlu. Izmantojot kā starpnieku zīlnieci, ar viņu sarunājās sātans, bet tas nevarēja Saula priekšā izsaukt Samuēlu, bet gan viltvārdi, kas kalpoja viņa krāpšanas nolūkiem.

Gandrīz visas senās zīlēšanas un buršanas formas pamatojās uz ticību iespējai satikties ar mirušajiem. Kas nodevās garu izsaukšanas mākslai, tie apgalvoja, ka ir sarunājušies ar mirušo cilvēku gariem un no tiem saņēmuši ziņas par nākotnes notikumiem. Par šo mirušo vaicāšanas paradumu norādīts Jesajas pravietojumos: "Bet kad jums sacīs: "Jums jāprasa zīlniekiem un pareģiem, kas muld un čukst," tad atsakiet: "Vai tad tautai nav jāgriežas pie sava Dieva? Jeb vai tai ar jautājumiem par dzīvajiem jāgriežas pie mirušiem?"" (Jes. 8:19)

Šī pati ticība sazināšanās iespējai ar mirušiem veidoja pagānu elkudievības stūrakmeni. Pagāni savus dievus uzskatīja par mirušo varoņu gariem, un līdz ar to viņu reliģija patiesībā bija mirušo pielūgšana. Tas skaidri redzams no Svētajiem Rakstiem. Par Israēla grēkiem Bet-Peorā ir sacīts: "Un Israēls dzīvoja Sitimā, un ļaudis sāka piekopt netiklību ar moābiešu meitām. Un tās aicināja tautu pie savu dievu kaujamo upuru mielastiem, un tauta ēda un metās zemē uz sava vaiga to dievu priekšā. Kad nu Israēls sapinās ar Baālu, tad tā Kunga dusmas iedegās pret Israēlu." (4. Moz. 25:1-3) Un dziesminieks skaidri apliecina, kādiem dieviem šie upuri tika pienesti. Runājot par to

pašu Israēla atkrišanu, viņš saka: “Tie pieķērās Baāl-Peoram un ēda mirušu upurus.” (Ps. 106:28, pēc Glika tulk.)

Mirušo dievināšana, kā arī šķietamā satiksme ar šiem mirušajiem ieņēma svarīgu vietu gandrīz visos pagānisma izpausmes veidos. Valdīja pārliecība, ka dievi savu gribu paziņo cilvēkiem un jautāti dod tiem padomus. Šāds raksturs bija arī ievērojamajiem grieķu un romiešu orākuliem.

Un ticība iespējai satikties ar mirušajiem vēl arvien tiek praktizēta pat tajās zemēs, kas sevi sauc par kristīgām. Zem spiritisma nosaukuma satiksme ar būtnēm, kas sevi uzdod par aizgājušo cilvēku gariem, ir izplatījusies visai plaši. Spiritisms izmanto to cilvēku simpātijas, kas savus mīļos ir guldījuši kapā. Garīgās būtnes reizēm parādās cilvēkiem viņu mirušo draugu izskatā un atstāsta notikumus, kas saistīti ar viņu dzīvi, un arī rīkojas tā, kā tie rīkojušies, vēl dzīvi būdami. Tādā veidā cilvēkiem liek ticēt, ka viņu mirušie draugi ir eņģeļi, kas lidinās pār tiem un ar tiem satiekas. Tos, kas tādā veidā uzdodas par mirušo gariem, uzlūko kā elkus, un daudziem viņu teiktajiem vārdiem tiek pievērsta lielāka vērība nekā Dieva Vārdam.

Tomēr ir daudz arī tādu, kas spiritismu uzskata tikai kā krāpšanu. Parādības, uz kurām spiritisms balstās, prasot atzīt tā pārdabisko raksturu, šie cilvēki pieraksta mediju veiklībai un pievilšanas spējām. Kaut arī ir taisnība, ka blēdība bieži vien tiek uzdota par patiesu parādību, tad tomēr pastāv pierādījumi spiritisma pārdabiskajai varai. Un daudzi, kas spiritismu atmet kā cilvēciskas veiklības un viltības rezultātu, saduroties ar parādībām, kuras tie nevar attiecināt uz šāda veida darbību, tiek vadīti atzīt visas tā prasības.

Visi modernā spiritisma un senās buršanas un elku pielūgšanas paveidi, par savu uzskatu pamatlikumu atzīdami satiksmes iespēju ar mirušajiem, pamatojas uz pirmajiem meliem, ar kuriem sātans Ēdenē pievīla Ievu: “Jūs nemirsiet vis, bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tiem ēdīsit, jūsu acis atvērsies un jūs būsit it kā Dievs, zinādami, kas labs un kas ļauns.” (1. Moz. 3:4,5) Līdzīgā veidā, balstoties uz meliem un vienas un tās pašas lietas pastāvīgu atkārtošanu, šie uzskati arī nāk no viena un tā paša melu tēva.

Ebrejiem bija stingri aizliegts ielaisties jebkāda veida iedomātā satiksmē ar mirušajiem. Dievs noteikti aizslēdza šīs durvis, sacīdams: “(..) nomirušie turpretī vispār nezina vairāk nekā, tiem arī nav vairāk ko algas gaidīt (..).” (Sal. māc. 9:5) “Kad gars iziet no miesas, tad viņi atgriežas pīšļos, un tanī pat brīdī viņu nodomi aiziet bojā.” (Ps. 146:4)Tādēļ Kungs Israēlam paziņoja: “Un kas griezīsies pie zīlniekiem un pareģiem, (..) to Es uzlūkošu ar dusmīgu vaigu un viņu iznīcināšu no viņa tautas vidus.” (3. Moz. 20:6)

Ar zīlēšanu izsauktie gari nebija mirušo gari, bet gan ļaunā eņģeļa — sātana — sūtņi. Seno elkadievības veidu, kas, kā mēs redzējām, sevī ietver mirušo pielūgšanu un

šķietamo satikšanos ar viņiem, Bībele izskaidro kā dēmonu pielūgšanu. Apustulis Pāvils, brīdinot savus brāļus no piedalīšanās pagānisko kaimiņu jebkāda veida elku pielūgšanā, raksta: "Ko pagāni upurē, to tie upurē ļauniem gariem un ne Dievam. Bet es negribu, ka jums būtu kopība ar ļauniem gariem." (1. Kor. 10:20) Dziesminieks, runādams par Israēlu, saka: "Ir savus dēlus un savas meitas viņi upurēja ļauniem gariem." Un nākamajā pantā teikts, ka tie "upurēja Kānaāna elkiem". (Ps. 106:36,37) Ar savu iedomāto mirušo pielūgšanu viņi patiesībā pielūdza dēmonus.

Balstoties uz tiem pašiem pamatiem, modernais spiritisms ir tas pats seno laiku Dieva nosodītās un aizliegtās buršanas un velnu pielūgšanas atveidojums jaunā formā. Rakstos jau iepriekš paredzēts, ka "nākamos laikos citi atkritīs no ticības, pieķerdamies maldu gariem un dēmonu mācībām". (1. Tim. 4:1) Savā Otrajā vēstulē tesaloniķiešiem Pāvils norāda uz īpašu sātana darbību spiritismā kā uz notikumu, kam jānorisinās tieši pirms Kristus otrās nākšanas. Runādams par Kunga atgriešanos, viņš ziņo, ka tā notiks "pēc sātana strādāšanas ar visu spēku, ar zīmēm un melīgiem brīnumiem". (2. Tes. 2:9) Un Pēteris, aprakstīdams briesmas, kādām draudze tiks pakļauta pēdējās dienās, stāsta, ka tāpat kā Israēlā bija viltīgi pravieši, kas Israēlu vadīja grēkā, tāpat arī tagad būs viltīgi mācītāji, "kas paslepen ienesīs aplamas posta mācības, noliegdami pat to Kungu, kas viņus atpircis, un tā sagatavos sev drīzu pazušanu. Daudzi sekos viņu baudu dzīvei, viņu dēļ patiesības ceļš tiks zaimots." (2. Pēt. 2:1,2) Šeit apustulis norāda uz vienu no raksturīgākajām spiritistu skolotāju pazīmēm. Viņi atsakās atzīt Kristu par Dieva Dēlu. Par šādiem mācītājiem mīļotais Jānis saka: "Kas ir melis, ja ne tas, kas liedz, ka Jēzus ir Kristus? Tas ir antikrists, kas noliedz Tēvu un Dēlu. Katram, kas noliedz Dēlu, nav Tēva, tam, kas apliecina Dēlu, ir arī Tēvs." (1. Jāņa 2:22,23) Noliegdams Kristu, spiritisms noliedz kā Tēvu, tā Dēlu, un Bībele to paziņo kā antikrista parādīšanos.

Izmantodams Endoras sievu, iepriekš pasakot Saula likteni, sātans plānoja Israēla tautas savaldzināšanu. Viņš cerēja, ka ļaudīs radīsies uzticība buršanas mākslai un tie pēc padoma griezīsies pie zīlniekiem. Tā viņi novērstos no Dieva kā sava padomdevēja un pakļautos sātana vadībai. Ēsma, ar kādu spiritisms pievelk ļaužu pūļus, ir tā šķietamās spējas pacelt nākotnes plīvuru un parādīt cilvēkam to, ko Dievs ir apslēpis. Kungs savā Vārdā cilvēkiem ir atklājis lielos nākotnes notikumus, — visu, ko mums svarīgi zināt, — tā sagādādams drošu vadoni mūsu kājām visu nākotnes briesmu vidū. Bet sātans grib iznīcināt cilvēku uzticību Dievam, darot tos neapmierinātus ar viņu stāvokli dzīvē, liekot tiem meklēt zināšanas par lietām, kuras Dievs gudri ir aizklājis viņu skatam, un nicināt to, ko Dievs darījis zināmu savā svētajā Vārdā.

Ir daudzi, kas kļūst nemierīgi, ja nezin, kā viss beigsies. Viņi nevar paciest neskaidrību un nedrošību un savā nepacietībā atsakās gaidīt, lai redzētu Dieva plānu piepildīšanos. Ļaunas nojautas tos it kā dzen izmisumā. Viņi padodas dumpīgajām izjūtām un, bēdu nomākti, skraida šurp un turp, lai tikai uzzinātu to, kas vēl nav atklāts.

Ja viņi uzticētos Dievam un būtu modri lūgšanās, tad tie atrastu dievišķu mieru. Satiksme ar Kungu klusinātu viņu uztraukumu. Ejot pie Jēzus, visi grūtsirdīgie un bēdīgie atrastu mieru savām dvēselēm, bet, ja tie atsakās no līdzekļiem, kurus Dievs iekārtojis viņu stiprināšanai, un meklē palīdzību pie citiem avotiem cerībā uzzināt to, ko Dievs nav darījis zināmu, tad tie pieļauj Saula kļūdu, kā rezultātā saņem vienīgi atziņu par ļaunumu.

Nodaļa 67 - Dāvids Ciklagā

Dāvids ar saviem ļaudīm nepiedalījās karā starp Saulu un filistiešiem, kaut arī viņi izgāja filistiešiem līdzi uz kaujas lauku. Kad abas armijas gatavojās cīņai, Isajas dēla stāvoklis bija ļoti sarežģīts. Gaidīja, ka viņš karos filistiešu pusē. Ja viņš sadursmes laikā atstātu tam nozīmēto vietu un aizietu no kaujas lauka, tad līdz ar to sevi būtu parādījis ne tikai kā gļēvuli, bet tādu rīcību uzskatītu par nodevību pret Ahišu, kas tam uzticējās un viņu aizsargāja. Šāda izturēšanās apkaunotu viņa vārdu un pakļautu to tādu ienaidnieku dusmām, no kuriem vajadzēja baidīties vairāk nekā no Saula. Tomēr ne uz mirkli viņš nevarēja pieļaut domu, ka cīnīsies pret Israēlu. Ja viņš to darītu, tad kļūtu par savas zemes nodevēju — Dieva un Viņa ļaužu ienaidnieku. Tāda rīcība uz visiem laikiem noslēgtu tam ceļu uz Israēla troni un, ja Sauls sadursmē kristu, tad vainu par viņa nāvi uzveltu Dāvidam.

Dāvids bija spiests secināt, ka ir nonācis bezizejas stāvoklī. Daudz labāk un drošāk viņš tagad justos Dieva stiprajos kalnu nocietinājumos, nekā pie Jehovas un Viņa ļaužu atklātajiem ienaidniekiem. Bet Dievs savā lielajā žēlastībā tūlīt nesodīja savu kalpu un neatstāja to šajā neziņas un apjukuma brīdī viņa paša gudrībai un spēkam. Lai gan, aizmirstot prasīt dievišķo padomu, Dāvids bija klupis un novērsies no taisnās godīguma takas, tomēr viņš no visas sirds gribēja palikt uzticīgs Dievam. Un kamēr sātans ar saviem pulkiem strādāja, palīdzot Dieva un Israēla ienaidniekiem kalt plānus pret ķēniņu, kurš bija atstājis Dievu, Kunga eņģeļi savukārt darbojās, lai izglābtu Dāvidu no briesmām, kurās viņš bija nonācis. Debesu vēstneši iespaidoja filistiešu lielkungus un lika tiem protestēt pret Dāvida un viņa vīru piedalīšanos gaidāmajā cīņā.

“Ko šie ebreji te dara?” (sk. 1. Sam. 29. nod.) kliedza filistiešu lielkungi, uzmākdamies Ahišam. Pēdējais, negribēdams šķirties no tik iespaidīga sabiedrotā, atbildēja: “Vai jūs to nezināt, ka tas ir Dāvids, Saula, Israēla ķēniņa kalps, kas visus šos gadus un šīs dienas ir bijis pie manis, un es neesmu pie tā nekā aizdomīga manījis līdz šim laikam, kopš viņš man ir piebiedrojies?”

Bet lielkungi sadusmoti palika pie savas prasības: “Sūti šo vīru atpakaļ! Lai viņš atgriežas savā vietā, kuru tu viņam esi devis, un lai viņš tur paliek, bet lai viņš neiet kopā ar mums karā, ka viņš kaujas laukā nekļūst mūsu pretinieks. Tiešām, kā gan labāk šis vīrs varētu izpatikt savam kungam, ja ne ar šo te mūsu vīru galvām? Tas ir tas pats Dāvids, kuram par godu tie dejodami dejas solī dzied daudzinājuma dziesmu: Sauls ir nositis savus tūkstošus, bet Dāvids savus desmit tūkstošus!” Filistiešu lielkungi vēl labi atcerējās sava slavenā stiprinieka nāvi un sakarā ar to panākto Israēla uzvaru. Viņi neticēja, ka Dāvids karos pret saviem ļaudīm, un, ja viņš pašā cīņas karstumā nostātos Israēla pusē, tad filistiešiem varētu nodarīt vairāk ļauna, nekā visa Saula armija.

Tā Ahišs bija spiests padoties, un, ataicinājis Dāvidu, viņš tam sacīja: “Tik tiešām, ka Kungs dzīvo! Tu esi taisns vīrs un esi bijis pret mani patiesīgs, un es tevi labprāt redzētu ar savām acīm, ka tu gan izietu, gan kopā ar karaspēku atgrieztos nometnē, jo es neesmu manījis tevī ļauna no tās dienas, kad tu pie manis atnāci, līdz šai dienai, bet tu neesi labs pārējo virsaišu acīs. Tāpēc nu tagad griezies atpakaļ un ej ar mieru, un ka tu nedari nekā, kas ir ļauns filistiešu virsaišu acīs!”

Baidīdamies atklāt savas patiesās jūtas, Dāvids ātri atbildēja: “Ko es īsteni esmu darījis, un ko tu esi ļauna savā kalpā manījis, sākot no tās dienas, kad es nokļuvu pie tevis, līdz šai dienai, ka man nu neklātos iet un cīnīties pret mana kunga, ķēniņa, ienaidniekiem?”

Ahiša atbildei Dāvida sirdī vajadzēja izsaukt kauna un nožēlas jūtas, saprotot. cik nepiedienīgi Jehovas kalpam tā mānīties, kā viņš to ir atļāvies. “Es zinu, ka tu esi labs manās acīs, tieši kā Dieva eņģelis, bet filistiešu virsaiši ir tā lēmuši, ka tev nebūs ar mums kopā doties karā. Nu tad tagad sataisieties jau no agra rīta ceļam, ka tu ar sava kunga kalpiem, kas ir tev līdz nākuši, lai arī viņi ir gatavi, un apjozieties agri no rīta, tikko kā gaisma būs aususi, un tad arī ejiet!” Cilpas, kurās Dāvids bija sapinies, satrūka, un viņš bija brīvs.

Pēc triju dienu ceļojuma Dāvids ar saviem seši simti vīriem nonāca Ciklagā, savās Filistijas mājās. Bet tiem pretī raudzījās pilnīga postaža. Izmantojot Dāvida prombūtni, amalekieši ar savu karaspēku atriebās par Dāvida iebrukumu viņu zemē. Pilsētu tie pārsteidza neapsargātu un, to aplaupījuši un aizdedzinājuši, viņi aizgāja, paņemdami līdzi sievietes un bērnus, kā arī lielu laupījumu.

Šausmās un pārsteigumā nespēdams runāt, Dāvids ar saviem vīriem kādu brīdi klusējot raudzījās gruzdošajās un apkvēpušajās drupās. Tad viņus pārņēma briesmīga pamestības izjūta, un šie cīņās norūdītie vīri “pacēla savu balsi un raudāja, kamēr tiem vairs nebija spēka raudāt”.

Šeit atkal Dāvids saņēma pārmācību par ticības trūkumu, kas tam bija licis apmesties starp filistiešiem. Tagad viņam bija izdevība redzēt, cik droša ir dzīve Dieva un Viņa tautas ienaidnieku vidū. Dāvida ļaudis vērsās pret viņu kā visas lielās nelaimes vaininieku. Ar uzbrukumu amalekiešiem viņš bija izsaucis šo atriebību. Turklāt, juzdamies pārāk drošs savu ienaidnieku vidū, viņš pilsētu bija atstājis bez aizsardzības. Bēdu un dusmu satracināti, viņa kareivji bija gatavi izmisīgiem soļiem un pat draudēja nomētāt savu vadoni akmeņiem. Šķita, ka Dāvidam ir atrauts viss cilvēciskais atbalsts. Ko viņš virs zemes vērtēja, tas viss bija atņemts. Sauls viņu bija izdzinis no dzimtenes, filistieši to nevēlējās redzēt savā nometnē, amalekieši izlaupīja viņa pilsētu, sieva un bērni bija padarīti par cietumniekiem, un tuvākie draugi apvienojās pret viņu, draudot to nogalināt. Šajā bezgala grūtajā brīdī Dāvids neļāva domām kavēties pie nepatīkamajiem

un mokošajiem apstākļiem, bet sirsnīgi meklēja palīdzību pie Dieva. Viņš "stiprināja sevi Kungā". Tas atskatījās uz savu notikumiem bagāto dzīvi pagātnē. Vai Kungs viņu jebkad bija atstājis? Viņa dvēsele atspirga, pieminot daudzos Dieva labvēlības pierādījumus. Dāvida vīri ar savu nepacietību un neapmierinātību savas bēdas padarīja divreiz smagākas, bet Dieva kalps, kuram pat bija lielāks iemesls bēdāties, izturējās kā vīrs. "Izbaiļu brīžos es paļaujos uz Tevi!" (Ps. 56:4) — tāda bija viņa sirds valoda. Kaut arī viņš pats neredzēja izeju no grūtībām, bet Dievs to zināja, un Viņš mācīja Dāvidu, ko darīt.

Aizsūtījis pēc priestera Abjatāra, Ahimeleha dēla, "Dāvids vaicāja tam Kungam, sacīdams: "Vai man būs vajāt šo laupītāju pulku? Un vai es to panākšu?" Un viņš tam atbildēja: "Jā, vajā viņus! Tu viņus katrā ziņā panāksi un sagūstītos atbrīvosi!" (1. Sam. 30:8)

Dzirdot šos vārdus, bēdu un dusmu troksnis aprima; Dāvids ar vīriem tūlīt devās pakaļ bēgošajam ienaidniekam. Viņu gājiens bija tik straujš, ka, aizsniedzot Besoras strautu, kas ietek Vidusjūrā netālu no Gacas, divi simti no viņa vīriem spēka trūkuma dēļ bija spiesti atpalikt. Bet Dāvids ar atlikušajiem četriem simtiem devās tālāk, ne no kā nebaidīdamies.

Dodoties uz priekšu, tie atrada kādu ēģiptiešu vergu, kas noguruma un izsalkuma dēļ bija tuvu nāvei. Baudījis ēdienu un padzēries, tas tomēr atspirga, un tie uzzināja, ka viņa nežēlīgais kungs, kāds amalekietis, kas piederēja pie iebrucēju spēkiem, viņu bija pametis drošai nāvei. Tas pastāstīja par iebrukumu un aplaupīšanu un, saņēmis solījumu, ka viņu nenogalinās un neizdos atpakaļ viņa kungam, bija ar mieru aizvest Dāvida pulku uz ienaidnieka nometni.

Tuvojoties šai apmetnes vietai, tie ieraudzīja negausīgas līksmības ainu. Uzvarētāji svinēja lielus svētkus. "Redzi, tie bija plaši izklīduši pa visu klajumu, ēda, dzēra un dejoja, priecādamies par visu lielo salaupīto mantu, ko tie bija paņēmuši no filistiešu zemes un no Jūdas zemes." Tika dota pavēle tūlītējam triecienam, un sekotāji nikni uzbruka. Amalekieši bija pārsteigti un pilnīgi apjuka. Cīņa turpinājās visu nakti un vēl nākamajā dienā, kamēr gandrīz viss lielais pulks tika iznīcināts. Izbēgt izdevās tikai kādiem četri simti vīriem uz saviem kamieļiem. Kungs izpildīja savu solījumu. "Tā Dāvids izglāba visus tos, ko amalekieši bija sagūstījuši, un arī abas savas sievas Dāvids atbrīvoja. Un no tiem netrūka neviena ne maza, ne liela, ne dēlu, ne meitu, nedz arī kā no nolaupītās mantas: itin visu to, ko tie bija sev paņēmuši līdz, to visu Dāvids atguva atpakaļ."

Kad Dāvids ielauzās amalekiešu teritorijā, viņš ar zobenu nonāvēja visus iedzīvotājus, kas krita viņa rokās. Ja nebūtu Dieva savaldošā spēka, arī amalekieši būtu atriebušies, iznīcinot Ciklagas iedzīvotājus. Viņi tomēr nolēma saudzēt gūstekņus, gribēdami

palielināt savas uzvaras nozīmi, vedot uz mājām lielu pulku gūstekņu, lai tos vēlāk pārdotu par vergiem. Tā neapzināti tie piepildīja Dieva nodomu, nenodarot viņiem neko ļaunu, lai sievas varētu atgriezties pie saviem vīriem un bērni pie tēviem.

Pār visām zemes varām valda bezgalīgais Dievs. Visvarenākajam ķēniņam, visnežēlīgākajam apspiedējam Viņš saka: "Tik tālu tu vari nākt un ne tālāk." (Ījs. 38:11, pēc Glika tulk.) Dieva spēks pastāvīgi darbojas pretī ļaunajām varām. Viņš pastāvīgi strādā pie cilvēkiem, nevis lai iznīcinātu, bet lai pamācītu un pasargātu.

Ļoti iepriecināti, uzvarētāji devās mājup. Nonākot pie saviem atpalikušajiem biedriem, savtīgie un nesavaldīgākie starp četri simti vīriem prasīja, lai tiem, kas nepiedalījās kaujā, nebūtu arī nekādas daļas pie laupījuma, ka tiem jāpietiek ar to, ka katrs dabū atpakaļ savas sievas un bērnus. Dāvids tomēr negribēja piekrist šādam nodomam. "Tā gan jums, mani brāļi, neklājas rīkoties ar to, ko tas Kungs mums ir devis! (..) bet tāpat kā katram, kas devies cīņā, pienākas sava tiesa, tāpat arī sava daļa piekrīt tam, kas palicis pie mantām, tiem kopā līdzīgi ir jādalās!" Tā šī nesaprašanās tika mierīgi nokārtota, un vēlāk tas Israēlā palika par likumu, ka visi, kuriem bija sakars ar militāru pasākumu, laupījumā dalījās līdzīgi ar tiem, kas piedalījās tiešā cīņā.

Nodaļa 68 - Dāvida aicināšana tronī

Pēc Saula nāves zuda briesmas, kas Dāvidu spieda dzīvot trimdā. Tagad ceļš bija atvērts, lai varētu atgriezties savā zemē. Kad sēru dienas par Saulu un Jonatānu bija beigušās, "Dāvids vaicāja to Kungu, sacīdams: "Vai man būs noiet uz kādu no Jūdas pilsētām?" Un tas Kungs tam atbildēja: "Jā, noej!" Kad Dāvids tālāk jautāja: "Uz kurieni man būs iet?" Viņš saņēma atbildi: "Uz Hebronu." (Sk. 2. Sam. 2. — 4. nod.; 5:1-5)

Hebrona atradās divdesmit jūdžu uz ziemeļiem no Bēršebas, apmēram pusceļā starp šo pilsētu un nākamo Jeruzālemi. Sākumā to sauca Kiriat-Arba, Anaka tēva Arba pilsēta. Vēlāk to pārdēvēja par Mamri, un šeit atradās sentēvu kapu vieta — Makpelas ala. Hebrona agrāk piederēja Kālebam, un tagad tā bija galvenā pilsēta Jūda zemē. Tā atradās ielejā, kurai visapkārt bija auglīgi pakalni un bagāti tīrumi. Ap to pletās Palestīnas visskaistākie vīna dārzi, kā arī daudzas olīvu un augļu koku plantācijas.

Dāvids ar saviem pavadoņiem tūlīt sāka gatavoties, lai paklausītu Dieva dotajiem norādījumiem. Drīz vien seši simti bruņotu vīru ar savām sievām un bērniem, ar sīko un lielo lopu pulkiem devās ceļā uz Hebronu. Karavānai ieejot pilsētā, tos sagaidīja Jūdas vīri, lai apsveiktu Dāvidu kā nākamo Israēla ķēniņu. Tūlīt sāka gatavoties viņa kronēšanai. "Un tie svaidīja Dāvidu par ķēniņu pār Jūdas namu." Bet nekas netika darīts, lai ar spēku nostiprinātu viņa varu pār citām ciltīm.

Viens no jaunieceltā ķēniņa pirmajiem pienākumiem bija maigas līdzjūtības izteikšana Saula un Jonatāna piemiņai. Uzzinājis par Jabešas vīru drosmīgo darbu sakarā ar kritušo vadoņu mirstīgo atlieku izglābšanu un to godājamu apbedīšanu, Dāvids uz Jabešu nosūtīja ziņnešus ar vēsti: "Lai tā Kunga svētība nāk pār jums, ka jūs esat tādu mīlestību parādījuši Saulam, savam kungam, un esat viņu apglabājuši! Tad nu tagad lai tas Kungs jums parāda žēlastību un uzticību! Un arī es gribu jums atlīdzināt par to, ka jūs esat tā izdarījuši." Viņš paziņoja par savu uzkāpšanu Jūdas tronī un aicināja uz sadraudzību visus, kas sevi bija parādījuši kā uzticīgus un godīgus cilvēkus.

Filistieši nenostājās pret to, ka Jūdas ļaudis Dāvidu iecēla par savu ķēniņu. Viņi tam bija palīdzējuši trimdas laikā, lai Saula valdībai liktu šķēršļus un to vājinātu; un tagad cerēja, ka sakarā ar viņu agrāko laipnību pret Dāvidu tā varas palielināšanās beidzot nāks par labu arī viņiem. Tomēr Dāvida valdīšanai netrūka grūtību. Līdz ar viņa kronēšanu sākās sazvērestību un dažādas pretestības tumšais stāsts. Dāvids uz troņa neapsēdās nodevīgā veidā. Dievs viņu bija izraudzījis par ķēniņu Israēlam, un nebija nekādu iemeslu viņam neuzticēties vai pretoties. Bet, līdzko Jūdas ļaudis bija atzinuši viņa autoritāti, tā Abnera iespaidā kā sāncensis uz Israēla troņa par ķēniņu tika izsludināts Saula dēls Išbošets.

Išbošets bija pavisam vājš un neatbilstošs pārstāvis Saula namam, turpretī Dāvids bija ļoti piemērots, lai uzņemtos valsts vadītāja atbildības. Abners, būdams galvenais rīks ķēnišķīgās varas piešķiršanā Išbošetam, savā laikā bija Saula armijas virspavēlnieks, un viņu uzskatīja par visievērojamāko vīru Israēlā. Abners zināja, ka Kungs Dāvidu bija nozīmējis par ķēniņu uz Israēla troņa, bet, tā kā viņš tik ilgi to bija vajājis, tad tagad negribēja pieļaut, ka Isajas dēls mantotu valstību, pār kuru savā laikā bija valdījis Sauls.

Apstākļi, kādos nokļuva Abners, parādīja tā patieso raksturu, ka viņš ir godkārīgs un negodīgs cilvēks. Viņš bija tuvs Saula sabiedrotais un bija ļāvies ietekmēties no ķēniņa gara, nicinot to vīru, kuru Dievs bija izredzējis par valdnieku Israēlā. Viņa naidu sakāpināja Dāvida asais pārmetums, kad, tam nometnē guļot, no Saula sāniem tika paņemts šķēps un ūdens krūze. Viņš atcerējās Dāvida saucienu, kuru dzirdēja ķēniņš un visi Israēla ļaudis: "Vai tu neesi liels vīrs? Un kas tev ir līdzīgs Israēlā? Kāpēc tu nesargi savu kungu un ķēniņu? (..) Tas tev godu nedara, ko tu esi izdarījis; pie tā dzīvā Kunga, jūs esat nāvi pelnījuši, tādēļ ka jūs neesat pietiekami nosargājuši savu pavēlnieku, tā Kunga svaidīto!" (1. Sam. 26:15,16) Šo pārmetumu Abners nevarēja aizmirst un apņēmās atriebties, sašķeļot Israēlu, ar ko arī pats varētu vairāk izcelties. Savu savtīgo un godkārīgo mērķu sasniegšanai viņš izmantoja bijušā ķēniņa nama pārstāvi. Viņš zināja, ka ļaudis mīlēja Jonatānu. Viņa piemiņa tika godāta, un arī Saula pirmo karagājienu armija vēl nebija aizmirsusi. Ar apņēmību, kas noteikti bija labāka pasākuma cienīga, dumpīgais līderis steidzās īstenot savus plānus.

Par ķēniņa rezidenci tika izraudzīta Mahanaima, kas atradās otrā pusē Jordānai un bija vairāk pasargāta kā no Dāvida, tā no filistiešu uzbrukumiem. Te arī notika Išbošeta kronēšana. Viņa valdīšanu vispirms atzina uz austrumiem no Jordānas dzīvojošās ciltis, bet vēlāk tā pārvaldībai pakļāvās viss Israēls, izņemot Jūdu. Divus gadus Saula dēls baudīja šo godu noslēgtajā galvaspilsētā. Bet Abners, vēlēdamies paplašināt savu varu pār visu Israēlu, sāka gatavoties agresīvam karam. "Karš starp Saula namu un Dāvida namu ievilkās garumā; bet Dāvida nams kļuva jo dienas jo stiprāks un stiprāks, kamēr Saula nams ar katru nodzīvoto dienu kļuva vājāks."

Beidzot godkārības un ļaunprātības uzcelto troni gāza nodevība. Abners noskaitās uz vājo un nevarīgo Išbošetu, aizbēga pie Dāvida, piedāvājoties pārvest viņa pusē visas ciltis. Ķēniņš pieņēma viņa priekšlikumu un atlaida Abneru ar godu sava nodoma īstenošanai. Šī drosmīgā un slavenā karavīra sevišķi labvēlīgā uzņemšana pamodināja greizsirdību Dāvida armijas virspavēlniekā Joābā. Starp Abneru un Joābu pastāvēja asinsnaids, tāpēc ka pirmais kara laikā starp Israēlu un Jūdu bija nodūris Joāba brāli Asahēlu. Tagad Joābs, redzēdams iespēju atriebt sava brāļa nāvi un izdevību atbrīvoties no iespējamā sāncenša, to izmantoja, lai uzglūnētu Abneram un viņu nogalinātu.

Izdzirdējis par šo nodevīgo uzbrukumu, Dāvids izsaucās: "Es un mana ķēniņa valsts vara esam nenoziedzīgi Abnera, Nera dēla asins izliešanā tā Kunga priekšā uz mūžīgiem laikiem. Lai atbildība krīt uz Joāba galvu un uz viņa tēva namu." Sakarā ar valsts nenokārtotajām lietām un slepkavu varu un stāvokli, — jo Joābam palīdzēja arī viņa brālis Abišajs, — Dāvids nevarēja taisnīgi atmaksāt par šo noziegumu, tomēr savu riebumu par asiņaino darbu izteica atklāti. Abneru apglabāja ar godu. Arī armijai ar Joābu priekšgalā ar saplēstām drēbēm un maisos tērptiem vajadzēja piedalīties sēru dievkalpojumā. Ķēniņš savas sāpes parādīja ar gavēšanu bēru dienā; gājienā viņš piedalījās kā galvenais sērotājs un pie kapa sniedza sēru dziesmu, kas izteica griezīgu pārmetumu slepkavām. "Un ķēniņš veltīja Abneram šo raudu dziesmu:

"Vai Abneram bija jāmirst, kā mirst bezdievīgais?
Tavas rokas nebija saitēm sasietas,
Un tavas kājas neskāra vara važas;
Nē, tu esi kritis, kā krīt ļauna darītāju noziedznieku priekšā."

Augstsirdīgi godinot vīru, kurš savā laikā bija viņa rūgtākais ienaidnieks, Dāvids iemantoja visa Israēla uzticību un apbrīnu. "Un visa tauta to lika vērā, un tas tiem labi patika; viss tas, ko ķēniņš darīja, tas bija labi visas tautas acīs. Un visa tauta, un vispār viss Israēls tanī dienā noprata, ka tas nebija bijis ķēniņa nodoms nonāvēt Abneru, Nera dēlu." Savu uzticamo padomnieku un pavadoņu noslēgtajā lokā ķēniņš runāja par šo noziegumu, un, atzīdams savu nespēju sodīt slepkavas, kā to vēlētos, viņš tos atstāja Dieva tiesai: "Vai jūs nezināt, ka šeit šodien ir kritis liels vadonis un kara pulku virspavēlnieks Israēlā? Bet es, kaut arī svaidīts par ķēniņu, esmu vēl pašlaik par nevarīgu, bet šie vīri, Cerujas dēli, tie manās acīs ir pārāk cietsirdīgi; tas Kungs pats lai atdara ļauna darba darītājiem pēc viņu pašu ļaunuma!"
Abnera izturēšanās pret Dāvidu un viņa palīdzības piedāvājumi bija atklāti un godīgi, tomēr šī cilvēka nolūki bija zemiski un savtīgi. Viņš pastāvīgi bija pretojies Dieva nozīmētajam ķēniņam, cerēdams iemantot sev godu. Dusmas, aizvainotais lepnums un kaislības lika tam atstāt lietu, kurai tik ilgi bija kalpojis, jo, pārejot Dāvida pusē, tas cerēja uz augstāko goda stāvokli ķēniņa darbā. Ja viņa nodoms būtu piepildījies, tad tā lielās spējas un godkāre, viņa plašais iespaids un dievbijības trūkums būtu apdraudējis Dāvida troni un visas nācijas mieru un labklājību.
"Kad nu Saula dēls Išbošets dzirdēja, ka Abners ir Hebronā miris, tad viņam rokas kļuva slābanas, bet viss Israēls izbijās." Bija skaidrs, ka valsts ilgi nepastāvēs. Drīz vēl cits nodevības akts noslēdza šīs varas lejupslīdi. Išbošetu nežēlīgi noslepkavoja divi viņa virsnieki, kas, nocirzdami tam galvu, steidzās ar to pie Jūdas ķēniņa, cerēdami tādā veidā pielabināties.
Tie nāca pie Dāvida ar sava nozieguma asiņaino pierādījumu un sacīja: "Redzi, še ir Išbošeta, Saula dēla, tava ienaidnieka, galva, kas meklēja tavu dzīvību! Bet tas Kungs par

manu kungu un ķēniņu šodien ir atriebies gan pašam Saulam, gan viņa pēcnācējiem!" Bet Dāvids, kura tronim pamatus lika pats Dievs un kuru Dievs bija atbrīvojis no viņa ienaidniekiem, savas varas stiprināšanai nevēlējās izmantot nodevību. Viņš šiem slepkavām darīja zināmu, kāds sods piemeklēja vīru, kurš lielījās, ka ir nogalinājis Saulu, un tad piebilda: "Un vēl jo vairāk tagad, kad bezdievīgi vīri ir nokāvuši taisnu vīru viņa namā viņa guļas vietā, vai man nebūs prasīt viņa asinis no jūsu rokām, un kā lai es jūs neizdeldēju no zemes virsas?" Un Dāvids pavēlēja saviem miesas sargiem, un tie tos nogalināja. (..) Bet Išbošeta galvu viņi ņēma un apraka Abnera kapa vietā Hebronā." Pēc Išbošeta nāves starp Israēla vadošajiem vīriem tika izteikta vispārēja vēlēšanās, ka Dāvidam vajadzētu kļūt par ķēniņu visām Israēla ciltīm. "Tad visas Israēla ciltis nāca pie Dāvida uz Hebronu un sacīja, teikdamas: "Redzi, mēs visi esam no taviem kauliem un no tavām miesām." Viņi vēl paskaidroja: "Tu biji tas, kurš izvedi un atkal pārvedi atpakaļ Israēla karavīrus. Pie tam tas Kungs pats tev toreiz apsolīja, sacīdams: Tev būs manu tautu, Israēlu, ganīt, un tev būs būt par vadoni Israēlam!" Un kad nu tā visi Israēla vecaji bija nākuši pie ķēniņa uz Hebronu, un ķēniņš Dāvids ar tiem bija noslēdzis derību tā Kunga priekšā Hebronā, tad viņi svaidīja Dāvidu Israēlam par ķēniņu." Tā ar Dieva aizgādību viņam tika pavērts ceļš uz troni. Dāvids nevadījās no personiskas godkāres, jo viņš pats nemeklēja šo godu, ko tagad saņēma.

Nodaļa 69 - Dāvida valdīšana

Līdz ar nostiprināšanos Israēla tronī Dāvids sāka meklēt piemērotāku vietu valsts galvaspilsētai. Nākamajam ķēniņa valsts centram tika izraudzīta vieta divdesmit jūdžu attālumā no Hebronas. Pirms Jozua Israēla pulkus bija pārvedis pār Jordānu, to sauca par Salemi. Šīs vietas tuvumā Ābrahāms bija apliecinājis savu uzticību Dievam. Astoņi simti gadus pirms Dāvida kronēšanas te dzīvoja Melhisedeks, Visaugstākā Dieva priesteris. Tā atradās zemes vidienē, augstā vietā, un to aizsargāja apkārtējie kalni. Izvietojusies uz Benjamīna un Jūdas robežas, tā bija tuvu Ēfraimam un viegli aizsniedzama arī citām ciltīm.

Lai iegūtu šo vietu, ebrejiem vajadzēja izdzīt vēl atlikušos kānaāniešus, kas bija nocietinājušies Ciānas un Morijas kalnos. Šo cietoksni sauca par Jebusu un tā iemītniekus par jebusiešiem. Gadu simtiem ilgi Jebusu uzskatīja par neieņemamu, bet tagad ebreji to aplenca un ieņēma Joāba vadībā, kura drosme tika atalgota ar virspavēlnieka amatu Israēla armijā. Jebusa kļuva par nācijas galvaspilsētu, un no tās pagāniskā nosaukuma izveidoja vārdu Jeruzāleme.

Ķēniņš Irams no bagātās Tīras pilsētas pie Vidusjūras tagad meklēja savienību ar Israēla ķēniņu un palīdzēja Dāvidam uzcelt Jeruzālemē pili. No Tīras, arhitektu un amatnieku pavadīti, tika sūtīti ierēdņi, kas rūpējās par garām karavānām, kuras veda dārgus kokus, ciedrus un citus vērtīgus materiālus.

Israēla spēku pieaugums Dāvida vadībā, Jebusas cietokšņa ieņemšana un savienība ar Iramu, Tīras ķēniņu, uzkurināja naidu filistiešos, un tie atkal ar lielu karapulku iebruka zemē, apmezdamies Refaima ielejā, netālu no Jeruzālemes. Gaidot dievišķus norādījumus, Dāvids ar saviem karavīriem nostiprinājās Ciānas cietoksnī. “Tad Dāvids jautāja tam Kungam, sacīdams: “Vai man būs doties augšup uzbrukumā pret filistiešiem? Vai Tu tos nodosi manā rokā?” Un tas Kungs atbildēja Dāvidam: “Celies un dodies augšup uzbrukumā, jo Es patiešām filistiešus nodošu tavā rokā!” (2. Sam. 5:17-25)

Dāvids arī tūlīt uzbruka ienaidniekam, sakāva tos un iznīcināja, paņemot viņu dievus, kurus tie savas uzvaras nodrošināšanai bija nesuši sev līdzi. Pazemojošās sakāves aizkaitināti, filistieši sakopoja vēl lielākus spēkus un atgriezās kaujas laukā. Un atkal tie apmetās Refaima lejā. Dāvids no jauna meklēja Kungu, un vadību pār Israēla armiju uzņēmās lielais “Es Esmu”.

Dievs Dāvidu pamācīja, sacīdams: “Necelies un neej viņiem tieši pretī, bet apej viņiem apkārt, tiem uzbrukdams no mugurpuses! Un tad stājies viņiem pretī pie balzama koku pudura! Un kad tu saklausīsi soļu troksni šo balzama koku galotnēs, tad pats pasteidzies, jo tad tas Kungs ir izgājis tev pa priekšu, lai sakautu filistiešu kara pulku.” Ja Dāvids, līdzīgi Saulam, būtu rīkojies pēc sava prāta, panākumu nebūtu. Bet viņš darīja, kā

Kungs bija pavēlējis un "sakāva filistiešu karaspēku no Gibeonas līdz Gezerai. Tā Dāvida slava izpaudās visās zemēs, un tas Kungs iedvesa bailes no viņa visām tautām." (1. Laiku 14:16,17)

Kad nu Dāvids bija nostiprinājies savā tronī un atbrīvojies no ārējo ienaidnieku uzbrukumiem, viņš pievērsās lolotā nodoma izpildei: Derības šķirsta pārvešanai uz Jeruzālemi. Ilgus gadus šķirsts bija atradies deviņas jūdzes attālajā Kiriat-Jearimā, tomēr būtu piemērotāk, ja ar šo dievišķās klātbūtnes zīmi tiktu pagodināta nācijas galvaspilsēta.

Dāvids saaicināja kopā trīsdesmit tūkstošus ievērojamāko Israēla vīru, jo viņš šo gadījumu gribēja izvērst par iespaidīgu, līksmu notikumu. Ļaudis ar prieku atsaucās uz aicinājumu. Kiriat-Jearimā ieradās augstais priesteris ar saviem svētā amata brāļiem, lielkungi un cilšu vadošie vīri. Dāvidu skubināja svēta degsme. Šķirstu iznesa no Aminadaba nama un uzcēla uz jauniem ratiem, kurus vilka vērši, un divi Aminadaba dēli to pavadīja.

Israēla ļaudis tam sekoja ar gaviļu saucieniem un līksmām dziesmām, tā ka mūzikas instrumentu melodijai pievienojās milzīgs daudzbalsīgs koris. "Un Dāvids un visa Israēla karotāju saime līksmojās un dejoja tā Kunga priekšā, viņi spēlēja ar ciedru koka koklēm, arfām, rokas bungām, ar zvārguļiem un zvaniem." (Sk. 2. Sam. 6. nod.) Bija pagājuši daudzi gadi, kopš Israēls nebija redzējis tādu līksmības ainu. Svinīgā priekā šī lielā procesija devās ceļā pāri kalniem un lejām uz svēto pilsētu.

Bet, kad tie nonāca pie Nahona labības klona, Uza izstiepa roku pret Derības šķirstu, lai to pieturētu, jo vērši paklupa. "Tad Kunga dusmas iedegās pret Uzu un Dievs viņu tur bargi sodīja, jo tas bija izdarījis pārkāpumu, tā ka viņš turpat pie Dieva šķirsta nomira." Līksmo pūli pārņēma pēkšņas izbailes. Dāvids jutās pārsteigts un stipri satraukts. Savā sirdī viņš sāka šaubīties par Dieva taisnīgumu. Viņš taču bija centies pagodināt Šķirstu kā dievišķās klātbūtnes simbolu. Kāpēc tad tik bargs sods, lai līksmības brīdi pārvērstu bēdu un sēru notikumā. Juzdams, ka nav droši uzturēties Šķirsta tuvumā, Dāvids nolēma to atstāt tur, kur tas bija. Turpat netālu tam atrada vietu gātieša Obed-Ēdoma namā.

Uzas liktenis bija dievišķs sods par ļoti skaidri izteiktas pavēles pārkāpšanu. Kungs Mozum bija devis īpašus norādījumus par Šķirsta pārvietošanu. To aizskart vai pat neapsegtu uzlūkot nedrīkstēja neviens cits, kā tikai priesteri, Ārona pēcnācēji, jo pastāvēja tiešs Dieva norādījums: "(..) lai nāk Kehata dēli un lai to nes, bet tiem nebūs pie svētuma pieskarties, citādi viņiem ir jāmirst." (4. Moz. 4:15) Priesteriem Šķirstu vajadzēja apklāt, un tad kehatiešiem tas bija jāpaceļ ar šķērskokiem, kas bija nostiprināti Šķirsta sānos izveidotajos gredzenos un nekad netika izņemti. Geršoniešiem un merariešiem, kas rūpējās par saiešanas telts priekškariem, dēļiem un stabiem, Mozus deva ratus un vēršus tiem uzticēto lietu pārvešanai. "Bet Kehata dēliem viņš nedeva nekā, jo tie kalpoja svētnīcā, un tās piederumi viņiem bija jānes uz pleciem."(4. Moz. 7:9) Tā

Šķirsta pārvešanā no Kiriat-Jearimas tika pieļauta tieša kļūda un neatvainojama Kunga rīkojumu neievērošana.

Dāvids ar saviem ļaudīm sanāca kopā svētam darbam, un viņi to darīja ar prieku un labprātīgām sirdīm, tomēr Kungs nevarēja pieņemt šo kalpošanu, jo tā netika izpildīta saskaņā ar Viņa norādījumiem. Filistieši, kuriem nebija Dieva atziņas, atdodot Šķirstu Israēlam, lika to uz ratiem, un Kungs pieņēma viņu pūles. Bet israēliešiem bija skaidri norādījumi par Dieva prātu visās šajās lietās, un šo norādījumu neievērošana no viņu puses apkaunoja Dievu. Uza bija vainīgs vēl lielākā pārdrošības grēkā. Dieva bauslības pārkāpšana bija padarījusi vāju viņa izpratni par šo likumu svētumu, un, būdams vainīgs neizsūdzētos un nenožēlotos grēkos, viņš, neskatoties uz dievišķo aizliegumu, uzdrošinājās aizskart Dieva klātbūtnes simbolu. Dievs nevar pieņemt nekādu paklausību, nekādu nepilnīgu nostāju pret Viņa baušļiem. Sodot Uzu, Dievs vēlējās visam Israēlam uzsvērt atziņu, ka Viņa prasību ievērošana ir ļoti svarīga. Tā šī viena vīra nāve, vadot ļaudis uz grēku nožēlu, varēja novērst nepieciešamību sodīt tūkstošus

Juzdams, ka viņa paša sirds nav pilnīgi taisna Dieva priekšā, Dāvids, redzot Uzas sodīšanu, sāka baidīties no Šķirsta, lai kāds grēks neizsauktu sodību arī pret viņu. Tomēr Obed-Ēdoms, kaut arī viņa prieks bija sajaukts ar bailēm, labprāt uzņēma svēto simbolu kā Dieva labvēlības ķīlu paklausīgajiem. Visa Israēla uzmanība tagad pievērsās šim gātietim un viņa namam; visi gribēja redzēt, kas notiks ar šiem ļaudīm. "Un Kungs svētīja Obed-Ēdoma namu šķirsta dēļ."

Šis dievišķais pārmetums savu darbu paveica arī pie Dāvida. Ķēniņš sāka aptvert, ko agrāk vēl nebija sapratis, cik svēts ir Dieva likums un cik nepieciešama stingra paklausība. Obed-Ēdoma namam piešķirtā labklājība ļāva Dāvidam atkal cerēt, ka Šķirsts var nest svētības kā viņam, tā visai tautai.

Gandrīz pēc pilniem trim mēnešiem viņš vēlreiz apņēmās pārvietot Šķirstu, bet tagad gan nopietni centās ievērot katru sīkumu Kunga norādījumos. Atkal tika saaicināti nācijas ievērojamākie vīri; ap gātieša dzīvesvietu sapulcējās daudz ļaužu. Godbijīgā rūpībā Šķirstu tagad novietoja uz dievišķi izraudzītu vīru pleciem, un viss ļaužu pulks sastājās rindās un ar drebošām sirdīm plašā procesija devās uz priekšu. Kad bija noieti seši soļi, bazūnes lika apstāties; sakarā ar Dāvida norādījumu tika upurēts "vērsis un barots teļš". Bailes un drebēšanu nomainīja līksmība. Ķēniņš bija novilcis savu valdnieka tērpu un apvilcis vienkāršas linu drēbes, kādas nēsāja priesteri. Ar šo rīcību viņš negribēja parādīt, ka būtu uzdrošinājies uzņemties priestera pienākumus, bet tādu vienkāršu linu tērpu jeb "plecu segu" reizēm bez priesteriem nēsāja arī citi cilvēki. Šajā svētajā kalpošanas darbā viņš Dieva priekšā vēlējās nostāties uz vienas pakāpes ar saviem pavalstniekiem. Šajā dienā vajadzēja pielūgt Jehovu. Viņš bija vienīgais, kam pienācās gods.

Atkal garais gājiens sakustējās, un uz debesīm pacēlās arfu, bazūņu un citu mūzikas instrumentu skaņas, saplūzdamas kopā ar daudzo balsu uztverto dziesmas melodiju. Un šajā priecīgajā noskaņojumā un mūzikas ritmā "Dāvids dejoja no visas savas sirds Kunga priekšā".

Dāvida godbijības pilno un līksmo dejošanu Kunga priekšā izpriecu mīlētāji min kā attaisnojumu modernajām mūsdienu dejām, tomēr šādam argumentam nav nekāda pamata. Mūsu dienās dejošana ir savienota ar ģeķību un pusnakts dzīrēm. Izpriecai tiek upurēta veselība un tikumība. Balles zāles pastāvīgie apmeklētāji nemaz nedomā par Dievu un Viņa pagodināšanu. Lūgšanas un slavas dziesmas viņu sanāksmēs tiktu izjustas kā sveša lieta. Tā ir izšķirošā pārbaude. Kristieši nedrīkst meklēt tādu uzjautrināšanos, kas tiecas vājināt mīlestību uz svētām lietām un mazināt mūsu prieku kalpošanā Dievam. Mūzikai un dejošanai priecīgajā Kunga slavēšanā Šķirsta pārvešanas laikā nebija nekā kopēja ar moderno deju izlaidību. Tā tiecās pieminēt Dievu un slavēt Viņa svēto Vārdu, bet pēdējā ir sātana viltīgs izgudrojums, lai cilvēki aizmirstu un negodātu savu Dievu.

Tā, ejot aiz sava neredzamā Ķēniņa svētā simbola, līksmā procesija tuvojās galvaspilsētai. Tad dziesma, sasniedzot savu kulmināciju, pieprasīja mūru sargiem, lai tiktu atvērti svētās pilsētas vārti:

Nodaļa 70 - Dāvida grēks un nožēla

Nātans Dāvidam paziņoja: "Tā saka tas Kungs, Israēla Dievs: Es esmu tevi svaidījis par ķēniņu Israēlam, un Es tevi esmu izglābis no Saula rokas. (..) Kāpēc tu esi noniecinājis tā Kunga vārdu, to darīdams, kas ļauns viņa acīs? Tu esi nogalinājis hetieti Ūriju ar zobenu, un viņa sievu tu esi ņēmis sev par sievu, bet viņu pašu tu esi nokāvis ar Amona bērnu zobenu. Bet tagad zobens vairs neatstāsies no tava nama uz mūžīgiem laikiem (..). Redzi, Es likšu nelaimei nākt pār tevi no tava paša nama un tev to redzot: Es ņemšu tavas sievas un tās nodošu kādam tavam tuviniekam, lai viņš guļ ar tavām sievām gaišā dienas laikā, saulei spīdot. Jo to, ko tu esi darījis slepeni, to Es atdarīšu visa Israēla priekšā un mirdzošas saules gaismā!"

Pravieša rājiens skāra Dāvida sirdi; atmodās sirdsapziņa, un savu grēku viņš ieraudzīja visā tā neģēlībā. Grēka nožēlā viņa dvēsele pazemojās Dieva priekšā. Drebošām lūpām viņš teica: "Es esmu grēkojis pret Kungu." Visas netaisnības, ko nodarām citiem, bez cietēja skar arī Dievu. Dāvids smagi apgrēkojās pret Ūriju un Batsebu, un viņš to sāpīgi izjuta. Bet bezgala lielāks bija viņa grēks pret Dievu.

Kaut arī Israēlā neatrastos neviens, kas apņemtos izpildīt nāves spriedumu Kunga svaidītajam, Dāvids tomēr nodrebēja, apzinoties, ka ātrā Dieva sodībā viņš kā grēcinieks, kam nav piedots, var tikt aizrauts nāvē. Bet no pravieša viņš saņēma vēsti: "Tad nu Kungs arī tavus grēkus piedod: tev nebūs mirt!" Tomēr taisnībai jāpastāv. Nāves spriedums no Dāvida tika pārnests uz viņa grēkā dzimušo bērnu. Ķēniņam ar to tika dota iespēja savus pārkāpumus nožēlot, un bērna ciešanas un nāve kā viņam pienākošās sodības daļa tam bija jāizjūt daudz, daudz smagāk, nekā ja viņš pats mirtu. Pravietis sacīja: "Tāpēc, ka tu ar šo darbu esi tiešām devis iemeslu tā Kunga ienaidniekiem Viņu zaimot, tad arī dēlam, kas tev ir dzimis, neglābjami jāmirst!"

Kad bērnu skāra slimība, Dāvids, gavējot un dziļi pazemojoties, aizlūdza par tā dzīvību. Viņš novilka savas ķēniņa drēbes, noņēma kroni un vienu nakti pēc otras palika guļot uz zemes, sirdi plosošās sāpēs lūdzot par nevainīgo, kuram vajadzēja ciest viņa pārkāpuma dēļ. "Tad cēlās viņa nama vecaji, lai pār viņu noliekušies to pieceltu no zemes, bet viņš to nevēlējās." Bieži vien, kad pār cilvēkiem vai pilsētām tika izsludināta sodība, pazemošanās un grēku nožēla bija novērsusi sodu un Mūžīgā žēlastība, kas vienmēr gatava piedot, bija sūtījusi miera vēstnešus. Šīs domas skubināts, Dāvids turpināja neatlaidīgi saukt uz Dievu, kamēr bērns vēl bija dzīvs. Uzzinājis, ka bērns miris, viņš mierīgi padevās Dieva lēmumam. Atmaksas pirmais sitiens, kuru viņš pats bija paziņojis par taisnu, jau bija to skāris; tomēr Dāvids, uzticoties Dieva žēlastībai, nepalika bez iepriecinājuma.

Lasot Dāvida krišanas stāstu, ļoti daudzi ir jautājuši: "Kāpēc tiek dots šis ziņojums? Kāpēc Kungs uzskatījis par vēlamu atklāt pasaulei šo tumšo notikumu tā vīra dzīvē, kuru Debesis tik augstu vērtēja?" Pravietis, Dāvidu norājot, par viņa grēku bija teicis: "Tu ar šo darbu esi tiešām devis iemeslu tā Kunga ienaidniekiem Viņu zaimot." Nākamo paaudžu laikā bezdievīgie ir norādījuši uz Dāvida raksturu, pieminot šo tumšo traipu, un zobgalīgā priekā izsaukušies: "Tas ir vīrs pēc Dieva sirds." Tā ir tikusi apkaunota reliģija, tā ir zaimots Dievs un Viņa Vārds, dvēseles ir nocietinājušās neticībā un daudzi zem dievbijības apsega kļuvuši vēl drošāki savos grēkos.

Tomēr Dāvida dzīves stāsts ne ar ko neatbalsta grēku. Tad, kad viņš staigāja pēc Dieva padoma, tas tika nosaukts par "vīru pēc Dieva sirds". Bet tas tā vairs nebija, kad viņš apgrēkojās, līdz ar grēku nožēlu atkal atgriezās pie Kunga. Dieva Vārds skaidri saka: "Šī lieta, ko Dāvids bija darījis, nepatika tam Kungam." (2. Sam. 11:27) Un Kungs pravietim lika paziņot Dāvidam: "Kāpēc tad tu esi noniecinājis tā Kunga vārdu, to darīdams, kas ļauns Viņa acīs? (..) Bet tagad zobens vairs neatstāsies no tava nama uz mūžīgiem laikiem, tāpēc ka tu esi Mani nonievājis." Kaut arī Dāvids nožēloja savu grēku un saņēma piedošanu, un Kungs viņu atkal pieņēma, tomēr viņš pļāva paša izsētās sēklas briesmīgos augļus. Sodības, kas sekoja pār viņu un viņa namu, liecina, ka grēks Dievam ir ļoti pretīgs.

Līdz šim Dieva aizgādība bija pasargājusi Dāvidu no visiem viņa ienaidnieku ļaunajiem nodomiem un vēl tieši iejaukusies, savaldot Saulu. Bet Dāvida pārkāpums izmainīja viņa attiecības ar Dievu. Netaisnību Kungs nekādā veidā nevarēja atzīt par labu. Viņš vairs nevarēja izlietot savu spēku, lai pasargātu Dāvidu no viņa paša grēka sekām, kā Viņš to bija pasargājis no Saula naida.

Dāvidā pašā bija notikusi liela pārmaiņa. Viņš jutās garā satriekts, atzīstot savu grēku un tā tālu sniedzošos rezultātus. Viņš bija pazemots savu padoto acīs. Viņa iespaids kļuva vājāks. Līdz šim viņa veiksmi un labklājību attiecināja uz apzinīgu Kunga baušļu ievērošanu, bet tagad pavalstnieki, zinādami par tā pārkāpumu, arī paši daudz brīvāk padevās grēkam. Daudz vājāka kļuva viņa autoritāte paša namā, kā arī zuda tiesības prasīt cieņu un paklausību no dēliem, un Dievs neiejaucās, lai aizkavētu tālāko notikumu attīstību. Kungs atļāva lietām iet savu dabīgo gaitu, un Dāvids tika smagi pārmācīts.

Veselu gadu pēc savas krišanas Dāvids dzīvoja šķietamā drošībā, jo nebija nekādu ārēju pazīmju par Dieva nepatiku. Tomēr dievišķais spriedums jau gaidīja uz viņu. Ātri un noteikti tuvojās sodības un atmaksas diena, kuru nevarēja novērst nekāda nožēla, ne dvēseles mokošais izmisums, ne arī kauns, kas aptumšoja visu viņa turpmāko zemes dzīvi. Tiem, kas, norādot uz Dāvida piemēru, cenšas mazināt savu grēka vainu, vajadzētu mācīties no Bībeles ziņojuma, ka pārkāpumu ceļš ir skarbs un grūts. Ja arī viņi, līdzīgi

Dāvidam, vēl novērstos no sava ļaunā ceļa, tad tomēr grēka sekas, pat jau šinī dzīvē, būs rūgtas un grūti panesamas.

Dievs vēlējās, lai Dāvida krišanas stāsts kalpotu kā brīdinājums, lai pat tie, kurus Viņš ir ļoti svētījis, kuriem Viņš ir parādījis sevišķu labvēlību, nejustos droši un neaizmirstu lūgšanu un modrības vajadzību. Tādas atziņas no šī stāsta ir smēluši visi, kas pazemībā gribējuši mācīties to, ko Dievs ar to vēlējās pateikt. No paaudzes uz paaudzi tūkstoši ir mācījušies izprast tiem no kārdinātāja varas draudošās briesmas. Dāvida, tik ļoti no Dieva pagodinātā vīra, krišana daudzos ir atmodinājusi neuzticību sev. Tie ir sapratuši, ka vienīgi Kungs viņus ticībā var pasargāt savā spēkā. Apzinādamies, ka Dievs ir viņu stiprums un drošība, tie ir baidījušies spert pirmo soli uz sātana zemes.

Pat pirms vēl dievišķais spriedums Dāvidam bija paziņots, viņš jau sāka ievākt pārkāpuma augļus. Viņa sirdsapziņai nebija miera. Tad izciestās dvēseles mokas ir atklātas 32. psalmā. Viņš saka:

"Svētīgs, kam pārkāpumi piedoti, kam grēki nolīdzināti!
Svētīgs ir tas cilvēks, kam tas Kungs nepielīdzina
Viņa vainu, kura sirdī viltības nevaid!
Kamēr es klusēju, mani kauli panīka,
Un man bija jāvaid cauru dienu,
Jo tava roka smagi gūlās uz mani dienām un naktīm.
Mans spēks izkalta kā zeme vasaras bulā."
(Ps. 32:1-4)

Un 51. psalms izsaka Dāvida nožēlu pēc Dieva sūtītā rājiena saņemšanas: Apžēlojies par mani, ak Dievs, savā žēlastībā, Izdzēs manus pārkāpumus savā lielajā apžēlošanā!
Mazgā mani pavisam tīru no manas noziedzības
Un šķīsti mani no maniem grēkiem!
Tiešām, es atzīstu savus pārkāpumus,
Un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā! (..)
Šķīsti mani no grēkiem ar īzapu,
Lai es topu šķīsts,
Mazgā Mani, lai es topu baltāks par sniegu!
Liec man atkal baudīt prieku un labsajūtu,
Lai līksmojas kauli, kurus Tu esi man salauzījis!
Apslēp savu vaigu manu grēku priekšā
Un izdzēs visus manus noziegumus!
Radi manī, ak Dievs, šķīstu sirdi
Un atjauno manī pastāvīgu garu!
Neraidi mani prom no sava vaiga un

Neatņem no manis savu Svēto Garu!
Atdod man atkal savas pestīšanas prieku
Un stiprini mani ar paklausības garu!
Es mācīšu pārkāpējiem Tavus ceļus,
Lai grēcinieki atgriežas pie Tevis.
Glāb mani no asinsgrēka, ak Dievs,
Tu mans Pestītājs, lai mana mute gavilēdama
Daudzina Tavu taisnīgumu!"
(Ps. 51:3-16)

Un tādā veidā svētā dziesmā, kuru vajadzēja dziedāt atklātās sanāksmēs, galma — priesteru, tiesnešu, lielkungu un karavīru klātbūtnē, — un kurai jāsaglabā ziņas par viņa krišanu līdz pat pēdējai paaudzei, Israēla ķēniņš stāsta par savu grēku, grēka nožēlu un cerību uz piedošanu, pateicoties Dieva žēlastībai. Viņš nepūlas slēpt savu vainu, bet vēlas, lai citi gūtu mācību no viņa krišanas bēdīgā stāsta. Dāvida nožēla bija sirsnīga un dziļa. Nekas netika darīts, lai mazinātu šī nozieguma vainu. Lūgšanu neiedvesmoja vēlēšanās izbēgt no draudošā soda. Viņš redzēja sava pret Dievu izdarītā pārkāpuma neģēlību, saprata, cik ļoti ir aptraipījis savu dvēseli, un grēks tam riebās. Viņš lūdza ne tikai piedošanu, bet šķīstu sirdi. Savā izmisumā Dāvids neatteicās no cīņas. Dieva apsolījumos nožēlojošam grēciniekam viņš saskatīja pierādījumu, ka iegūs piedošanu un Dievs to atkal pieņems.

"Jo Tev nepatīk kaujamie upuri,
Un ja es Tev dotu dedzināmo upuri, Tu to negribētu.
Upuri, kas patīk Dievam, ir satriekts gars;
Salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi."
(Ps. 51:18, 19)

Kaut arī Dāvids bija kritis, Kungs viņu atkal pacēla. Tagad viņš atradās pilnīgā saskaņā ar Dievu un vairāk juta līdzi citiem cilvēkiem, nekā pirms savas krišanas. Priecājoties par atbrīvošanos no grēka nastas, viņš dziedāja:

Nodaļa 71 - Absaloma sacelšanās

"Tam jāatdod četrkārtīgi," — tādu spriedumu, klausoties Nātana līdzībā, Dāvids neapzināti izteica pats par sevi, un viņš tika sodīts saskaņā ar paša teiktajiem vārdiem. Vajadzēja krist četriem viņa dēliem, un katra dēla zaudējums nāca kā tēva pieļautā grēka sekas.

Pirmdzimtā dēla Amnona apkaunojošajam noziegumam Dāvids ļāva paiet garām nenorātam un nesodītam. Bauslība laulības pārkāpējiem paredzēja nāves sodu, un Amnona nedabiskais noziegums viņa vainu pat dubultoja. Bet Dāvids, pats juzdamies notiesāts sava pārkāpuma dēļ, nenostājās pret vainīgo tā, kā taisnība to prasīja. Divus gadus Absaloms, savas tik nežēlīgi apvainotās māsas dabīgais aizstāvis, prata apslēpt savu atriebīgo nodomu, lai beidzot to vēl nepiekāpīgāk īstenotu dzīvē. Ķēniņa bērnu svētkos piedzērušais, asins grēkā vainīgais Amnons tika nogalināts pēc sava brāļa pavēles.

Dāvidu skāra divkārša sodība. Viņam tika paziņota briesmīga vēsts: "Absaloms ir nositis visus ķēniņa dēlus, ka neviens pats no tiem nav palicis pie dzīvības." Tad ķēniņš piecēlās un saplēsa savas drēbes, un viņš metās pie zemes; arī visi viņa galma ļaudis, kas pie viņa atradās, saplēsa savas drēbes." (2. Sam. 13.-19. nod.) Tomēr ķēniņa bērni satraukti atgriezās Jeruzālemē un atklāja tēvam visu patiesību, jo nokauts bija vienīgi Amnons, un tie "pacēla savas balsis un raudāja; un arī ķēniņš līdz ar visiem galma ļaudīm raudāja varen lielā raudāšanā". Bet Absaloms bēga pie Talmaja, savas mātes tēva, Gešūras ķēniņa.

Kā visiem citiem Dāvida dēliem, Amnonam bija atļauts nodoties savu savtīgo iegribu apmierināšanai. Viņš bija centies piepildīt ikkatru savas sirds iedomu, neņemot vērā Dieva prasības. Neskatoties uz viņa lielo grēku, Dievs to bija ilgi pacietis. Veselus divus gadus viņam tika dota izdevība noziegumu nožēlot, tomēr tas turpināja palikt grēkā, un ar vainas apziņu sirdī to pārsteidza nāve, lai tiesas dienā viņš tāds stātos lielā tribunāla priekšā.

Dāvids neizpildīja savu pienākumu un nesodīja Amnona noziegumu, tāpēc ķēniņa un tēva neuzticības dēļ un grēka nenožēlošanas dēļ no dēla puses Kungs ļāva notikumiem iet savu dabīgo gaitu un nesavaldīja Absalomu. Kad vecāki vai valdītāji neizpilda savus pienākumus, lai sodītu netaisnu rīcību, tad Dievs šo lietu ņem savās rokās. Viņš līdz zināmai pakāpei atņem ļaunumu ierobežojošo spēku, ļaujot apstākļiem attīstīties tā, ka grēks tiek sodīts ar grēku.

Dāvida netaisnās iecietības ļaunās sekas sakarā ar Amnona nesodīšanu ar to vēl nebeidzās, jo tieši šeit sākās Absaloma atsvešināšanās no sava tēva. Pēc viņa aizbēgšanas uz Gešūru Dāvids, saprazdams, ka dēla noziegums kaut kādā veidā jāsoda, nedeva viņam

iespēju atgriezties dzimtenē. Tomēr tas nesamazināja, bet gan vēl vairāk sajauca grēka pavedienu mudžekli, kurā ķēniņš bija ierauts. Enerģiskais, godkārīgais un neprincipiālais Absaloms, trimdas laikā atšķirts no iespējas piedalīties valsts lietās, drīz vien sāka kalt bīstamus plānus.

Pēc diviem gadiem Joābs apņēmās kaut ko darīt, lai tēvu ar dēlu atkal samierinātu. Šim nolūkam viņš izmantoja kādas ar savu gudrību ievērojamas Tekojas sievietes palīdzību. Joāba pamācīta, tā iepazinās ar Dāvidu, sakot, ka ir atraitne, kuras vienīgais prieks un atbalsts bija viņas divi dēli. Kādā ķildā viens no tiem bija nogalinājis otru un tagad visi ģimenes radi prasīja šī palikušā dēla pakļaušanu asinsatriebībai.

"Un tā," sacīja atraitne, "tie grib līdz ar to izdzēst pēdējo ogli, kas man vēl ir atlikusies, lai neviens vairs nevarētu celt manam vīram vārdu un lai no viņa virs zemes nekas vairs pāri nepaliktu!" Šis lūgums skāra ķēniņa sirdi un viņš sievietes dēlam apsolīja ķēnišķīgu apsardzību.

Saņēmusi atkārtotus apsolījumus par dēla drošību, tā lūdza ķēniņu vēl paciesties, paskaidrodama, ka arī viņam ir kaut kāda vaina, jo ķēniņa paša rīcība nesaskan ar doto solījumu, tāpēc ka viņš neved mājās savu aizdzīto dēlu. Sieviete sacīja: "Mirt taču mums visiem ir jāmirst; mēs esam kā ūdens, kas zemē izliets, un kuru nav vairs iespējams sasmelt. Bet Dievs negrib dzīvību atņemt, un Viņš pārliek pārdomādams, lai atmestais netiktu arī Viņa atmests." Šis vienkāršais un aizkustinošais Dieva mīlestības ainojums attiecībā uz grēcinieku, nācis no rupja un nežēlīga karavīra puses, kāds bija Joābs, dod pārsteidzošu liecību par to, cik labi Israēls pazina lielās atpestīšanas patiesības. Un ķēniņš, pats izjuzdams Dieva žēlastības vajadzību, nespēja pretoties šim lūgumam. Joābam tika dota pavēle: "Ej, atved atpakaļ to jaunekli Absalomu!"

Absaloms saņēma atļauju atgriezties Jeruzālemē, bet nedrīkstēja rādīties galmā, ne arī satikties ar savu tēvu. Dāvids sāka saprast, kādu ļaunumu ir nesusi viņa bērnu lutināšana, un, ļoti mīlot šo skaisto un apdāvināto dēlu, viņš tomēr izjuta nepieciešamību par mācību Absalomam un ļaudīm parādīt riebumu pret šādu noziegumu. Tā Absaloms divus gadus nodzīvoja savā mājā, tomēr izraidīts no galma. Viņš dzīvoja kopā ar māsu, un tās klātbūtne neļāva viņam aizmirst tai nodarīto nelabojamo pārestību. Vispārējā vērtējumā uz ķēniņa dēlu gan vairāk raudzījās kā uz varoni, nevis kā uz noziedznieku. Izmantodams šo priekšrocību, viņš apņēmās pievērst sev ļaužu simpātijas. Viņa ārējais izskats izsauca apbrīnu visos, kas to uzlūkoja. "Bet visā Israēlā nebija neviena skaistāka vīra, kuru būtu vairāk daudzinājuši nekā Absalomu; no viņa kāju pēdas līdz pat viņa matu celiņam viņam nebija itin nekādas vainas." No ķēniņa puses nebija gudri ļaut cilvēkam ar Absaloma raksturu — godkārīgam, impulsīvam, dedzīgam — nodoties domām par agrāk notikušo pārestību. Un Dāvida rīcība, ļaujot viņam atgriezties Jeruzālemē un tomēr atsakoties to pieņemt, ļaužu simpātijām ļāva pāriet viņa pusē.

Pastāvīgi atceroties savu pārkāpumu pret Dieva likumiem, Dāvids jutās it kā morāli paralizēts; viņš bija kļuvis vājš un nenoteikts, kur pirms sava grēka parādīja drosmi un noteiktu izšķiršanos. Ķēniņa iespaids uz ļaudīm samazinājās, bet tas viss nāca par labu viņa dēla nedabīgajiem nodomiem.

Pateicoties Joāba iespaidam, tēvs atkal pieņēma dēlu, bet, kaut arī notika ārēja samierināšanās, Absaloms turpināja nodoties saviem godkārīgajiem un slepenajiem plāniem. Viņš tagad uzstājās gandrīz kā ķēniņš, iegādādamies ratus un zirgus un piecdesmit vīrus, kas skrēja viņa priekšā. Un, kamēr ķēniņš arvien vairāk tiecās noslēgties vientulībā, Absaloms no savas puses centās iemantot vispārības labvēlību.

Dāvida gurdenums un nenoteiktība bija jūtama arī viņa padotajos; vilcināšanās un nolaidība iezīmēja tiesas procesus. Absaloms visus neapmierinātības iemeslus veikli izmantoja savā labā. Dienu no dienas šo cēlā izskata vīru varēja redzēt pilsētas vārtos, kur lūdzēju pulks gaidīja uz iespēju runāt par tiem nodarīto pārestību un saņemt gandarījumu. Absaloms iejaucās viņu vidū, klausījās sūdzībās, izteikdams līdzjūtību viņu ciešanās un nožēlu par valdības nespēcību. Noklausījies kāda Israēla vīra stāstu, jauneklis parasti atbildēja: "Redzi, tava lieta ir laba un taisna, bet no ķēniņa puses tev nav sagaidāmas dzirdīgas ausis!" Un vēl piebilda: "Ak, ja mani kāds ieceltu par šīs zemes soģi, tad gan ikviens cilvēks, kam kāda prāva vai tiesas lieta būtu, varētu nākt pie manis, un es tam spriestu taisnību!" Un, ja kāds pie viņa nāca un metās ar savu seju, noliekdamies pie zemes, tad viņš izstiepa savu roku, satvēra to itin stingri, apkampa viņu un skūpstīja."

Tā, sakarā ar ķēniņa dēla veiklo un neuzkrītošo musināšanu, ātri izplatījās neapmierinātība ar valdību. Visas lūpas tagad slavēja Absalomu. Uz viņu vispār skatījās kā uz valsts mantinieku; ļaudis viņu uzlūkoja ar lepnu prieku kā šim augstajam amatam cienīgu vīru, un iedegās cerība, ka viņš varētu ieņemt troni. "Tā Absaloms zaga sirdis Israēla vīriem." Bet ķēniņš, akli mīlēdams savu dēlu, neko nenojauta. Stāvokli, kādu Absaloms kā ķēniņa dēls bija ieņēmis, Dāvids uzskatīja par vēlēšanos vairot galma godu, kā prieka un pateicības izpausmi pēc samierināšanās.

Sagatavojis ļaužu prātus nākamajiem notikumiem, Absaloms slepus izsūtīja izmeklētus vīrus pie Israēla ciltīm, lai pabeigtu pēdējos sacelšanās priekšdarbus. Un tad viņš ķērās pie dievbijības mēteļa, lai apslēptu savus nodevīgos plānus. Viņam Hebronā esot jāmaksā kāds solījums, ko esot devis jau sen, vēl būdams trimdinieks. Absaloms sacīja ķēniņam: "Lūdzu, es gribu doties ceļā, jo es vēlos izpildīt Hebronā savu īpašo solījumu tam Kungam. Redzi, kad tavs kalps vēl dzīvoja Gešūrā, Sīrijā, tad tas deva īpašu solījumu, sacīdams: Ja tas Kungs man būs ļāvis atgriezties atpakaļ uz Jeruzālemi, tad es kalpošu tam Kungam." Šādas dēla dievbijības iepriecināts, mīlošais tēvs to atlaida ar savām svētībām. Tagad sazvērestība bija pilnīgi nobriedusi. Absaloma liekulību vainagojošais darbs bija domāts ne tikai ķēniņa apmānīšanai, bet arī ļaužu uzticības

nostiprināšanai, lai tādā veidā tos iedrošinātu sacelties pret ķēniņu, kuru bija izraudzījis Dievs.

Absaloms devās uz Hebronu, un viņam līdzi gāja "divi simti vīru, kas bija aicināti, un tie gāja savā vientiesībā viņam līdz un nemaz nezināja visu šo lietu." Šie vīri sekoja Absalomam, nemaz nenojauzdami, ka viņu mīlestība pret dēlu liks tiem sacelties pret tēvu. Nonākot Hebronā, Absaloms tūlīt aicināja pie sevis Ahitofelu, vienu no galvenajiem Dāvida padomniekiem, vīru ar ļoti izslavētu gudrību, kura domas neapstrīdami uzskatīja par drošām un saprātīgām. Ahitofels pievienojās sazvērniekiem, un viņa atbalsts Absaloma lietai piešķīra it kā drošu cerību uz izdošanos, piesaistot viņu karogam daudzus iespaidīgus vīrus no visām zemes daļām. Atskanot sacelšanās bazūnēm, ķēniņa dēla spiegi pa visu zemi izplatīja ziņas, ka Absaloms ir ķēniņš, un pie viņa sapulcējās daudz ļaužu.

Pa to laiku satraucošās vēstis nonāca pie ķēniņa Jeruzālemē. Dāvidam tas bija negaidīts pārsteigums, uzzinot, ka sazvērestība izveidojusies tiešā troņa tuvumā. Viņa paša dēls — dēls, kuru tas mīlēja un kuram bija uzticējies, slepeni bija kalis plānus troņa iegūšanai un, bez šaubām, arī viņa nogalināšanai. Draudošo briesmu pamodināts, Dāvids atbrīvojās no savas nospiestības sajūtas, kas tik ilgi bija pār viņu valdījusi, un agrāko gadu garā sāka gatavoties šim briesmīgajam notikumam. Absaloms komplektēja savu karaspēku Hebronā, tikai divdesmit jūdžu attālumā. Drīz vien dumpinieki varētu būt jau pie Jeruzālemes vārtiem.

Nodaļa 72 - Dāvida pēdējie gadi

Absaloma krišana tūlītēju mieru valstij neatnesa. Dumpim bija pievienojusies tik liela tautas daļa, ka bez cilšu uzaicinājuma Dāvids negribēja atgriezties galvaspilsētā, lai atkal uzņemtos savus autoritatīvos pienākumus. Apjukumā, kas iestājās pēc Absaloma sakāves, nebija vērojama ātra un izšķiroša rīcība ķēniņa aicināšanai no jauna ieņemt savu troni un, kad beidzot Jūda apņēmās vest Dāvidu atpakaļ, citās ciltīs pamodās greizsirdība un sekoja pretēja reakcija. Tā tomēr ātri tika apspiesta un Israēlā iestājās miers.

Dāvida dzīves stāsts sniedz visiespaidīgākās liecības, kādas jebkad ir dotas par briesmām, kas dvēselei draud no varas, bagātības un pasaulīgā goda — lietām, kuras cilvēki visvairāk kāro. Maz ir to, kas jebkad būtu gājuši cauri piemērotākiem piedzīvojumiem šādas pārbaudes izturēšanai. Dāvida jaunības gadu ganu gaitas, dzīves vienkāršību, pacietīgas pūles un saudzīgas rūpes par savu ganāmpulku, ciešo saskari ar dabu, kas viņā attīstīja lielās mūziķa un dzejnieka spējas un vadīja domas pie Radītāja, garo tuksneša dzīves laiku, kur bija vajadzīga drosme, izturība, pacietība un ticība Dievam, — to visu Kungs bija nozīmējis, lai viņu sagatavotu Israēla tronim. Dāvids bija piedzīvojis dārgus Dieva mīlestības pierādījumus un bagātīgi saņēmis Viņa Garu. Notikumos ar Saulu viņš bija redzējis cilvēciskās gudrības pilnīgu nevērtību. Un tomēr pasaulīgie panākumi un gods tā novājināja Dāvida raksturu, ka kārdinātājs viņu atkal un atkal pārvarēja.

Saskare ar pagānu tautām izraisīja vēlēšanos sekot viņu nacionālajiem ieradumiem un iededzināja godkārīgas ilgas pēc pasaulīga lieluma. Israēls bija godājams kā Jehovas ļaudis, bet, attīstoties lepnumam un pašpaļāvībai, tie vairs negribēja apmierināties ar šo vienkāršo priekšrocību. Viņi vēlējās izcelties citu tautu starpā. Šāds gars nevarēja neizaicināt kārdināšanas. Gribēdams paplašināt savu iespaidu visā apkārtnē, Dāvids apņēmās palielināt armiju, pieprasot militāru kalpošanu no visām attiecīga vecuma personām. Lai to īstenotu dzīvē, radās nepieciešamība pēc tautas skaitīšanas. Uz šo rīcību ķēniņu vadīja lepnums un godkāre. Ļaužu skaitīšana parādītu valsts necilo stāvokli, Dāvidam uzkāpjot tronī un tās spēku un labklājību viņa valdīšanas laikā. Turpmāk tas viss vēl stiprinātu jau tā lielo pašpaļāvību kā pie ķēniņa, tā ļaudīs. Raksti saka: “Un reiz cēlās sātans pret Israēlu un pavedināja Dāvidu saskaitīt Israēlu.” (1. Laiku 21:1) Israēla labklājība Dāvida valdīšanas laikā vairāk gan bija attiecināma uz Dieva svētībām, nekā uz ķēniņa spējām vai armijas stiprumu. Bet valsts militāro spēku palielināšana apkārtējās tautās radīja iespaidu, ka Israēls paļaujas uz savu armiju, bet ne uz Jehovas spēku.

Kaut arī Israēla ļaudis lepojās ar savu nacionālo lielumu, tomēr Dāvida plānu — paplašināt militāro dienestu — tie pieņēma ne visai labprāt. Paredzamā iesaukšana armijā izraisīja lielu neapmierinātību. Ļaudis uzskatīja, ka priesteru un zemes pārvaldnieku vietā, kas agrāk veica tautas skaitīšanu, tagad katrā ziņā jāizmanto armijas virsnieki. Šī

pasākuma nolūks runāja pretī Dieva pārvaldes iekārtas pamatlikumiem. Pat Joābs cēla iebildumus, lai gan līdz šim sevi bija parādījis kā cilvēku bez sirdsapziņas. Viņš sacīja: "Lai tas Kungs pavairotu tautu, kāda viņa tagad ir, skaita ziņā simtkārtīgi! Bet, mans kungs un ķēniņ, vai tie visi tomēr nav kalpi manam kungam? Kāpēc mans kungs kavē laiku ar šādu vēlēšanos? Kādēļ viņš grib kļūt par vainas iemeslu Israēlam?" Bet ķēniņa pavēle Joābam bija neatsaucama, un Joābs devās ceļā. Viņš pārstaigāja visu Israēlu un nāca atpakaļ uz Jeruzālemi." Skaitīšana vēl nebija pabeigta, kad Dāvids atzina savu grēku. Sevi nosodīdams, "viņš sacīja Dievam: "Es esmu ļoti grēkojis, ka es esmu šo lietu izdarījis, bet tagad es tevi ļoti lūdzu, nepiemini sava kalpa noziegumu! Es tiešām esmu ļoti aplami rīkojies." Nākamajā rītā pravietis Gads Dāvidam sniedza šādu vēsti: "Tā saka tas Kungs: Izvēlies sev, vai nu lai trīs gadus valda bads, vai tev būs trīs mēnešus bēgt no saviem pretiniekiem, pēc tam, kad jūsu ienaidnieku zobens būs jūs pieveicis un postīšana nāks no viņiem, — jeb vai lai trīs dienas valda tā Kunga zobens ar mēri visā zemē tā, ka tā Kunga eņģelis nes nāvi visos Israēla novados? — Un nu tagad izraugi, kādu atbildi lai es nesu tam, kas mani ir sūtījis!"

"Tad Dāvids sacīja Gadam: "Man ir ļoti lielas bailes! Es labāk vēlētos krist tā Kunga rokā, jo bezgalīga ir Viņa žēlastība, bet es gan nevēlos krist cilvēku rokā!" (2. Sam. 24:14) Zemi piemeklēja mēris, kas Israēlā iznīcināja septiņdesmit tūkstošus. Sērga vēl nebija skārusi galvaspilsētu, kad "Dāvids pacēla savas acis, un ieraudzīja tā Kunga eņģeli stāvam starp zemi un debesīm, un tam bija atvēzts zobens viņa rokā, izstiepts pār Jeruzālemi, tad Dāvids līdz ar vecajiem, maisos ietinušies, metās zemē uz sava vaiga." Ķēniņš lūdza Dievu Israēla labā. "Vai es tas nebiju, kas noteica, lai izdara tautas skaitīšanu, un es esmu tas, kas grēkojis un izdarījis visai ļaunu pārkāpumu! Bet šīs avis, ko tās ir darījušas? Ak Kungs, mans Dievs! Lai Tava roka vēršas pret mani un pret manu dzimtu, bet lai pār tavu tautu nenāk piemeklējums!"

Ļaužu skaitīšana iedzīvotājos radīja neapmierinātību, tomēr viņi sevī kopa to pašu grēku, kas tā rīkoties pamudināja Dāvidu. Kā, vēršoties pret Absaloma grēku Kungs izveda sodību pār Dāvidu, tā reizē ar Dāvida kļūdu Viņš tagad sodīja Israēla grēkus.

Postītājs eņģelis savā gājumā bija apstājies ārpus Jeruzālemes. Viņš stāvēja Morijas kalnā "jebusieša Ornana klonā". Pravieša pamācīts, Dāvids gāja uz šo kalnu un tur uzcēla altāri Kungam, "un upurēja dedzināmos upurus un kaujamos pateicības upurus; un kad viņš to Kungu piesauca, tad Viņš tam atbildēja ar uguni no debesīm pār dedzināmo upuru altāri". "Tā tas Kungs izlīdzinājās ar zemi un novērsa piemeklējumu no Israēla." (1. Laiku 21:26; 2. Sam. 24:25)

Vietu, kur uzcēla šo altāri un ko turpmāk uzskatīja par svētu zemi, Ornans piedāvāja ķēniņam kā dāvanu. Bet ķēniņš to atteicās tā pieņemt. Viņš sacīja: "Nē, bet es to visu gribu pirkt no tevis par pilnu samaksu, jo es negribu ņemt tam Kungam, kas ir tavs, nedz

arī es upurēšu tādu dedzināmo upuri, kas iegūts par velti!" Tā Dāvids deva Ornanam par šo vietu zeltu svarā seši simti seķeļus." Šī vieta, kur Ābrahāms bija cēlis altāri, lai upurētu savu dēlu, un tagad svētuma iezīmēta ar šo atbrīvošanos no mēra, vēlāk tika izvēlēta Dieva nama celšanai Salamana vadībā.

Pār Dāvida dzīves pēdējiem gadiem sabiezēja vēl kāda tumša ēna. Viņš jau bija sasniedzis septiņdesmit gadu vecumu. Agrāko gadu bēgšanas grūtības un pamestība, daudzie kari un vēlāko gadu rūpes un bēdas bija izsmēlušas viņa dzīvības spēkus. Kaut arī prāts bija skaidrs un stiprs, tomēr miesas nespēks un vecums ar ilgām pēc vientulības neļāva vairs savlaicīgi aptvert visu, kas notiek valstī, un tā atkal paša troņa tuvumā attīstījās sacelšanās. Atkal parādījās Dāvida tēvišķās lutināšanas augļi. Pēc troņa tagad tīkoja Adonja. Pēc izskata un savā izturēšanās veidā viņš bija "ļoti skaists" un patīkams, bet raksturā nesavaldīgs, nerēķinādamies ne ar kādiem pamatlikumiem. Savā jaunībā tas pavisam maz tika ierobežots, "jo viņa tēvs to nekad neapgrūtināja, sacīdams: kāpēc tu tā dari?" Viņš tagad sacēlās pret Dieva autoritāti, kas tronim bija nozīmējis Salamanu. Kā iedzimto dotību, tā dievbijības ziņā Salamans bija vairāk piemērots Israēla valdnieka stāvoklim, nekā vecākais brālis. Un, kaut arī Dieva izvēle bija skaidri izteikta, Adonjam tomēr netrūka līdzjutēju. Daudzos noziegumos vainīgais Joābs līdz šim nebija parādījis neuzticību tronim, bet tagad viņš pievienojās sazvērestībai pret Salamanu, un to darīja arī priesteris Abjatars.

Sacelšanās jau bija pilnīgi sagatavota; sazvērnieki sanāca kopā uz lieliem svētkiem pilsētas tiešā tuvumā, lai izsludinātu par ķēniņu Adonju. Tomēr viņu plānus šķērsoja nedaudzu uzticīgu cilvēku ātrā rīcība, starp kuriem galvenie bija priesteris Cadoks, pravietis Nātans un Salamana māte Batseba. Viņi par visu pastāstīja ķēniņam, atgādinot, ka pēc dievišķā norādījuma uz troņa vajadzētu nākt Salamanam. Dāvids tūlīt atteicās no troņa Salamana labā, kuru nekavējoties svaidīja un izsludināja par ķēniņu. Ar to sazvērestība bija sagrauta. Tās galvenie dalībnieki saņēma nāves sodu. Taupīta tika Abjatara dzīvība, ņemot vērā viņa amatu un agrāko uzticību Dāvidam; tomēr to atcēla no augstā priestera amata, kas pārgāja uz Cadoka līniju. Joābs un Adonja uz laiku tika saudzēti, bet pēc Dāvida nāves arī tie saņēma sodu par savu noziegumu. Sprieduma izpildīšana pie Dāvida dēla noslēdza četrkārtējo sodību, kas liecināja par Dieva lielo nepatiku attiecībā uz tēva grēku.

Jau no Dāvida valdīšanas sākuma viens no viņa visvairāk lolotajiem plāniem bija tempļa būve Kungam. Kaut arī viņam neatļāva šo plānu īstenot dzīvē, tomēr viņš tā atbalstīšanai nodevās ar lielu degsmi un nopietnību. Viņš bagātīgi sagādāja visdārgākos materiālus — zeltu, sudrabu, oniksa akmeņus un dažādus krāsainus akmeņus; marmoru un vislabākos kokus. Un tagad šīs vērtīgās bagātības, kuras viņš bija sakrājis, vajadzēja uzticēt citiem, jo cita vīra rokām bija jāuzceļ nams Šķirstam — Dieva klātbūtnes simbolam.

Redzēdams, ka viņa nāves brīdis vairs nav tālu, ķēniņš sapulcināja Israēla lielkungus un pārstāvjus no visām valsts daļām, lai tiem uzticētu šo mantojumu. Viņš gribēja tiem nodot savu pēdējo novēlējumu pirms nāves un lielā darba vajadzībām nodrošināt viņu vienprātību un atbalstu. Fiziskā nespēka dēļ bija maz cerību, ka ķēniņš personīgi varēs izteikt šo novēlējumu, tomēr pār viņu nāca Dieva iedvesma un tas pēdējo reizi spēja uzrunāt ļaudis ar vēl lielāku dedzību un spēku nekā parasti. Viņš tiem stāstīja par savu personīgo vēlēšanos uzcelt templi un par Kunga pavēli, ka šis darbs ir jāuztic viņa dēlam Salamanam. Dievišķais apgalvojums skanēja: "Tavs dēls Salamans lai uzceļ Manu namu un Manus pagalmus, jo Es esmu viņu izredzējis sev par dēlu, un Es būšu viņam par tēvu. Un Es nostiprināšu viņa ķēniņa valsts varu uz mūžīgiem laikiem, ja vien viņš, tāpat kā vēl šo baltu dienu, stipri turēsies, izpildīdams Manas pavēles un Manas tiesas!" "Un nu tagad," sacīja Dāvids, "visam Israēlam, šai tā Kunga sapulcinātai draudzei to redzot un mūsu Dievam dzirdot, uzklausiet: ievērojiet un izpildiet visas tā Kunga, jūsu Dieva, dotās pavēles, lai jūs varētu iegūt īpašumā šo auglīgo zemi un paturēt to kā dzimtīpašumu saviem bērniem, kas jums sekos, uz mūžīgiem laikiem!" (Sk. 1. Laiku 28. un 29. nod.)

Gaida Beigas

`